

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GECEİNİN İÇİNDEN

SARAH BAILEY

Karanlık Göl'ün yazarı

Türkçesi: Pınar Polat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

 the ROMAN

GECENİN İÇİNDEN

Uluslararası çok satan listelerine giren, Türkiye’de de çok satan *Karanlık Göl* kitabının yazarından, etkileyici kurgusu ve güçlü karakterleriyle bağımlılık yaratacak yeni bir roman: *Gecenin İçinden*.

Kıdemli ve zeki dedektif Gemma Woodstock, Melbourne’deki en büyük cinayet vakaları üzerinde çalışan bir polis memurudur. Cinayete kurban giden evsiz bir adam vakasını üstlenen Gemma, öldürülen kişi ve onun yalnızlığıyla kendi yalnız yaşamı arasında bir bağ kurar. Ardından geleceği parlak bir sinema yıldızı olan Sterling Wade, gişe rekorları kıracak yeni filminin çekimleri sırasında öldürülür. Gemma Woodstock ve çalışma arkadaşı Nick Fleet, aktörün hayatındaki ve ölümündeki gizemi çözebilmek için bir süreliğine de olsa karakterlerindeki farklılıkları göz ardı ederek birlikte çalışmak zorunda kalır.

Film çekimi sırasında işlenen bir cinayette, değişik açılardan çekilen birçok kamera görüntüsü varken katili bulmak ne kadar zor olabilir? Avustralya’nın çok sevilen film yıldızını öldürmek isteyen kimdir?

Evsiz bir adam ve ünlü bir sinema yıldızı arasında hiçbir ortak nokta yokmuş gibi görünse de Gemma ve Nick, bu iki adamın ölümlerine yol açan sırları keşfetmeye çok yakındır.

ISBN: 978-605-7950-64-2

9786057950642
Fiyatı: 38 TL

thekitapyayinlari.com

thekitapyayinlari

thekitapyayinlari

the ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

GEÇENİN İÇİNDEN

SARAH BAILEY

GEÇENİN İÇİNDEN

© Sarah Bailey, 2018

İlk baskısı Avustralya'da Allen&Unwin tarafından yapılmıştır.

Kitabın orijinal adı: Into the Night

Yayın Yönetmeni: Selcan Karabulut Tat

Genel Müdür: Yağmur Önay

Yayın Koordinatörü: Gözde Döneli

Editör: Burcu Terzioğlu

Çevirmen: Pınar Polat

Sayfa Tasarımı: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Tasarım: Müstesna Yaratıcı İş Fikirleri / Erdi İpek

© 2019, bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla AABİR LTD. ŞTİ'ye aittir.

1. Baskı: The Roman, Aralık 2019

ISBN: 978-605-7950-64-2

Sertifika No: 30863

Optimum Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika no: 41707

info@optimumbasim.com

AABİR LTD. ŞTİ.

Masaldan İş Merkezi F-4 Üsküdar İstanbul

T: 0216 521 60 83

www.thekitapyayinlari.com

Satış ve pazarlama talepleri için: Hüseyin Şimşek

siparis@thekitapyayinlari.com | Tel.: 0216 521 60 12

The Roman, AABİR LTD. ŞTİ. yayın markasıdır.

GEÇENİN İÇİNDEN

SARAH BAILEY

Türkçesi
Pınar Polat

Melbourne, bu kitap sana.

“Ölümsüz yıldızlar,
hava yeterince kararır kararır yine parlar.”
Thomas Carlyle

Salı, 14 Ağustos

12.14

Dondurucu hava, her nefes aldığımda ciğerlerimi yakıyordu. Uyuşuk ayaklarıma kan gitsin diye tünelin diğer ucuna yürüdüm. Karanlık derinliklerine dikkatle baktım. Beton ve çöplerden oluşan, sonunda da her şeyden habersiz yollar ve binaların altında bulunan diğer beton geçitlerle birleşen, sıçan ve fare yuvası, çok geniş bir alandan ibaret olduğunu farz ettim. Kıvrımlı duvarlar, rengi solmuş grafitilerle kaplıydı. Portatif bir ışıldak, gözleri kamaştırarak renkli ve kargacık burgacık çizimleri meydana çıkarıyordu. Tünelin girişine gergince çekilmiş yeni polis şeridi de rüzgârda neredeyse hiç titremiyordu. Yakındaki asfalt yol, kısa bir süre önce yağın yağmurun etkisiyle ıslak ve kaygandı. İrice ay, şehrin körelmiş sınırlarına tepeden bakıyordu. Ağzımdan buhar çıkarken buradaki olay yerlerinin Smithsonian'dakilere kıyasla daha nahoş, nasıl oluyorsa daha da şeytani olduğunu düşündüm.

Telefon geldiğinde, ben uykuya dalalı iki saat olmuştu. Carlton'da ölümcül bir saldırı gerçekleştirilmişti. Telefonu bırakıp kocaman yatakta yanımda hafifçe horlayan adama göz ucuyla baktım. Sendeleterek içinde bulunduğum sıcak koza-dan küçük salona çıktım. Daha bir saat önce çıkardığım kıyafetleri sessizce giydim. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra asansöre yöneldim ve gözlerimi yere dikip ışıltılı lobiden aceleyle

geçtikten sonra bir taksiye atladım. Şehir gece daha küçüktü ve on beş dakikadan kısa bir süre sonra burnumu, kulaklarımı acıtan rüzgârın altında ölü bir adamın suratına bakıyordum.

Bedenim dinlenmek için yanıp tutuşuyordu. Nefesimde şarap tadı vardı. Seksin etkisi tenimde hâlâ tazeydi. Yün kabanımı bedenime daha sıkı sardım ve kafamı iki yana sallayarak beynimi, en azından önümüzdeki birkaç saatliğine, uykunun sözkonusu bile olmayacağını kabullenmeye zorladım.

Olay yeri inceleme memurları işlerini yaparken sessizlerdi; beyaz kabarık üniformaları içinde parlıyorlardı. Eldivenli elleriyle ve cımbızlarla yerden nesneler toparlayıp onları özenle kanıt torbalarına koyarlarken çeneleri sıkılıydı. Deneyimli gözlerle olay yerinin hikâyesini inceliyorlardı.

Benim tek duyabildiğimse gecenin sonsuz uğultusuydu.

Bir fotoğraf makinesinin flaşı etraftaki karanlığı bir kez, iki kez, sonra da tekrar tekrar aydınlatırken hafifçe sıçradım. Bu, bana bir klibi anımsattı. Ama dans eden kıvrımlı vücutları olan silüetler yerine, sadece maktulün profili vardı. Kafası kucağına doğru sarkmıştı; sırtı arkadaki duvara iyice yaslanmıştı. Yaşlı adamın boğumlu parmakları, o ölürlen hafifçe avuçlarına doğru kıvrılmıştı. Kel kafası soğuktan kısmen korunaklıydı. Delikli yün bir bere kafasını örtüyordu. Eşofman altı diz hizasına kadar sıyırılmıştı ama büyük beden gömleği onu biraz olsun itibarlı gösteriyordu. Elleri, kurumakta olan kana bulanmıştı. Bu da canını bedeninde tutmaya çalıştığını gösteriyordu. Böyle yaşamasına rağmen ölmek istememişti. Koyu kırmızılık, yerdeki çöplere karışıyor; bulanık ve kokan bir gölet oluşturuyordu. Bu adamın çocukluğunu hatırlayan biri hayatta mı diye merak ettim. Annesini merak ettim.

Bir sigaranın parlayan ucunun inip kalktığını yan gözle gördüm.

Komiser Yardımcısı Dedektif Nick Fleet “Tam da gelinecek bir yer,” deyip sigarayı söndürdü ve onu bir poşete koyup cebine tıktırdı.

O tanıdık koku burun deliklerimle buluştu ve anında canımın çekmesine neden oldu.

“Bayağı ıssız bir yer,” dedim. “Ayrıca aydınlatması da kötü. Burada hemen hemen her şeyi yapıp paçayı kurtarabileceğini zannetmek hiç de yanlış olmazdı.”

Fleet alaycı bir kahkaha attı. “Yani görgü tanığı olmasa, adamımızın yarı çıplak oluşuna bakarak yolunda gitmeyen bir eşcinsel kaçamak derdim,” dedi ve gözlerini kısıp suratını ekşiterek tünelin içindeki cesede baktı. “Ama muhtemelen uyuşturucuyla ilgili bir hesaplaşmaydı. Genelde öyle olur.”

“Olabilir,” diye cevap verdim. “Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Buradaki her şey onun hazırlıksız yakalandığını gösteriyor. Bence birisi ona saldırdığında, duvara işiyordu.” Cesetten çok uzakta olmayan iğrenç ıslak daireyi işaret ettim.

Fleet gürültülü bir şekilde boğazını temizledi ve çıkan balgamin hırıltısı midemi bulandırdı. “Ben hâlâ uyuşturucu olduğuna bahse girerim.”

“Öyle olması da mümkün ama adamın uyuşturucu kullandığına ya da sattığına dair hiçbir belirti yok. Hiçbir lastik izi ya da uyuşturucu ıvrır zıvrı yok,” dedim.

“Belki de birini kızdırdı.”

Ters bir tavırla, “Belki de,” diye kestirip attım.

Fleet cık cık yaptı. Yapmacık, bilmiş bir ses tonuyla “Her ihtimale açık olmalıyız Gemma,” dedi. “Ne de olsa henüz hüküm vermek için çok erken.”

Tam da yakındaki karanlık bir alana far ışıkları vurduğu sırada, içimi tanıdık bir memnuniyetsizlik hissi kapladı. Bir köpek arkamızdan yüksek sesle havlamaya başladı. Bir süre sonra da amirimiz Baş Komiser Toby Isaacs, kafasını eğip polis şeridinin altından geçerek tünelin ağzına geldi. Kafasıyla önce bana, sonra Fleet’e selam verdikten sonra kocaman gri gözleriyle olay yerini inceledi. Yüzü ifadesizdi ama gözü ölen adamın botlarına takılıp kalmıştı. Bir botun tabanı bağırarak ağzı gibi açıldı.

Isaacs, “Ne biliyoruz?” diye sordu.

Omuzlarımı doğrultup sesimi canlı çıkmaya zorlayarak “Bıçaklanmış,” dedim. “Tek bir yara var gibi duruyor ama henüz onu yerinden oynatmadık. Görünürlerde bir suç aleti yok. İlk ışıktaki arama yapımları için bir saha ekibi ayarlayacağım ve bu bölgeden ne kadar kamera görüntüsü toplayabiliriz bir bakacağım ama bence o konuda çıkmaza gireceğiz. Hiç kamera göremiyorum.”

Isaacs anladığını gösterircesine ciddiyetle kafa salladı. “Peki evsiz olduğundan emin miyiz?”

“Kesinlikle öyle görünüyor,” diye doğruladım.

Fleet, “Ayrıca öyle kokuyor,” dedi. Olay yeri inceleme ekibinin ötesindeki bir battaniyeyi ve eski püskü bir sırt çantasını işaret etti. “Şu ilerisi onun yatak odası gibi duruyor.”

“Herhangi bir kimlik bulamıyoruz,” diye ekledim.

Isaacs etrafa bakınarak, “Şu görgü tanığı şimdi nerede?” diye sordu.

“Emniyette. Biz de burada işimiz bitince oraya geri dönüp ifadesini alacağız. Görünüşe göre, kadının kendisi de yaşlı ve evsizmiş. Buraya gelirken yolda yanındaki polis memuruyla konuştum ve memur, kadının çok kötü halde olduğunu söylüyor,” dedim.

“Kadının bu işle kesinlikle bir ilgisi yok, değil mi?”

“Öyle durmuyor. Polis memuru kadının çok korktuğunu söyledi.”

Isaacs dudaklarını büzdü. “Üzerinde çalışabileceğimiz bir eşkâl var mı?”

“Kapüşonlu bir adam,” diye cevap verdim. “Daha fazla detay almak için sıkıştırırız ama hava o kadar karanlık ki kadının fazla bir şey gördüğünden şüpheliyim.”

Fleet, “Kapüşonlu adamlar gerçekten de bütün kötülüklerin anası, değil mi?” diye espri yaptı.

Dirseğini kaşıyıp bir elini gür saçlarının arasında gezdirişini izledim. Isaacs onu sevmekten ziyade ona tahammül ediyormuş gibi görünüyordu ama Nick bunu pek de dert ediyor gibi durmuyordu. Zaten Nick hiçbir zaman hiçbir şeyden özellikle rahatsız oluyor gibi görünmezdi.

Melbourne’de bulunduğum üç ay boyunca, Nick’le ekipte ki diğer herkesten daha yakın çalıştım. O da benim gibi bir komiser yardımcısıydı ama benden en az birkaç yaş büyüktü. Kırk yaşındaysa şaşırırdım. Emniyete girmeden önce tamamen bambaşka bir hayatı olduğunu hissediyordum. Ayrıca konu kadınlar olduğunda, bayağı büyük bir şöhreti olduğunu da çabucak öğrendim ama henüz cazibesini göremedim. Rahatsız edici derecede kılı ve çoğunlukla da nezaketsizdi. Ayrıca kaba saba, ilkel bir yönü, yontulmamış bir yanı vardı.

Olay yeri inceleme memurları, yatak yığnında aranmaya başladılar. Fotoğraf makinesi tekrar ışık saçtı. Sonra da bir kazak ve rengi solmuş bir piknik örtüsü ustalıklı poşetlendi.

Isaacs ellerini ovuşturdu ve aralarına üfledi. “Umarım tanıdığı biridir. Evsiz birine yönelik rastgele bir saldırı ihtiyacımız olan son şey.”

Fleet, “Ben bir sigara daha içeceğim,” dedi. “Bu sırada da biraz etrafa bakınacağım.”

Isaacs, kollarını kavuşturup topuklarının üstünde hafifçe geriye doğru yaylandı. Yeşillik arazinin diğer tarafına doğru bakmak için kafasını çevirdi. Belirgin hatları olan yüzü, profilden haşın görünüyordu. Ay ışığı, saçlarını gümüş rengine boyuyordu. Her zaman olduğu gibi, ne düşündüğünü anlamadım.

Işık labirentlerini ve birbirinden farklı yükseklikteki çatıları incelemek için gözlerimi Isaacs’in arkasına çevirdim. Karanlıktan beni kimin izliyor olabileceğini bilmeyerek huzursuz hissettim.

Teknik ekip amirlerinden biri olan Brenton Cardona “Dedektif Woodstock? Onu birazdan yerinden oynatacağız. Sizin için uygun mu?” dedi.

Isaacs’in gözlerinin üzerimde oluşunun farkındalığıyla Cardona’ya kararlı bir evet dedikten sonra son bir kez daha isimsiz maktulün yanına çömeldim. Kan ve etraftaki çerçöp-ten uzak durmaya özen göstererek yüzüne baktım. Alt dudağı hafifçe aralık ve aşağı sarkıktı, salyasıyla parlıyordu. Görmeyen

gözleri yırtık pırtık ayakkabılarına kilitlenmişti. Yaşının altmış beş civarlarında olduğunu tahmin ederdim ama kırışık, sivilce izli tenindeki kat kat birikmiş kirler anlamayı zorlaştırıyordu. Çok daha genç de olabilirdi. Adamın zavallı ölümünü, birinin varlığını hissettiği saniyeden de kısacık zamanı, arkadan yakalanıp önüne döndürülmenin şaşkınlığını; bir bıçak göğsüne saplanırken duyduğu aklını başından alan acıyı, kanı doğruca kalbinden yere akarken gözlerinin kocaman açılışını, ölmek üzereyken kapıldığı paniği ve dehşete düşüşünü zihnimde canlandırırken arka dişlerim gıcırdadı.

Adamın iyi, kötü ya da aradaki herhangi bir yerde olup olmadığını anlamam imkânsızdı. Ama sonunda ne olursa olsun bu yaşlı adam; şu anda, bıçaklanmış, öne doğru sarkmış ve canı bedeninden ayrılmış bir haldeyken terk edilmiş küçük bir erkek çocuğuna benziyordu.

Salı, 14 Ağustos

19.43

Ağır kapı arkamdan küt diye kapandı ve karanlık, dar holde bir an öylece durdum. Gün yavaşça kararıp giderken sadece tamamen hareketsiz kalmak istedim. Evsiz adamın ölümündeki vahşet moralimi bozmuştu. Eğri büğrü yığılmış bedeni içime dert oldu. Salonun penceresine doğru yürüdüm ve aşağıdaki hareketliliği izledim. Arabalar cetvelle çizilmiş gibi düzgün yollardan yavaş yavaş ilerliyordu. Kırmızı arka farlarının hid-detli ışıkları şoförlerin toplu bunalımının kanıtıydı. Buradaki herkes, bir yere gitmek için çok sabırsızlanıyordu.

Oturduğum daire, Melbourne'un en ucunda, Little Collins ve Exhibition Caddelerinin köşesinin yakınındaydı. Sekizinci kattaydı ve manzara şehre inanılmaz bir muazzamlık havası veriyordu. New South Wales bölgesindeki memleketim olan Smithson kasabası da kesinlikle büyüyordu ama 25,000 kişilik nüfusu, Melbourne'un ev sahipliği yaptığı hayatların çılgın potpurisiyle kıyaslanamazdı.

Anahtarlarımı mutfak tezgâhına bırakarak ceketimi çıkardım ve eski duvar ısıtıcısının düğmesini açtım. Boğulur gibi sesler çıkararak çalıştı ve kısmen gönülsüzce, odayı kirli sıcak havayla doldurdu.

Emniyetten sabah saat üçten hemen önce, kafein yüzünden gergin bir şekilde; ödü patlamış görgü tanığı Lara Maxwell'i

sorguya çektikten sonra, yüzümde iki küçük sıcak daire gibi görünen gözlerle çıkabildim. Lara bize pek bir şey söyleyemedi ve maktulü sadece Walt olarak tanıyordu. İkisi de evsiz oldukları için ara sıra konuşuyorlarmış ama Lara, onun çoğunlukla kendi halinde takıldığını söyledi. Onu basit ama zararsız biri olarak tasvir etti. Walt'ı çoğunlukla güvercinlerle konuşurken ve duygulu şarkılar mırıldanırken görürmüş. Muhteşem bir açık hedef.

Fleet ve ben Lara'yı sakinleştirerek evlerimize dönmeden önce ona geçici olarak konaklayacağı bir yer ayarladık.

Öğleden sonra merkeze geri döndüğümde Isaacs, Ralph Myers'ı davanın başına getirmişti ve bir kimlik doğrulaması yaptık. Yine göz ardı edilmek karşısında yaşadığım hayal kırıklığını yutarak resmi briefing toplantısı boyunca öylece oturdum.

Maktulümüz Walter Miller, yirmi yıldan uzun süredir zor koşullarda yaşamış olan 62 yaşında, dönem dönem devam eden bir akıl hastalığı geçmişi olan daimi bir evsizdi. En son belirli adresi doksanlı yılların başına dayanıyordu. Walter'ın eski eşi onunla birlikte olmak istemediğine karar verdikten sonra, 33 yaşındaki kızı Tammy Miller, onu neredeyse yirmi yıldır görmemişti. Şu sıralar iki küçük çocuklu bir etkinlik organizatörü olan Tammy, uzak kaldığı babasının cinayete kurban gittiği haberi karşısında bariz bir şekilde afalladı. Kendi kendini birdenbire onun için yıllar önce birçok yönden ölmüş bir adamın yasını tutar halde bulmuştu. Annesi 2013 yılında ölmüştü ve Ralph onu bir sorgu odasına götürürken, yetim kalışının yarattığı şok ve Walter'ın ölümünün dehşet verici detayları, güzel yüzüne işlemişti.

Öğlen saat üç civarlarında, yakınlardaki fabrikalardaki işçilerin ifadelerini almak için olay yerine geri gönderildim. Önceki akşam bir şey görmüşler miydi? Hayır, görmemişlerdi. Walter zalim kaderiyle karşı karşıya geldiğinde, onlar çoktan gitmiş de yataklarına sağ salim yatmışlardı bile.

Şu ana kadar soruşturmamız, Walter'ın ölümü kadar yalnız bir hayat yaşadığını ortaya çıkardı. Uyuşturucu bağımlısı oldu-

ğuna dair ne bir belirti ne de sabıka kaydı vardı. Saldırıya dair hiçbir belirgin neden yoktu; tabii amaç soğukkanlı bir cinayet değilse. Onun dünyasını didik didik etmeye, yakın zamanlardaki etkileşimlerini incelemeye ve gittiği yerlerin izini sürmeye devam edecektik çünkü suçlanacak hiç kimse olmamasından ziyade bir kişinin olması daha iyiydi. O kişi maktulün kendisi olsa bile. Daha şimdiden, Walter'ın ölümünün açıklanamaz bir zalimlik timsali, kötü bir istatistik olarak kalacağına dair bir hisse kapılıyordum. İnsan bazen anlayabilirdi.

Küçük yatak odamın yanından geçerken kendimi doğrucu dağınık yatağıma atmak istedim. Ama henüz olmazdı. Bu Ben'in akşamıydı ve görüşmemizin zamanı neredeyse gelmişti. Bütün konsantrasyonumu onun yüzüne ve sesine verebilmek için şimdi yemek yemeliydim. Midemdeki ekşime hissi tanıdık. Ben'le konuşmadan önceki psikolojim her zaman aynıydı. Bu hissi tanır hale gelmiştim çünkü onun bilinçli olarak farkındaydım. Bu, birinden hoşlanmaya benzer bir histi ama etrafına sıkıca bağlanmış bir melankoli kurdelesini de vardı. Ben'le konuşmayı çok seviyordum ama bir şekilde tatmin edici olmaktan son derece uzaktı. Ben konuşmayı sonlandırdığında duyduğum acı öylesine şiddetliydi ki onunla konuşmanın verdiği büyük mutluluğun sonrasındaki sarsıcı hayal kırıklığına değeceğine hâlâ ikna olmuş değildim.

Sonunda, Ben'in babası Scott'la olan ilişkim öylece yok olup gitmişti. Birkaç yıl önce, kurbanın eski bir sınıf arkadaşım olduğu büyük bir cinayet davası üzerinde çalıştıktan sonra bomboş bir hale gelmiştim. Rosalind Ryan'ın cinayeti beni tamamen dağıtmıştı. Geçmişimin o kadar büyük bir kısmını bugüne taşımıştı ki sonunda ağırlığı altında çökmüştüm.

Rosalind'in davasının hemen ardından Scott'la bir araya gelmiştik ama sonunda, aramıza daha da fazla mesafe girmişti. Scott denedi. Denediğini biliyordum. O, içi dışı kaya gibi bir insandı. Geniş omuzlu ve tıknazdı. Koyu renkli, gür ve kısa saçlarıyla her zaman güvenilir görünüyordu. Umut, çaba ve iyilik dolu gözleriyle evin içinde beni izlerdi. Bana yakın olmak,

benimle bağlantı kurmak istiyordu ama akışına bırakmaya yönelik bir pürdikkat ve ilişkimize hak ettiği ilgiyi göstermekle geçen birkaç ayın ardından eski huylarıma geri dönerek kısıtlı enerjimi işe vermeye başladım. Ben sıradışı bir polistim ama berbat bir eş ve vasat bir anneydim. Rosalind rüyalarımı giriyordu ve Sydney'deki bir ekibe transfer olan meslektaşım Felix'in ardından acı çekiyordum. İlişkımız ve sonucunda acısına katlandığım düşük, Rosalind'in cinayetinin günyüzüne çıkardığı duygularla bir araya gelince, beni kötü hırpalanmış bir halde ortada bırakmıştı. Zamanla acı, hissizliğe dönüştü ve kendimi o hissizliği Scott'a yöneltirken buldum. Sanki Felix'le birlikte olamayacaksam, başka kimseyle de bir ilişki yürütmenin bir anlamı kalmadığına karar vermiş gibiydim. Üstün bir performans sergiliyordum ama derinden yaralıyordum ve sonunda da bir yerden patlak verecektim. Melbourne'e transfer olma fırsatı çıktığında, o fırsatı değerlendirmeliydim. Smithsonian'da yaşamak, beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Tezgâha yaslanarak avuç içi kadar mutfağıma baktım. Yemek yapma zahmetine giremezdim ama yemek yemem gerektiğini biliyordum. Özellikle de kahveden oluşan öğle yemeğim ve krakerler ile sakızdan oluşan öğleden sonra atıştırmağımın ardından. Buraya geldiğimden beri beş kilodan fazla vermiştim. Ocağı yaktım. Biraz çedar rendeleyp uçup gitmekte olan Chardonnay şarabının dibine çöken tortulu kısmından bir şarap kadehine doldurdum. Su kaynamaya başladığında yarım su bardağı kadar makarnayı uzun saplı küçük tencereye boşalttım.

Şarabı kafama dikerken gözlerimi kapattım. İnce ortak duvardan yan dairede bir adamın bağırışı ve bir kadının karşılık vererek pinpon oyunu gibi bir tartışmanın kıvılcımını çakışının tiz sesi geldi. Tartışma, alkolün beynimin etrafına cesurca indirmeye çalıştığı sakinleştirici kalkanı delip geçiyordu. Walter Miller'ın evi bildiği soğuk, gri tüneli kafamda canlandırdım ve titreyerek ısıtıcının derecesini daha da yükselttim. Yeni bir şişe şarap açtım ve bir kadeh daha doldurdum. Görünüşe göre, salı akşamı televizyon programları, pazartesi günkülerden daha iyi değildi.

The Street'in bir bölümünden haberlere geçtim ve amirimin suratı ekranı kapladı. Biraz daha dik oturdum ve Isaacs'ın, muhabir kadının Walter Miller'in cinayetiyle ilgili sorularına sakın bir tavırla cevap verirken, gri bakışlarını kadının gözlelerinden ayırmadığını fark ettim.

İştah açıcı olmayan yemeğimi ağzıma tıktırırken, amirimin televizyonda ilgi çekici durduğunu kabul etmek zorundaydım. Kafasını her kıpırdattığında, gür kır saçları uysalca yerli yerine oturuyordu. Dolgun dudaklarının üstündeki burnu hafifçe yukarı kalkıktı. Hareketleri yavaş ve bilinçliydi; kanı güneşte ısınması gereken bir sürüngeninki gibi. Alçak sesi, kontrollüydü ve otoriter bir baritondur.

Isaacs bana karşı, herkese karşı nazikti ama her yanı mesafeli gibi geliyordu. Bunun kasıtlı olduğunu seziyordum. Herkesi biraz uzağında tutmaya kararlı gibi görünüyordu. İlişkimiz resmi ve zorakiydi. Ayrıca şu ana kadar, teknik olarak hâlâ deneme sürecinde olduğum için rahatsızlık veren iş görüşmesi aşamasının ötesine geçmekte güçlük çekiyor gibi hissediyordum. Nan, Ralph ve Calvin onun bariz gözdeleliydi ama onlara karşı bile buz gibiydi. Hissettiklerini ve aklından geçen her düşüncüyü olduğu gibi dışa vuran eski başkomiserim Ken Jones'tan çok farklıydı.

Söylentilere göre, herkes Isaacs'ın birkaç ay önceki emniyet müdürlüğü pozisyonu için en güçlü aday olduğunu ama onun yerine Tazmanya'dan saygıdeğer bir emniyet başmüfettişi olan Joe Charleston'ın işi kaptığını düşünüyordu. İddialara göre, Isaacs o zamandan beri daha bir mesafeliymiş.

Haberler yön değiştirdi ve şimdi de bir muhabir, hararetli bir şekilde, yarın Melbourne'de çekimleri başlayacak Hollywood filmi *Death is Alive*'den bahsediyordu. Yapımdan belli belirsiz haberim vardı. Bizim ekipten birkaç kişi, son birkaç aydır filmin güvenlik ekibi ve belediyeyle birlikte çalışıyordu ve Candy sürekli bundan bahsedip duruyordu çünkü başrol oyuncusuna hayrandı.

Candy Fyfe, Smithson'dan bir muhabir ve muhtemelen benim en yakın arkadaşımdı. Çok sağlam karakterliydi. Smith-

son'un gördüğü ilk yerli gazeteci ve muhtemelen de en özve-rilisiydi. İlk başta arkadaş değildik; aslında birbirimize bariz düşman kesilmiştik ama sonunda onun bitmek tükenmek bilmeyen enerjisini çok sevmeye başladım. Çeşitli elektronik yazışma yöntemleri aracılığıyla arkadaşlığımızı tek başına canlı tutmaya çalışıyordu. Şiddetli bir vicdan azabı duyarak bir hafta önce bıraktığı en son mesajına hiç geri dönmediğimi fark ettim. Telefonumda o mesajı açtım. Büyüdüğümüz kasabaya dair haberlerini yeniden okurken kahkaha attım. Presbiteryen vaizin cenaze levazımatçısıyla yasak ilişki yaşadığına dair bir söylenti duymuş, o yüzden de araştırma yapmak için her pazar günü kiliseye gidenlerin başında geliyormuş. Candy'yi kendine özgü dar kıyafetleriyle donattığı atletik siyahi bedeniyle alışılmadık çiftin dışarı çıkışını yakalamaya çalışarak kilisenin etrafında dolanırken hayal edebiliyordum.

Muhabir konuşup dururken ekranda ünlü yüzler belirliyor-du. Ünlülerle zerre kadar ilgilenmediğim için neredeyse hiçbiri-ni tanımadım. Esnedim ve bir kadeh şarap daha doldurmak için ayağa kalktım. Kalkarken kalçalarım çıt etti ve sendele-yerek mutfığa doğru birkaç adım attım. Kilo veriyor olabilir-dim ama formum hiç olmadığı kadar kötü bir durumdaydı. Koşmayı bırakmıştım. Emniyetin spor salonunda deneme ola-rak adlandırılabilir kadar egzersiz yapıyordum ama sadece yapmış olmak için yapıyordum. Daha iyi bir rutine girmem gerekiyordu.

Bir sürü şey yapmam gerekiyordu.

Saati kontrol ederek günlük sigaram için küçük balkona yöneldim. Duman ciğerlerimi doldururken gözlerim gökyü-zündeki ıslıl ıslıl parlayan küçük noktalardaydı. Ben'in yüzünü kafamda canlandırmaya başladım; benimkilerle tıpatıp aynı açık yeşil gözlerini, az sayıdaki çillerini, dudaklarının tatlı kıvrımını... Saat 20.28'di. Artık her an arayabilirdi. Dakikti. Bu, ona babasından geçen bir özellikti.

Scott da bazen bana kısacık bir merhaba derdi ama pazar günü konuşmuştuk, o nedenle de bu kez pek konuşma ihti-

malimiz yoktu. Mali konular üzerinde anlaşılmıştı artık. Ben iyiydi. O yüzden de üzerine konuşacağımız hiçbir şey yoktu.

Sigarayı, boş bir saksıdaki gittikçe daha da büyüyen sarı izmaritler mezarlığının içine tikiştirip tekrar içeri döndüm ve kapıyı çekerek kapattım. Dün geceki otel odasını hatırlamamaya çabalayarak biraz daha şarap içtim. Duvarlardaki soyut resmi, bedenimdeki hevesli elleri de. Yüzümü hafifçe ekşittim. Kafam zonkluyordu. Şarap şişesinin yarısının çoktan boşaldığını fark ettim.

Telefonum titredi ve hemen televizyonu sessize almaya çalıştım. Ağzımı sildim. Bacaklarımı altına alıp oğlumla Skype’ta konuşmak için tortop oturdum.

“Merhaba anne.” Yüzü ekranı doldurdu ve bana el salladı.

“Merhaba Ben!” derken en parlak gülümsememi takındım ve vicdan azabımı kararlılıkla bir kenara ittim. “Nasılsın canım?”

“İyi.”

Onun bir erkek çocuğuna özgü umursamazlığı karşısında göğsüm sıkıştı. Hissiz davranırdı ve detaylara girmezdi. Konuşmalarımız, basit sözcükler ve tatlı sessizliklerin memnuniyet verici bir karışımından ibaretti. Konuşmalarımız her şeyimdi; Yeterli gelmekten çok uzaktı.

“Bugün sporun var mıydı?”

“Hı-hı.”

Gülümseyerek sadece onu inceledim. Skype’ta konuşurken hep dik otururdu. Bu, hâlâ bütün konsantrasyonunu gerektiren bir işti. Sanki rahatlırsa bir sonraki cevabını yanlış vereceğinden endişeleniyormuş gibi. Ben daha yeni beş yaşına girmişti ve sık sık, onun işte ilgilendiğim çocuklarla aynı yaşta olmasına pek de uzun yıllar olmadığı fikriyle boğuşuyordum. Çözmeye çalıştığım kötü durumlarda kalmış çocuklarla, kötülüğün etrafında ruhlarına işleyecek kadar uzun bir süre kalan ve bunun en berbat şekillerde patlak verdiği çocuklarla... Yutkunarak gözümde canlanan Ben’in annesinin reddiyle yıkılmış olan gelecekteki halini savuşturmaya çalıştım.

“Futbol değil mi?” dedim.

“Hı-hı. Hem de takımım yine kazandı,” derken bana gözlerinin içi parlayarak baktı.

“Bu harika tatlım. Peki hafta sonu futbolun var mı?”

“Evet, bu cumartesi. Sonra bir hafta boşuz. Babam öyle dedi.”

Arkadaşının mini golf partisinden konuştuk. O da bana Japon balığını sordu.

“Frodo iyi,” diyerek fanusu görebilsin diye telefonu çevirdim. “Sana selam söylememi söyledi.”

Ben kıkırdadı. Ben de gülümsedim ama sonra içimi yine bir üzüntü kapladı. Ben, hiçbir şeyden habersiz, bıcır bıcır konuşarak okuldan, öğretmeninden ve öğle yemeğinde ne yediğinden bahsetti.

Zaten cevabı bilerek “Şimdi yıldızlara bakmak ister misin?” diye sordu.

Sesimin çatladığını gizlemeye özen göstererek “Tabii ki. Bahse girerim, önce hangisinden bahsedeceğimi biliyordum,” dedim.

“Imm...” deyip salondaki pencereye doğru geçti. “Gökyüzünün tam ortasındaki şu büyük olan var. Bir de onun yanında küçük bir çizgi halinde olan üç tane küçük yıldız var. Bahsettiğimi görebiliyor musun?” Telefonu çevirdi ve bulanık gökyüzü ekranı doldurmadan önce tanıdık odayı hızlıca bir görmüş oldum.

Ona “Elbette görebiliyorum,” dedim. “Güzel bir yıldız o. Peki sen sağdaki şu gizlenen parlak olanı görebiliyor musun? Sanırım dairemin hemen yanında.”

“Ah evet,” derken kaşları yukarı kalktı. “Sarı gibi. Güzelmiş.”

Esnemesini bastırdı ve gözlerini gökyüzünden ayırdı. Hâlâ ara sıra annesi olabildiğim için ciddiyetle “Yatma vakti,” dedim.

Tekrar esneyerek “Tamam,” dedi. “Perşembe konuşacağız değil mi anne?”

“Tabii ki. Yarın günün çok güzel geçsin. Frodo’ya senin için bir sualtı öpücüğü vereceğim.”

Birbirimize öpücük attık ve konuşmayı bitirirken elimi kalbime koyduğumu fark ettim.

Dişlerimi fırçaladım, tuvalete girdim ve soyunup buz gibi yatağıma yattım. Başım döndü ve mideme rahatsız edici bir kramp girdi. Salonda, ısıtıcı sorunlu bir tik tik sesi çıkardı. Yan dairedeki televizyon uğulduyordu. Tavandan gümbür gümbür rock müzik sesi geliyordu. Sokakta cam kırıldı. Bir kedi miyavladı. Ben'in yatağında mışıl mışıl uyuduğunu, sonra da Walter Miller'ın soğuk kan gölünde öne doğru kambur duruşunu kafamda canlandırarak huzursuzca dönüp durdum. Ta ki sonunda uykuya dalana kadar.

Çarşamba, 15 Ağustos

05.55

Alarm çalmadan önce uyandım. Gözlerim acıdı ve içlerinde kum varmış gibi hissettim. Şarabın tortuları rahatsız edici bir şekilde ağzımın içine yapışmıştı. Yuvarlanıp birkaç saniye tavana bakarak önümdeki günü gözden geçirdim. Günün, çoğunlukla Walter Miller'ın son hareketlerini teyit etme girişiminde bulunmayı, birinin ne halt etmeye onun dünyadan böylesine felaket bir şekilde göçmesini istediğini çözmeye çalışmayı kapsayacağını tahmin ediyordum.

Doğrulup oturdum ve yorganı sertçe yatağın üzerine doğru attım. Duşu açıp altına adım atmadan önce akan suyun ısınmasına müsaade ettim. Yıkayıp giyindim. Saçlarımı saç kurutma makinesiyle kuruttum ve önüme nasıl bir gün savrulacaksa ona hazırdım. Frodo'nun fanusuna biraz yem silktim ve Ben için ona zoraki bir öpücük attım. Merdivenlerden pat pat aşağı inerken fazla olgun bir muzun sonunu yuttum.

Binamın altında kahvaltılık yiyeceklerle Çin eriştelerinin tuhaf bir karışımını yapan *The Boil* adında küçük bir kafe vardı. Yanımda götürmek üzere iki kahve sipariş ettim ve gazete aldım. Baş sayfada Walter Miller'ın ve kızının bulanık, onlarca yıllık bir fotoğrafı vardı. Walter'ın suratının üstündeki koyu puntolu manşet "Evsiz ve Gafil Avlanmış" diye haykırıyordu âdeta.

Kafeden tekrar çıktığımda, soğuk hava şakaklarıma vurdu ve saçlarımı yukarı doğru savurdu. Saçlarımı aşağı indirmeye çalışarak atkımı kafama doladım. Bir bankın, arkasında ofislerin olduğu eski bir binanın zeminine doğru girdiği beton köşeye doğru yürüdüm.

Tanıdık battaniye yığınının gördüğüm için rahatlayarak “Günaydın Macy,” dedim. Bardaklardan birini, sert gri derme çatma tentenin altında kıvrılmış yatan kadına uzattım. Kocaman bir bere gözlerinin hemen üstünde duruyordu. Yeni günü inceleyip değerlendirirken yuvarlak çenesi, eski püskü paltosunun yakasının hemen üstünden öne doğru çıkmıştı. Debele-nerek doğruldu. Bardağı benden alırken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Dış kapımdan iki yüz metre kadar uzakta olan bu niş, Macy için eve en yakın şeydi. Sahip olduğu her şey, yastık olarak kullandığı North Face marka eski bir sırt çantasının içindeydi.

Melbourne’e geldikten birkaç hafta sonra, bir gece vardi-yasının ardından binama girememiştim. Yorgun ve yalnız olduğum için hüngür hüngür ağlayarak kendimi bir banka bırakmıştım. Macy, ben binanın yöneticisini beklerken nişinden çıkıp bir saatten uzun süre hayat hikâyemi dinleyerek yanımda oturmuştu. Sonra da kendi hayat hikâyesini paylaşmıştı. Görünüşe göre, ikimizin de artık görme fırsatı bulamadığımız oğullarımız varmış. Bugünlerde Macy’yle konuşmak bana tanıdığım diğer herkesle konuşmaktan daha kolay geliyor. Walter Miller’in olay yerini incelemek, Macy’nin mütevazı eski püskü gündelik eşyalarını kabul etmek istediğimden daha çok hatırlatmıştı bana.

“Bugün ne haberler var, Önemli Polis Hanımefendi? Yine arkadaşlarımla ölümleri mi bulundu?” Gülümsüyordu ama Walter’in başına gelenler konusunda bence çok korkuyordu. Burada kendisini çok savunmasız hissediyor olmalıydı. İlk kez olmasa da ona bir şekilde yardım etmeyi, ona kalacak bir yer bulmayı ya da onu evime davet etmeyi düşünmüştüm ama birkaç hafta önce bunu ima ettiğimde, imamdan rahatsız olduğu

çok barizdi. Çok gururlu bir kadındı ve direncini görünmez bir rozet gibi taşıyordu âdeta. O nedenle de ona kahve ve ara sıra atıştırma bir şeyler almaya razı olmuşum ama sembolik bir jest dışındaki herhangi bir şey yasak gibi geliyordu.

Banka otururken “Bugün daha bir haber yok Macy ama henüz erken,” deyip durakladım. Sonra “Sen ölen adamı tanı mıyordun değil mi?” diye sordum.

Burnunu koluna sildi. “Pek sayılmaz. Onunla bir ya da iki kez karşılaştım. Ama arkadaşım Lara onu tanıyordu. Geçen gece karakolda onunla konuştuğunu söyledi. Pek iyi durumda değil. Gördüğünü hatırlayıp duruyor.”

Anında, tünelde neye şahit olduğuna dair Fleet’le Lara’yı sorguya çektiğimizde onun dehşete düşmüş yüzü, ürkek hareketleri ve tedirgin bakışları aklıma geldi. Daha şimdiden sokaklara geri dönmüş olup olmadığını merak ettim. Vergilere giden dolarların, evsiz bir kurbana empati gösterme konusunda ne kadar ileri gideceğini bilmiyordum.

“Bunu duyduğuma üzüldüm Macy. Walter’a saldıran kişiyi bulmak için elimizden geleni yapıyoruz.”

Macy, böyle bir sonuç çıkacağına dair pek de inanmadığını gösterircesine omuz silkip biraz daha kahve yudumladı. Dudaklarında yine bir tebessüm belirirken, lekeli dişleri siyah yüzüne karşı parlıyordu. “Hımm... Zaten bu kadar üzücü konuşma yeter. Bugün ilerleyen saatlerde, buralarda büyük bir coşku olacak. Spring Caddesi’nin tepesinde bir film çekecekler.”

“Doğru,” deyip ellerimle on numara işareti yapabilmek için kahvemi yere koyarak “şu büyük Hollywood filmi,” dedim.

“Biliyor musun bütün arabaların geçmesini engelliyorlar. Sizinkiler insanları ayak altından uzaklaştırmak için her yerde olacaklar. Dağıttıkları bilgi broşürünü okudum. Büyük bir aksiyon sahnesi olacak. Gerçek film yıldızlarıyla.” Çatallı sesi yola doğru akıyordu âdeta ve özel dikim takım elbiseli, hevesli şirket çalışanları ve eve giden uykulu vardiya işçilerinden tuhaf birkaç bakışın hedefi olduk. “Kendime en önden bir yer kapacağım. Lara’yı da getirmeye çalışacağım.” Biraz daha kahve

içti ve gözlerini kapattı. “Off, amma güzel bir şey bu. Çok çok güzel bir şey.”

Onun yıpranmış patlak botlarındaki deliklerden çıkan yün çoraplarını fark edince, yeni botların içindeki ayaklarımı bannın altına soktum.

“Küçük oğlun nasıl?” diye sordu.

İç geçirdim ve kahvemden biraz içip “İyi. Memnun görünüyor. Bilirsin işte okuldan, spordan,” dedim.

“Yani asıl önemli olan da bu. Bir de gerçekte olmayan şeyler hakkında kuruntu yapma. O iyiyse, o zaman her şey iyidir. Unuttun mu?”

Kafa sallayıp gülümsemeye çalıştım. “Haklı olduğunu biliyorum. Ama bak, yavaştan gitmem gerek Mace,” derken çoktan ayağa kalkmıştım.

Bana sitemkâr bir bakış atarak “Oralarda kendine dikkat et Dedektif Gemma,” dedi.

Ben de ona ciddi bir ifadeyle bakarak “Sen de. Çok ciddi-yim. Dikkatli ol,” dedim.

“Tamam. Tamam,” dedi ama gözlerindeki korku kıvılcımını yine gördüm.

Ona gülümsedim. “Sinema gününü dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

O ilk gece otele neden gittiğimi bilmiyorum. Bir perşembe günüydü. Tam bir haftadır Melbourne’deydim ve tek bir kişiyle bile konuşmamıştım. Hâlâ mobilyalı geçici kiralık dairede kalıp kiralık dairelere başvuruyordum ve gelecek pazartesi işe başlamam lazımdı.

Günü şehirde amaçsız bir şekilde dolaşarak, Queen Victoria Market’in ara yollarından bir yukarı bir aşağı gidip gelerek, kafelerde oturup soğuyana kadar ellerimin arasında kahveleri tutarak geçirdim. Saat beşten hemen önce kiralık daireye geri dönüp duş aldım. Canım içecek bir şey çekti ve kendime kıs-

men çekidüzen verip dışarı çıkabilirim diye düşündüm. Belki de iş için buradaymışım gibi yapabilirim diye mantık yürüttüm. Sahip olduğum tek elbiseyi giydim ve uzun saçlarımı kuruttum. Dışarı çıkıp Exhibition Caddesi boyunca şehrin kalbine doğru yürürken, bir otelin girişine doğru dönen bir dizi taksi gördüm. Orada bir bar olacağını düşündüm. Hem de ana caddeye bakmak hoş olurdu. Yağmur kaldırıma düşüp etrafa sıçrayan iri damlalar halinde yağmaya başladı ve aceleyle yolun karşısına geçip cam kapılardan girerek gülümseyen otel karşılama görevlisinin yanından geçtim.

Bir şarap sipariş ettim ve kadife döşeli bir sandalyeye oturup akşam vaktinin şehre çöküşünü izledim. Her yüzey parlıyordu ve ıslıl ıslıl parlayan avize karşısında büyüledim. Aşırı derecede huzurlu, haftalardır hissetmediğim kadar rahatlamış hissettim. Ceketimi çıkarıp bacak bacak üstüne atarak kabarık minderlere sırtımı yasladım. Garson, tepsisinde çoktan yerini almış şarap dolu bir kadehle geri geldi ve bardaki beyefendinin bana bir içecek aldığını söyledi.

O tarafa bakınca lacivert bir takım elbise giymiş, bana gülümseyen buğday tenli adamı gördüm.

Gülümseyerek karşılık verdim ve içkiyi alıp gözlerim hâlâ adamın üzerindeyken ilk yudumu aldım.

Ben tam şarabı bitirirken, beraberinde iki yeni içkiyle yanıma geldi. "Yorucu bir gün, değil mi?" diyerek bana bir kadeh uzattı. Gülümsemesinin altında gizlenen bakışları bedenimi incelerken insanın içine işliyordu âdeta.

"Evet ama rahatlamak güzel."

"Burada ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

Gözlerimi kırptırdım. "Yarın eve dönüyorum. Sydney'ye."

"Ben de. Auckland'da yaşıyorum," dedi ve hafif bir aksanı olduğunu fark ettim.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Sonra ben gözlerimi kaçırdım. Nefesimi tamamen ağzımdan alıp veriyordum.

Odasına gittiğimizde sarhoştum. Kapı daha kapanmadan önce kollarım kafamın üstünde duvara yaslanmıştı. Onun kı-

yafetlerimi çıkarmasına ve kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Kendimi, hırçın suların etrafa savurduğu bir ağaç parçası gibi hissettim. Bu yabancıнын kollarının arasında olmak iyi hissettirdi. Onun hakkımda hiçbir şey bilmemesi de. El bileklerinden tutup beni yatağa attı. Uzun ve fit bedeni üstümde ağırdı ve öylesine içime girdi ki acıdan yüzümü ekşittim.

Saatler sonra, gecenin köründe, kovalanmışım gibi nefes nefese kalmış bir halde, sürünerek kendi yatağıma girdim. Oda etrafımda döndü. Aynı şeyi nasıl da tekrar yapmak istediğimi düşünürken, nabzım bütün bedenimde atıyordu.

Çarşamba, 15 Ağustos

07.29

Çantamı masama bırakırken Calvin Atkins neşeli bir tavırla “Günaydın,” dedi. Kendisine sadece muzun eşlik ettiği yalnız kahve, midemde çalkalanıp duruyordu.

“Merhaba,” derken gözlerimi çoktan bilgisayarımın ekranına dikip konuşmanın uzamasına engel olmuştum.

Calvin de bana uyararak bir yığın evrakla meşgul oldu. Bilgisayar ekranının aydınlığı, ince yüzünün hatlarını belirginleştiriyordu.

Nan Sheridan içeri gidip homurdandı ve iri cüssesini yıpranmış ofis koltuğuna bıraktı. Sandalye de ona cevap vermesine gıcırdadı. Nan, kulaklıklarını çıkarıp çantasının içinde arandı. Yıpranmış görünen bir Val McDermid romanını masasındaki suç romanlarından oluşan gelişigüzel destenin yanına koydu. El çantasındaki hazır yemek ambalajlarını boşaltıp bilgisayarını düğmesine basarak açtı ve fanları çalışıp açılırken boş ekranına baktı.

“Kahve ister misin Nan?”

Nan, Calvin’in kaşlarının tam ortasına baktı. Calvin de bunun evet demek olduğunu anlamış olacak ki kafa sallayarak onaylayıp “Uzun bardakta sade ve şekersiz,” diye geveleyerek yiyecek-içecek odasına gitti.

Nan'e hiçbir şey söylemedim, o da bana hiçbir şey söylemedi. Bence ikimiz de birbirimizin bu yanını seviyorduk.

Melbourne Cinayet Büro Amirliğinde yüzden fazla polis vardı. Nan, Calvin, Fleet ve ben; Billy Benton, Ralph Myers ve Chloe Senna'yla birlikte on altı ekipten birindeydik. Her ekip, Nan ve Ralph gibi kıdemli polisler, Chloe gibi kıdemsiz polisler ve benim gibi arada kalan insanların bir karışımından oluşuyor. Nan neredeyse on yıldır kıdemli bir başkomiser yardımcısıydı ve gözünü kesin Isaac'ın işine dikmiş olmalıydı. İşinde iyiydi, hakkını vermeliydim. Hırslıydı ama insanları idare etmek konusunda ne kadar iyi bir iş çıkaracağından emin değildim. Ölümlere karşı, yaşayanlara karşı olduğundan biraz daha sabırlıydı ama çok da değil. Tek bir parmağıyla klavyesine sert darbeler indiriyişini izledim. Nan'ın zor tahammül ettiği bir başka şey de teknolojiydi. Bütün işi çıplak elleriyle yapabilecek olsa yapardı.

Birkaç bölme ileride ufak bir şamata koptu. Kıdemsiz polislerden biri tatilden dönmüştü ve bronz teniyle alakalı coşkuyla büyük bir hareketlilik yaşandı. Ben masamda kalıp e-postalarımı ilgilenmeye devam ettim. Ralph genelde erken gelirdi ama onun Walter Miller'ın bu sabah ilk iş olarak yapılması planlanmış otopsisinde olabileceğini farz ettim. Billy de muhtemelen orada onunlaydı. Isaacs, Miller davasını ve Jacoby davasıyla ilgili herhangi bir gelişmeyi gözden geçirmek için on buçuğa bir toplantı koymuştu ve o zamana kadar beni meşgul edecek yeterince işim vardı.

Fleet'in nerede olduğunu birazcık merak ettikten sonra o düşünceyi kararlılıkla bir kenara ittim. Ben Nick Fleet'in bekçisi değildim. Onu cep telefonundan aramam için günlerdir kayıp olması gerekiyordu. Fleet kontrol edilmekten hoşlanan türden bir adam değildi. Hem zaten benim onun ortada olmadığını fark ettiğimi bilmesini de istemezdim.

Üçümüz bir süre sessizce çalıştık ve ben tam bir bardak daha kahve almayı düşünürken şahsi cep telefonum titredi. Bu sabah onunla buluşmak için zamanım var mı diye merak eden

Josh Evans'tan bir mesajdı. Dün bütün gün ona cevap yazmadığım için bir parça vicdan azabı duydum.

Evrakların desteler halinde durduğu masama baktım. Miller davasında baş sorumlu olmadığım göz önünde bulundurulursa, bütün bu evraklarla daha sonra ilgilenebilirdim. Ayrıca zaten hep mesaiye kalabilirdim. Eve gitmemi gerektirecek bir ailem yoktu. Evrakları en alt çekmeceme koyup kilitledim ve paltomu aldım. Calvin'e "Ben biraz dışarı çıkıyorum," dedim. "Dava brifingi için geri döneceğim."

Calvin biraz afallamış bir halde aşağı yukarı kafa salladı.

Sandalyemi masama doğru iterken Nan, suratını ekşiterek açık açık "Geç kalma," dedi.

Ben masaya yaklaşırken Josh "Selam," diyerek beni kocaman bembeyaz bir gülümsemeyle karşıladı. "Senin için sipariş verdim bile. Latte."

"Ah, tamam. Teşekkürler," diye cevap verirken gülümseyerek karşısına oturdum ve saatimle oynadım. "Affedersin. Bu hafta biraz ortalıklarda yoktum. İş yerinde işler biraz yoğundu."

Ellerimi tutup masada kendine doğru çekti. "Saçmalama Gemma. Yoğun olduğunu biliyorum." Öne doğru eğilip bana küçük bir öpücük verdi. Gözlerim kapandı ve parfümünün o mis kokusunu içime çektim. İlk kez olmasa da Josh'tan, onun görünüşe göre benden hoşlandığı kadar hoşlanmayı diledim. Yakışıklıydı ve karmaşık olmaktan öylesine uzaktı ki. Ben geri çekilirken, yan masadaki bir iş adamı bana eğleniyor gibi bir yüz ifadesiyle tek kaşını kaldırdı ve düşüncelerim o kadar bariz mi diye düşündüm.

Josh "Seni görelî yıllar olmuş gibi geliyor," dedi.

Ellerimi nazikçe ellerinin arasında çekip yumuşak bir tavırla "Perşembe akşamı görüştük seninle," diye cevap verdim.

Josh güldü. "O kadar uzun zaman olmadığını biliyorum. Sadece öyle gibi geliyor. Cumartesi günü dışarı çıkmalıydın.

Çok eğlenceli bir geceydi,” deyip geceyi detaylı bir şekilde anlatmaya koyuldu.

Josh’la birlikte anlık bir sosyal hayat, başka bir deyişle on beş doları bir şarap şırlıtısına dönüştüren aşırı küçük barlarda takılan, ilginç meslekleri olan, gürültülü, meşgul insanlar da gelmişti. Onun havalı, fırtınalı dünyası bir ay önce tanıştığımız andan itibaren baş döndürücüydü ve bir yanım o hayatın içine dalmak, kendimi Josh’ın kollarına bırakmak istiyordu. Başka bir yanım bunu inatla reddediyordu. O bana ne kadar yaklaşırsa, ben de o kadar çok diğer tarafa yöneliyordum. Kötü hissetmemek için de kendi kendime onun muhtemelen başka insanlarla da görüşüğünü söylüyordum.

Hikâyesini bir yudum kahve alarak bitirdi ve daha ciddi bir ifadeyle “Eee? Evsiz bir adamın öldürülmesi kulağa dehşet verici geliyor. O olay üzerine mi çalışıyorsun?” diye sordu. Bir elini kısa, altın sarısı saçlarında gezdirirken kahverengi gözleri ilgiyle parlıyordu.

“Evet. Pazartesi gecesi olay yerine çağrıldım,” derken Walter’ın zavallı bedenini yine gözümde canlandırdım. “Pek hoş değildi.”

Josh kısık bir ıslık çaldı. “Zavallı herif.”

Tam benim kahvem geldiğinde Josh kendi kahvesini bitirdi. Bir tane daha sipariş verdi. Ben de ellerimle sıcak bardağı kavrayıp kapının yanında oturan, oyuncak bir arabayı önündeki masadaki tabağın üstünde süren küçük erkek çocuğunu izledim. Ufak tefekti; dar omuzları sadece bir cetvel boyu genişlikteydi. Gür beyazımsı sarı saçları kalemle çizilmiş iri tutamlar gibi gözlerinin önüne düşüyordu. Öfkeli annesi ona kızarken çocuğun elini kenara itti ve ben kafamı çevirip tekrar Josh’a odaklandım.

“İşte başka heyecan verici bir şey oluyor mu?” diye sordu.

Hoppa bir tavırla “Sadece sıradan dayaklar, silahlı saldırılar ve intiharlar,” dedim. Josh’ın bronz yüzündeki ciddi ifade değişmedi ve espri yapmayı bırakıp “Bu cinayet davası önemli bir dava. Özellikle gerçekten de rastgele bir saldırıysa,” dedim.

“Peki diğer bütün davaların üzerinde de çalışıyor musun hâlâ?”

“Hı-hı,” dedim. “Ama sanırım artık bu odak noktası olacak.”

“Bayağı meşgul olacaksın gibi geliyor kulağa.”

Omuz silktim. “Her zaman öyleyim zaten.”

“Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum Gemma. Harikasın.”

Başımı öne eğerek iltifatını geçiştirdim. Josh, işim karşısında büyülenmiş gibiydi ve dünyanın önceden kestirilemez doğasını anlıyor gibi görünüyordu ki bu hoş bir değişiklikti ve Scott’ın istikrarlı bir şekilde yağırdığı bıkkınlık ve yargılama ifadeleriyle taban tabana zıttı. Josh, ayağını masanın altında ayağıma sürttü ve bana göz kırparak pazartesi gecesine, bir de cumartesi gecesine, aslında hepsine dair derin bir utanç dalgasının bedenimi sarmasına neden oldu. Durmamız gerektiğini biliyordum ya da daha ziyade benim Josh’la görüşmeyi bırakmam gerekiyordu. Onu boşuna oyalamak adil değildi. Ama aynı zamanda güveneceğim birinin olması, birinin bana bu kadar ilgi duyması çok güzeldi. Üstelik Josh, şimdiye kadar işleri ağırdan almayı sorun etmiyormuş gibi görünüyordu ama tabii bu da bir noktada kesin değişecekti. Onunla yataкта olmayı hayal ettim ama kemiklerim gerilir, iç organlarım birbirine karışır gibi oldu. Bilmem kaçınıcı kez hiç tanımadığım yabancılarla yakınlaşmak konusunda neden çok daha rahat olduğumu merak ettim. Öylesi nedense Josh’la olmaktan daha az tehlikeli gibi görünüyordu.

“Senden n’aber?” diye sordum.

“Ben iyiyim,” dedi. “İş çok yoğun. Sanırım bu akşam geç saatlere kadar ofiste kalmam gerekecek. Yarın da. O yüzden seni bu sabah görmek istedim.”

Josh, ismi upuzun bir dizi harften oluşan çok büyük bir hukuk firmasında kıdemsiz bir avukattı. Hafta içi günleri mahkeme, araştırma, telekonferans ve kahveyle belli belirsiz geçiyordu.

Bana “Eee? Hafta sonu arkadaşınla eğlendin mi?” diye sordu. “Evet, onunla arayı kapatmak muhteşemdi,” diye yalan söyledim. “Ama sönük geçti. Sadece akşam yemekleri ve etrafı gezip görmekle geçti,” derken hayali hafta sonumun eğlencesini vurgulamak için elimi salladım.

Josh boğazını temizleyerek “Kulağa harika geliyor,” dedi. “Bu arada düşündüm de cumartesi günü bana gelmen güzel olabilir. Bize akşam yemeği yaparım,” dedi.

Gülümsedim ve kafa sallayarak onayladım. Bu senaryonun muhtemel huzursuzluğu karşısında kafamda alarm zilleri çaldı.

Kapının yakınındaki kadın, küçük erkek çocuğuna doğru eğilip kulağına sinirli sinirli fısıldıyordu. Çocuk gözlerini, oyuncak arabasının çikolatadan yapış yapış bir halde durduğu masanın üstüne dikmişti. Kadın hâlâ öfkeli bir surat ifadesiyle doğruldu ve benimle göz göze geldi. Gergin bir şekilde gülümsemeyi denedim ama karşılık alamadım. Kadın bende zerre kadar annelik dayanışması göremedi.

Josh’ın bir cevap beklediğini fark ettiğimde “Kulağa harika geliyor,” dedim. “İş yerinde işler aşırı karmaşık bir hale gelmezse.”

Josh elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. “Güzel. İstersen sonrasında bazı arkadaşlarımla görüşebiliriz ya da istersen günü erkenden bitirebiliriz. Seninle doğru düzgün zaman geçirmek istiyorum,” deyip sesini alçalttı. “Bana haftanda olup biten her şeyden bahsedebilirsin. Ben de belki de sana masaj falan yapabilirim.”

Dışarıda rüzgâr şiddetlendi ve yine yağmur yağıyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor; sinsice şemsiyelerin kenarlarının altına sızıyor ve pahalı el çantalarını tehdit ediyordu. Aileler çocuklarını sıkıca sarıp onları kuru tutmak için boşuna çabalayarak küçük kafalarına kapüşon geçiriyorlardı. Macy’yi düşündüm ve sığınacak bir yer bulmuş olmasını umdum. Birdenbire kaygılanarak yüzümü ovuşturdum. Tenim soluk ve kuru geldi, lastikten bir maske gibi. Josh, parmakla-

rıyla daireler çizerek diğer elimini üstünü okşuyor, gözlerimin kapanmasına neden oluyordu.

Hafifçe kaşlarını çatıp saatine bakarak “Gitmem gerek,” dedi. “Yakında mahkemede olmalıyım. Ama benimle buluşabilmene gerçekten çok memnun oldum. Cumartesi günüyle ilgili seni ararım. Aşırı çalışma.” Ayağa kalktı. Yağmuru görünce “Tanrım! Yazın gelmesi için sabırsızlanıyorum,” diye söylendi.

Bir kez daha dudağımdan öpmeye çalıştı ama kafamı çevirdim ve dudağım yerine yanağıma denk geldi. Büyük şemsiyesini kapının yanındaki kovadan almak için duraklayıp onu yağmurda dikkatlice açışını, uzun bedeniyle yolun karşısına geçip kasvetli havada gözden kayboluşunu izledim. Bir kez daha yakışıklılığı karşısında afalladım. Ne kadar ilgili ve eğlenceli olduğu konusunda da. Kabul etmeliydim ki onu birkaç haftadan çok daha uzun bir süredir tanıyordum gibi hissediyordum.

Tekrar küçük çocuk ve annesine baktım. Çocuğun yüzü ile elleri temizlenmişti ve dudağını büzmüş, elindeki yara kabuğuyla uğraşıyordu. Annenin de suratı asıktı ve başparmağıyla telefonunun ekranını aşağı kaydırıyordu.

Zıt düşüncelerim birbiriyle çarpışırken derin bir of çektim. Onları bastırmak için bir bardak suyu mideye indirdim. Josh’ın benimle ilgili bilmediği o kadar çok şey vardı ki... Yarısını bile bilse ne kadar çabuk geri çekileceğini tahmin edebiliyordum.

Yağmurun azalarak çiselediğini fark edince ayağa kalkıp kendimi kesinlikle uzun olacak güne hazırladım. Josh konusunda daha sonra endişelenebilirdim. Şu an kafamı iyice Miller davasına vermem gerekiyordu.

Çarşamba, 15 Ağustos

10.29

Isaacs tam da kapıyı kapatırken Fleet toplantı odasına girdi. Benden tarafa kafasıyla selam verdi. Ben de cevap olarak başımı eğip yüzüme gelen saçları kulağımın arkasına aldım. Üstünden yeni sinmiş bir duman kokusu yayılıyor ve bana kadar geliyordu.

Ralph, bacakları iyice aralık bir halde odanın önünde durdu ve Miller davasının genel bir değerlendirmesini yapmaya koyuldu. Yakındaki bir otoparktan karlı bir güvenlik kamerası görüntüsüne ulaşmıştık. Görüntü, Walter'ın saldırıya uğradığı sıralarda ekranın köşesinden çabucak yürüyen gölgemsi bir şahsı gösteriyordu. Şahıs, erkek ve genç gibi görünüyordu; Lara'nın bize yaptığı tasvire uyuyordu ve belki de ortalamadan azıcık daha uzundu ki bu seçenekleri neredeyse hiç daraltmıyordu. Walter'ın hiçbir bariz düşmanı yok gibiydi. Çok sınırlı hastane kayıtları hafif bir öğrenme engeli olduğunu söylemesine rağmen görünüşe göre kendi halinde yaşıyormuş ve şu ana kadar beladan uzak durmuş. Ön otopsi bulguları, göğse tek bir derin bıçak darbesi aldığını ve katilin onu, muhtemelen tünel duvarına koluyla bastırıldığı yere denk gelen köprücük kemiği boyunca bazı morluklar olduğunu gösteriyordu.

Vahşet dolu fotoğraflara bakarak, şiddet dışındaki bütün her şeyi görmeye çalıştım: solgun kırıksık deriyi, örümcek ağı gibi damarları, uzun ince sakalı ve pis, kırık tırnakları...

Ralph güncel bilgilerini listelemeyi bitirdikten sonra, Isaacs odanın önünde ona katıldı. Küçük gruba bakarak birkaç dakika boyunca konuşmadı ve ben de toplu olarak sıkılğan davranışlar sergilediğimizi fark ettim. Guruldayan karnımı susturmayla çalışarak bacak bacak üstüne atıp sonra tekrar bacaklarımı normale döndürdüm.

“Kurbanımızın evsiz olduğunu ve uzun zamandır da öyle olduğunu bilmemize rağmen *bilmediğimiz şey*,” deyip sırayla her birimize dikkatlice bakarak, “evsiz olduğu için mi öldürüldüğü,” diye devam etti.

Toplantı başlamadan önce bana bilgi veren Calvin sayesinde Isaacs’ın neyi kastettiğini biliyordum. İki yıl kadar önce, Melbourne’de evsizlere yönelik bir sürü saldırı olmuş. O zamanlar medya bu hikâyeyi benimsemiş, hatta bir gazeteci bir hafta boyunca sokaklarda yatıp “yoksulluğun ön saflarından” haberler vermiş. Saldırıya uğrayan dört adamdan biri yaraları yüzünden ölmüş ve bütün şehir aylar boyunca diken üstünde durmuş. Birkaç saldırı görüntülenmiş ama trajik bir şekilde saldırganlar asla yakalanmamışlar. O dönem en olası senaryo, genç serserilerden oluşan bir üçlünün birilerine acı çektirmek istedikleri ve mükemmel kurbanları; yani yalnız, güçsüz, savunmasız ve eve dönmelerini bekleyecek bir aileden yoksun olanları sokaklarda bulmuş olmaları gibi görünmüştü.

Fleet “Yani, para için öldürülmediği kesin,” deyip kendi şa-kasına güldü.

Isaacs uzun bir süre ona ifadesiz bir suratla baktıktan sonra “Bu öğleden sonra basına, geceleri devreye sokacağımız fazladan üniformalı polis memurlarının sayısını doğruluyor olacağım.” Gri gözlerle odayı inceledi ve “Fleet, Woodstock ve Senna, siz, evsiz barınağı sorgularında ve ikincil görgü şahidi ifadelerinde Myers’la birlikte çalışacaksınız,” diyerek sözlerine devam etti.

Önümdeki sıradaki Chloe Senna, kafa sallayarak onayladı. Gür sarı saçlarının dümdüz uçları omuzlarında yukarı doğru kalkıp indi. Farkında olmadan hamile göbeğini ovuşturdu. Fleet yanıma gelip ayakkabımın yanına vurdu.

Ralph boğazını temizleyerek “Miller’la sık sık zaman geçiren diğer üç evsiz adamın kimliğini belirledik ve onlardan ikisinin onu ölümünden önceki gün gördüğüne inanıyoruz. Onların ifadelerini mümkün olduğunca çabuk almak istiyoruz. Ayrıca Miller’ın düzenli alışkanlıkları ve hareketlerinin net bir taslağına ihtiyacımız var. Onu rahatsız eden biri var mı, son zamanlarda herhangi bir anlaşmazlığa karıştı mı veya cinayetiyle bağlantılı olabilecek herhangi bir şeyden bahsetti mi bilmek istiyoruz. Başarabilirsek raporları cuma günü istiyorum,” dedi. Emirler yağıdırmanın tadını çıkararak göğsünü şişirdi.

Isaacs kafa sallayarak bu hareket planını onayladığını gösterdi. “Jacoby davası yüzünden sahada sayımızın hâlâ az olması talihsiz bir durum ama her halükârda idare etmek zorundayız,” dedi. İmalı bir şekilde Nan’e döndükten sonra gözleri bana kayd. “Jacoby davasına verilen dikkati kaybetmek istemiyorum.”

Fleet yanımda geçirmesini bastırdı.

Ben, hangi gruba dahil edildiğimden emin değildim. Görünüşe göre Miller’ın tanıdıklarının ifadeleri için Fleet’e yardım etmem gerekecekti ama Isaacs, Jacoby davasında Nan’e yardım etmemi de bekliyor gibiydi.

Doğrulamak için zaman bulamadan Isaacs, 2016 yılındaki saldırılarının görüntülerini almayı da kapsayan Myers görevlerinin üstüne, Fleet’le benim takip etmemizi istediği şeyleri aklından bir bir sıraladı. Bakışları çoğunlukla benim üzerimde gibiydi. Yanlış bir şey yaptığım hissini üzerimden atamıyordum. Daha önce topladığım enerji tükendi ve garip olanın ben olduğuma ikna olmuş bir halde etraftaki diğerlerine baktım. Göz ucuyla Miller’ın otopsi fotoğraflarına bakınca yoğun bir hüsrana duydum. Davadan ben sorumlu olmak istiyordum ama olay yerine ilk intikal eden ben olsam da görünüşe göre Isaacs bana yeterince güvenmiyordu. Dışlerimi sıktım ve korkunç bir anlığına ağlayacakmışım gibi hissettim.

Burada hayat zordu. Bunu kendi kendime itiraf ettim. Düşündüğümünden daha zordu. Özel muamele, Jonesy’den iç rahat-

latıcı göz kırpmalar falan yoktu. Ben'in gün sonunda sarılışları yoktu. İlk kez olmasa da berbat bir hata mı yaptım diye merak ettim. Bazen amacın ne olduğunu merak ediyordum. Bakmayı beceremediğim bir oğulun annesiydim ve babası da benimle mümkün olduğunca az ilişkisi olsun istiyordu. Eski hayatım, sahip olduğum tek hayat, bin kilometre ötedeydi. Sabırsızlıkla beklediğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. Bu düşünce bey-nime lazer ışığı gibi vurdu. Bu sırada da yabancılarla birlikte olup son derece iyi bir adam bana ilgi duyduğunda başka biriymişim gibi davranıyordum. Pencerenin dışında bir karga, kafasını bir o yana bir bu yana eğip gagasının üzerinden bana bakıyordu. Sonunda kafamı çevirmek zorunda kaldım.

Polis olmayı çok seviyordum. İçgüdüsel olarak yanlışları düzeltmeye programlanmışım ama sokakları suçtan gerçekten arındırmak hiç de bana göre değildi. Ölüm ve dehşet, devam etmemi sağlıyordu. Başka hiçbir şeyim yoktu; hiçbir hobim, saatler bir kenara, dakikalarımı dolduracağım hiçbir şey yoktu. Saf beyaz iyilikten oluşan ütöpik bir dünyada kaybolurdum. Cinayetler, acı ve incinmeler tamamen biterse bana ne olacağından emin değildim. İçten içe muhtemelen ben de biterim diye şüpheleniyordum. Neyse ki biz insanlar, bu senaryo üzerine yakın bir zamanda düşünüp taşınmama gerek kalmamasını sağlamak konusunda son derece kararlıydık. Biz, birbirimize zarar vermekten aşırı keyif alıyorduk.

Isaacs, Nan'den oradakilere Jacoby davasıyla ilgili kısa bir bilgilendirme yapmasını istedi. Dava artık neredeyse altı haftalık olduğu için, herkes açıklığa kavuşmayabileceği ihtimalini kabullenmeye başlıyordu. Ruh halindeki değişiklik gerçek anlamda hissedilebiliyordu. Umut ve iyimserliğin kendine has bir kokusu varken yenilgi bambaşka bir koku yayıyordu. Ama Nan'e sonuna kadar hakkını vermek gerekiyordu. Adamını yakalayacağına ikna olmuştu ve meslektaşlarından yayılan umutsuzluğun gittikçe daha keskinleşen kokusunu özenle görmezden geliyordu.

Jacoby davası, adalet sistemine gerçekten inanan, genç ve idealist bir polis olduğunuzda üstlenmeyi hayal edebileceğiniz o karmaşık yapbozlardan biriydi. Yüz kez bu yollardan geçmiş şüpheli bir grup polis içinse sadece baş belasıydı. Bir kadın, bir pazar günü, lüks bir apartmanın önünde ölü bulunmuş. Önceki gece temmuzda Yılbaşı Partisi'ne¹ katıldığı çatı katındaki teraslı daireden düştüğü çabucak belirlenmişti. Ginny Frost 37 yaşında bir eskortmuş. Ölüm sonrası bulgular belirsizdi ama yaralarının çoğu itildiğini gösteriyordu.

Durumu daha karmaşık hale getiren de süitin, altmışlı yaşlarının sonlarında emekli bir ceza reisi olan Frank Jacoby'ye ait olmasıydı. Zenginler ve nüfuzlu insanlar, cana yakın ve bağlantıları olan Jacoby'nin seçkin avuçlarının tam da içindeydiler. Üst düzey bir akademisyen ve sanatçı olan Ivy Strachan'le evliydi ama bu, Nan'in onu çektiği bir sürü sorgu sırasında kadınlarla kırıştırmak olarak bahsettiği "her türden kadına yoğun bir ilgi duymasına" engel olmuyordu.

Nan, dairenin her bir milimini detaylı bir şekilde gösteren sonu gelmiyormuş gibi duran fotoğraf destesini elden geçirirken "Bu duvarlar konuşabilse de kesin sapkın şeyler söylerdi," diyordu.

Ama duvarlar konuşamıyordu ve görünüşe göre felaketle sonuçlanan o gece, Jacoby'nin ev sahipliğini yaptığı mükellef partiye katılanlardan hiçbiri de konuşmayacaktı. Elimizdeki tek ipucu, Ginny'nin arkadaşı Sasha Cryer'ın ifadesiydi. O gece bir misafir odasının penceresinden Jacoby ve Ginny'nin balkonda tartıştıklarına şahit olduğunu iddia ediyordu. Ne yazık ki Sasha da uyuşturucu kullanma geçmişi olan bir eskorttu ve tartışmaya kendisi gibi şahit olduğunu iddia ettiği yakışıklı sarışın adam da ya yer yarıp içine girmişti ya da kadının halinin bir ürünüydü.

Nan her zaman olduğu gibi kararlıydı ama ben onun bile Jacoby'nin sonsuz inkârlarından, son derece sadık dostlarından

¹ Avustralya, Yeni Zelanda gibi güney yarımküredeki ülkelerde kış mevsimi temmuz ayında yaşanır. Temmuzda yılbaşı, kar yağışı eşliğinde sıcak içeceklerle yılbaşı kutlaması yapmak isteyenler tarafından gelenek haline getirilmiştir.

ve emniyet müdürlüğümüze yönelik pasif agresif tehditlerinden bıktığını anlayabiliyordum. Medya da yardımcı olmuyordu. Çılgın teorileri ve yoldan çıkmış araştırmalarıyla gazetele-
rin baş sayfalarını boğmuşlar ve sosyal içerikli siteleri haftalar boyunca meşgul etmişlerdi. Cinayet büronun genel beceriksizliği, onların söylemlerinin kilit noktasıydı.

Şimdi Nan, neredeyse tamamı kayıp erkek görgü şahidini bulmayı içeren davadaki en son bilgileri gözden geçiriyordu. Ben de tırnağımın altındaki bir parça deriyle oynadım. Onu dişimle çekiştirdim. Deri parçası koptuğunda ağzıma kan tadı gelince şaşırdım. Çaktırmadan parmağımı emerek bakırımı tattan keyif aldım. Sonra Isaacs'in alnını kırıştırmış bir halde bana baktığını fark ettim. Parmağımı birden ağzımdan çıkardım ve not defterime odaklandım.

Fleet'e göz ucuyla baktım ve Miller davasından sorumlu olmadığı için onun da sinirli olup olmadığını merak ettim. Dışlandığımızı, Isaacs'in bizimle oyun oynadığını, ancak hazır olduğumuzu düşündüğünde bize daha önemli bir görev vereceğini hissetmeden edemiyordum.

İç geçirerek dikkatimi tekrar Nan'e verdim. Onu her ne kadar aksi bulsam da kendisiyle daha yakından çalışmayı tercih ederdim. Belki de Isaacs'in onda bariz bir şekilde gördüğü ışıltının birazı da bana bulaşırdı.

Isaacs "Peki. Hadi harekete geçelim," dedi. "Bir şeyi Jacoby'ye bağlamak için var gücümüzle olayın üstüne gidilmesini istiyorum. Kayıp görgü şahidini bulalım ya da o konuyu kapatalım. Resmi soruşturmadan kaçabilecek miyiz bilmiyorum ama bu konuda elimizden geleni yapalım. Ayrıca şu evsiz adam için de biraz adalet sağlayalım. Bu, o eski saldırılarla bağlantılıysa bilmek istiyorum. Herkes anladı mı?"

Biz, hep bir ağızdan "Evet efendim," derken odadan çıktı.

Ben de ayağa kalkarak köpek yavrusu gibi Nan ve Calvin'in ardından gittim.

Fleet bana sertçe sürtünerek geçti. Otoparka doğru giderken hâlâ leş gibi sigara kokuyordu. Gıcık olmuş bir halde ve parmağım acırken durup onun uzaklaşmasını izledim. Sonra yüzü olmayan genç erkeklerin, kendi türlerinden olan başka insanları öldüresiye dövüşünün karlı görüntülerini izlemek için masama geri döndüm.

Çarşamba, 15 Ağustos

16.04

Yağmur rüzgârâ karışıyordu. Yapraklar ve çöpler, ofis pencerelerinin dışında çılgınca dans ederek dönüp duruyorlardı. Hiç de keyifli geçmeyen saatler boyunca 2016 yılı saldırılarından vahşi görüntüleri izledikten sonra, konuyu saptıran bir yola girerek Walter Miller'ın temmuz sonlarında muhtemelen birkaç gün kaldığı sığınaktaki bir ipucunun peşinden gittim. Arkadaşlarından biri Chloe'ye orada başının belaya girdiğini, orada kalan biriyle kavga ettiğini söylemiş ama personelden bu hikâyeyi doğrulayacak birini bulmakta zorluk çektim. Konuşmanın ortasında telefona oflamaktan kıl payı kurtuldum. Bilgilerimi bıraktım ve hattın diğer ucundaki kişiye teşekkür ettikten sonra telefonu kapattım.

Kollarımı kafamın yukarısına doğru uzattım ve gidip Ralph'i bulmak ve ona edindiğim en yeni bilgileri vermek üzere toparlanmıştım ki içeriden bir elektrik dalgası geçti gibi hissettim. Çıplak kollarımdan aşağı bir ürperti geçti ve tüylerim diken diken oldu. Gömleğimi bileklerime kadar çektim ve dışarı baktım. Her şey hareketsizdi. Rüzgâr dinmişti. Islak yapraklar kaldırımlarda sulu yığınlar oluşturmuştu. İnsanlar hâlâ şemsiye taşıyorlardı ama onları kafalarından uzağa doğru eğerek yağmur hâlâ yağıyor mu yoksa damlalar sadece ağaçlardan ve tentelerden mi düşüyor diye kontrol ediyorlardı. Aydınlık,

gündüzle gece arasında sıkışıp kalmıştı; duman bulutları taşıyan ürkütücü, yabancı bir renkteydi. Tıpkı günışığının eteklerinde oluşan gökkuşakları gibi.

Arkamdaki sigorta aniden patladı. Afet alarmı çaldı ve bütün ofis iyi çalışılmış bir düzende harekete geçti. Gözler kocaman açıldı. Her şey hızlandı. Havaya bir tehlike kokusu sinmişti.

Fleet elinde bir kupayla yiyecek-içecek odasından dönüyordu ve kargaşayı incelemek için tuhaf bir şekilde durdu. Isaacs telefonu kulağında hızla ofisine doğru gidiyordu. Kapısını arkasından çarparak kapatınca sıçradım. Tedirginlikten içimde bir ürperti duydum; bu da beni ayağa kalkmaya zorladı.

Kaşlarını kaldırmış, rahat bir tavırla çayından yudumlayan Fleet'in yanına gittim. Laf olsun diye "Durum kötü," dedi.

Biraz nefes nefese kalmış genç, güzel bir polis yanımızda durdu. "Şehrin yukarısında bir şey olmuş. Arkadaşım gazeteci ve bana az önce mesaj attı," dedi.

Fleet "Harika. Konu şehirdeki suçlara gelince uzmanların baş çekmelerine memnun oldum," dedi.

"Bak," diye mırıldandım.

Isaacs ofisinin kapısını açtı ve bir elini dışarı uzatarak Nan, Calvin, Fleet, Chloe ve beni işaret etti. Hepimiz ona doğru gittik.

Cep telefonu yine ötmeye başladı ve söylenerek bizi yarı yolda durdurmak için elini uzattı. Ofisinden birkaç metre ötede küçük bir toplantı odasına girerek gözden kayboldu. Biz de kapının etrafında tuhaf bir daire halinde durup yaramaz çocuklar gibi bekledik. Konuşmasından ufak tefek kısımları, ofis telefonlarının tiz seslerini ve onlara cevap veren sakinleştirici seslerin bastırıldığı kısa ve ters sözcükleri duyabiliyorduk.

Isaacs tekrar ortaya çıktı ve biz de itaatkâr adımlarla peşinden gittik.

Ofisine en son giren kişi olarak kapıyı çekip kapattım. Isaacs sinirli bir ifadeyle parmaklarını birbirine kenetledi ve hepimize sırayla baktı.

Fleet umursamaz bir tavırla “Ne oldu?” diye sordu.

Nan sırtı dimdik, her an atılmaya hazır, bu kez türünün örneği insanlar her ne pislik yaptılarsa temizlemeye hevesli bir şekilde “Terör saldırısı mı?” diye sordu.

Isaacs “Hayır; Spring ve Collins’in köşesinde bir kaza olmuş. Film setinde. Yetişkin bir erkek, yirmi dakikadan biraz uzun bir süre önce bıçaklanmış. Durumu ciddi ve hastaneye kaldırılmış,” dedi.

Televizyondaki haberi ve Macy’yle sohbetimi hatırlayarak “Büyük aksiyon sahnesi,” dedim.

Isaacs bana dönerek “Evet. Kaza, çekimlerden biri ya da adı her neyse o sırada olmuş. Yaralı olan oyuncularından biri,” dedi.

Fleet “Yani kameraya mı çekilmiş?” derken alaycı bir kahkaha attı. “Biraz komikmiş.”

Isaacs, o hiç konuşmamış gibi sözüne devam etti. “Yaralı adam Sterling Wade. Bu olayın çok büyüyeceğini size söylememe gerek yok muhtemelen.”

Bir süre kimse konuşmadı ama ortamda gergin bir hava hâkimdi. Sterling Wade’in adını tanıdım. Arkadaşım Candy’nin “Aryan Tanrı” olarak adlandırdığı bir film yıldızıydı. Kusursuz genç sarışın adamı gözümün önüne getirmem biraz zaman aldı. Candy’nin kendi kendini onların Noel öğle yemeğine davet ettireceğine dair şaka yaparken ailesinin Smithson’a yakın bir kasabada yaşadığından bahsettiğini hatırladım.

Chloe gürültüyle yutkundu; gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Calvin yavaşça “*The Street*’teki adam mı? Kızlarım onun hastası,” dedi.

“Evet. Daha şimdiden olay yerinde, gitmeyi reddeden yüz tane perişan genç kız olduğu söylendi bana. Hastaneye de gelmeye başlamışlar.”

Nan gözlerini kıstı. Genç kızlar onun en az sevdiği insan türüydü. “Yüce Tanrım,” diye homurdandı.

“Başka biri yaralanmış mı?” diye sordum.

“Öyle görünmüyor. Ama orası tam bir kaos. Üç yüzden fazla kişi zombi maskeleriyle etrafta koşuşturuyormuş. Ayrıca

film ekibi ve çekimi izleyen halktan insanları da ekleyin. Yani herkesin kaydını almak neredeyse imkânsız.”

“Ne olduğunu biliyor muyuz?” diye ekledim.

Isaacs “Güvenlik şirketinden gelen bilgiler net değil ama muhtemelen bir tür kaza olduğunu zannetsem de şimdilik durumu şüpheli olarak nitelendiriyorum. Çekimde kullanılan malzemeler ya da belki de oyuncu ekibinden biriyle ilgili bir akıl sağlığı sorunu falan olabilir ama üzerimize düşeni yapıp kapsamlı bir değerlendirme yapmamız gerekecek. Özellikle de bir güvenlik açığı sözkonusuyorsa,” deyip omuzlarını geriye doğru yuvarladı. “Wade’in yakınındaki herkesin resmi ifadesini almamız ve mümkün olduğunca yakın zamanda olay yeri üzerinde çalışmamız gerekecek.”

Film setlerinde berbat kazaların olduğunu duymuştum: sorunlu dekor ürünleri, ters giden aksiyon hareketleri, ciddi sonuçları olan aptalca şakalar... Bir sürü insan, stres altında çalışan ve öylesine abartılı sahneler çeken o kadar çok insan söz konusu olduğunda, bir şeyin nasıl yolunda gitmeyebileceğini tahmin etmek güç değildi.

Fleet ellerini ovuşturdu. “Tamam. O zaman kim ne yapacak?”

Nan’ın soluk gözleri ofisin sarı ışığında çarpıcı bir şekilde parlıyordu. Kısa kesilmiş kır saçlarıyla vahşi bir kurda benziyordu.

Isaacs pencereden şöyle bir dışarı baktı. Kısa bir duraklamanın ardından “Woodstock ve Fleet baş sorumlular olacak,” dedi. “Senna destek verecek. Şimdi bütün dikkatinizi buna vermenizi istiyorum. Sonunda basit bir kaza olduğu ortaya çıkarsa yarın her zamanki çalışmanıza geri dönersiniz. Ama durum daha karmaşıksa mevcut dava yükünüzü bir kenara bırakacaksınız ve bu, Miller davasını da kapsıyor.” Başka bir şey daha söylemek üzereymiş gibi göründü ama öyle yapmak yerine ağzını kapattı. Telefonu tekrar çaldı ve arayan kişiyle bir dakika kadar sessizce konuştu.

Endorfin bedenime hücum etti. Bütün bu olayın muhtemelen bir tür kaza olduğunu bilsem de Isaacs'ın kararı yüzünden biraz dengem şaşmıştı. Ayrıca ortamdaki şaşkınlığı da hissedebiliyordum. Göz ucuyla Fleet'e baktım; benim kendisine baktığımı görüp göz kırptı.

Isaacs telefon konuşmasını bitirdi ve yüzüne ufak adrenalin sıçramalarının yayıldığını gördüm. Aynı şey hepimizin bedenini sarmıştı. Bir şey söylemek, kontrolün bende olduğuna ve daha şimdiden sıradaki mantıklı adımı bulduğuma dair içini rahatlatmak istedim ama önce o konuştu.

Bana ve Fleet'e "Hastaneye gidin. Ne olduğunu gören herkesle ve onu oraya götüren ambulans görevlileriyle konuşun. Görünüşe göre Wade denen çocuk için durum pek iyi görünmüyormuş," dedi.

Aralık ayının başlarında bir gece Scott, Ben'i yatırdıktan sonra birdenbire "Mutsuzluğunla daha fazla yaşayamayacağım Gemma," dedi.

Yarım yamalak okuduğum bir dergi makalesinden kafamı kaldırıp bakarak gözlerimi kırptırdım. Scott'ın benim de mutsuzluğumla zar zor yaşadığımı görememesi karşısında afalladım.

"Kendi hayatlarımıza devam etmemiz gerek," dedi. "Gitmeni istiyorum. Yoksa ben gideceğim."

Ertesi gün oradan ayrıldım. İşe hasta olduğumu söyledim, küçük bir çanta hazırlayıp Ben'i okula bıraktım ve arabayla babamın evine gittim.

Babam kapısını açınca beni kısa süreli konaklama amacıyla toparlanmış çantamı sımsıkı tutarken buldu. Ben ağlarken beni kollarının arasına aldı. Yıllar boyunca birikmiş gözyaşları, kemiklerimi ezip onları yumuşak ve gevşek hale getirerek bedenimden dışarı taşıtı. Tek düşünebildiğim "başaramadık" oldu. Ağlamayı bıraktıktan sonra bile, günler boyunca neredeyse hiç konuşmadım.

Ayrılığımız eski acıları tekrar su yüzeyine çıkarmıştı. Ben daha on dört yaşındayken, birdenbire elimden alınan annem için ağladım. Lisedeki ölen erkek arkadaşım için ağladım. Scott'a davranış tarzım için, Felix'le ilişkimizin bitişi için, düşük yaptığım için ve kırık kalbim için ağladım. Hepsinden de daha çok, Ben için ve onun hayatını berbat etmek üzere oluşuma ağladım.

Üç hafta sonra babamın evinden ayrılıp işime çok uzak olmayan küçük bir kiralık kır evine taşındım. Scott'la Ben'i nasıl paylaşacağımızı ciddi ve sert bir tavırla kararlaştırdık. Scott'ın kararlılığı ödümü patlatıyordu ama öyle olduğu için minnettardım da, çünkü bende onun sahip olduğu güç yoktu ve onun bana bunun nasıl yürüyebileceğini, nasıl her şeyin yoluna gireceğini göstermesine ihtiyacım vardı.

Çıkarılacak yüzükler yoktu. İmzalanacak evraklar ya da değiştirilecek isimler yoktu. Sanki hiç olmamışız gibi anında ayrılabilirdik.

Ben'le geçirdiğim zamanın daha önce hiç olmadığı kadar anlamlı olmasını dileyerek kendimi onunla ilgilenmeye adanmıştım. Bir şekilde Noel'i atlattık ve ben; korkunç suçlar, aptalca suçlar ve aradaki her şeyle uğraşarak uyurgezer bir halde işi idare ettim. Ama Smithson üstüme üstüme geliyordu ve her zaman savaştığım anksiyete bunaltıcı bir hal aldı. Her gece küçük kır evinde yatıp uyumaya çalışırken, kasabadakilerin konuşuklarını hissedebiliyordum. Çalılıkların sonsuzluğu ince duvarlardan âdeta bana pençe atıyordu. Gündüzleri, açık alanlar ve ıssız yollar beni köşeye sıkıştırıyordu. Ben'e duyduğum ihtiyaç tehlikeliydi. Zihnim beni gittikçe daha karanlık yerlere itiyordu ve Ben'le yalnız kalmaktan korkuyordum. Ondan ayrı kalmaktan da korkuyordum. Scott tedirgin ve endişeli olmaya başladı. Bir süreliğine, oğlumuz sözkonusu olduğunda bana güvendiğinden emin değildim ve dürüst olmam gerekirse, ben de kendime güvenmiyordum.

Ayrılığımızdan üç ay sonra, Jonesy ciddi bir konuşma yapmak için beni oturttu. "Bir haberim var," dedikten sonra Mel-

bourne cinayet büro amirliğinde açılan üst düzey bir pozisyonu detaylı bir şekilde anlattı.

“Olağanüstü bir iş çıkarıyorsun Woodstock. Sana yapmam gerekenden daha fazla bel bağlıyorum. Ama solup gitmeni de istemiyorum,” dedi. İçli ve yaşlarla dolmuş gözleriyle gözleri me baktı. “Buna izin veremem.”

Başvuruyu yaptım ve mülakatlara girecek enerjiyi topladım.

Teklif geldiğinde Jonesy kararlılıkla kabul etmemi tavsiye etti. Bedenim korkudan âdeta mahvoldu. Gideceğimi, gitmek zorunda olduğumu ve bunun beni paramparça edeceğini ama aynı zamanda da kurtaracağını ben daha bilmeden önce biliyordum.

Ben’in küçük suratı zihnimde çarpıcı bir şekilde belirirken “Ama gidemem,” dedim.

Jonesy, gideceğimi daha o andan bilerek bana sadece üzgün bir ifadeyle baktı.

Mayıs ayının ortasında Melbourne’e geldim ve beni, yemyeşil çimlerle kaplı araziler, çıplak ağaçlar ve görünüşe göre moda olan metalik puantiyelerle kaplı yağmurluklar karşıladı. Dondurucu rüzgâr tarafından hırpalanmış ve ince ama kuvvetli yağmurdan ıslanmış bir halde mobilyalı geçici dairemin bulunduğu apartmanın dışında dururken, daha önce hiç bilmediğim şekillerde meşgul olan insanlar itiş kakış sağımdan solumdan geçtiler. Yön duygumu tamamen kaybetmiştim ama vahşi ve kalbimi küt küt attıran şekilde canlı hissediyordum.

Ben’e veda etmek kalbime saplanan bir kazık gibiydi. Hafızamda, tekrar tekrar oynattığım o ana dair sabit sahnenin etrafını sarmış bir ölüm kokusu vardı. Her zaman yalnız bir çocuk olan güzel oğlum, elimi tutarak babasının arabasının yanında durup bana, ta içime baktı. O anda doğal düzen değişti. Onun iznini almak için yanıp tutuşuyordum ve o da bana rızasını verdi. Sanırım gitmek zorunda olduğumu anladı.

Çarşamba, 15 Ağustos

17.21

Fleet bizi arabayla Melbourne Kraliyet Hastanesi'ne götürürken ben de Google resimlerinden ve Sterling Wade'le ilgili haberlerden oluşan sonsuz bir akış sayfasını aşağı kaydırarak inceliyordum. Fleet bir yarış arabası şoförü gibi trafiğin arasında bir o yana bir bu yana geçerek ilerliyordu. Gün, bir öfke nöbeti geçirir gibi kasvetli bir hal aldı. Çoğunlukla gri olan gökyüzünün bazı kısımları morumsu bir açık maviydi. Fleet de keyifsiz görünüyor; neredeyse dakikada bir, tuhaf ufak tefek sesler çıkarıyor ya da kaloriferin düğmeleriyle oynuyordu.

Ona "Wade yirmi üç yaşında. Birkaç ay önce bir Logie² kazanmış ve Los Angeles'a taşınmak için yıl sonunda *The Street*'ten ayrılacağına dair söylentiler varmış," dedim.

Fleet karamsar bir tavırla "Artık ona yakın zamanda bir Hollywood çıkışı görünmüyor," diye yorum yaptı.

Gözlerimi devirerek "Orası belli ama kesin bilemezsin. Bunu atlatıp hayatta kalırsa, harika bir hikâye olur. Bu, Los Angeles'ta onun altın bileti olabilir," dedim.

Fleet alaycı bir kahkaha attı.

"Kız arkadaşı da filmdeymiş," diyerek devam ettim. "Filmde bir sürü buralı oyuncu var. Ben bile bazılarının adını biliyorum."

² Avustralya'da her yıl televizyon yapımları için TV Week dergisi tarafından düzenlenen ödül töreninde verilen ödül (Logie Tv Week Awards).

“Belki birkaç imza alabilirsin Woodstock.”

Sakince “İyi fikir,” diye cevap verdim. “İşte sana eğlenceli bir bilgi daha. Wade benim memleketimin yakınında büyümüş. Ailesi, New South Wales’teki Karadine’in hemen dışındaki bir çiftlikte yaşıyor.”

Fleet yine alaycı bir kahkaha atarak hastane girişine dönmek için yavaşladı. “Yıllar önce yollarınız kesişseydi hayatının ne kadar farklı olabileceğini bir hayal et.”

“Saçmalama. Benden neredeyse on yaş küçük.”

Fleet bir şey diyecek gibi oldu ama kişisel cep telefonunun ışığı yandı. O, telefonu hışımla konsoldan çekip almadan önce bir dizi emojiyi yakaladım. “Sen konuş, ben izleyeceğim,” dedikten sonra bir acil durum aracı park yerine girip motoru kapattı.

“Olur,” deyip omuz silktim. “Bana uyar.”

En az elli tane genç kızı ana girişte tutmaya çabalayan güvenliği hallettikten sonra danışma masasında kimliklerimizi sunup müdürle görüşmeyi talep ettik. Doktorlar ve hemşireler, kovandaki arılar gibi her yerde dolanıp duruyorlardı. Sterling’in adının fısıldandığını duydum. Böylesine ünlü biriyle ilgili olay karşısında yüzler kıpkırmızıydı. Bize hastane işlemleri müdürü Lauren Klein olduğunu söyleyen bitap halde bir kadın çıkıp geldi. Bizi ana koridorun diğer ucundaki küçük bir odaya götürdü. Fleet, keşif yapıyormuş gibi fıldır fıldır etrafa bakınıyordu ki bu bana tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geldi. O gözlerden hiçbir şey kaçmayacağını biliyordum.

Şaşırtıcı derecede hızlı yürüyen Lauren’a yetişmek için acele ettik. Birdenbire gözlem altındaymışım gibi hissettim. Biz geçerken herkes çok dikkatli bakıyordu. Lauren elini krem rengi bir kapıya koyup durakladı ve bize tam olarak çözemediğim bir ifadeyle dolu bir bakış attıktan sonra kapıyı itip açtı ve içeri girdi.

Gül rengi bir koltuktaki genç bir kadının iki yanında iki tane polis memuru vardı. Kadın şoke olmanın da ötesine geçmişti. Çoğu insanın gerçek hayatta görmeye hiç alışkın olma-

dığı için rahatsız edici bulacağı türden bir umutsuzluk sergiliyordu. Oda hafif bir ışıqla aydınlatılmıştı ve eski bir bekleme odasından farklı değildi. Orta sehpanın üstünde üç tane mendil kutusu vardı ve kanepelerle tekli koltuklar sönük minderlerle doluydu. Lavanta kokulu havada kötü haberlerle dolu geçmişin hayaletlerinin tepemizde gezindiğini hissedebiliyordum.

Gözlerim loş ışığa alışırken, odanın diğer tarafındaki tekli koltukta bir adamın oturduğunu fark ettim. Uzun bacakları onun mobilyaya fazla büyük gelmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Dizleri dışarı çıkıktı ve garip bir şekilde tavanı işaret ediyordu. Adam gözlerini kırpmıyarak duvara bakıyordu. Uzun ve tarz saç kesimine rağmen, kırk yaşlarında olduğunu tahmin ettim.

Polis memurlarından biri, biz geldiğimiz için bariz bir şekilde rahatlayarak ayağa kalktı.

“Ben Dedektif Komiser Yardımcısı Woodstock, bu da Dedektif Komiser Yardımcısı Fleet,” dedim. Güçlü sesim odanın yumuşak ortamında sert gibi çıktı.

Kız kafasını kaldırıp baktı ve yüzünden aşağı gözyaşları dö-küldü. Hâlâ ağlıyordu. Ağzı açıktı ve bir hıçkırıya daha boğulurken yumruğunu ısıırıyordu.

Kaşlarımı kaldırarak polis memuruna baktım. Rozetinde “Roper” yazdığını fark ettim. Ona “Bir dakika dışarıda konuşalım,” dedim.

Diğer polis memuruna baktı. O da kafa sallayarak onayladı. Sonra göz ucuyla odanın köşesinde hâlâ afallamış bir halde görünen adama baktı.

Memur Roper, Fleet’le yanımıza geldiğinde kapıyı onun arkasından çekip kapattım ve küçük bir bölüme girdik.

Lauren öten çağrı cihazına baktı. “Hemen geri geleceğim,” dedi.

Fleet duvara yaslanarak “Eee? Mesele ne?” diye sordu.

Roper’ın gözleri tedirginlikle bir bana bir ona baktı. “Onlar sahneyi çekerlerken ben, kalabalık kontrolü yapıyordum. Wade yaralandığında muhtemelen ona en yakın polis memuru bendim.”

Ona “Ne olduğunu gördün mü?” diye sordum.

“Hayır, diğer tarafa bakıyordum ama güvenlik sıkıydı. So-kağın iki yanında da büyük bariyerler koymuştuk, her yerde oyuncu ve set ekibinin kimliklerini kontrol eden güvenlik görevlileri vardı. Ayrıca film çekimi başladığında etrafta bizden en az yirmi tane polis memuru bulunuyordu. Kimsenin içeri girdiğini sanmıyorum. Nasıl girmiş olabileceklerini kestiremiyorum.”

Gözümde canlandırmaya çalıştım. “Bir şeyin yolunda gitmediğini ne zaman fark ettin?”

“Yani tuhaftı. Zaten bir sürü çılgılık vardı. Herkesin filmin bir parçası olarak çılgılık atması gerekiyordu. Bilirsiniz işte. Yüzlerce zombi yol boyunca Wade’e doğru koşuyordu. Yağmur yağıyor, görmeyi biraz zorlaştırıyordu. Ayrıca dediğim gibi, ben diğer tarafa bakıyordum. Ama bir süre sonra özellikle bir kızın çılgılık attığını duyabildim ve o çılgılık kulağa diğerlerinden daha farklı geliyordu. Kalabalıktan bazı kişiler işaret etmeye başladılar ve dönüp geriye baktığımda Wade’i kız arkadaşıyla yerde gördüm. Kız onu kaldırmaya çalışıyordu. İçerideki de o,” derken kafasını odaya doğru eğdi. “Elizabeth Short.”

Fleet “Diğer adam kim?” diye sordu.

“Filmin yönetmeni. Cartwright. Riley Cartwright. İkisi de Wade’le birlikte ambulansa bindiler. ‘Hayır’ı cevap olarak kabul etmediler.”

“Sence ne oldu?” diye sordum.

“Söylemek güç,” diye cevap verdi. “Benim tahminim bir kaza olduğu. Birisi bir set malzemesini fazla abartılı kullandı ve onu bıçakladı. Muhtemelen de ne yaptığını fark edince paniğe kapıldı.”

“Herhangi birinin olay yerinden ayrıldığını gördün mü?” diye sordum.

“İnsanlar her yöne koşuyorlardı. Tam bir kaostu.”

“Güvenliğin her yerde olduğunu söylediğini sanıyordum. Öyle değil miydi?”

“Evet ama herkes çıldırdı. Ben daha önce hiç öyle bir şey görmedim. İnsanlar kostümlerle etrafta koşuşturuyorlardı. Güvenlik görevlileri herkese oldukları yerde kalmaları için bağıyordu ve bizim çocuklar da halkı kontrol etmeye çalışıyorlardı sadece ama bayağı bir keşmekeşti,” dediğinde Roper’ın sesi hafiften sızlanmaya döndü. Anlamamızı istiyordu. “Yani insanlar bir terör saldırısı olduğunu haykırıyorlardı. Bir anlığına ben de endişelendim. Bariyerin üzerinden atlayıp elimden geldiğince çabuk bir şekilde Wade’in yanına gittim ama o noktada zaten bayağı kötü bir haldeydi. Her yerde kan vardı.”

Fleet “Saha doktoru var mıydı?” diye sordu.

“Bir ilkyardım ekibi vardı ve yolunda gitmeyen bir şey olduğu belli olunca, çabucak Wade’in yanına gittiler. Ona çok uzun müdahale etmediler. Sanırım bir hastaneye gitmesi gerektiğini hemen anladılar,” deyip dudağını ısırды. “Ambulans görevlilerinin onun ameliyata ihtiyacı olduğunu söylediklerini duydum. Olay olduğunda yakınındaki insanları kontrol altında tutmaya ve kız arkadaşını sakinleştirmeye çalıştım sadece. Kendini tamamen kaybetmişti.”

“Konuştuğun kimse ne olduğunu söyledi mi?” diye sordum.

“Herkes Wade’in birden yere yığıldığını gördüklerini söyledi. Biz oradan ayrıldığımızda, olay yerindeki diğer polis memurları ifade alıyorlardı ama bir sürü insanla konuştuk.”

Bu olayın boyutunu algılamaya başlayarak kafamı aşağı yukarı salladım. Bir dava üzerinde çalışırken genelde tek istediğimiz daha çok görgü tanığı olmasıydı. Bu durumda bu, sorun olacak gibi görünmüyordu.

Roper’a “Peki. Buradan sonrasını biz devralacağız,” dedim. “Raporlarınızı elinizden geldiğince çabuk almamız da harika olurdu.”

Kafa salladı. “Tabii ki.”

Odaya geri döndüğümüzde Elizabeth ağlamayı bırakmıştı ama yer yer kızarmış suratında gözyaşı izleri vardı. Riley Cartwright köşede hâlâ kambur bir halde durmuş boşluğa bakıyordu.

Roper ikisine “Sizi şimdi dedektiflerle bırakacağız,” dedi. Diğer polis memuruna kafasıyla işaret etti. O da Elizabeth’in omzunu rahatlatıcı bir tavırla sıvazladıktan sonra ayağa kalktı. Derin bir nefes alıp yanaklarını şişirerek yavaşça nefes verdi. Kıpırmızı sivilceler çenesinin kenarında bir yarım ay şeklini almıştı. Çok bitkin görünüyordu.

İkisi koridora kaçarlarırken Roper “Raporlarımızı elimizden geldiğince çabuk göndereceğiz,” diye teyit etti.

Kapı arkalarından kapandı ve anında bir mezarın içindeymiş gibi hissettirdi. Isıtıcı kapatılmıştı ve hava durgundu. Fleet odanın diğer ucuna gidip Riley’ye bakarak tekli koltuklardan birine oturdu. Elizabeth’i bana bıraktığını anlayabiliyordum.

Yutkunararak koltukta ıstıraptan perişan olmuş kızın yanına oturmaya gittim. Elimi nazikçe dirseğinin çukuruna koydum ve kafamı eğerek onu gözlerime bakmaya teşvik ettim. “Elizabeth?”

Üstündekinin kostüm olduğu barizdi. En az yirmi yaşında olsa da okul çocuğu gibi giyinmişti. Dalgalı kahverengi saçları, yüzünden geriye, yetmişler tarzında toplanmıştı ve üstünde beyaz bir gömlekle ekoseli bir etek vardı. İnceydi ama uzun kolları ve bacakları vardı. Göğsü düzdü; yüz hatları elflere benziyordu. Bana Mia Farrow’u hatırlattı. Bir oyuncu olduğunu bilmeme rağmen onu tanıdığımdan emin değildim.

Gözlerini sımsıkı kapattı ve yine hıçkırıklara boğularak öne doğru sallandı. Hıçkırıkları odada etrafında yankılandı.

“Elizabeth, bunun korkunç bir şok etkisi yarattığını biliyorum ama sana bazı sorular sormam gerek.” Sehpanın üstünde bir bardak su gördüm ve ona uzattım. “Hadi bakalım. Al. Bunu iç.” Bardağı alıp birkaç koca yudum içti, sonra onu tekrar bana verdi. Ellerinin ve bileklerinin üzerinde kan lekeleri vardı. Açık bir pas kahverengisi parmak boğumlarına yerleşmişti ve koyu kırmızı çizgiler tırnak aralarında kavisli bir çizgi halinde duruyordu.

“Ambulans memurunun onun çok kan kaybettiğini söylediğini duydum,” diye fısıldadı.

Fleet, Riley'ye "Bir yürüyüşe çıkalım mı? Ne dersin?" diye sordu. Yönetmen, bedenini gönülsüzce sandalyeden ayırıp kalktı. Bütün bedeni titriyormuş gibi görünüyordu.

Kapı onların arkasından çıt diye kapanırken Elizabeth titrek bir hıçkırık sesi çıkardı. Bana "Onu ne zaman görebilirim?" diye sordu.

Sırtını sıvazladım ve derin bir nefes alarak onu benim gibi yapmaya teşvik ettim. "Emin değilim," diye itiraf ettim. "Ama buradaki herkesin ona yardım etmek için elinden geleni yaptığını biliyorum."

Dua edermiş gibi kafasını öne eğdi. Ellerini kavuşturdu.

Nazıkçe "Elizabeth," dedim.

"Lizzie, bana herkes Lizzie der," dedi.

"Peki. Lizzie. Sen bugün Sterling'le birlikte orada mıydın?"

"Ortak sahnelerimiz bitmişti," derken parmaklarını sertçe saçına daldırdı. "Ama Sterling'in bugün büyük bir zombi sahnesi vardı. Onun için çok heyecanlıydı." Yüzü yine düştü.

"Yani sen orada sadece izliyor muydun?"

Kafasını aşağı yukarı sallayarak onaylayıp kendisini nefes almaya ve soruma cevap vermeye zorladı. "Evet. Ekiple takılıyordum sadece."

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama bana ne olduğunu gördüğünü anlatabilirsen gerçekten çok yardımı dokunur."

Yine gözyaşları döküldü. "Sterling'i izliyordum. Her şey yolunda gidiyordu. Sahne harika görünüyordu ama bir süre sonra bir şeyin yolunda gitmediğini anladım. Birdenbire öylece durdu. Bir şey söylemeye çalışıyordu, çok fazla insan olduğu için görmek zordu ama ben biliyordum. Bir şekilde biliyordum..." Ellerini bacaklarının üstünde sıktı ve yeni hıçkırıkların arasından konuştu. "Yaralandığını anlayabiliyordum ama ne olduğunu anlamadım. Sonra da birdenbire yere yığıldı. Bayıldığini sandım. Ama sonra gerçekten kanının aktığını gördüm ve sadece çığlık atmaya başladım. Sanırım herkes aklımı kaçırdığını sandı. Herkes öylece bana bakıyordu. Kimse yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu... Ah Tanrım!" Hıçkırıkları

bir anlığına sesini kesti. “Ben sadece onun iyi olacağını bilmek istiyorum.”

“Korkunç bir deneyim olmalı,” dedim.

“İnanamıyorum buna,” derken avuçlarına ağladı. “Ne oldu?”

“Çözmemiz gereken de bu.”

İnleyerek “Annesiyle babasını aramalıyım,” dedi. “Ve Brodie’yi.”

“Brodie kim?” diye sordum.

Lizzie gözyaşlarını yine sildi. “Sterling’in en yakın arkadaşı.”

Kapı çalındı ve çok bitkin görünen hastane müdürü kafasını içeri soktu. “Elizabeth, erkek kardeşin burada,” dedi.

Genç bir adam telaşla odaya girdi ve Lizzie’ye yöneldi. Yaşının ondan daha büyük mü daha küçük mü olduğunu anlamadım ama birbirlerine benziyorlardı. Boyu uzundu ve yüzünün şekli Lizzie’ninkine benzerdi. Aynı kestane kahvesi saç rengine sahipti ama ten rengi daha koyuydu. Şu anda ikisinin de yüzlerinde tamamen aynı şok ifadesinin gerginliği vardı.

Lizzie “Tanrı’ya şükür ki buradasın,” deyip onun göğsüne sokularak yüksek sesli hıçkırıklara boğuldu. “Yaşayacak mı bilmiyorlar. Ameliyattan bahsedip duruyorlar.”

Kardeşi “Felaket bir şey bu,” diye homurdanarak ona sarıldı ve saçlarını okşadı. “İnanamıyorum.”

Lizzie “Biliyorum,” deyip ağzını elleriyle kapatarak tekrar kendini ona bıraktı.

Kardeşi “Mesajını almadan uçağa binmediğime çok memnunum,” dedi.

Lizzie kafa salladı ve yeni bir dalga gözyaşı daha dökmeye başladı.

Ben de kendimi Lizzie’nin kardeşine tanıttım.

Dikkati dağınık bir ifadeyle “Ben Kit. Lizzie’nin küçük kardeşiyim,” dedi.

Kapı tekrar açıldı ve hepimiz sıçradık. Bu kez kapının girişinde güzel, genç bir kadın duruyordu. Mükemmel yüzü, akan makyajın siyah izleri yüzünden aşağı kayıyormuş gibi görünüyordu. Hastane müdürü Lauren, gergin bir halde onun arkasında duruyordu.

Kadın koyu bir Amerikan aksanıyla “İçeri girmeme izin vermediler,” diye açıklayarak uzun kızıl saçlarını omzundan geriye doğru savurdu. Bariz bir şekilde hislerini kontrol etmeye çalışıyordu. “Saatlerdir dışarıda bekliyorum. Sterling nerede? Onu görebilir miyiz?” Capcanlı mavi gözleri fıldır fıldır dönecek odada gezindi.

Yanımda fark edilir derecede kaskatı kesilen Lizzie “Ameliyatta,” dedi.

Kızıl saçlı kız neredeyse yalvarır gibi “Ne oldu ki orada?” diye sordu.

Hiç kimse cevap veremedi. Fleet, onu izleyen Riley Cartwright’la birlikte kapıdaki kadının yanına geldi.

Kadın, Cartwright’a öfke dolu bir bakış attı ve ondan uzaklaşarak odanın içine girdi. Onu dergi kapaklarındaki parlak fotoğraflardan ve “her seferinde mükemmel renk” iddia eden bir saç boyası reklamından hatırladım. Normalde saçları kızıl değildi ama soyadı James’ti sanırım.

Ayağa kalkıp onun yanına giderek kendimi ve Fleet’i tanıttım.

Bana “Ava James,” dedi. Gözyaşlarına rağmen el sıkışma refleksiyle, Bond kızına (ya da belki de James Bond’un kendisine) özgü bir özgüvenle çenesini yukarı kaldırdı. “Sterling’le birlikte filmde oynuyorum. Onun rol arkadaşım,” derken ses tonu mesafeli ve profesyoneldi.

Fleet, onu baştan ayağa arsızca süzerek uyuşuk bir tavırla el salladı.

Ava tekrar Lizzie’ye döndü. “Ne tür bir ameliyat?” diye sordu.

Lizzie cevap olarak omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Sanırım şeyi denemeleri gerek...”

Ava, Cartwright’a hışımla “Bunun olmasına nasıl izin verebilirsin?” diye çıkıştı.

Oda kalabalıklaştı ve ısındı. Buram buram parfüm kokusu, vücut kokularıyla yarışarak etrafta süzülüyor; duvarlardaki havalandırma mazgallarından fışkıran ısınin etkisiyle havada asılı

kalıyordu. Lauren'ın çağrı cihazı tekrar ötmeye başladı ve geri çekilip kapıyı kapatırken özür diler gibi bir ifadeyle bize baktı. Lizzie, kardeşinin göğsünde ağlamaya devam etti. Cartwright bir öksürük kriziyle âdeta canlandı. Bu da ellerini beline koymuş, üzgünden ziyade öfkeli görünen Ava'nın ona öfke dolu bir bakış daha atmasına neden oldu. Fleet ayağa kalkıp Cartwright'ın sırtına vurdu. Ta ki öksürükler nefes kesen gözyaşlarına dönüşene kadar. Cartwright tükürükler saçarken dizlerini sımsıkı tuttu.

Bir televizyon setine girdiğim hissini üzerimden bir türlü atamadım. Fleet bütün bu manzara karşısında birazcık eğleniyormuş gibi görünmeyi başardı.

Kapı tekrar açıldı ve herkes beklenti içinde kafasını kaldırıp baktı.

Lauren bariz bir şekilde burası dışında herhangi bir yerde olmayı dileyerek “Çok üzgünüm. Ne yazık ki Sterling Wade az önce vefat etti,” dedi.

Ava çığlık attı. Cartwright yüzünü ellerine bastırarak yere çöktü.

Kit “Ah kahretsin,” diye fısıldadı.

Kit'in yanındaki Lizzie'den hırıltılı bir nefes sesi çıktı. Koltukta sırtüstü yığıldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kan lekeli elleriyle kardeşinin ellerini tutarken parmak boğumları bembeyaz oldu.

Çarşamba, 15 Ağustos

21.16

Spring Caddesi'nin üst kısmı boylu boyunca boştu. Collins'in başından ta Flinders'in başına kadarki mesafe barikatlarla kapatılmış ve güvenlikle çevrelenmişti. Sokak ışıklarının parıltısı, gölgeli su kanallarına yumuşak bir aydınlık veriyordu ve lacivert gökyüzü, etrafındaki her şeyi buzlu bir battaniye gibi sarıyordu. Yıldızların meraklı gözleri, sonsuz kubbelerinden aşağı bakıyordu. Bir keseli sıçan akım kablosundan tepemizdeki bir ağacın içine sızdı. Sesi duyunca ensemdeki tüyler ürpererek aniden döndüm.

Fleet ıslık çalarak "Tanrım!" dedi.

Çekine çekine "Ne?" diye sordum. Kalbim küt küt atıyordu.

"Burası tam bir zombi kıyameti gibi." Bunu ciddi bir tavırla söyledi ama bana göz kırptı. Meşhur yumuşak paketine vurarak içinden bir sigara çıkardı ve saç tıraşı kötü olmuş James Dean gibi onu ağzına soktu.

Biz hastanedeyken Isaacs, Nan ve Calvin olay yerine gidip oraya ilk intikal edenlere, yani paniğe kapılmış kalabalığı kontrol etme çabasıyla film ekibiyle birlikte çalışmış olan on altı bunalmış asayiş memuruna yardımcı oldular. Olay yerini kapatıp ellerinden geldiğince çok ilk ifade alarak kan sıçramış kostümleri ve dekor malzemelerini poşetlediler. Saat akşam

altı civarlarında yeni bir grup üniformalı polis geldi ve etrafta olup bitenleri izleyen kalabalığı uzakta tutarak hâlâ sokakların kenarlarına dağılmış haldelerdi.

İlk anki kaostan ardından, alnı sağ gözünün hemen üstünden yarılmış kadın bir zombi, Wade'in saldırıya uğradığı yerden yaklaşık yirmi metre uzakta bulunduğu kanlı bir bıçağı tedirginlikle teslim etti. Onun yere saçılmış diğer dekor silahlarından daha ağır ve keskin olduğunu fark etmiş. Üstü ayakkabı izleri, parmak izleri ve şehrin pisliğiyle kaplı bıçak, yolunda gitmeyen bir aksiyon sahnesinden çok daha kötücül bir şeyin işaretiydi.

Yola çıkıp Hazine Bahçeleri'ne baktım. Beyaz-mavi kareli polis bandı rüzgârda dalgalanıyordu. Boş yolu incelemek için döndüm. Fleet haklıydı. Manzara görür görmez kıyamet günü filmlerini akla getiriyordu. Terk edilmiş bir şehir sokağının bu kadar ürkütücü, bu kadar doğallıktan uzak olabilmesi ne tuhaftı.

Plastik dubalardan birine çiçeklerden acemice yapılmış yapay bir duvar yaslı duruyordu. Maskeler, siyah kumaş parçaları, sakız ambalajları ve katlanmış kâğıtlardan oluşan rastgele dekor malzemeleri gelişigüzel bir şekilde yere atılmıştı. Eldivenli elimle birini almak için yere eğildim. O günkü film çekimini detaylı bir şekilde listeliyordu. İki sayfanın başında da filmin adı *Death is Alive* yazıyordu. "Toplu zombi sokak sahnesi" saat 16.45'e ayarlanmıştı. Yanında "Wade" ve "James" isimleri sıralanmıştı. Üzülerek Wade'in son rolü olduğunu düşündüm.

Fleet sigarasının son nefesini üfleyerek barikatın arkasından "Bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Bugün çektikleri sahnelerin bir listesi bu."

"Bir bakalım," deyip yanıma geldi ve onu elimden aldı. "Evet, bu bir çekim programı. Yani zombi sahnesi, bugün figüranların olduğu ilk sahneymiş. Diğerlerinin hepsi ana kadroyla başka mekânlardaymış."

Ona baktım. Listeye göz gezdirirken alnında küçük çizgiler belirliyordu.

“Ne zamandan beri film jargonuna bu kadar hâkimsin?” diye sordum.

Bana kaşlarını oynattı. “Ben de zamanında biraz oyunculuk yaptım. Hatta geçmişte *Neighbours*³ dizisinde birkaç kez konuk oyuncu olarak bile göründüm.”

“Gerçekten mi?” Ne zaman ciddi olduğunu asla anlayamıyordum.

“Hı-hı,” deyip bir tane sigara daha almaya uzandı. “Esaslı vasıflarım var. Bana oyunculuk yeteneklerimi fark etmediğini söyleme sakın.”

Canım acayıp derecede nikotin çekerken “Bu kadar çok sigara içmemelisin,” dedim.

“Doğru,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Sence bugün burada ne oldu?”

Elmacık kemiklerini içe çekerek sigarasını âdeta emdi. “Hiçbir fikrim yok. Ama şu bıçak her şeyi değiştiriyor. Birisi ya onu şaka olarak koydu ve şaka fazla ileri gitmiş oldu ya da elimizde gerçek bir cinayet var.” Sigaranın ucundaki külü silkti. “Ya da en azından adam öldürme.”

“Evet.” Ellerimi belime koyduğumda göz göze geldik. “Kesinlikle yolunda gitmeyen bir şey var. Fazla ileri gitmiş bir şaka olsa bile kimse açığa çıkmadı.”

Collins’in tepesinde toplanmış, Sterling Wade’in bıçaklandığı bölgede özenle çalışan küçük olay yeri inceleme ekibimize baktım. “Hadi gel,” diyerek Fleet’i onlara doğru götürdüm.

Wade ardında, kenarında birkaç tane eğri büğrű sıçramanın olduğu kan damlalarından düzgün bir daire bırakmıştı. Burada kötü bir şey olduğuna dair tek belirti oydu. Başka her şey çılgın bir partiyi işaret ediyordu.

Biz ekibe yaklaşırken “Nasıl gidiyor?” diye sordum.

Brenton Cardona küçük bir fenerle titizlikle asfaltın bö-lümlerini inceliyordu ama dişlerini gözler önüne sererek bana gülümsedi. “Seninle tekrar böyle karşılaşmak ne güzel.” Gerinerek sırtını büktü. “Daha epey bir süre burada olacağız.”

³Türkçesi “Komşular” olan, Avustralya’da 1985’ten günümüze kadar devam eden günlük bir pembe dizi.

Onun yanına çömeldim. “Herhangi bir şey buldunuz mu?”

Cardona topukları üzerinde geriye doğru yaylandı ve bana baktı. Siyahi teni ay ışığının altında kadifemsi görünüyordu. “Bir sürü şey bulduk,” diye cevap verdi. “Ama sözkonusu işe yarar şeylerse, şu ana kadar zırnık bulamadık. Bütün bu alan karman çorman.”

Kıdemsiz teknisyenlerden biri olan Priscilla Godfrey “Evet, ceset yok, bir de kostüm giymiş ve yapay kan akıtan yüzlerce rastgele insandan geriye kalanlar. Ayrıca genel günlük saçmalıklar da var. Wade’in kanından gelip geçen ambulans görevlilerinin ayak izleri ve bunun gibi saçma sapan şeyler,” deyip eldivenli bir eliyle sahte bir bıçağı, diğeriyle de sahte bir silahı havaya kaldırdı.

Fleet yanıma gelerek “Kesinlikle hatıra olarak saklanmaya uygun,” diye şaka yaptı. Ona pis pis gülererek “Selam Pris,” dedi.

“Selam mankafa,” diye cevap verdi ama işi pişirdiklerine dair duyduğum dedikoduyu net bir şekilde doğrulamış oldu.

“Yani özetle sıfırdan başlıyoruz,” diyerek konuyu tekrar olaya getirdim. Parka bir kez daha şöyle bir baktım. Nefesim havada izler bırakıyordu. İş telefonum çaldı ve elektronik melodide karanlığın içinde cınlarken hafifçe sıçradığımı gizledim. Arayan Isaacs’ti. Gruptan uzaklaşarak amirimize yolda olduğumuzu söyledim. Fleet’e kafamla işaret ederek “Geri dönmemiz gerek,” dedim.

Fleet tekrar doğruca Priscilla’ya bakarak “Zaten burada görecekte fazla bir şey de yok,” dedi. Priscilla ona pis bir bakış attı; sonra da cımbızla bir kumaş parçasını ve bir sigara izmaritini alıp bir poşetin içine koydu.

Cardona onlara bakarken gözlerini devirdi. “Umarım o bıçağa katilimizin parmak izleri ve DNA’sından bol bol bulaşmıştır çünkü onun dışında, neredeyse hiçbir ilerleme kaydetmedik,” dedi.

Fleet uzaklaşırken “Fazla kafa yorma dostum,” diyerek kafasını hafifçe geriye çevirdi. “Görünüşe göre bu lanet şeyin tamamı videoya kaydedilmiş.”

Çarşamba, 15 Ağustos

22.38

En az otuz tane muhabir, emniyet müdürlüğünün ana girişine puslu kurmuştu. Telefonlar, kayıt cihazları, kutu kola ve karton bardakta kahveleri kuşanmış; Wade'in filmindeki çılgın bir zombi güruhu gibiydiler.

"Wade olayına siz mi bakıyorsunuz?"

"Hastanede durum nasıldı?"

"Birisi dekor malzemelerinin arasına bir saldırı aleti mi yerleştirmiş?"

"Suçlu çılgın bir hayran mıymış?"

"Güvenlik şirketi ne diyor?"

"Sterling Wade'in her hareketini takip eden bir sapığı mı varmış?"

"Kız arkadaşı bu durumla nasıl başa çıkıyor?"

"Evsiz adamın cinayetiyle ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

Gözlerimi yere diktim. Etrafı haleyle çevrili gibi sarı kıvrıkcık saçları olan hevesli genç bir muhabir "Gemma! Gemma!" diye bağırarak pat diye ağzımın önüne bir iPhone uzattı. Kafamı iki yana sallayıp telefonu iterek onun etrafından dolandım ve emniyet müdürlüğünün güvenli ortamına adım attım. Kapı Fleet'le arkamızdan kapanarak çaresiz senfoninin sesini kesti.

Fleet’le birbirimize baktık. Sonra hemen her zamanki göz kırpsısını yaparak bakışmayı böldü ama son derece bitkin düşüğünü anlayabiliyordum. Ben daha önce de medyayla başa çıkmış, haddinden fazla rahatsız edilmişim ama bilgiye yönelik bu çılgınca arzuya benzer hiçbir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Hastaneden çıkmak yeterince kötü olmuştu. Bir muhabir güruhu binayı çevrelemişti. Onlara da kendileri kadar çok cevap isteyen kahrolmuş en az iki yüz tane genç kız katılmıştı. Ölüm ilgi çekiciydi. O kadarını anlıyordum. Özelikle de maktul gençse ve ölümü vahşet doluyorsa. Ama Sterling Wade bariz bir şekilde tamamen farklı bir kategorideydi. Gazeteciler dışlerini bilemişlerdi ve kan istiyorlardı.

Huysuz bir ses arkamızdan “İkiniz buraya gelin,” dedi. Isaacs bir ofisin kapısının hafif ışığında, bir su soğutucusunun yanında durmuş, üstünde “Aynasız Bu” yazan bir kupadan içiyor ve dışarıdaki muhabir güruhuna bakıyordu.

Yapay bir şekilde aydınlatılmış ana ofis âdeta kaynıyordu. Telefonlar tiz seslerle çalıyor, yazıcılar vınlıyordu. Bir haber bülteninin uğultusunu ve birisinin tekerlekleri doğru dürüst çıkarmadan dava tahtalarını bir yerden bir yere taşıdığını duyabiliyordum.

Isaacs’in peşinden ofisine giderken bütün gözler bizim üzerimizdeydi. Kıdemsiz memurların gözlerinde bir ışıltı fark ettim. Avlanmaya hazırıldılar. Biz, gazetecilere kabul etmek istediğimizden daha çok benziyorduk. Hepimiz cevaplar istiyorduk. Sadece onları alma yöntemlerimiz farklı oluyordu. Ayrıca hoşumuza gitsin ya da gitmesin, hepimiz olaya bağımlıydık.

Nan’le Calvin çoktan oradalar, Chloe de. Hepsi gergin, ölümün canlı nabzını hissediyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Isaacs muhabirlerin dediklerinin âdeta yankısı gibi “Hastanede durum nasıldı?” diye sordu

“Çok gergindi efendim,” diye cevap vererek lavanta kokulu odada olup bitenleri gruba anlattım. Ava’nın adını telaffuz ettiğimde kaşlar kalktı. “Wade getirildiğinde fazla umut yokmuş ama hastane personeli onun öldüğünü doğruladıktan sonra,

hiçbirisi pek de iyi durumda değildi. Cesedi görmek isterken kız arkadaşının ağlamaktan içi dışına çıktı ve Ava tam bir as-solist havasına girerek yatıştırıcı ilaç ve özel bir oda talep etti. Kendi güvenliği de oradaydı. Bayağı gerçek üstüydü.”

Isaacs “Peki ya yönetmen? Yani Riley Cartwright?” diye sordu.

Fleet “Tuhaf bir herif. Neredeyse hiç konuşmadı. Ama tabii bir arkadaşını, muhtemelen de bir filmini kaybetti. Kime sor-sanız berbat bir gündür bu,” dedi.

“Wade’i hastaneye götüren ambulans görevlileriyle konuş-tuk ama bize zaten bildiğimizden fazla bir şey söyleyemediler. Wade’in olay yerindeki yoğun kan kaybı yüzünden en başın-dan beri riskli durumda olduğunu düşündüklerini söylediler,” dedim.

Fleet “Cerrah yaranın doğrudan kalpte olduğunu söyledi. Çocuğun hiç şansı yokmuş,” dedi.

Gruba “Oyuncu ya da film ekibinden herhangi biri orada ne olduğunu aydınlığa kavuşturdu mu?” diye sordum.

Nan yüksek sesle “Hayır. Kimsenin hiçbir fikri yok. Bir an Wade iyiymiş. Bilirsin işte, rol yapıyormuş. Sonra bir de bakmışlar ki yerde acıyla haykırıyormuş,” dedi. Küçümseyerek “Herkes çok duygusaldı,” diye ekledi.

Fleet “Peki onu zombilerden biri bıçaklamış mı bıçaklama-mış mı?” diye sordu. “Yoksa sette bizim haberdar olmadığımız sürpriz bir konuk oyuncu mu varmış?”

Nan omuz silkti. “Ben set ekibine girmiş çılgın bir hayran olduğuna bahse girerim. Bıçak ve kullanılmış olması gereken güç, olayın bayağı kasıtlı olduğunu gösteriyor bence.”

Isaacs “Calvin, filmin olay yerindeki yapımcısıyla konuştu. Adı Katya March. Bize, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde bu öğleden sonraki çekimin görüntülerini buluyor. Yani umu-yoruz ki o görüntü, olayı biraz açıklığa kavuşturur. Ama şart-lara bakarak bu olaya kesinlikle şüpheli olarak yaklaşıyoruz. Wade’in hedef alınmış olması muhtemel görünüyor,” dedi.

Nabzım daha hızlı atmaya başladı. Isaacs haklıysa olay çok büyüktü. Şu ana kadar, Fleet’le elimizde geniş çaplı bir dava olduğuna inanmak için kendime pek izin vermemiştim.

Isaacs düşüncelerimi yarıda keserek “Bir süre önce Wade’in annesiyle babasına bilgi verdik,” dedi. “New South Wales’te yaşıyorlar. Karadine adında küçük bir yerde. Bölgeden birkaç üniformalı polis memurunu basından önce onların eve gönderdim ki bu da en azından bir şeydir. Onlarla kısaca konuştum. Büyük bir şoktalar. Aslında söylediklerimi gerçekten idrak ettiklerinden ya da ne olduğunu algıladıklarından emin değilim ama şimdi buraya gelmek üzere yoldalar.” Saatine baktı. “Kısa bir süre içinde Sydney’den uçacaklar.” Başını doğrulttu ve önce bana, sonra Fleet’e baktı. “İkinizin sabah ilk iş olarak onları hastane morgunda karşılamanızı istiyorum. Ben birine onları otellerinden aldıracağım. Kimlik tespiti yaptırın ve Wade’le en son ne zaman konuştuklarını öğrenin. Belki de daha sonradan düşünüldüğünde önemli görünen bir şeyden bahsetmiştir.”

“Wade’in menajerlik şirketiyle de görüşmeliyiz,” dedim. “Normalde sosyal medya hesapları ve reklamları onlar idare etmiyorlar mı? Tehdit aldıysa onların haberi olabilir.”

Isaacs “Evet, iyi fikir. Yarın onlarla da konuşmaya çalışın,” deyip öne doğru eğildi. “O filmle bağlantısı olan, ulaşabildiğimiz herkesle bağlantı kurmamızı istiyorum. Güvenlik planının üzerinden son derece titizlikle geçilmeli. İnsanların sete erişim sağlamalarına nasıl izin verildiğini ve izinsiz herhangi birinin içeri sızmış olup olamayacağını bilmek istiyorum.”

Kafamda bir liste yapmaya başladım. Isaacs haklıydı. Film setiyle ve Sterling Wade’le ilgili öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliydik. Onun dünyasını açığa çıkararak o gün ne olduğunu çözmeye yönelik daha büyük bir şansımız olurdu. Tabii ki saldırı tamamen rastgele, oyuncu ekibinden birinin kapıldığı tuhaf bir dürtü olabilirdi. Öyle olması durumunda tarihi çabalarımız boşuna zaman kaybı olurdu. Ama gezegen üzerinde önceden yaşanmış bütün benzer olaylar bir tür işaret olacağını gösteriyordu. Bir tartışmanın kızıştığı an dışında, insanların

içlerinden geldi diye birini öldürme eğilimleri olmazdı. Ayrıca Fleet, bıçağın her şeyi değiştirdiği konusunda haklıydı. Âdetâ kasıtlı öldürme yazıyordu üstünde. Tenim gerçek anlamda statik elektrik yüklüdü ve elimi bir sandalyenin arkasındaki metal çerçeveye koyduğumda parmaklarımda ufak elektrik çarpmaları oldu.

Isaacs “Wade’in ablası, annesiyle babasının yakınlarında yaşıyor ama onun Melbourne’e gelip gelmediğini bilmiyorum,” diyerek devam etti. “Victoria’da yaşayan başka bir oğulları daha var. Yapabilirseniz iki kardeşle de konuşun. Wade onlara içini dökmüş olabilir. Babası Matthew; Wade ilk Melbourne’e taşındığında uzun yıllar boyunca başka bir ailenin yanında kaldığından da bahsetti. O nedenle onlarla da konuşmamız gerek. Ayrıca onun yakın olduğu başka kim varsa bulun. Yarın teknik ekipten çocuklarla konuşun. Wade’in bütün özel ve herkese açık yazışmalarının gözden geçirilmesini istiyorum. On sekiz ay öncesine kadar. Belki de gizlice izlendiğine dair belirtiler vardır. Kız arkadaşıyla ya da herhangi yakın arkadaşlarıyla bu konuda konuşun. Bir şey fark etmiş olabilirler.”

Bir ağızdan “Peki efendim,” dedik.

“Anne ve baba ilk önce kimlik teşhisini yaparlarsa, yarın öğleden sonra otopsiye geçebiliriz. Bir süre önce Mary-Anne’le bu konuda görüştüm. Yarın izinden geri dönüyor ve otopsiyi kendi yapacak.”

“Peki efendim,” dedim.

Isaacs bize bakarak “Başka?” diye sordu.

“Yarın şehir çevresindeki güvenlik kamerası görüntülerini almaya başlayacağız,” dedim. “Yani eğer birisi olay yerinden kaçtıysa, kimliklerini belirleme şansımız olacak.”

Fleet iğneleyici bir tavırla “Ayrıca bir noktada beş yüz tane zombi ifadesinin üzerinden de geçmemiz gerekecek sanıyorum,” dedi.

Isaacs’e “Bu davada kaç tane üniformalı polisi görevlendirebiliriz?” diye sordum. “Wade’lerle yarın biz ilgilenebiliriz, belki menajeri ve sevdikleriyle de ama Fleet haklı; görgü tanığı ifa-

delerini netleştirmeye başlamanız gerek ve normalden çok daha fazla iş var. Bir toplu işlem alanı oluşturmamız gerekebilir.”

Isaacs ofladı. “Hepinizin bildiği üzere kaynaklarımız bayağı sınırlı ve bu akşam başka bir şüpheli cinayet daha bildirildi. Ama bariz nedenlerden dolayı önceliğimiz bu. Fazladan birkaç tane üniformalı erkek ve kadın polis memuru istedim. Kısa süre içinde burada olacaklar. Umarım yarın sabaha kadar otuz kişiyi doğrulatarız. Dürüst olmak gerekirse üniformalıları geri çevirir hale geleceksiniz. Herkes bu meseleye yakın olmak istiyor.”

Walter Miller’ın yüzü gözümün önüne gelince yavaşça kafa salladım. Bütün öğleden sonra boyunca onu hiç düşünmediğimi fark ettim.

“Peki ya Miller davası?” diye sordum.

Isaacs bana baktı. “Miller davasında mı kalmayı tercih ederdin Woodstock?”

Huzursuz bir sessizlik oldu. Nan, yüzünde neredeyse hiç fark edilmeyen ukala bir gülümseme ifadesiyle bir bana bir ona baktı.

“Hayır efendim,” dedim. “Sadece o davanın da gündemde kalmasını umuyorum.”

“Miller davası Ralph’in kontrolünde ve ona yardım etmeleri için birkaç tane kıdemsiz memur görevlendireceğiz.” Sesi derinleşti. “Bu öğleden sonra olanlara yönelik medyadan böylesine yoğun bir ilgi varken ve ordunun güvenlik planına bağlantısı sözkonusuyken titiz olmalıyız. Anlaşıldı mı?”

Yüzüm ısınarak “Evet,” dedim.

Isaacs, Nan’e döndü. “Jacoby davasından boş zamanın kaldığında buna yardım etmeni istiyorum,” dedi. Sonra Chloe’ye baktı. “Bu toplantıdan sonra burada kal ki sana diğer cinayet konusunda bilgi verebileyim. Bazı üniformalıların yerlerini değiştirmemiz gerekebilir.”

Zihnimde Walter Miller’ın yıpranmış suratını Sterling Wade’in parlak vesikalığıyla yan yana koydum. Ölüm sözkonusu olduğunda bile, Walter Miller’ın hayatı daha ayrıcalıklı

ve daha popüler olanın gölgesinde kalacaktı. Devletin sınırlı kaynakları onu yüzüstü bırakmaya devam edecekti.

Isaacs bizi serbest bırakmaya hazırlanarak ayağıyla yerde ritim tuttu. “Şu an devam eden davalarımız göz önünde bulundurulduğunda bariz bir şekilde böyle bir şeye ihtiyacımız yok ve medya ilgisi de her şeyi daha da güç bir hale getirecek. Kanallar da bu konuya bizim kadar çok personel atayacaklar. O nedenle disiplini elden bırakmamalıyız. Etkileşim halinde olduğunuz herkesi gazetecilerle konuşmaktan uzak durmaya teşvik edin. Buna Wade’in yakınları da dahil. Bu konuyu elimizden geldiğince kontrol altında tutalım. Herhangi bir şeyin sonradan gelip başımıza bela olmasını istemiyorum.”

Kararlılık dolu bir ruh haliyle Isaacs’in ofisinden marş marş çıktık. Omuzlarımı dik tuttum ve esnemenin etkisi sırtımdan aşağı inerken göğsümün çıt ettiğini hissettim. Gitmeden önce olay inceleme odasını düzenlemeyi gözden geçirdim ama gelecek birkaç gün boyunca pek uyuma fırsatı bulamayacaktım ve rezervde hiçbir şeyim olmadığı çok bariz olduğu için bu gece elimden geldiğince çok saat uyumaya ihtiyacım vardı. Olayın ilk gecesinde, zorlayarak ilerlemenin kötü bir fikir olduğunu bilecek kadar yaşlı ve çirkindim. Telaşın kontrolü ele geçirmesine izin vermek ne kadar cezbedici olsa da sonunda elde sadece berbat kararlar ve kovboylara özgü bir şöhret kalır. Fleet’in de benim de uykuya ihtiyacımız vardı. Onun gözlerinin altındaki mavi yarım ayların aynısından şüphesiz ki benim gözlerimin altında da vardı. Uzun saçımı savurup lastik tokayla tekrar bağlayarak kendimi bir süreliğine daha odaklanmaya zorladım.

Çabucak önümüzdeki kırk sekiz saat için basit bir saldırı planı geliştirdik. Her zaman olduğu gibi, önümüzdeki görev üstesinden gelinmez ve destansı gibi geliyordu ama her şeyi çözmeye yönelik açlık da iyice, gerçek anlamda yerleşmişti. Ben daha şimdiden o film setinde ne haltlar döndüğü konusunda meraktan ölüp bitiyordum.

Fleet’in gözlerinin çevresini küçük kırmızı damarlar sarmıştı; gözlerini sertçe ovuşturup parmaklarını köşelerine bas-

tirarak yüzümü ekşitmeme neden oldu. “Ne gün ama değil mi?” dedi.

“Yarın muhtemelen daha beter olacak,” diye cevap verdim.

“Haklı olduğuna şüphe yok Gemma Woodstock. Genel-de öylesin zaten.” Bunu bir BBC ana haber sunucusunu taklit eder gibi söyledi ama yoğun miktarda alaycılık da ekledi.

Gönülsüzce ona elimin tersiyle vurdum. “Her neyse. Peki o zaman ben eve gidiyorum.”

Fleet masadan kayarak aşağı indi. “Bırakmamı ister misin?” derken bana doğru, fazlasıyla yaklaşıp eğildi ve bir anlığına bana dokunacağını düşündüm. “Yedek kaskım var.”

Bir adım geriye çekildim. Yumuşak bir tonda “I-ıh. Böyle iyiyim ben,” dedim. Kendimi onun motosikletinin arkasında, köşeleri dönerken ona tutunurken, dondurucu rüzgâr yüzümü uyuştururken hayal ettim. “Motosikletlerden nefret ederim.”

Gülümseyerek “Ben çok severim,” dedi.

“Yarın erkenden burada görüşürüz,” dedim. Bu bir soru değildi ama bir cevap bekleyerek durakladım.

Fleet ön dişini bir tırnağıyla karıştırırken bana bakarak yavaşça aşağı yukarı kafa salladı. Gözenekleri hızla nokta şeklinde siyah tüylerle doluyordu. “Evet, erkenci kuşlarla ve böceklerle birlikte burada olacağım. Son derece zinde bir halde.” Ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı ve araba parkının girişine doğru yürüdü. “Görüşürüz.”

Çantamı aldım ve paltomu giyip kafama yukarı kadar kapatmak şeklinde bir atkı doladım. Fleet’e gitmesi için birkaç dakika verdikten sonra, ben de emniyetten araba parkından çıktım. Yangın çıkışının yanındaki beton duvarın orada dağınık halde toplanmış sigara içen ve konuşan birkaç tane muhabiri fark ettim.

Birkaç bina kadar yürüdükten sonra bir sokak lambasından çıkan loş bir ışık halkasının altında durakladım. Çantamın dibindeki sigara paketini buldum. Ağzıma bir tane aldım ve gözlerimi kapatarak dumanı içime çekip tuttuktan sonra dondurucu havanın içine doğru üfledim. Tekrar yürümeye başladım

ve kişisel telefonumu kontrol ettim. Birkaç saat önce Scott'tan bir cevapsız arama vardı. Belli ki Wade saldırısıyla ilgili bütün dedikoduları duymak isteyen Josh'tan bir cevapsız arama ve bu konuda muhtemelen aklını kaçıran Candy'den bir mesaj vardı. Onun mesajını okudum. "AMAN TANRIM Gemma! Kesinlikle inanmıyorum buna. Bir numaralı genç sevgilim ÖLDÜ MÜ? Lütfen, lütfen bana bu vakada çalıştığını söyle. Ayrıca beni geri ara Tanrı aşkına! Her şeyi bilmem gerek." Yarın arayacağımı yazarak mesajına cevap verdim.

Scott'ın telefonundan Ben'den gelen bir mesaj da olduğunu gördüm. Mesaj, kendini kaybetmiş Lizzie Short'un, erkek kardeşinin hastane otoparkındaki 4WD'sinin arka koltuğuna binmesine yardımcı olduğum sıralarda gönderilmiş, yatak odasının yerine serdiği yeni futbol formasının bir fotoğrafıydı.

Birkaç e-postaya göz gezdirmeye başladım ama sözcükler ekranda bulanıktı. Köşeyi dönüp sigaramı bir çöp tenekesinin kenarına bastırarak söndürdüm ve çöpe attım. Tahmin edilir bir şekilde bana laf atan bir grup sarhoş adama çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Paslı bir oluğun ucundan gürültüyle su damlıyordu.

Düğmeye basarak apartmanımın kapısını açtım ve kendimi ağır dış kapıyı iterek içeri girmeye hazırladım. Merdiven boşluğunda hapsolmuş hava, buram buram akşam yemeği ve çamaşır kokuyordu. Sterling Wade'in bıçaklandığı anı, bıçağın kalbine saplanışını, sahte dünyası gerçek dünyasıyla birleşirken hissettiği şoku hayal ederek merdivenlerden çıkarken uyluklarım yanmaya başladı ve onun o anlarda kendisine saldıranın kim olduğunu, maskenin ardında kimin olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Yoksa muhtemelen Walter Miller gibi kanı akarken ne olduğunu anlamaya çalışarak mı ölmüştü?

Bir eşofman takımı giyip yatağa kıvrıldım. Uykuya dalar-ken bir zombi güruhunu, birbirlerine dönüşen iğrenç suratlarını kafamda canlandırdım. Ta ki zihnim boşalana ve geriye sadece soğuk ve boş sokakta Sterling'in kanından koyu renkli daire kalana dek...

Ruhsuz, mobilyalı geçici kiralık dairede geçen iki haftanın ardından, Little Collins Caddesi'nde ta gökyüzündeki fahiş fiyatlı, köhne, ayakkabı kutusu kadar küçük dairemi bir yıllığına kiraladım. Ev boştu, bu nedenle de müsaitti. Banyo tavanında koca koca rutubet halkaları, pencere denizliklerinde ölmüş sinekler vardı ama emlakçı konumun “uğruna ölünecek kadar harika” bir noktada olduğuna dair beni temin etti. Smithson'daki kır evi, kendi başıma yaşadığım ilk yerdı ve sızı veren sessizlik yavaşça kanımı kaynatmıştı.

Büyük şehirlerde hiç zaman gerçimemiş değildim. Sydney'yi ve Newcastle'ı gezmiştim ama Melbourne'deki daimi düzen değişikliğine ne yazık ki hazır değildim. Sürekli seslere, insanların sabit akışına, binaların yüksekliklerine, renklere de. Her şey yoğunlaştırılmıştı. Buradaki gençler daha huysuzdu. Çalışanlar daha bakımlıydı. Sanat daha sanatsıydı ve müzik daha gürültülüydü. Ben üzgün ve bitmiş bir halde geldim ama kendimle çelişerek şehrin temposundan çabucak enerji topladım.

Dairem bir oda ve bana çalışma odası olarak pazarlanan ama anında Ben için yatak odası benzeri bir yere dönüştürdüğüm açık bir köşe alandan oluşuyordu. Kendi yatağımdan önce onunkini aldım ve bir haftadan uzun bir süre o dar yerde yattım. En sevdiği futbolcuların posterlerini astım ve duvardaki çatlaklar boyunca karanlıkta parlayan yıldızlardan özenle yerleştirdim.

Ben sadece bir kez, yarı yıl tatilinde benimle kalmaya gelmişti. Babam ve yeni kız arkadaşı Rebecca da vardı. İki-si, biz Scott'la ayrıldığımız dönem görüşmeye başlamışlardı. Smithson'da aramızda soğuk rüzgârlar estiğinden Rebecca'yla çok zaman geçirmekten ödüm kopuyordu ama neyse ki babam bunu öngörmüş ve ikisine yakınlarda mütevazı bir otel ayarlamıştı. Ben benimle kalmıştı ve kaldıkları dört günün tamamını o durumun gerçek olduğunun, benim şehrin ortasında küçük

oğluyla birlikte yaşayan bekâr bir anne olduğumun hayaline kapılarak geçirmiştim.

Ben, küçük odasını çok sevmişti. Japon balığı Frodo'yu da öyle. Güvercin ve martı sürülerini çok sevmişti. Ama gürültüyü sevmemişti; trafiğin sürekli kargaşasını, tramvayların zili ni, çöp kamyonlarının takırtılarını ve sürüklenme seslerini de. Günde iki kez kâbus görmüştü ve onun benim yeni hayatıma alerjisi olduğu fikrini aklımdan bir türlü atamamıştım.

Şehirdeki son akşamlarında onları akşam yemeğine çıkarmıştım. Restoran gürültülü ve turistlerle doluydu. Tavanlar alçaktı ve menü, tepesi arka duvara yaslanmış bir şekilde duran ahşap bir panoda yazılıydı. Rebecca oturduğu yerden onu okuyamadı. Ben'in yemeğinde çok fazla acı biber vardı ve babam kesintisiz konuşma uğultusundan beni neredeyse hiç duyamamıştı.

Ertesi sabah Federation Square'de, Rebecca soğuktan uzakta, içeride oturmak istemişti. Babamın başı ağrıyordu. Onlara sık sık gittiğim yerleri göstermiş ve asla tanışmayacakları insanlar olan Fleet, Nan ve Isaacs'ten bahsetmiştim.

Ben'e yol kenarındaki çiçekçiden bir helyum balonu almıştım. Doğum günü iki hafta önce olsa da balonun üstünde bir iyi ki doğdun mesajı yazıyordu. Ben titreyerek ama eminim ki sırf benim hatırıma gülümseyerek kafasını kaldırıp bana bakmıştı. Babamın da olan biteni, beni anlamaya çalışırken gözlerinin kenarları şaşkınlıkla kırışmış bir halde bana baktığını fark etmiştim. Bu yeri ya da benim buradaki hayatımı anlamıyordu.

O akşam, Ben'le bütün son anları biriktirmeyi isteyerek onlarla havaalanına giden taksiye binmiştim. Rebecca ön koltuktan uçma korkusuyla ilgili konuşup dururken ben de Ben'in elini tutmuştum. Küçük oğlumun narin profilini inceleyerek yüzünü yeni baştan ezberlemiştim. Ona bir kitap ve bir model uçak almıştım. Sonra da gitme zamanları gelmişti ve ruhumu onun bedenine akıtarak ve açıklamak için kelime bulamadığım şeyi anlaması için yalvararak Ben'e sarılmıştım.

Sonrasında geceye kadar uçakların gelip gidişini izledikten sonra havaalanında spor yayını sunan bir bara gitmiştim. Bazı dava notlarının üzerinden geçip bir yandan da biralarını yudumlayarak cipslerle sos alırken birbirlerinin sırtlarına vuran iş adamı topluluklarını izlerken iki büyük kadeh şarap içmiştim. İçlerinden birisi alkolün etkisiyle cesaret toplayıp benimle konuşmaya çalışmış ve bana içki almayı teklif etmişti ama kafamı iki yana sallayıp gözlerimi masadan ayırmamışım.

Tuvalete kaçmış ve kapalı klozetin üzerine oturup kafamı bacaklarımın arasına almıştım. Panik, birden dönüp kapağını açarak klozete bir güzel kusup kendimi oğlumla geçirdiğim günden tamamen arındırana kadar içimi bulandırmıştı. Tuvalet bölmesinde neredeyse otuz dakika kalarak etrafımdaki sesleri, kavga eden çocukları, yalvaran anneleri, ağız dalaşı yapan temizlikçileri ve bütün hepsini de musluktan fışkıran sular ve el kurutucularının uğultusu arasında dinleyerek ağlamıştım. Ayağa kalkamayacak, apartmanıma geri dönemeyecek, artık bunu, bütün bunları yapmaya devam edemeyecek kadar yorgundum.

Sonunda titreyen bacaklarımla ayağa kalkmıştım. Lavaboda ağzımı çalkalayıp yüzümü yıkamıştım. Kâğıt havluyla kurulandıktan sonra ağzımdaki kusmuk tadı öğürmek istememe neden olurken taksi sırasına doğru yönelmiştim. Titreyerek bitkin ama heyecanlı yolcular ve devasa valizleri arasında sıra beklemiştim. Takside şoför vergi sistemi, politikacılar, hava ve kötü talihleriyle ilgili söylenip durmuştu. Biz Melbourne'e dönerken, onun sesinin uzaklaşıp gitmesine izin vererek bir uçağın kalp atışlarımla senkronize bir halde yanıp sönen kuyruk ışığıyla gökyüzünde ilerleyişini izlemiştim. Ben bakarken sokak lambaları bulanıklaşmıştı ve gökyüzü de aşağıdaki dünyanın bir yansıması halini alana dek yıldızlar da aynısını yapmıştı. Şoför sızlanıp söylenirken şehrin beni tekrar kendine çekmesine izin vermiştim. Daha sakin hissediyordum ama babamın sesinin tizliğini, Ben'in küçük elinin elimin içindeki hissini hatırlamak daha o andan bile güçlü.

Şoföre beni Bourke Caddesi yakınlarında bırakmasını tarif ettikten sonra Chinatown içinden geçerek kokuları içime çekip koşturmaca sayesinde yatışmıştım. Yalnızdım; ne tam bir anne ne de tam bir kız evlattım. Ama bir şekilde, vicdan azabı ve melankolime rağmen, yeni evime planladığımdan çok daha rahat bir şekilde girmiştim.

Perşembe, 16 Ağustos

07.36

Sterling'in annesiyle babası Melbourne morguna gelmişlerdi; yıkılmış bir haldelerdi ve floresan ışığı altında gözlerini kırpıştırıyorlardı. Matthew Wade'in pamuklu gömleğinin cebine bir küçük saman teli yapışmış olduğunu fark ettim. Onunla tanıştıkları gün olduğu kadar çıplak olan çok gür sarı saçları beyaz ışıktaki meleklerinki gibi görünen oğullarının cesedini teşhis ettiler. Sonrasında, bizim ofiste, sorgu odalarımızdan birindeki kaybolmuş çocuklar gibi el ele tutuşarak, karşımızda, ağzına kadar doldurulmuş çay kupalarından yükselen buhar perdesinin ardındaki yıpranmış bir koltukta birbirlerine sokulup nazik sorularımıza yumuşak bir tonda cevap vermişlerdi. Bu manzara her anne-baba için zalim ve zorlayıcı olsa da onlar ayrıca bir çekingен duruyorlardı. Böylesine ünlü bir çocukları varken hayatı idame ettirmelerini hayal etmek gücü.

Matthew ince ama uzundu; içten, mavi gözleri ve güneşten kırışmış bir yüzü vardı. Karısı April, yavru geyik gibi bir kadındı; minyondu ve acayip derecede uzun kirpiklerle çevrelenmiş koyu kahverengi gözleri vardı. Konuşurken, sade altın alyansını döndürüyordu. Yaşadığı şok onu her an daha da harap ederken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Uyumamışlardı; belli oluyordu.

“Sterling iyi bir çocuktur. Her zaman da öyle oldu.” İncecik boynunun üstündeki kafasını sallayarak önce bana sonra Fleet’e baktı.

Sıcak çayı ona doğru iterek “Onunla en son ne zaman konuştuğunuz?” diye sordum. Bu insanlar için ne kadar içim parçalansa da konuşmayı devam ettirmeyi de çok istiyordum. Cartwright’ın yapımcısı Katya March’ın Isaacs’e gece gönderdiği filmin saldırı sahnesini izlemek için sabırsızlanıyordum.

“Ah, şey...” deyip havanın içeri girmesine yardım etmeye çalışıyormuş gibi boğazını sıkıca tuttu. Gözleri daha şimdiden ölümden korkup kaçarak kafatasında yuvalarına gömülmüş gibi görünüyordu. “Herhalde pazartesi miydi? Normalde haftada bir kez arar değil mi? Her zaman arar.”

Matthew karısına, kendisini derin bir uykudan daha yeni uyandırmış gibi baktı. Gözlerini ovuşturarak “Evet, arar. Her zaman arar,” dedi.

Cevabı zaten bilsem de “Başka çocuğunuz var mı?” diye sordum.

“Evet. Üç çocuğumuz var.” April tekrar uysallıkla elini tutan kocasına uzandı.

Fleet “Birbirlerine yakınlar mı?” diye sordu.

Wade ailesi ıstıraplı bir halde duraklayıp birbirlerine baktı.

Matthew “Çocuklar gibydiler ama Sterling’in ıı... durumu işleri zorlaştırıyordu,” dedi. Sterling’in kendisini duymasından endişeleniyor gibiydi. “On üç yaşındayken *Team Go*’da çalışmak için Melbourne’e taşındı ve başka bir aileyle, Beauford ailesiyle birlikte yaşadı. Onlar iyi insanlar ama bu alışılmadık bir durumdu.” Duraklayıp daha sonradan aklına gelmiş gibi “Muhtemelen onları aramalıyız,” dedi.

April gözyaşlarını silerek “Sterling için muhteşem bir şeydi elbette,” diye ekledi. “Bambaşka bir dünyaydı ve Melissa’yla Paul biraz zorlayıcıları. Sterling çiftlikteki hayatı pek anlamıyordu.”

Üzerine gitmem gereken bir ima hissederek “Diğer çocuklarınız nerede yaşıyorlar?” diye sordum.

“Melissa kocasıyla Karadine’de, bizim çiftliğimizin hemen altındaki yolda yaşıyor. Paul de her türlü iş yaparak sürekli yer değiştiriyor.”

Risk alarak “Melissa ve Paul bayağı geleneksel isimler,” dedim. “Özellikle de Sterling’e kıyasla.”

April’in dudaklarında refleks olarak bir gülümseme belirdi ama sonra ne olduğunu hatırladı. Elmacık kemiklerinde, Sterling’in meşhur yüzünden izler görebiliyordum. “Evet. Eskiden bize herkesin onun adını değiştirdiğini sandığını söylerdi. Bilirsiniz işte televizyon için daha hatırlanır olsun falan diye. Ama Sterling aslında ailemizde eski bir isim.”

Kambur duruşlarını fark ederek “Sterling, Beauford ailesini hâlâ görüyor mu?” diye devam ettim. Bu konuda konuşmak istemiyorlardı. Hiçbir şey yapmak istemiyorlardı ama onları konuşturmanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyordum. Zihinleri şokun etkisiyle dağınıkken bilgiler ağızlarından serbest bir şekilde çıkacaktı. Önemsiz görünen küçük şeyler, birkaç gün sonra ifade etmeye dermanlarının kalmayacağı şeyler ortaya çıkabilirdi. Sözcüklerin akmasını sağlamamız gerekiyordu çünkü kısa bir süre sonra April ve Matthew bu odadan çıkıp oğulları olmadan dünyadaki ilk günlerine doğru yol alacaklardı.

Kısacık bir anlığına bütün bunların korkunç bir hata olabileceği hissi oldu. Birkaç maktul ailesi bunu benimle paylaşmıştı ve aynı şeyi, yani gerçek uykudan sonraki ilk günün en beteri olduğunu ben kendim de yaşamıştım. Çünkü o an, gerçeğin kafaya dank ettiği andı. Erkek kardeşi yolunda gitmeyen bir uyuşturucu alışverişi sırasında öldürülen bir kadın bana, onun öldüğü akşam evrende küçük bir çatlak, güneşin doğuşuyla düzeltilebilecek bir programlama hatası olduğuna dair bir umut kırıntısına tutunduğunu söylemişti. Hayatında hiç, ertesi gün uyanıp da kardeşi hâlâ ölüyken güneş de gökyüzünden parlarken hissettiği kadar ihanete uğramış hissetmediğini söylemişti.

Matthew, Beaufordlarla ilgili soruma cevap vermeden önce çayından bir durum aldı ama sıvıyı ağzında tutmakta zorluk çekiyormuş gibi göründü. Bir peçeteyle çenesine hafif hafif dokunurken, Fleet’le ben gözlerimizi başka tarafa çevirdik.

“Sanırım,” dedi. “Sterling eskiden onlardan bayağı çok bahsederdi ve Melbourne’de yaşıyorlar. O nedenle de onun onları görmesi daha kolay.”

Matthew’un ses tonunda hafif bir kızgınlık vardı ve bu da beni, eğer Ben, yerime başka bir ebeveyn koysaydı, onun yeni bir aileye pürüzsüz bir şekilde yerleşmesinin nasıl hissettireceğini gözümde canlandırmaya sevk etti.

“Paul ve Melissa, Sterling’le hâlâ görüşüyorlar mıydı?” diye sordum.

Matthew derin bir iç geçirdi. “Yani aralarının biraz açıldığı gizli bir şey değildi. Dizideki, bilirsiniz işte *The Street*’teki rolü alınca başladı ve yıllar geçtikçe de daha kötüye gitti. Bu durum April’in kalbini kırdı.”

“Ben sadece onların iyi geçinmelerini istiyordum. Hepsi iyi çocuklar.” April yüzünü biraz buruşturdu ve tekrar ağlamaya başladı. Zihninin hâlâ bu yeni gerçeği kabul etmekle etmemek arasında gidip geldiğini anlayabiliyordum. Artık ölmüş bir çocuğun ebeveyniydi ki bu kesinlikle dünyadaki en imrenilmecek roldü.

Matthew boğuk bir sesle “Sorun para sanırım,” dedi. “Çok fazla para asla iyi bir şey değildir. Bizim diğer çocuklarımız ve damadımız, öylesine çok çalışıyorlar ki sanırım bu, yani Sterling’in ellerinin altındaki bütün o para onları rahatsız ediyordu. Biz o dünyadan değiliz.”

Fleet “Şehre sık sık geliyorlar mı?” diye sordu.

Wade çifti, kuşlara özgü küçük hareketlerle kafalarını iki yana salladı. Matthew bize “Melissa yıllardır Melbourne’e gelmedi,” dedi. “O ve kocası Rowan’ın bütün hayatları Karadine’de. Paul de ara sıra buraya geliyor sanırım. Melbourne’de yaşayan birkaç tane okul arkadaşı var. O sessiz bir çocuk ve işi onu her yönden meşgul ediyor. Gelip gidiyor. Melbourne’e geldiğinde Sterling’i gördüğünü sanmıyorum. Sterling her zaman çok meşguldü.”

Nazıkçe konunun üstüne giderek “Paul ne tür bir iş yapıyor demiştiniz?” diye sordum.

“Bazen birkaç haftalık badana işi alıyor. Veranda yapıyor, kamyon sürüyor.” Matthew yine iç geçirdi. O da hırıltılı bir öksürüğe dönüştü. “Zamanı geldiğinde çiftliği Paul devralacak. Plan her zaman buydu ama ben onun oradan birkaç yıl uzak kalmasını istedim. Okulu bitirdikten sonra Karadine’e yerleşmekte biraz zorluk çekti.”

“Ne tür zorluklar?” diye sordum.

“Hımm şey... pek önemli bir şey değildi aslında. Sadece birkaç kavgaya karıştı. Gerçekten saçma sapan şeyler. O yaşta-ki erkek çocukları için sıradan şeyler.”

Fleet’le ben hiçbir şey demedik. Matthew Wade’s’e evhamlı göründü.

“Onun çiftlikten uzakta biraz deneyim kazanmasını istedim,” diye tekrar etti. “Ayrıca her türlü dürüst iş ona uyardı.”

Belki de Paul’ün küçük erkek kardeşinin farklı bir mesele olduğu iması havada asılı kaldı ve birkaç saniyeliğine öyle kalmasına müsaade ettik.

“Paul ve Melissa şimdi neredeler?” diye sordum.

April hıçkırarak ağlayacakken eliyle onu bastırdı. Sonra birkaç derin nefesle kendi kendini sakinleştirmeyi denedi. “Dün gece duyar duymaz Melissa’yı aradık. Rowan internette çoktan bu konuda bir şey görmüş ama sadece aptalca bir dedi-kodu olduğunu düşünmüş. Melissa bizim yerimize Paul’ü aradı... Ben ona söylemeye katlanamadım. Bu son birkaç haftadır Castlemaine’de ek yapıyı boyarken bir arkadaşının çiftliğine göz kulak oluyordu.”

Matthew “Bu akşam ikisi de bizimle birlikte otelde kalmaya gelecekler,” dedi ve göz ucuyla saatine, sonra da karısına baktı. Hafif bir sertlikle “Bakın, Melissa ve Paul, Sterling’le yakın değillerdi, özellikle de son birkaç yıldır ama birbirlerini çok severlerdi. Biz bir aileyiz,” dedi sanki bu bir şey kanıtıymış gibi. Ben de teşvik edercesine kafa salladım.

April’in yuvalarına çökmüş gözleri gözlerimi aradı. “Bir süre burada kalmamız gerekecek değil mi?”

Ona “Evet,” dedim. “En azından gelecek birkaç gün boyunca Melbourne’de kalırsanız daha kolay olur. İkinizin de yapması gereken şeyler var,” deyip durakladım. “Ön otopsi bugün ilerleyen saatlerde gerçekleştirilecek. Sonra da cenaze planlarının yapılması gerekiyor. Bu konuda muhtemelen Liz-zie’yle konuşmalısınız.”

April bana boş bir ifadeyle baktı. Oğlunun soğuk ve cansız bedenini görmek yeterince dehşet verici değilmiş gibi, belli ki kafasından henüz gerçekleşmemiş akla gelmeyecek bütün her şey bir bir geçiyordu.

Gözlerine bakmaya devam ederek onu sessizce içinde gömülü olduğunu umduğum güç kaynaklarından kullanmaya teşvik ettim. “Medya bu konuyu çok yoğun bir şekilde işleme-ye devam edecek,” dedim.

Dalgınlıkla aşağı yukarı kafa salladı ama durumun ne kadar kötü olacağını anlamadığını anlayabiliyordum.

Matthew “Bu sabah otelde muhabirler vardı,” dedi.

Ona “Sizi rahatsız ederlerse bize haber verin. Onlara bir uyarıda bulunabiliriz,” dedim.

Fleet “Paul ve Melissa’yla da konuşmak istiyoruz,” dedi.

April şaşırması gibi konuşarak “Onlarla bu konuda mı konuşmanız gerek?” diye sordu.

Fleet “Sterling’i tanıyan herkesle konuşmak istiyoruz,” diye doğruladı. “Her türlü bilginin yardımı dokunur. Önemli bir şeyden bahsetmiş olabilir.”

April ağzını kapattı ve içinde soğuyan çayın olduğu kupayı sıkıca tuttu. Matthew da kendisinininkinden bir yudum daha almaya çalışıp sonra onu ileri itti.

Birkaç dakika daha konuştuk ama şokları yardımseverliklerini çaresizliğe dönüştürdü. Onları üniformalı polislerden biriyle bir arabaya bindirip Sterling’in menajerlik şirketinin ayarladığı St Kilda’daki küçük butik otele geri gönderdik.

Fleet’le ben hastanenin ön girişinin iç tarafında durup onların gidişini izledik.

Fleet “Hımm, güne eğlenceli bir başlangıçtı bu,” deyip abartılı bir şekilde duvara yaslandı ve zoraki bir nefes verdi.

“İnsanın bu kadar ünlü bir çocuğunun olması tuhaf olmalı,” dedim. “Özellikle öyle bir kasabadan çıkan. Karadine çok küçük.”

Fleet “Ama muhtemelen annenle babanın seninle ilgili hissettiklerinden daha farklı değildir Gemma. Kızları birdenbire şehirde çok önemli bir komiser yardımcısı olmuş,” dedi.

“Her neyse. Şu koruyucu aileyi kontrol etmeliyiz. Beauford ailesini. Bütün o mesele biraz tuhaf değil mi sence de? On üç yaşında evden ayrılıp başka bir ailenin yanında kalmak.”

“Şu ana kadar her şey aşırı derecede tuhaf, bana sorarsan.” Fleet esnemesini bastırdı. “Peki. Sırada ne var?”

“Hımm,” diye söze başlamıştım ki hastanenin girişine yakınlarda tetikte bekleyen bir grup gazeteciden alaycı sesler yükseldi. Bir tanesinin ayağı takılıp düşmüştü. Sesimi kopan yaygaradan daha da yükselterek “Sanırım gidip şu zombi filmine bir bakmalıyız,” dedim.

Perşembe, 16 Ağustos

08.42

Smithson'da küçük bir toplantı odasında davaya ilişkin video kayıtlarını izlediğimiz eski bir televizyonumuz vardı. Çoğu dosya analiz için dışarı gönderilirdi. Buradaysa insan gözünün görüp görebilmesi beklenenden çok daha fazlasını görmeye adanmış, bütün gün karanlık mağaralarda oturan uzmanlardan oluşan, saatler süren kayıtlı zamandan hayati önem taşıyan bilgiler çıkaran koca bir ekibimiz vardı.

Fleet, Video Odası C'nin ağır kapısını çekip açtı ve içeri girdik. Video teknisyenlerinden biri olan Edo Ng, selam mahiyetinde elini kaldırdı ve odanın arkasına doğru ilerlerken gözbebeklerim küçüldü. Fleet'le birbirinin eşi plastik sandalyelerde yan yana oturup köşedeki televizyona dönerek Sterling'in bıçaklandığı anı izlemeyi bekledik. Nan'ın heybetli cüssesi, Edo'nun bütün ekipmanlarının bulunduğu masanın kenarına çökmüştü ve cep telefonunda hızlıca bir şeyler yazıyor, yuvarlak suratı onun ışığıyla aydınlanıyordu. Isaacs suratında kestirilemez bir ifadeyle arka duvara yaslanmış duruyordu.

Edo "Sadece birazcık bekleyin," derken "birazcık" kelimesini açıklanamaz derecede sinir bozucu bulduğum bir şekilde sürdürerek söyledi. "Peki millet, işte geliyor." Gösterişli bir hareketle klavyesindeki bir tuşa bastı. Görüntü, Spring Caddesi'nin yukarı ucundaki asfaltı gösteren uzun bir çekimdi.

Mikrofonlu kulaklık takmış sırık gibi genç bir erkek, bir film klaketi tutarak ekranda belirip kameraya hafifçe gülümse-di. Onu isteksizce kapatırken “Sahne yirmi dört, birinci çekim, oyun,” dedi.

Sterling Wade göründü. Kamera, kafasının arkasına doğ-rultulmuştu. Etraftaki bazı unsurları, hatta belirli bir çöp te-nekesini tanıdığım için oranın Spring Caddesi olduğunu an-layabilsem de kamerada tamamen farklı görünüyordu. Şehrin sınırları, karanlık ve kötü, başka bir dünya gibi görünüyordu. Wade’in sarı kafası sokak boyunca sallanarak ilerliyordu. Or-talama biri gibi görünecek şekilde kötü giyinmiş olsa da ina-nılmaz derecede yakışıklıydı. Tedirgindi; ara ara bir o tarafa bir bu tarafa bakıyordu; kocaman açılmış gözleri tehlikeyi bek-liyordu. Nefes nefese olduğu duyulabiliyordu. Arka plandan diğer insanlar da yürüyüp geçiyordu ama odak onların üzerin-de değildi ve sahneden ayrı görünüyorlardı. Kamera yüzüne yaklaşmak için döndüğünde, çaresizliği neredeyse elle tutulur-du; gerilim özenle yaratılmıştı. Kötü bir şey olmak üzereydi. Dişlerini sıkıyordu ve ellerini saçlarına daldırıyordu. Belli ki bir şey yapmak için zamanı tükeniyordu. Hangi korkunç şeyin olacağını bildiğim halde kalp atışlarım hızlandı.

Birdenbire bir şey kıpırdadı ve Sterling’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Koşmaya başladı. Sahne birdenbire bitti ve ekran karardı.

Görüntü tekrar geldi ve yamuk gülümsemeli uzun ince adam geri geldi. Klaketin üstünü kaldırıp tekrar aşağı indirerek “Sahne yirmi beş, çekim bir, oyun,” dedikten sonra zıplayarak gözden kayboldu.

Kamera yukarı doğru kalkarak doğruca ona doğru koşan yüzlerce yarattığı gösterdi. Bunu izlemesi tuhaftı. Bitmemiş bir resim gibiydi. Yamuk yumuk yüz hatları, pörtlek gözler, kan ve iç organları dışa akıtan açık yaralar. Birçok kişi maskeliydi. Diğerlerinde de tiksindirici derecede gerçek makyaj vardı ama yine de bütün bunların yapay bir yanı vardı. Henüz yapılacak bir sürü prodüksiyon sonrası numarası mevcuttu. Homojen

kitle, bir deniz dalgası gibi âdeta dalgalanarak yaklaştı. Wade'in sola dönerek kaçmayı deneyen karakteri, zombiler her açıdan yaklaşırken tekrar sokağın ortasına gerilemek zorunda bırakıldı. Özgürlük dairesi gittikçe daha da küçülürken duyulan bir kaçınılmazlık hissi vardı. Kamera alçalırken sahne daha da karman çorman bir hal aldı ve aşağıdaki çılgınlığı, her yerdeki uzuvları, işkence gibi iniltilere boğulmuş bozuk suratları görüntüye getirirken birkaç saniyeliğine gökyüzüne doğru baktık.

Wade kollarını açmış yalvararak "Hayır, hayır, lütfen!" diye haykırdı.

Kamera birdenbire kenarları gösterdi, bu da bana bir futbol maçında topun nerede olduğunu gözden kaçırıldığı zamanı hatırlattı. Wade'in kafası karanlıkta aşağı yukarı hafifçe sallandı ama boş ve çarpık diğer yüzlerden anlık görüntüler sahneyi doldurdu. Huzursuz edici boş bir ifadeleri vardı. Wade'in omzunda eldivenli bir el fark ettim ve kafasının aniden yukarı kalktığı bir an oldu ama bıçaklama o sırada mı gerçekleşmişti? Tam olarak ne olduğunu görmek imkânsızdı. Eller onu tutup havaya kaldırdı. Yüzsüzler ordusu onu avuçlayıp çekiştiriyordu. Wade'in yüzünde değişik ıstırap ifadeleri belirdi.

Ta ki farklı bir ifadeye dönüşene dek, kameraya çekiliyor olduğunu unuttuğunu anlayabiliyordum. Hayatta kalma güdüsü devreye girmişti.

"*Durun!*" diyordu ama sesi çıkmıyordu. Sadece inleme senfonisi duyulabiliyordu. Wade göğsünü tutuyordu. Bir eli gökyüzüne doğru kalkmıştı ve gözleri çaresizlik içinde geriye doğru kayıyordu. Yerden kısmen kaldırılmıştı ki bedeni boşaldı. Birkaç zombi uzaklaştı ama kimse bariz bir şekilde kaçmadı. Koyu renkli kıyafetler bir kişinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini çözmeyi zorlaştırıyordu.

Kamera otuz saniye kadar Wade'e doğrultulmuş şekilde kaldı. Sonra Lizzie'nin kafasının arkası belirerek insan denizinin arasından ilerlemek için mücadele verip ona doğru giderken onu gözden saklamış oldu. Herkesin çekilmesini işaret

etti. ıgık atıyordu. Boynundaki damarlar belirginleşmişti ve panik içindeki ağız çenesini germiştı. Kısacık bir anlığına neredeyse sahneye dalıp gidiyordum. Lizzie'nin kolu birden uzanıp insanları iterek Wade'i göğsünde bastırdı ve o yere yığıldığında onu sımsıkı tuttu. Ellerinde kan göründü ve insanlar karakterden çıkarak kameranın önünden çekilip endişeli ifadelerle birbirlerine baktılar.

Sihir kaybolup gitmişti. Birdenbire ışıklar yakıldıktan sonrası sabahın ilk saatlerindeki bir gece kulübüydü âdeta. Yoğun bir makyaj tabakasının altındaki suratların panikle ekşiyerek “dur” ve “hayır” sözcükleri tekrar tekrar söylemesi tuhaf düzensiz bir nakarat oluşturdu. Sahne dağıldı, çılgın enerji tükendi; Lizzie'nin gözleri çaresiz duasıyla gökyüzüne yöneldi. Birkaç zombi yardım etmek için yere çöktü. Şefkatli hareketleri canavarımsı suratlarıyla çelişiyordu.

Riley Cartwright ortaya çıkarak kafasını arkaya döndürüp yardım çağırmak için bağırdı. Lizzie ona işaret etti. Elleri şimdi kandan kopkoyu olmuştu. Sterling sabit bir ifadeyle kameraya bakıyordu. Lizzie kanlı eliyle yüzünü okşarken berrak mavi gözleri buğulanıyordu. Bu anı, yani güzel bir baş kahraman olan kadının, sonu gelen sevgilisinin yüzünü okşayışını daha önce yüz kez izlemiştim.

Kaset oynamaya devam ederken, Lizzie'nin çıgıkları daha ilkel bir hal aldı ve üzgün zombi suratlarındaki ümitsiz panik ifadesi daha yoğundu. Zihnim, tanıdık kurguyu olduğunu bildiğim şeyden ayırmakta zorlanıyordu. Kısmen Wade'in gözlerini açıp bir çekim daha yapmaya hazır bir halde doğrulup oturmasını bekledim.

Ambulans görevlileri Wade'e ulaşp da ekran kararınca Isaac boğazını temizledi. “Görebildiğiniz üzere, kesin delil niteliğinde değil,” deyip dişlerini sıktı. Yüzü loş ışık altında daha bir katı duruyordu. “Yine de çocuklar henüz üzerinden tamamen geçmeye başlamadılar. O nedenle umarım bir şey yakalayabileceğiz.”

Fleet “Bu, birine saldırmanın tuhaf bir yolu. Bayağı karmaşık. Onu öldürmenin daha az göze çaracak, daha basit bir yolu yok mudur kesin?” dedi.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim. “Bence bu mükemmel bir gizlenme şekli. Bıçağı olay yerinde bırakmak dışında. Hiç anlamıyorum.”

Fleet “Belki de bir tür aksiyon numarasıydı,” diye fikir yürüttü. “Postmodern bir sanat eserinde olduğu gibi.”

Isaacs dişlerini gıcırdattı. “Evet yani sonunda ne çıkarsa çıksın, aynısının kopyalandığı bir dizi saldırıyı tetiklememesini umalım. Bu aşamada, şehrin en ünlüleri ve evsizler için güvenliği temin etmemiz gerekecek.” Ayağa kalkıp pahalı takım elbisesinin yakalarını eliyle silkeledi.

Kapı sertçe çalındıktan sonra karanlık duvarda ışık şeritleri görüldü. Chloe’nin soluk yüzü belirdi. Gözleri odada etrafta gezindikten sonra Fleet ve bana yöneldi. “Ah iyi, buradasınız. Hımm,” deyip dudağını ısırarak bana bir anlığına Ben’i hatırlattı. “Sizi görmeye gelen genç bir erkek var. Wade davasıyla ilgili. Sarsılmış halde.”

“Teşekkürler Chloe,” diyerek ayağa kalktım. “Kimmiş o?”

Ellerini şişik karnının önüne doğru götürürken yüzünü hafifçe eğitti ve bebeği tekme mi atıyor diye merak ettim. “Adı Brodie Kent. Wade’in ev arkadaşı olduğunu söylüyor. Geldiğinde ağlıyordu ve bayağı telaşlıydı ama davanın baş sorumlusu olan polislerle görüşmeyi talep etti. Ravi onu sakinleştirmeye çalışmak için ön taraftaki odalardan birine aldı.”

Isaacs bana ve Fleet’e çatallı bir sesle “Gidin. Biz dava bringingine kadar görüntünün üzerinden geçeceğiz,” dedi.

Biz kapıya doğru giderken ona “Elimizde oyuncuların ve çekim ekibinin bir listesi var mı?” diye sordum.

“Henüz değil. Sadece dün geride kalanların listesi var ki o da dört yüzün içinden yüz yirmi kişi demek oluyor. Görünüşe göre, aralarından büyük bir grup, bir İngiliz barına gitmiş. Gerisinin de eve gittiğini varsayıyoruz.” Kaşlarını çatı. “Tam bir kaos ortamıydı.”

Fleet kaşlarını kaldırarak “O halde bara mı gitmişler?” dedi.

Edo videoyu tekrar başa almak için tıklayarak burnundan kıkırdadı. “Kimse fark etmezdi ki adamım. Sen insanların bu-günlerde neler giydiklerini gördün mü hiç? O herifler onların arasına cuk otururlardı.”

Edo’nun agresif sloganlı tişörtünü, kamuflaj desenli pantolonunu ve kamyon tekeri gibi botlarını inceleyerek dilimi tuttum.

Fleet’in peşinden odadan çıkarken, bütün o figüranlara karşı hoşnutsuzluk hissine kapıldım. Çekim ekibi şöyle dursun, zombi oyuncu ekibini listelemek tam bir kâbus olacaktı.

Fleet’le ben sorgu odasına girerken, küçük masanın kenarlarını sıkıca tutan genç adamı inceledim. Yumruk çıkıntıları bembeyazdı ve ağlarken bedeni öne doğru kamburlaşıyordu. Kafasını kaldırıp bize bakarken üzerinden kötü muamele görmüş bir köpeğe özgü bir bitkinlik yayılıyordu. Babamın havallı saçlar olarak tasvir edeceği türden gür ve koyu kahverengi saçları vardı. Teninin, üzüntüden kızarık ve yer yer lekeli olmadığında hoş bir beyaz tonda olduğunu tahmin ettim. Kalın kaşları hafif kavisliydi ve gözlerini çevreliyordu; bizimle konuşmaya çalışıyormuşçasına dudaklarını kıpırdatıyordu ama hiçbir ses çıkaramıyordu.

Kendimizi tanıtmadan önce “Brodie’ydi değil mi?” dedim.

Yumruklarını masaya vururken acı dolu bir ses çıkardı. “Öldüğüne bir türlü inanamıyorum. Bir türlü inanamıyorum.”

Fleet yüksek sesle boğazını temizledi ve bu hafif itici ses steril odada bir şekilde rahatlatıcıydı.

Brodie “Onu görmeme bile izin vermediler. Veda etmek istedim,” dedi.

“Hastanede mi yani?” diye sordum.

Kafa sallayarak onayladı.

Yavaşça “Hımm... Sanırım personelin Sterling’i kimin gerçekten tanıdığını anlaması güçtü. Olan bitenin ardından dikkatli olmaları gerekiyordu,” dedim.

Brodie kafasını kaldırdı. Çenesi felaket titriyordu. “Ava’nın içeri girmesine izin verdiler.” Suratını astı. Üst dudağı büküldü, sonra da alt dudağını sarkıttı. “Lizzie’nin de.”

“Tamam. Yani bunun nasıl sinir bozucu olabileceğini anlayabiliyorum.” Yavaşça bir sandalyeye oturdum ve Fleet’e de oturması için bir bakış attım.

Fleet “Peki neden buradasın dostum?” diye sordu.

Brodie kafasını kaldırıp yaşlarla dolu gözlerle baktı. “İı... Lizzie bana sizin kartınızı verdi.” Kafasıyla beni işaret etti. “Sizin... Sterling’e bakan polisler olduğunuzu söyledi.”

Fleet öne doğru eğilerek “Bize dünle ilgili söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordu.

Brodie geriye çekildi; gözleri kocaman açılmıştı. “Hayır! Ben ne olduğunu bilmiyorum, eğer kastettiğiniz buysa. Neler olduğunu bilmem gerek.” Transa girmiş gibi kafasını iki yana salladı. “Hiç uyumadım. Sadece onun ölmüş olması mantıklı gelmiyor,” derken sesi son sözcükte çatladı. Tekrar “İnanamıyorum buna,” dedi.

Onu inceledim. Bazen bizimle temkinli bir şekilde konuşan insanlar, kendilerini suçlu bulurlardı. Öldüğü gün maktulle tartışmış olabilir ve olanlardan bir şekilde sorumlu hissederlerdi. Ara sıra da fail, suça yakınlığını burnumuzun dibine kadar sokmanın peşinde olurdu. Ayrıca bazı yakınlar sadece entrikadan keyif alır ve kendilerini suça doğrudan bağlamak isterlerdi. Tuhaf bir şekilde bir cinayetle ilgili bilgi sahibi olmanın, bir hikâyenin parçası olmanın toplumda önemli bir yeri vardı.

Bazı durumlarda, ebeveynler ya da eşler davada görev alan polislere kafayı takarlardı. Bizimle konuşmak onlara bir şey yaptıklarını, önemsediklerini, unutmadıklarını hissettiren birkaç şeyden biri olabilirdi.

Ayrıca bir yakının bize söyleyeceği faydalı bir şey olması gibi ufak bir ihtimal de vardı. Bizim de her zaman umduğu-

muz buydu. İşte bu yüzden onlarla bu kadar çok zaman geçiriyor, tekrar tekrar aynı şeylerin üzerinden geçip bir anormallik, hayatın sıradanlığında küçük bir ipucu arıyorduk.

Önümüzdeki afallamış haldeki genç adamı incelerken, onun hangi kategoriye girdiğini çözmekte zorlandım. Hiçbir kategoriye doğal bir şekilde uygun görünmüyordu.

Bir dava üzerinde çalışmaya başlamak her zaman kutunun üstündeki resme bakmadan yapboza başlamak gibiydi. Köşeleri bulmakla başlar, sonra dış hatları kapatırdık. Bazı kilit parçaları çabucak doğrulayamazsanız ortadaki karışıklık sonsuza kadar belirsiz halde kalabilirdi. Sonunda kayıp bir parça olduğunun ortaya çıkması her polisin en kötü kâbusuydu. Onlar insanın aklını allak bullak eden davalardı. Hepimizde onlardan bir tane vardı. Bu bir geçiş dönemi gibiydi. İnsanı meşrulaştırır, kalbini katılaştırır ve çenesini belirginleştirirdi. Ama onları biriktirmeyi alışkanlık haline getirmek istemezsiniz. Nan'in Jacoby davasındaki endişesinin de bu olduğunu biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Fleet geriye yaslanıp parmaklarını çıtlattı. Brodie irkildi.

Fleet "Yani Brodie, görünüşe göre Sterling'le çok yakınmışsınız. Gerçekten üzgünüz. Bunun büyük bir şok olduğunu biliyoruz. Dün ne olduğunu bulabilmek için her şeyi yapıyoruz ama şu noktada çok fazla bir şey paylaşamayız. Her şey hâlâ çok hassas ve net olmayan da birçok şey var. Ama hiçbir şey bilmediğini düşünüyorsan bile bize yardım edebilirsin. Sana birkaç soru sorabilir miyiz?" dedi.

Brodie yavaşça kafa sallayarak onayladı. İstirap dolu son çıkışı onu tamamen bitirmiş gibi.

Teybin düğmesine basıp arkama yaslanarak onu inceledim. Oda onun burun çekme sesleriyle doldu.

Formaliteleri geçip "Tam adın ve doğum tarihinle başlayalım lütfen," dedim.

"Brodie John Kosmopolous. Ama Brodie Kent adını kullanıyorum. 5 Şubat 1997." Adını söylerken bir aksana özgü hafif bir oynama duyabildim.

Fleet "Peki mesleğin ne?" diye sordu.

Alçak sesle “Ben bir oyuncuyum,” dedi. “Ayrıca bir dansçı.”

“Ama Sterling’in filminin oyuncu kadrosuna dahil değilsin değil mi?” diye sordum.

“Hayır, hayır. Ben çoğunlukla tiyatro oyunlarında rol alıyorum. Aslında çoğunlukla televizyon reklamlarında. Filmde değil. Ayrıca bir dans ekibindeyim.” Konuşması titrek bir hal aldı ve yine bir üzüntü dalgasının yükseldiğini sezdim.

Dikkatini sorularımız üzerinde tutmaya çalışarak çabucak konuştum. “Peki Sterling’i ne kadar zamandır tanıyordun?”

Derin ve titrek bir nefes aldı. “Yaklaşık iki yıldır.”

“Dün öğleden sonra neredeydin?” diye sordum.

Brodie “Günü şehir merkezinde geçirdim. Yeni bir yaratıcı proje üzerinde çalışıyordum. O nedenle düşünmeye biraz zaman ayırıyordum,” dedi.

“Kendi başına mı?” dedim. O da kafa sallayarak onayladı.

Bu bilgiyi daha sonrası için bir kenara aldım. Onun nerede olduğunu biraz daha araştırmamız gerekecekti ama belli ki şu an doğru zaman değildi.

Fleet “Sterling’i en son ne zaman gördün?” diye sordu.

“Dün sabah. Lizzie duştayken güle güle demek için odama geldi. Erken saatte, belki 6 civarlarında falan. İkisinin de yedi-de sette olması gerekiyordu.”

Fleet kısmen şaşırmış gibi konuşarak “Tamam,” dedi. “Peki ne kadar zamandır ev arkadaşısınız?” Not defterinin kapağını açıp Wade’in ev adresini yazdı.

Brodie “Yaklaşık iki ay önce onun ve Lizzie’nin yanına taşındım,” dedi. “Son zamanlarda iş bulmakta zorluk çekiyordum ve Sterling bir süre onlarla kalmamın sorun olmayacağını söyledi. Daha önce de birlikte yaşamayı konuşmuştuk.”

Fleet “Kulağa iyi bir arkadaş gibi geliyor,” dedi.

Brodie kafasını kaldırıp simsiyah gözleri kocaman açılmış bir halde sırayla ikimize de baktı. “Evet. En yakın arkadaşımı. Ama aynı zamanda sevgilimdi de.”

Perşembe, 16 Ağustos

09.41

Yakın zamanda öldürülenlerin çevresindekilere öylesine acıyordum ki. Birdenbire *pat* diye hem sevdikleri gidiyor hem de kendi özenle gizledikleri sırları da birdenbire herkesin meselesi haline geliyordu. Yüzleri her eski sınıf arkadaşı ve eski sevgilinin göreceği şekilde bütün internette oluyordu; besledikleri her his didik didik ediliyor, her hareket derinlemesine inceleniyordu. Bir yakının tetiği çekmiş ya da bıçağı çevirmiş olması, bir kocanın karısını boğması ya da bir oğulun annesini dövmesi istatistiksel olarak mümkün olsa da bu yolculuğa çıkmaya istekli olmayanlara üzüliyordum. Acımasız bir yolculuktu bu.

Tabii ki ölenlere de üzüliyordum. Acısız, acılı, alenen, gizlice, çabuk ya da ağır ağır, ne şekilde ölürlerse ölsünler, ölümlerinin ardından çok yoğun bir şekilde yargılanmaktan çok azı kaçıyordu. Herkese açık hale gelerek sevdikleri, düşmanları ve bizim ekip onlardan geriye kalanları yeterince derinlemesine didiklemiyorsa bile medya bu işi bitirmekten her zaman memnun olurdu.

Bütün bu nedenlerden dolayı, yumuşak yumuşak konuşan, soluk benizli Brodie Kent için endişelendim.

Fleet “Hımm... Bu beklenmedik bir dedikodu malzemesiydi,” dedi.

Ekranı çatlamış, karmaşık görünümlü bir konferans telefonu masada aramızda duruyordu. Fleet'in gözbebekleri kocamandı ve yüzü kızarmıştı. Ben de aynı görünüyordum. Brodie'nin ifşa ettiği konuda Isaacs'i dava brifing toplantısından önce, gözlerden uzakta güncelleyebilmek için bize katılmak üzere buraya çağırıldık.

Ortaya düşen bombanın ardından Brodie, Sterling Wade'le on sekiz aylık gizli aşk hikâyesini gözyaşları içinde anlattı. Onay beklediği barizdi. Birinin sevgili olarak yas tutması için ona izin vermesini istiyordu ama bizden tek aldığı bir yığın soruydu. Onun özellikle yalan söylediğini düşündüğümünden değil ama sırlar açıklandığında ölçülü olmanın her zaman faydası dokunurdu ve görünüşe göre, o sırları doğrulayabilecek ya da inkâr edebilecek tek kişi buz gibi ve yatay halde bir morgdaydı.

Fleet, Brodie'ye açık açık "Peki neden bunu gizli tuttunuz ki?" diye sordu.

Genç adam gözleri dolu bir şekilde kafasını kaldırdı ve çaresizce omuz silkti. "Çünkü gerçek ona her şeye mal olurdu."

Fleet "Eşcinsel olmayı mı kastediyorsun?" dedi.

Fleet'in ses tonunu yumuşatmaya çalışarak daha nazikçe "Bunun bugünlerde bir önemi olacağını mı düşünüyorsun gerçekten?" diye ekledim.

Fleet "Evet," diye araya girdi. "Bugünlerde herkes eşcinsel değil mi? Ya da en azından biseksüel."

Brodie dik oturdu ve kafasını iki yana salladı. "İmkânı yok. Yani tabii ki bazı insanlar bundan bir kariyer yapmayı, bunu bir özellikleri haline getirmeyi başardılar ama Sterling için, genç kızların rüyası için bu bir felaket olabilirdi. Wendy bile öyle söyledi. O, Sterling'in menajeri."

"Onun eşcinsel olduğunu biliyor muydu?" diye sordum.

"Sanmıyorum. Sterling ona yakındı ama onunla bu konuda konuştuğundan şüpheliyim. Wendy her zaman öyle şeylerden, Sterling'in imajının ne kadar önemli olduğundan bahseder. Bayağı muhafazakâr ve Sterling'in ne yapıp ne yapmaması gerektiği konusunda her zaman bir sürü fikri var. Sterling onu çok dinlerdi."

“Peki,” dedim. “Yani birlikteydiniz ama ikiniz bunu gizli tutmak konusunda anlaştınız. Bunun nasıl önemli görünebileceğini anlayabiliyorum. Ama ya onun Lizzie’yle ilişkisi? İkisinin gerçekten birlikte olmadığını mı söylüyorsunuz?”

Brodie’nin beden dili değişti ve gözlerini masanın köşesine dikti. “Birlikteydi tabii. Hatta belki de bir noktada âşıklardı bile. Ama ben Sterling’in o ilişkiyi nasıl bitireceğini bilememiş olabileceğini düşünüyorum. Lizzie’ye değer veriyor.” Dudağı titredi. “*Değer veriyordu*. Ben de veriyorum. Sterling onu incitmek istemiyordu. Kafası bayağı karışık.”

“İlişkinizi başka kimse biliyor muydu? Lizzie kesin şüphelenmiştir değil mi?”

Brodie omuz silkti. “Görmek istemedi. O yüzleşecek tarzda bir insan değil ve ilişkilerinde bütün güç Sterling’in elindeydi. Eminim Lizzie onun uzaklaşmasından endişelenmiştir ama sanırım ikisinin de yoğun olduğunu düşündü.” Kanlanmış gözlerini ovuşturdu. “Üstelik yoğunlardı da. Özellikle de Sterling. Bu son birkaç haftadır, işi, reklam çalışmaları ve Lizzie’yle geçirmek zorunda olduğu zaman yüzünden onu neredeyse hiç görmedim.”

Nazikçe “Neden o şekilde onların yanına taşındın?” diye sordum. “Onları birlikte görmek işkence gibi olmalıdır.”

Brodie ondan umduğum içten bir tavırla “Onu seviyordum,” diye açıkladı. “Sadece ona yakın olmak istedim. Bunun kulağa biraz zavallıca geldiğini biliyorum ama gerçekten istedim. Ayrıca gidecek başka yerim yoktu. Sterling de yardım etmek istedi.” Bütün bedeni tekrar titremeye başladığında yumruğunu masaya indirdi. “Of Tanrım! Buna inanamıyorum bir türlü. Aklım âdeta almıyor.”

“Sterling’e zarar vermek isteyecek herhangi biri geliyor mu aklına Brodie?” diyerek meseleyi kurcaladım.

“Bir sürü insan onu kıskanıyordu,” dedi. Sesi hâlâ üzüntüsünün etkisiyle boğuktu. “Ama kimin böyle bir şey yapabileceğini hayal edemiyorum.”

Fleet “Yani son zamanlarda tamamen normal mi görünüyordu?” diye sordu. “Hiçbir şey sana tuhaf gelmedi mi?”

Brodie afallamış gibi göründü. “Yoğundu. Film yüzünden stresliydi. Bu hafta başında dalgın gibi görüldüğünü düşündüm. O nedenle ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum ama iyi olduğunu söyledi. Sadece yorgunmuş.”

“Ona inandin mı?” diye sordum.

Brodie parmaklarını bükerek birleştirdi. “Zihnini kurcalayan bir şey olduğunu düşündüm. Sadece, Riley Cartwright’la çalışmak zorunda olmanın stresi olduğunu düşündüm. Sterling onun tamamen çıldırmış olduğunu düşünüyordu.”

“Nasıl çıldırmış?” diye sordum.

“Dengesiz, huysuz. Ava’ya olan takıntısı tuhaftı. Sterling onun Ava’yla işleri çok ileri götürdüğünü ve kendisinin bunu onun yüzüne vurduğunu söyledi. Bence aralarındaki ilişki oldukça tuhaf bir hâl aldı.”

Fleet “Tartışmışlar mı?” dedi.

Brodie kafa sallayarak onayladı. “Evet. Sterling bu konuda oldukça üzgündü.”

“Ne zaman?” diye sordum.

“Geçen hafta sonu. Bu konuda çok fazla bir şey söylemedi ama dediğim gibi kesinlikle üzgündü.”

Fleet “Üzgün mü yoksa kızgın mı?” diyerek konunun üstüne gitti.

“Sanırım ikisinden de biraz.”

Sterling’le ilgili alakası olabilecek başka herhangi bir şeyi ortaya çıkarmaya çalışarak Brodie’yle birkaç dakika daha konuştuk ama Brodie sadece ilişkilerinden bahsetmek istedi.

Dava toplantımız yaklaşırken Fleet’in huzursuzluğu beni de germeye başladı. Bir yas danışmanının telefonunu vererek Brodie’yi dışarı çıkarıp ona onu davayla ilgili bilgilendireceğime söz verdim.

Şimdi de Isaacs odaya girip saatine baktı. Kapıyı arkasından çekerek kapatırken kafamı kaldırıp baktım. “Sizinle konuşmak isteyen ev arkadaşıyla mı ilgili bu?”

“Evet,” diye cevap verdikten sonra Brodie’nin bize anlattıklarını ayrıntılı bir şekilde aktardım.

Ben bitirince Fleet alaylı bir tavırla “Bu neredeyse bizim kendi ufak çarpık film senaryomuz gibi,” diye ekledi.

Isaacs parmaklarıyla masada ritim tuttu. Bir süre sonra “Tanrım,” diye söylendi. “Hiçbir şey hiçbir lanet zaman apaçık değil, değil mi?”

Fleet “Ne yazık ki değil,” deyip çaktırmadan bana göz kırptı.

“Açıkça belli ki şu Beauford ailesi ve Wendy Ferla’yla bir an önce iletişim kurmamız gerek,” dedim.

Kapı sertçe çalındı ve Chloe’nin kafası sabah video odasında olduğu gibi belirince, bir deja-vu hissine kapıldım. Tedirginlikle “Merhaba,” dedi. “Derhâl bilmeniz gerektiğini düşündüğüm başka bir şey daha çıktı.”

Fleet abartılı bir şekilde “Şimdi ne var?” dedi.

“Ava James az önce Riley Cartwright’ı cinsel tacizle suçladı.”

Perşembe, 16 Ağustos

09.55

Bir dava üzerinde çalıştığım da hep olduğu gibi zamanın etrafında hareket ettiğini hissediyordum. Wade'in yirmi dört saat önce hayatta oluşu akıl almaz geliyordu. Annesiyle babasının bu sabah onun soluk ve soğuk cesedini teşhis etmelerini izlediğimizi düşünmek daha da tuhaftı. Ölümler, geleneksel zaman dilimlerini göz ardı eden bir dünyada var olma eğilimi gösterirlerdi ve bir yanları biz katillerini bulana dek hayatta kalırdı. Her biri için, en küçük ipuçlarında yatan, adaletin bir gün mümkün olabileceğine dair cansız bir umut filizi vardı.

Emniyetin tuvaletinde yansımanı inceledim. Boyumun Nan gibi uzun olmasını diledim. Onunla birlikte katıldığım ilk brifingi ve endamının onu nasıl da hemen kontrole geçirdiğini, dik duruşunun ve ciddi tavrının söylediği her şeyin doğru olduğu izlenimi yaratışını hatırlıyordum. Sadece işe uygun görünmenin bir polisin başarısının ne kadarını oluşturduğunu merak ediyordum. Benim de yüzüm ciddi idi ama dış görünüşümün yavan bir yanı vardı. Kolaylıkla unutulabilirdim. Açık yeşil gözlerim iriydi ama içlerindeki ışık sönmüş gibi soluktu. Koyu renk saçlarım yabani bir orman gibiydi; yüzümün etrafında kıvrılıp sırtımın ortasına kadar uzanıyordu. Genç bir kızla bir kadın arasında sıkışıp kaldığım için birazcık psikolojik sorunlarım varmış gibi görünüyordum ki bunun kıdemli bir polis için ideal bir görüntü olduğundan emin değildim.

Ben'in şu an ne yaptığını merak ettim. Muhtemelen okulda, bütün arkadaşlarıyla çevrelenmiş halde yerde oturuyordu; öğretmenin söylediıklarını anlamaya çalışırken dili dışarıdaydı. Bazen ona sarılma, gözlerine bakma özlemi öylesine yoğunlaşıyordu ki kendi bedenime hapsolmuş gibi hissediyordum. Büyük bir dava bana her zaman kendimi suçlu hissettiriyordu. Sanki Ben'e bir şekilde sadakatsizmişim gibi. Her zaman böyle hissettirdi ve sanıyorum her zaman da böyle hissettirecek. Scott'ın, benim hayatımın akışında gerçekten bir söz hakkım olduğuna dair faydalı hatırlatmasının hemen ardından "*Ödediğin bedel*" deyişini duyar gibi oluyordum. Tartışmalarımızın çoğu Scott'ın bana, kurtarmaya çabaladığım kurbanlar gibi davrandığını söylemesiyle bitiyordu. İçtenlikle "Bunu yapmak zorunda değilsin Gem," derdi. "Her zaman böylesine iki arada bir derede kalmak zorunda değilsin. İstediklin zaman çekip gidebileceğinin farkında değil misin?" Tamamen ciddi olduğunu fark edene kadar onun bu önerisinin çılgınlığı karşısında neredeyse kahkaha atacak gibi olurdum.

Ellerimi yıkayıp saçlarımın bazı tutamlarını kulaklarımın arkasına alarak düzelttim ve yavaş, bilinçli nefesler alıp vererek olay inceleme odasına doğru yol aldım. Bir brifing toplantısından sonra her zaman tedirgin hissederdim. Sanırım insanın kendi becerisini sorgulaması normaldi ama hiçbir şey de sizi izleyen, bir davaya kendi imzasını atmak ve patronun gözüne girmek için kendinizden şüphe etmenize neden olan meraklı gözlerle benzemezdi. Televizyonun altın çağı her genç, hırslı üniformalı polise Karındeşen Jack'i alt edebileceğini düşündürmüştü. Sorun şu ki aynı zamanda her genç ve hırslı suçlunun da Karındeşen Jack *olabileceğini* düşünmesine neden olmuştu. En azından dengeliydi sanırım.

Ana yiyecek-içecek odasının solundaki olay inceleme odasını kullanıyorduk. Mükemmel değildi çünkü ne zaman biri kahve yapsa duvar titriyordu ama kayda değer bir boyuttaydı ve Smithson'da kullandığımız uyduruk mantar panoların aksine sihirli bir şekilde fotoğraf ve belge ekleyebildiğiniz yeni ve şık

gömmme dava panolarından birini de içinde barındırıyordu. Şehir emniyetinin sahip olduğu bütün fazladan kaynaklara alışmam biraz zaman aldı. Sadece personel için hâlihazırda sonsuz miktarda güzel bisküvi stoku yoktu, aynı zamanda kırtasiye malzemeleri de boldu ve bilgisayarım aynı anda ikiden fazla dosyanın açık olmasını kaldırabiliyordu. Ayrıca, sandalyelerde daha çok kış vardı. Smithson'da fazladan birilerinin gerekmesi için ciddi anlamda kötü bir şeyin olması gerekirdi. O nedenle daima insan sayısını gerekçelendiriyor ve fazladan yardım talep ediyorduk.

Olay inceleme odasına döndüğümde içerisini boş buldum. Saatimi kontrol edince, başlamamız gereken zamana henüz on dakika olduğunu gördüm. Üşüyen içim odanın ısısına uyum sağlarken bedenim ürperdi. Üstü yer yer şu ana kadar sahip olduğumuz temel bilgilerle dolu olay inceleme tahtasının yanına gittim. Tahtaya göz gezdirerek, Wade'in cinselliğinin ve Cartwright'ın gerçekleştirdiği iddia edilen tacizin gürültüsünü bir kenara itmeye ve saldırının kilit niteliğindeki gerçeklerini incelemeye, göze batacak kadar bariz bir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmaya çalıştım.

Ağırlığımı öne arkaya vererek, şu ana kadar hiçbir şeyin göze çarpmadığına tatmin oldum. Gelecek vaat eden bir film yıldızı, bir film setinin ortasında bıçaklanmıştı. Eğer niyet Wade'i öldürmek değildiyse belki de fazla ileri gitmiş bir korkutma girişimi olabilir miydi? Ya da belki de Fleet doğru bir noktaya parmak basmıştı ve bu bir tür şöhret bitirme işlemiydi. Çocukların birbirlerine taşkınca şeyler yapıp sonuçları belgelemek için birbirlerine sataştığı internet forumları olduğunu okumuştum. O tarz bir şey, profil ve riskin tam da doğru karışımı açısından kesinlikle bu suça uyardı. Ama eğer bu doğruysa, bıçak bir şekilde dekor malzemeleri envanterine eklenmişse, o zaman Wade'in yaralanan kişi olması ihtimali ne kadardı? Hedeflenen kurban o olmalıydı kesin ya da belki de oyuncu ekibinden biri onu takıntı haline getirmiş ve takıntısı çekimin yakınlığıyla daha da yoğunlaşarak Wade karşısında nihai güce sahip olma fırsatı fazlasıyla cazip gelmişti.

Zararsız bir hoşlanma gibi görünen bir şeyin, ne kadar kolayca ve tehlikeli bir şekilde gerçekte bağını kopararak fiziksel şiddete kayabileceğini bilecek kadar çok dava üzerinde çalışmıştım. Biz insanlar, sahip olma kavramını aşk ilişkilerimizden çıkarmak konusunda asla çok başarılı değildik. Belki de bir kız Wade'i tamamen kendisine istemişti. Brodie'nin gözü yaşlı açıklamasını hatırlayarak ya da bir *erkek* diye düşündüm. Her zaman sürprizler olabileceğini beklemem gerektiğini bilsem de Brodie'nin itirafı beni biraz şaşırtmıştı. Wade'in hayatındaki göz kamaştırıcı kadın geçidini düşününce, sanırım heteroseksüel türden eski bir zina vakası bekledim. Wade gerçekten eşcinseldiyse, bu bilginin ne kadar yaygın olduğunu merak ettim. Bunu bilen küçük bir grup insan olabilirdi. Bunun olayla herhangi bir ilgisi var mıydı?

Şimdi bir de Ava James'in Cartwright hakkında yaptığı suçlama vardı. Dün hastanede bekleme odasındaki ince uzun adamı hatırladım. Kesinlikle ifadesiz ve mesafeliydi ama başka bir şey daha, bedenimin anında saptadığı, altta yatan bir tür saldırganlık da vardı.

Fleet aniden arkamda belirip kulağıma "Ava yalan söylüyor olabilir," dedi.

Tam da ani bir irkilmeye engel olacak bir sürede kendimi toparladım. "Aslında film kaydı üzerinde düşünüyordum."

"Tabii tabii." Fleet abartılı bir şekilde höpürdeterek kahvesinden bir yudum aldı. "Ama gerçekten Bayan James yalan söylüyor *olabilir*. Genç Brodie de öyle. Yani hadi ama... Wade ölünce açıkladığı gizli eşcinsel bir ilişki mi? Tam da denk gelmiş. Belki de Brodie sadece polis aksiyonuna dahil olmak istiyor. Belki de ikisi de bunu istiyor. Entrikaya bayılıyorlar değil mi?"

"Brodie bana bayağı gerçek geldi," diye cevap verdim. "Ayrıca ilgi isteseydi medyaya giderdi, bize gelmezdi."

"Yani muhtemelen Wade'e karşı hisleri var. Onu seviyor falan. Bu, sevginin karşılıklı olduğu anlamına gelmez."

"Sanırım öyle."

Fleet kahvesinden höpürdeterek bir yudum daha aldı. “Wade’in geçen sene oynadığı şu sanat filmini izledim,” derken uzağa baktı. “Biliyorsun işte. Şu seksi popolu oyuncu Jade Shaw’la ya da adı her neyse onunla. Bayağı müstehcen sahneler vardı. Onu bir erkekle beraber olurken hayal edemiyorum.”

Bıkkınlıkla “Off, hadi ama,” dedim. “Bunun neredeyse hiçbir alakası yok. Çocuk, oyuncuydu. İş insanları inandırmaktı. Mesela bazı insanlar senin kısmen iyi bir polis memuru olduğunu kafalarında canlandıramıyorlar ama bir şekilde kotarıyorsun.”

Onun beni kızdırmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde tekrar tahtaya dönerken “Aynısı senin için de geçerli küçükhanım,” dedi. Olay yerinin birkaç fotoğrafını daha yapıştırdım.

Bir dakika sonra arkamdan bir ses “Bizim için hazır mısınız burada?” dedi.

Dönünce kapının girişinde üç tane genç üniformalı erkek polis memuru gördüm. Fleet ortadan kaybolmuştu.

“Tabii ki. Gelin oturun. Bir süre burada olacağız.”

Erken yaşta saçı beyazlayan memur “Fleet işlemeye gitti. Hemen geleceğini söyledi,” dedi.

“Harika,” deyip bir bardak su almak için odadan dışarı çıktım. Soğuk sıvı mideme doğru buzdan bir yol oluştururken, olay inceleme odasına bir düzine daha memurun girişini izledim. Boyumu yine kompleks haline getirdim. Eminim odadaki en kısa insan ben olacaktım.

Genç kadın polis memurlarının benden tavsiye almayı çok istediklerinden ama beni çözmekte zorlandıklarından şüpheleniyordum. Ben bir gizemdim. Genç yaşıma rağmen kıdemli bir polistim, tahminen bir ilişkim yoktu, berbat kıyafetlerim, buz gibi bir havam vardı ve bahsedilecek hiçbir özel hayatım yoktu. İş ve hayat dengesiyle ilgili paylaşacağım hiçbir engin bilgi yoktu. İşin gereklilikleri arasında bir evliliğin nasıl yürütüleceğine dair sunacağım bir şey yoktu. Bu zorlu çevrede anneliğin zorluklarıyla başa çıkmaya dair hiçbir açıklamam yoktu. Burada Ben’i bilen tek kişi Isaacs’ti ve özel hayatımla

ilgili konuşmak istemediğimi açık ve net bir şekilde belirttiğim ilk iş görüşmemden beri ondan bahsetmemiştik.

Biraz dudak kremi sürdüm ve olay inceleme odasına doğru geri döndüm. Nan bir kâğıt parçasını top yapıp agresif bir tavırla çöp tenekesine atarken en azından ondan daha cana yakın olduğumu düşündüm.

Fleet telefonunda mesaj yazarak köşeyi döndü ve neredeyse bana takılıp düşecekti. “Affedersin Woodstock, senin orada olduğunu görmedim.” Önümden yürürken hevesli yüzlerden tarafa küçümser bir gülümsemeyle baktı. Omzundan geriye doğru “Hadi gel,” diye seslendi.

Suratımı asarak tam kapıyı çekip kapatırken Isaacs aradan içeri girdi. Kafasıyla bana selam verdi ve odanın arka tarafına geçerek diğerlerinden birinin yerini aldı. Belli ki gözleniyorduk.

Fleet yüksek sesle ve sertçe “Eveet,” dedi. Sesi odayı yatıştırma çabasıyla bir kamçı darbesi gibiydi. “Bu büyük bir dava. O yüzden programlarınızı boşaltın.” Diğer taraftaki duvara doğru yürüyüp yaslanarak beklenti dolu bir ifadeyle bana baktı. Odadaki herkes de aynısını yaptı.

Boğazımı temizledim. Fleet’in böyle yapmasından nefret ediyordum.

“Evet,” diye konuşmaya başlayarak Isaacs’i tamamen göz ardı etmeye çalıştım. “Elimizde genç bir adamın güpegündüz bıçaklanması ve ardından ölümü davası var. Bu olay yeterince kötü olurdu zaten ama maktulün şöhreti yüzünden daha da karışık bir hal alıyor.” Durakladım ve odadakilere sakince baktım. Biliyordum ki bu, özgüven sergileyen bir taktikti. “Yaptıklarımız normalde olduğundan daha çok izlenecek ve haberlerde aktarılacak. O nedenle nizamı sağlamamız çok büyük önem taşıyor.”

Küllü sarı saçlı ve ıslak suratlı bir adam, tahminime göre kullandığım ifadeye alaylı bir tavırla güldü ve ona sert bir bakış attım.

Fleet köşeden sakızını sesli bir şekilde patlattı ve ona da bir bakış attım. Olay inceleme tahtasının önüne geçmek için

etraftan dolandım. “Şüphesiz ki bu yüz, çoğunuza çok tanıdık geliyordur. Sterling Wade. O tür şeylere ilginiz varsa eğer çok önemli bir ünlü. Yirmi üç yaşında. Aslen New South Wales’in kuzeyindeki küçük bir çiftçi kasabası olan Karadine’li. Matthew ve April Wade’in en küçük çocuğu. Kendisinden büyük iki kardeşi daha var. Wade, on üç yaşındayken Melbourne’e taşınmış ve on dokuz yaşına kadar başka bir aileyle, Beauford ailesiyle birlikte yaşamış. Neredeyse bir koruyucu aile durumu gibi.”

Üniformalıların çoğu gözlerini Wade’in fotoğrafına dikmişti. Televizyonda ve dergilerde gördükleri yüzle onun ölümünü bağdaştırmaya çalıştıklarını gördüm. Maktul tanınıyorsa durum her zaman tuhaftı. Smithsonian’da çalışırken bu sık sık başıma gelmişti ve ara sıra da maktulü kişisel olarak tanıyordum. Ayrıca tabii ki bazen de faili tanıyordum. Bunun insanın aklını nasıl allak bullak edebileceğini de ilk elden biliyordum. Bir polis olarak meseleleri ayrı tutmak, duvarlar koymak isterdiniz. Güçlü kişisel bağlantılar en katı engellerin arasından sızabilirdi ve işte o zaman kendinizi soğuk bir ter içinde uyanmış halde ve sevdiklerinizi acıyla ya da daha beteriyle kıvranırken hayal ederken bulursunuz.

Sterling Wade hem tanıdık hem de uzaktı. Bir tanıdıktan daha öte, belki de bir arkadaş gibi geliyordu ama yine de ona dair gerçekte anlam ifade edecek hiçbir şey bilmiyorduk. Bu da olağandışı bir hava yaratıyor, onun deneyimlemiş olması gereken acı ve korkudan hafif bir uzaklaşmaya neden oluyordu. Sanki birini ekranda izliyormuşuz gibi; *The Street* dizisindeki bir olay örgüsü gibi, Wade’in ölümü de pekâlâ gerçek olmaya bilirdi. Kendi ünlülerimizi sahiplenmeye, onların bazı yanlarını talep etmeye, sadece orada olmalarını beklemeye öylesine alışkındık ki beklenmedik bir şekilde davrandıklarında, elimizden alındıklarında, göçüp gittiklerinde hepimiz keskin bir acı duyuyorduk. Bir yönden Wade’in ölümü, bir parçası olabileceğimiz başka bir şeydi.

“Olayın bir videosu, film setindeki kayıtlardan biri var,” diyerek devam ettim. “Hepiniz bu toplantıdan hemen sonra

onu izleyeceksiniz. Ne yazık ki herkes kostümlü olduğu için Wade'ın kimin saldırdığı bariz değil ama bilgisayar teknisyenleri herhangi bir şey yakalanabilir mi diye dosyaları gözden geçiriyorlar. En azından saldırganımızın fiziksel özelliklerini sınırlandırmak istiyoruz.”

Öndeki genç bir polis memuru elini kaldırdı. “Bunun bir kaza olmadığından emin miyiz?”

“Olabilir,” diyerek kabul ettim. “Ama olay yerinde bir bıçak bulundu. Dekor silahlarından çok daha ağır. O nedenle oyuncuların biri onun dekor malzemesi olmadığını çabucak anlamış olmalıydı ve kimse Wade'ın bıçakladığını itiraf etmedi. Ama suçlu elinde gerçek bir silah tuttuğunun farkında değilse bile, birisi onu sete yerleştirmiş.”

Şehrin bütün üst tarafındaki güvenlik kamerası görüntülerini ve onların yanı sıra yapım şirketinden diğer bütün güvenlik bilgilerini topladığımızı açıkladım.

Fleet “Şimdi, tahmin etmiş olabileceğiniz üzere, Sterling Wade inanılmaz derecede popülerdi,” diyerek bedenini duvardan kusursuzca ayırıp benim durduğum yere geldi. Bizi dinleyenlere baktı ve kalçasını tek tarafa çıkararak durdu. Polis memurlarından birinin gözlerini devirdiğini yakaladım ve gülmek için kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Fleet “Normalden daha geniş bir ağ örmemiz gerek,” diyerek konuşmaya devam etti. “Wade'ın üç yüz bin tane Twitter takipçisi var, aynı sayıda Facebook hayranı ve bunun neredeyse iki katı kadar Instagram hayranı var. Bu da onun geçen pazar günkü kahvaltısının ne kadar güzel görüldüğünü bilen bir sürü insan demek. Teknisyenleri onun hesapları üzerinde çalışmaya başlattık ama üzerinden geçilecek bir sürü şey var.” Durakladı ve odayı inceledi. Genç, koyu renk saçlı bir kız ve Asyalı bir erkeği işaret ederek “Siz ikinizin onların çıkardığı her şeyi inceleyip araştırılması gerektiğini düşündüğünüz herhangi bir şeyin üzerine düşmenizi istiyorum. Sterling'in hayranlarından doğrudan aldığı bütün mesajlarla ilgili menajerisiyle bağlantı kuracağız. Her şeyi listeleyip gözden geçirmeniz için

size göndereceğiz.” Fleet volta atmayı bırakıp öndeki masanın köşesine oturarak çocuk gibi bacaklarını salladı. “Bu olmadan önceki haftalarda Wade’in yaptığı her şeyi bilmek istiyorum.” İkisi de birbirine benzer kalın kaşlı iki genç erkeğe bir bakış atarak “Onun yaptıklarını yerleriyle birlikte belirleyebilir misiniz?” diye sordu. İkisi de ciddi yüz ifadeleriyle kafa salladı.

Fleet’in önünden yürüyerek “Sonra da görgü tanığı ifadelerinin üzerinden geçmeye başlamamız gerek,” deyip kafaları sıfıra vurulmuş iki tıknaz memura dikkatlice baktım. “Film şirketiyle birlikte çalışıp dün oyuncu ekibinden orada olan herkesin isimlerini almamız gerekecek. Bunu talep ettik zaten ama sizin peşine düşmeniz gerek. Dün gece olay yerindeki polis memurları dört yüzden fazla oyuncu ve set ekibinden sadece yüz yirmi kadarını kayıt altına alabilmiş. Bugün tam listenin oluşturulmasını, sonra dün ifade veren herkesle karşılaştırılmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?”

Kafa sallayarak onayladılar. “Güzel,” deyip başka iki genç polise işaret ettim. Bir tanesi, Amir Pavlich, birkaç hafta önce benimle Jacoby davasında çalışmıştı ve onun düşünme tarzından etkilenmiştim. “Siz bu listenin elden geçirilmesinin ayarlanması için bu memurlarla çalışabilir misiniz? Geçmiş taraması ve olay yeri haritasıyla birlikte ifadeler de. Elimizden geldiğince kısa bir sürede bunların olmasını istiyorum,” dedim.

“Evet,” diye cevap verdiler.

Chloe “Ama o kadar sayıdaki insanı işlemden geçirmeyi nasıl başaracağız?” diye merak etti.

Herkesin önünde bu soruyu sormasının cesurca olduğunu düşünerek yavaşça aşağı yukarı kafa salladım. “Kolay olmayacak. O nedenle film şirketiyle konuşup onların mekânlarından birini kullanıp kullanamayacağımıza bir bakalım. Yeterince büyükse bir rotasyon sistemi oluşturabilir ve kolaylıkla mümkün olduğunca çok kişinin üzerinden geçebiliriz. O zaman o kadar göz korkutucu olmaz.”

Chloe “Teşekkürler,” diye cevap verip not defterine yazarak dudağını ısırdı.

Konuşmaya devam ettim. “Bu insanlardan, filme nasıl dahil oldukları, Wade’in davranışlarında sıradışı bir şey fark ettiler mi ya da tuhaf olan herhangi bir şey var mı gibi alabileceğimiz her bilgiyi almak istiyoruz. Sonrasında ne yaptıklarını ve o zamandan beri oyuncu ekibinden başka kimseyle konuşmuşlar mı, onu bilmek istiyoruz. Elde ettiğınız her şeyi belgeleyin.”

Başka bir memur “Tanrım. Bir ton bilgi olacak,” dedi.

“Evet. Olacak.” Ellerimi arkama doğru uzattım ve kafamı yana eğdim. “Dün akşam saat dokuzdan beri acil destek hattına iki yüzden fazla telefon bile gelmiş. Belli ki bu normal dava değil.”

Birkaç göz bu sayı karşısında kocaman açıldı ve kalemler not defterlerine değdirildi.

Fleet gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. “Sadece bir saldırgan olduğundan bayağı emin olsak da suç ortakları olması da mümkün. Belki de bıçak başka birine uzatılmış ve yanlışlıkla yere düşürülmüştür. Belki de saldırgan suçun işlendiği anda mazereti olması adına olay yerinde kalmıştır.” Hiç de rahatsız olmayan bir ifadeyle kaşığını kaşıdı. “Elimize geçirebildiğimiz bütün kamera kayıtlarını taramamız gerek.”

Ravi Franks konuştu. Narin aksanı sözcüklerini melodiye dönüştürüyordu. “Wade’in gizlice takip edildiği ya da tehdit edildiğine dair herhangi bir belirti var mı? Birçok ünlüye öyle olduğu duyuluyor.”

Fleet “şu ana kadar hiçbir şey çıkmadı ama bu da kesinlikle olağan bir senaryo,” dedi. “Menajerine tuhaf bir iletişim söz-konusu mu diye sormamızın nedeni de bu. O nedenle onun takip edildiğini ya da izlendiğini ima eden, önemsiz görünse bile herhangi bir şeye karşı gözünüzü açık tutun.”

Gür, kısıcak kesilmiş sakalları olan uzun ve zayıfça bir polis “Kız arkadaşı var mıymış?” diye sordu.

Yaşça büyük sarışın üniformalı bir polis memuru kendi sırasındaki sandalyelerin ilerisindeki sakallı adama hitap etmek için öne doğru eğildi. “Evet, şu aktrisle çıkıyordu. şu çocuk dizisinden.”

Popüler kültür testini yarıda keserek “Elizabeth Short,” dedim. “Avustralyalı bir oyuncu ve Wade’le birlikte o filmdeydi. Saldırıya şahit olmuş ve onunla birlikte hastaneye gitmiş. Dün akşam pek iyi bir durumda değildi ama bugün ilerleyen saatlerde ya da yarın onunla konuşmayı umuyoruz.”

Birkaç tanesi onu tanıyarak aşağı yukarı kafa salladı. Fleet’le birbirimize bir bakış attık. “Ama Wade’in başka bir ilişkisi olabileceğine inanmak için nedenimiz de var,” deyip odada etrafa ciddiyetle baktım. “Bu bilgi bu dört duvarın ötesine geçmeyecek. Bir erkekle, ev arkadaşı Brodie Kent’le ilişkisi olması ihtimali var.”

Gözler yuvalarından çıkacak gibi oldu ve adamlardan birisi ıslık çaldı.

“Ciddiyim,” derken sesim kararlıydı. “Bu bilgi aramızda kalacak.”

Odanın arkasından bir el havaya kalktı.

“Evet?” dedim.

“Ben Wade’in şu Amerikalı aktrisle ilişkisi olduğunu duydum. Ava bir şey. Kız arkadaşım birkaç gün önce bundan bahsediyordu.”

Fleet kaba bir tavırla “Dostum, bu bir cinayet soruşturması, *Entertainment Tonight*⁴ değil,” dedi ve adam kıpkırmızı oldu.

Odanın arkasındaki Isaacs’in yüzü ifadesiz kaldı.

Fleet diğer tarafa dönüp ön sırada oturan bir çift genç kadını başparmağıyla işaret ederek “Siz ikiniz Kent’i araştırın. Son iki yıla dair bulabileceğiniz her şeyi istiyorum. Woodstock’la ben onunla tekrar konuşacağız, mazeretini doğru dürüst belirlemeye çalışacağız ve şu bahsi geçen aşk yuvasını ziyaret edeceğiz ama sizden elinizden geldiğince çok geçmiş bilgisi toparlamanızı istiyorum,” dedi.

Güzel mavi gözleri olan uzun boylu, genç bir erkek memur “Belki bir aşık atışması olabilir mi?” diye fikir yürüttü.

Fleet “Ben kesinlikle tuhaf bir elektrik aldım. Şu sanatsal, spiritüel tiplerden biri. Ayrıca dün öğleden sonra nerede olduğun da en iyi ihtimalle belirsiz.”

⁴Haftalık Eğlence. Bir Amerikan magazin dergisi.

Fleet'in Brodie'ye dair ani bir yargıda bulunmasına sinirlenerek "Kent şehir merkezine inmediğini iddia ediyor ama saldırı gerçekleştiği sırada nerede olduğunu tam olarak hatırlamıyor," dedim.

Fleet araya girerek "Bu nedenle onu araştırıyoruz," dedi.

Önünden kalınca bir örgü sarkan bir kadın "Belki de birisi onların ilişkilerini öğrenmiş ve çıldırmış olabilir mi?" diye sordu. "Wade eşcinselse bu bir nefret suçu olabilir mi?"

"Olabilir. Aldığı o türden içeriği olan bütün mesajlara kesinlikle bakmamız gerek."

Fleet neredeyse hiç gizlemediği bir kibirle "İnsanların böyle bir adama karşı duydukları sahte tanıdıklık hissi çok yoğun," dedi. "Bu aşamada, her konuda açık fikirli olmalıyız."

Ben devam ettim. "Elinizden geldiğince çok şeyi açığa çıkarmanıza ihtiyacımız var. Sadece aklınızda olsun, film seti çok sıkı güvenlik altındaymış. O nedenle de saldırganın bir tür giriş belgesi olması ya da bir şekilde güvenlik görevlilerinden kaçmış olması muhtemel. Yapım şirketinin dün sete erişimi nasıl idare ettiği konusunda bulabileceğimiz kadar çok şey bulmalıyız."

Fleet de gruba "Ayrıca eğlence ve oyunlara tuz biber olsun diye Ava James, filmin yönetmeni Riley Cartwright'a karşı bir cinsel taciz iddiasında bulunmak için bu sabah emniyet müdürlüğümüzle iletişime geçti," dedi. "Cinsel taciz biriminin bugün bu şikâyeti ona bildirmesini sağlayacağız ve o konudaki süreci başlatacağız. Woodstock ve ben de bugün Wade'in ölümüyle ilgili James'le konuşacağız. Cartwright'a Wade'le ilgili olarak yarın ulaşmaya çalışacağız. Şimdilik iki soruşturma sürecini ayrı tutacağız. Arada bir bağlantı olup olmadığına dair hiçbir fikrimiz yok ama bilgi dahilinde olması gereken bir şey."

Notlar alınırken başlar önlere eğildi.

Etrafa bakındım ve parlayan gözler de bana ıslıl ıslıl baktılar. Hazırdılar.

"Birkaç dakika sonra, Edo hepinizin izlemesi için film den görüntüyü burada açacak. Ayrıca aklınızda olsun, her şeyi gizli

tutun. Medya ilgisi çok yoğun olacak ve herhangi bir şeyin sızması gibi bir lüksümüz olamaz.”

Onlara toplantı zamanlarımızı, vardiyaları ve fazla mesaiye dair kuralları anlattım. Yeni enerji toplamış gibi görünüyordlardı. Bütün bunlar geride kaldığında ve davayla ilgili tuhaf ayrıntıları ima edebilecekleri, katledilen film yıldızıyla ilgili merak uyandıran bilgileri paylaşabilecekleri, şu andan aylar sonraki akşam yemeği etkinliklerini dört gözle bekliyorlardı. Anlıyordum, günün sonunda çok insanın şöhretin çekiciliğine, en azından görünürde bağışıklığı yoktu ve burada uğraştığımız kişiler, üzerinde çalıştığımız normal, umutsuz davalardan çok daha ilgi çekiciydiler.

Walter Miller’ın bedeni birdenbire zihnimde canlandı ve bu yeni, gıcır gıcır davanın ilgimi bu denli çabuk çekmesi yüzünden vicdan azabı duydum. Herkesin ilgisini çekmişti ama Miller’ın kızının onun ölümünün ilk sayfalardan bu kadar çabuk kaldırılması konusunda ne hissettiğini merak edemeden duramadım.

Kâğıtlarımı toplayıp başparmağının ucuyla burnundan bir şey çıkarmaya çalışan Fleet’e döndüm. “Bayan James’le konuşmaya hazır mısın?” diye sordu.

“Hı-hı.”

Otoparka giderken yolda kişisel cep telefonumu kontrol ettim. Candy’den kendisini aramadığım için bana kızan nefes nefese bir sesli mesaj dinledim. Yeni internet sitesi için Sterling Wade’le ilgili büyük bir ana sayfa haberi yapmayı planlıyormuş ve ilk araştırmaları sırasında Matthew ve April Wade’in ciddi bir mali sıkıntı içinde gibi olduklarını keşfetmiş. Kasabadaki söylentilere göre iflaslarını açıklamanın eşigindelermiş.

Perşembe, 16 Ağustos

11.51

Ava James'in otel süiti, Wade'in saldırıya uğradığı yere iki yüz metreden daha yakın, Spring Caddesi'nin Carlton'a doğru biraz aşağısındaydı. İrkilerek bunun daha önce geldiğim bir otel olduğunu fark ettim. Fleet'le yas tutan gençler, sıkıştıran gazetecileri fotoğraf çeken turistler ve ciddi yüz ifadeli güvenlik görevlilerinin arasından dirseklerimizle ittirerek geçerken, ağaran saçları ve düzgün bir vücudu olan seçkin görünümlü bir iş adamı aklımda canlandı. Gösterişli lobiye girince, kimliklerimizi gösterdik ve altın kaplamalı bir asansöre yönlendirildik.

Birkaç kat yukarı çıkarak, suratı bir hayli asık bir güvenlik görevlisinin ciddiyetle kimlik bilgilerimizi kontrol edip sonra da otel odasının kapısını sertçe çalmasını bekledik.

Ava kocaman beyaz bir bornoza sarınmış halde belirdi. Uzun kıvılc saçları taranmış ve ıslaktı. Bizi salona geçirdi. Kendini çiçek desenli gösterişli bir koltuğa bırakıp parmağını deseninin üzerinde gezdirdi. Düzgün bir topuzu olan sarışın bir asistan, önümüze cam şişelerde maden suyu koyduktan sonra bir yatak odasına girerek gözden kayboldu ve kapıyı da çekerek arkasından kapattı.

Ava derin bir nefes alarak "Peki. Size Riley Cartwright'la ne olduğunu anlatmamı mı istiyorsunuz?" dedi.

“Evet,” dedim. “Ama önce dün hakkında konuşalım.”

Bu konu değişikliğine şaşırdıysa bile belli etmedi. Uysalca dün olanları detaylı bir şekilde anlatmaya koyuldu. Saldırığı görmemiş. Hazine Bahçeleri’ndeki geçici bir karavandaymış ama sahneyi bölünmüş ekranda pek dikkatini vermeden izliyormuş. Bir süre sonra yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlayabilmiş.

“Karavanda yanınızda herhangi biri var mıydı?” diye sordum.

Kesin bir ifadeyle “Hayır. Meditasyon yapıyordum,” dedi.

Fleet alçak sesle kıkırdadı. Ben de garip bir öksürükle onu bastırmaya çalıştıktan sonra “Peki Sterling’i ne kadar zamandır tanıyordunuz?” diye sordum.

“Sadece sekiz haftadır,” diye cevap verdi. “Provalar için buraya geldiğimden beri. Ama daha ilk andan iyi anlaştık.” Gözlerini sımsıkı kapattı. “O inanılmaz bir insandı. Öylesine cömert ve öylesine yetenekliydi ki.”

“Hoş karşılamadığı herhangi tür bir ilgiden bahsetti mi hiç?” diye sordum.

“Sadece medyadan. Fazla bunaltıcı bir hâl alıyordu. Çoğu zaman takip ediliyorduk ama o, bu konuda her zaman soğukkanlı davranıyordu,” dedi. İnanamayarak kafasını iki yana sallarken gözyaşları, porselen gibi pürüzsüz yanaklarından aşağı süzüldü. “Bunların hiçbirine inanamıyorum. Çılgınca bir şey.”

Fleet vites değiştirerek “Peki. O zaman Riley Cartwright’tan bahsedelim. Bu sabah, onu cinsel tacizden şikâyet etmek üzere merkezi aramışsınız,” dedi.

Ava gözlerinin altını sildi ve aşağı yukarı kafa salladı. “Bakın, ona bir yönetmen olarak saygı duyduğumu açıkça belirtmek istiyorum. Onunla birlikte çalışmak, zaten filmde rol almak için imza atmamın asıl nedeni. Yetenekli olduğuna hiç şüphe yok. Ama bundan paçayı kurtaramayacağına karar verdim.” Bu küçük konuşmasını yaparken kafasını başkaldırıcasına hareket ettirmişti ve aynı hareketi onunla hastanede tanıştığım zamandan hatırladım. Genelde erkeklerde daha

bariz olan türden sıradışı bir özgüven sergiliyordu. “Bunun onun kariyerini mahvedebileceğini biliyorum ve bu üzücü bir durum ama yapılması gereken şey bu,” diyerek konuşmaya devam etti. “Ayrıca biliyorum ki Sterling de benim gerçeği açıklamamı isterdi.”

Gözlerine bakıp bizimle konuşmasının tamamen güvenli olduğunu ona aktarmaya çalışarak “Bize ne olduğunu anlat Ava,” dedim.

İç geçirerek parmaklarıyla uzun saçlarını taradı. “Bu pozisyona sokulmamış olmayı öylesine çok dilerdim ki.” Yavaşça nefes alıp verdi. “Peki. Şöyle ki ben Melbourne’e gelir gelmez Cartwright’ın benden hoşlandığı belliydi. İlk başta sadece flört etmekten ibaretti. Belki bazen de biraz fazla dokunup duruyordu ama idare edemeyeceğim bir şey değildi.” Daha dik oturdu. “Ama sonra işler tuhaf bir hâl aldı. Replik provalarında benden hep geride kalkmamı isterdi. İkimizin de sevgilisi olmadığından bahsedip duruyordu. Rahatsız ediciydi ama bilirsiniz hani, tehlikeli falan değildi.” Omuz silkti. Gözlerini yere dikmişti. “Sonra geçen cuma işler fazla ileriye gitti.”

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hımm... Provaların son günüydü. Her şey iyi gidiyordu. Sterling’le ben büyük kurtarma sahnesini harika oynamıştık ki gerçekten de çok zorlayıcı bir sahne.” Gözlerini hafifçe dokunarak sildi. “Proveyı bitirdik ve ben soyunma odama gidip üstümü değiştirmeye başladım.” Gözleri etrafta gezindi ve daha hızlı konuştu. “Müzik açmıştım. Biraz etrafta dans ediyor, rahatlamaya çalışıyordum ve sonra birdenbire o oradaydı ve kollarını bana doladı.”

Fleet “Cartwright mı?” diyerek doğruladı.

Ava yavaşça “Evet,” dedi. “Çaktırmadan içeri girmiş. Yemin ederim ki orada olduğunu bilmiyordum. Göğüslerimi avuçladı ve bunca zamandır beni nasıl istediğini söyledi. Beni Sterling’le izlemenin onu çıldırttığını.” Gözlerini kırptırdı. Çenesinin derisi gerildi. “Çok sert davrandı. Beni duvara yasladı ve bunu istediğimi anlayabildiğini söyledi. Bana süründü. Sertleştiğini

hissedebiliyordum ve her yerimi avuçladı.” Kafasını sertçe iki yana sallayarak saçlarını savurdu. “Ona üstümden çekilmesini yoksa çığlık atacağımı söyledim.”

“O ne yaptı?” diye sordum.

“Bana emin olup olmadığını sordu.” Hoşnutsuz bir ifadeyle gülümsedi. “Ona defolup gitmesini söyledim.”

“Sonra ne oldu?”

“Oradan ayrıldım. Hiç kimseye hiçbir şey söylemedim. Sadece bağlantıyı kopardım.” Gözlerinde yeni yaşlar belirdi. “Sterling bana mesaj atıyor, neden bir şeyler içmeye gelmediğimi bilmek istiyordu ama ben hiçbir şekilde Cartwright’ın yakınında olmak istemiyordum.” Dolgun dudağını ısırdı. “Herkesin akşamını mahvetmek istemedim. Bütün ekip arasında güzel bir enerji vardı.”

“Ama sonunda Sterling’e ne olduğunu söyledin mi?” diye sordum.

Alçak sesle “Evet,” diye cevap verdi. “Daha önce birkaç şeyi fark etti ve bana sordu. Yolunda gitmeyen bir şey olduğunu biliyordu. Cumartesi sabahı kahve içmek için onunla buluştum ve sonunda ona her şeyi anlattım. Çılgına döndü. Bunun güç ve güveni kötüye kullanmak olduğunu söyledi. Bunu ben de biliyordum ama o, Cartwright’a bunun yanlış olduğunun söylenmesi gerektiğini ve onunla bu konuda konuşacağını söyledi.”

Fleet “Peki konuştu mu?” diye sordu.

Ava başını öne eğdi. İri gözlerle bize aşağıdan baktı. “Evet. Pazar günü onunla yüzleşmek için stüdyoya gitti. Cartwright olayın benim anlattığım şekilde olduğunu inkâr etti ve çok büyük bir tartışmaya girdiler.”

“Peki bu stüdyo nerede?” diye sordum.

Ava bacaklarını altına alıp bir yastığı bağrına bastı. “Docklands’de bir depo. Orası ana çekim mekânlarından birisi.”

“Sen de orada mıydın?” diyerek üstüne gittim.

Bize “Ben arabada bekliyordum. Sterling bütün bu mesele karşısında bayağı sinirliydi,” dedi.

“Başka kimse var mıydı orada?” diye sordum.

“Sanmıyorum. Muhtemelen yapımcı Katya March vardır. Cartwright neredeyse o da normalde oradadır ama emin değilim.”

Fleet “Kavga fiziksel boyuta taşındı mı?” diye sordu.

Ava kafasını iki yana salladı. “Hayır. Yalnızca tartışmışlar. Cartwright sadece ‘takıldığı’ ve Sterling’e kendi işine bakmasını söylemiş.”

“Peki hepsi bu muymuş?” dedim.

“Evet. Sterling beni arabayla tekrar buraya getirdi ve eğer Cartwright bana bir daha dokunursa onu öldüreceğini söyledi. Gerçekten şikâyetle bulunmamı istiyordu ama filmi berbat etmek istemedim. Çekimi bitiririz ve ben de oradan ayrılıyorum falan diye düşündüm.”

Fleet “Ertesi gün nasıldı? Cartwright nasıldı?” diye sordu.

Ava omuz silkti. “Her şey nispeten normaldi. Cartwright bana ve Sterling’e karşı çok soğuktu ama ben bunu hiç sorun etmedim. Sadece iyi bir iş çıkarmak istedim ve zaten huysuz yönetmenlerle uğraşmaya alışkınım.”

“Ama görünüşe göre bu işi daha ileri götürmek istiyorsun değil mi?” dedim.

“Evet.” Çenesi yine kasıldı ve gözleri masmavi parladı. “İstiyorum. Film artık mahvoldu zaten. Hem dediğim gibi, Sterling için bunu yapmak istiyorum.”

Fleet’le ben gazeteci sürüsünün arasından arabamıza ulaşıp Wade’in otopsisini için Adli Tıp Kurumuna tam zamanında yaptık. Uzun koridordan yürüyüp Ölümlü Olayları Soruşturma Odasını geçtik ve koridorun sonundaki zile bastık. Mary-Anne’in asistanı bizi inceleyerek içeri aldı. Anında ölü beden ve kimyasalların keskin kokusu bizi karşıladı. Deneyimlerime dayanarak bunun, bugün burada çürümekte olan bir beden olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Serin, havasız odanın dü-

şüncelerimi yatıştırmasına izin vermeyi denedim ama ameliyat eldivenleri takılırken çıkan elastik sesini duyduğumda içimde kelebekler uçuşmaya başladı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Bunca zaman ve onlarca cesetten sonra bile, kendimi hâlâ bunun için sakinleştirmek zorundaydım.

Gözlerimi Wade'in üzerine diktim. Daha dün bu cansız adamın gençlik ve sağlık timsali olarak büyük bir Hollywood yapımının başrolü olduğunu düşünmek tuhaftı. Hayat belirgin iki kısımdan oluşuyordu; kim olursanız olun ölüme geçiş anı sonunda zamanda bir andan ibaretti.

Dr. Mary-Anne Tallis ofisinden odaya girdi. İşe başlarken yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. Fleet'le ben, bu tuhaf gösteriyi izlerken nazik bir şekilde izleme alanında duruyorduk. Wade'in ünü, ortamı âdeta bir sis gibi kaplamıştı ve onun yüzünden hepimiz nefes almakta zorluk çekiyor gibiydik. Parçalarına ayrılışını izlemek neredeyse müstehcen geliyordu. Bedeni öylesine mükemmeldi ki bütün bu prosedürün özel tutulması gerektiği gibi bir his yaratıyordu. Fleet de bunu hissetmiş olmalıydı çünkü olduğu yerde sallandı ve bakışlarını tek bir noktada uzun bir süre tutamıyormuş gibi görünüyordu. Bense onun aksine, olduğum yerde durmuş öylece bakıyordum. Wade'in göğsündeki açık kırmızı kesik nasıl oluyorsa onun tanrısal havasına katkıda bulunuyor, daha da bir başrol gibi, savaşta öldürülmüş muazzam savaşçılar gibi görünmesine neden oluyordu.

Mary-Anne'in genç asistanı belli ki hislerine hâkim olmaya çalışıyordu ama böylesine ünlü bir cesedin varlığı karşısında zorluk çekiyordu. Mary-Anne'e çeşitli gereçleri uzatırken elleri titriyordu. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Çok fazla insan, onun ünlü bir oyuncuyla deneyimlemek üzere olduğu türden bir yakınlık yaşadığını iddia edemezdi.

Mary-Anne, Wade'in uzuvlarını ölçtü, hayati organlarını bir bir saydı ve dişleriyle gözlerini kontrol etti. Yarayı inceleyerek uzunluğunu ölçtü ve cımbız kullanarak kenarlarını geriye doğru açtı. Sonunda da onu keserek açıp organlarıyla

ilgilenererek onları tartmaya başladı. Asistan Lily yanında durup Wade'in bedeninin bazı kısımlarından pamuklu çubukla örnek alıp, saç ve tırnaklarından örnekleri poşetleyip Mary-Anne'in sabırlı talimatları altında fotoğraflar çekti. Onların Wade'in son fotoğrafları olduğunu düşündüm. Bu da o hayattayken nasıl fotoğraflandığını göz önünde bulundurunca ayrıca çarpıcı geldi.

Wade gibi her daim kayıt altına alınmanın, onun kadar tanınmanın, *istenmenin* nasıl olacağını merak ettim. Ben'in bebek olarak bana duyduğu içgüdüsel çekim değil, benim artık ona bazen duyduğum ilkel anne özlemi gibi ya da bir ilişkinin ilk demlerinde insanı kontrolü altına alan açıklanamaz arzu gibi bile değildi. Daha ziyade; Wade kitlesel, topluluksal bir muhtaçlık; milyonlarca yabancıya performans sergilemek, bir şeyler sunmak ve her an erişilebilir olmasına yönelik bir beklenti deneyimlemişti. Öylesine hayranlık uyandırmak ve birçok kişi için öylesine tanıdık olmak... Bunlar insanın zihnine bir şeyler yapıyor olmalıydı. Diğer herkes sizin adınıza karar vermekle meşgulken insanın kim olduğunu bilmesinin ne kadar kolay olduğunu merak ettim.

Mary-Anne sonunda kendisine özgü olmayan bir ifadesizlikle "Size fazla bir şey söyleyemem. Bariz olanın dışında, içi dışı mükemmel. Bana hiçbir malzeme vermiyor," deyip biraz memnuniyetsiz bir ifadeyle Wade'e baktı.

Bütün patoloji uzmanları ölümler üzerinde ipuçları bulmak isterlerdi. Bu, kurbanın son konuşma fırsatıydı ve bir şey çıktığında, aksi takdirde tek taraflı olan bir ilişkide, patoloji uzmanlarıyla ceset arasında tuhaf ama gerçek bir bağ oluşurdu.

Hâlâ Wade'in cesedine bakarak "Katiliniz muhtemelen sağ elini kullanıyor. Olay yerinden alınan bıçağın cinayet silahı olduğundan bayağı eminim. Bıçağın ölçüleri bu göğüs yarasıyla uyumlu. En azından bir hafta kadar sonuçlarını alamayacağız ama eminim bıçaktaki bütün kan kendisinin. Bıçağın sapında parmak izi olmamasına bakılırsa, katil görünüşe göre eldiven takıyormuş. Ayrıca oldukça sıradan bir bıçak. Özel bir yanı yok. Endüstriyel bir mutfaktan ya da özel ekipmanlarla dona-

nımlı bir ev mutfağından gelmiş olabilir. Özellikle de bugünlerde herkesin kendisini lanet bir master şef gibi gördüğü göz önünde bulundurulursa.”

“Bedende işe yarar herhangi bir DNA örneği bulunması ihtimali sözkonusu mu?” diye sordum.

Mary-Anne kaşlarını çatı. “Pek muhtemel değil. Ambulans görevlileri ona dokunduğu an o ihtimal çoktan suya düşmüştür. Ama söylediğim gibi cinayet silahı, hastaneye gittiği kıyafetler ve teknisyenlerin olay yerinde etraftan getirdiği diğer nesneler üzerinden alabileceğimiz her örneği inceleyeceğiz.”

Fleet “Yine de katilimizin cinayet silahını öylece bırakıp tümesi tuhaf görünüyor,” deyip bir yerden bir kürdan çıkardı ve oda boyunca uzanan banka otururken özenle dişlerini kurcaladı. Onu Lily’ye göz kırparken yakaladım. Lily’nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve ofisine girip gözden kaybolurken kalçalarını fazladan savurdu. “Yani bunu neden yapsın ki? Bunun bir kaza olmadığını düşünmemizin tek nedeni o.”

“Belki de düşürmek istememiştir. Olabilir mi?” diye fikir yürüttüm. “Panik yapmış olabilir mi?”

Mary-Anne “Bir video kaseti var değil mi? Saldırganın suç aletini düşürüşünü ekranda görebiliyor musunuz?” diye sordu.

Fleet “I-ıh,” deyip ayaklarını sallayarak banktan kalktı. “Hiçbir halt göremiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, elimize gerçekten suç işlenen bir film geçti ama bize hiçbir şey anlatmıyor. Faka bastık.” Gözleri tekrar kişisel cep telefonundaydı. Parmakları etkileyici bir hızda hareket ediyordu ve kiminle iletişim kurduğunu merak ettim.

“Günün ilerleyen saatlerinde görüntü kaydının bir kopyasını size göndereceğiz Mary-Anne,” dedim.

“Tamam, harika. Kim bilir, bazı noktaları birleştirmeye yardımcı olabilir. Belki de Wade’in saldırganı, insanların üstüne basıp delilleri tehlikeye atacağını bilerek bıçaktan mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istedi.” Kendi kendine yukarı aşağı kafa salladı. “Ayrıca bıçağı atmak, onun kalabalığın arasına karışmasını kolaylaştırmıştır. Akıllıca.”

“Bu planlı bir saldırıysa o zaman saldırgan Wade bıçaklanmadan önce ve bıçaklandıktan sonrasının tamamen bir keşme-keş olmasına güveniyordu.” Video kasetteki akın akın insanları düşündüm.

Fleet “Ayrıca ünlü biri olmasına,” diye yorum yaptı. “O tarz şeylere ilgi duyuyorsanız tabii.”

Üzerine düşünerek aşağı yukarı kafa salladım. Terör saldırıları dışında, başka herhangi bir suçun böylesine aleni oluşunu hayal edemiyordum. Belki de karşı karşıya olduğumuz kişi takıntılı, şöhret olma peşinde, spot ışığı altındaki on beş dakikasını isteyen türden biriydi ama eğer durum öyleyse o zaman kesin açığa çıkıp suçu üstlenecekti.

Mary-Anne düşüncelerimi bölerek “Hımm... Sanırım temel bilgiler bu kadar çocuklar. Savunma sırasında alınmış hiçbir yara yok ama bunun sadece saldırının ani doğasından kaynaklandığını düşünüyorum. Bıçak yarası dışında sağlığı mükemmel gibi duruyor,” dedi. Geri çekilerek eldiveninin kenarlarını kaldırıp bileklerine geri bıraktı. “Şu andan itibaren bütün standart tetkikleri uygulayacağız. Toksin testi birkaç güne kadar çıkmaz ama sisteminde herhangi bir şey olduğunu ima edecek hiçbir şey yok. Çok yazık oldu. Geleceği parlak olan böylesine yetenekli bir çocuk...”

Lily’nin odadan çıkmasını bekledikten sonra “Mary-Anne, Wade’in eşcinsel bir ilişkisi olduğuna inanmak için nedenlerimiz var,” dedim.

Her zaman son derece profesyonel olduğu için gözleri sadece hafifçe açıldı. Yavaşça “Peki,” dedi.

Fleet bankın yanından “Tabii ki bu bilgi sende saklı kalacak,” diye yorum yaptı.

Mary-Anne “Elbette,” derken aşağı yukarı kafa salladı ve dudaklarını büzdü.

“Sormam gerek,” dedim. “Bizim için çabucak doğrulayabileceğiniz bir şey mi bu? Suç işleme nedeni olabilir. O nedenle bilmemiz gerek.”

Mary-Anne ofladı. “Duruma bağılı. Çok emin olmam için penetratif anal seks yapmış olması gerekir. Üstelik yakın zamanda olmadıysa kesinlikle belirsiz olur. Ama eğer bayağı düzenli olarak olduysa o zaman size bir emare sunabilmeliyim,” dedi. “Ama tabii ki insanlar her türlü şeyi yapıyorlar. O nedenle meni kalıntısı olmadığı sürece kesinlikle başka bir erkekle olduğunu doğrulayamam. Yapabileceğim başka tetkikler de var ama seks yakın zamanda yapılmamışsa onların da bir faydası olmaz. Ayrıca tabii ki karşılıklı onayla gerçekleşip gerçekleşmediğini de doğrulayamayacağım ama görünürde herhangi bir taciz belirtisi yok.”

Hafifçe “Teşekkür ederim Mary-Anne,” dedim.

Üçümüz, aramızda Wade’in kesilip biçilmiş cesediyle orada öylece dururken sessizlik dolu uzunca bir an geçti.

Mary-Anne “Çocuklarım bu olay karşısında yıkıldılar. Ne zaman eve erken gitsem hep birlikte *The Street*’i izlerdik. Ed Sloan en sevdiğimiz karakterdi,” dedi. Kendi duygusallığına güldü ve gözünü omzuna sildi. “Sanırım ben de biraz üzgünüm.”

Fleet ceketinden bir tüyü alarak “Hepimiz üzgünüz,” dedi ve kapıya doğru yöneldi. “Ama şu an bize bu herifin Arthur’la mı Martha’yla mı işi pişirdiğini söylemene ihtiyacımız var.”

Perşembe, 16 Ağustos

20.12

Plastik bir çatalı yağlı tavuğa batırdım ve kırmızıbibere benzeyen bir parçayı ağzıma götürdüm. Midem bu yemeği, bütün gün tükettiğim tek öğünü kabul ederken bulandı. Fleet sessizdi. Bir tavuk kemiğini kemiriyordu. Suyu dudaklarına ve çenesine bulaştı. Peçeteyi dokundurarak kendi dudağımla silip olay inceleme odasında etrafa baktım. Öndeki iki uzun masanın üstünde iki uzun kâğıt yığını belirmişti. Üniformalı polisler, sopaları geri getiren köpekler gibi bilgileri ayağımıza getirerek içeri girip çıkıyorlardı. Köşedeki televizyon ekranında, endişeli görünen bir haber spikeri Wade'e yapılan saldırıyla ilgili şu ana dek alenen bilinen kısa bir dizi gerçeği tekrar ediyordu. Kadın spikerin sözcükleri doğruca bizi hedef alıyor gibiydi: *Gizemli saldırı, açık bir suç nedeni yok, kafa karıştırıcı olay yeri, afallamış polisler.*

Fleet, bu öğleden sonra Beauford ailesini ziyaret ederken ben de Sterling'in menajeri Wendy Ferla'yla konuştum. Wendy'nin kadifemsi sesi, hıçkırarak ağlamalarının arasında telefondan nefes nefese geliyordu. Beauford ailesi daha temkinliymiş ve Fleet'e film setinde ne olduğuna dair düşünülmüş birtakım sorular sormuş. Amy, Sterling'in neredeyse on yıl önce, *Team Go* isimli çocuk dizisinde bir rol kapdığı zaman kendileriyle yaşamaya geldiğini doğrulamış. Onlarla neredeyse

altı yıl kadar kalmış ama o yıllarda, uzun süreler boyunca memleketi Karadine'e geri dönmemiş. Amy, Jack'ten sonra kendisi ve kocası Steve'in başka çocuk sahibi olmakta zorlandıklarından ve onun için kardeş rolü oynayacak birini çok istediklerinden bahsetmiş. Şu anda yirmi yaşında olan Jack, yetenek menajerliği alanında bir kariyer yapmak için yurtdışına taşınmış. Bundan önce de *Death is Alive*'in oyuncu seçmelerinde görev almış. Amy ve Steve, Sterling'i Mayıs ayının sonuna doğru, Lizzie ile birlikte akşam yemeğine geldiklerinde gördüklerini doğrulamışlar.

Amy, Fleet'e üzgün bir şekilde "Çok mutlu görünüyordu. Onun için bayağı dolu bir yıl olacak gibi görünmeye başlamıştı," demiş.

Ben de Wendy'ye teknisyenlerimizin, kendisinin Sterling adına aldığı bütün mesajları gözden geçirmek için bir saat içinde ofisine gideceklerini ve bizim de kendisini yarın ziyaret edeceğimizi bildirdim. Fleet, Beauford ailesine yakın zamanda Los Angeles'taki oğulları Jack de dahil kendileriyle tekrar konuşmamız gerekebileceğini söylemiş.

Gözü yaşlı Amy, Fleet'e "Yardım etmek için elimizden geleni yaparız," demiş. Ayrıca Matthew ve April Wade'i de sormuş.

Fleet bana onlarla konuşmasını aktardıktan sonra "Wade'in hayatıyla çok ilgili bir sürü insan var kesinlikle," dedi. Bir bezelyeye çatalını batırırken düşünceli bir ifadeyle "Yine de ben saldırının onu öldürmek niyetiyle gerçekleştirilmemiş olabileceğini düşünüyorum. Bir uyarı niteliğinde olabilir mi acaba? Hayatta kalabilirdi," dedi.

"Wade kendisiyle Ava'yı taciz etmesiyle ilgili yüzleşti diye Cartwright'ın sinirli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fleet bir tavuk parçasını dişlerinin arasından çıkararak "Olabilir. Cartwright öyle azarlanmaktan hoşlanmamış olabilir," dedi.

"Eminim hoşlanmamıştır ama kendi filminin önüne taş koyacağını mı düşünüyorsun gerçekten? Ayrıca bunu yapması için kimi tutmuş olacak ki? Epey riskli."

Fleet “Hiçbir fikrim yok. Ama Cartwright gibi insanların bağlantıları olduğunu tahmin ediyorum ve bayağı nüfuzlular. Belki de oyuncu ya da çekim ekibinden birine para vermiş olabilir mi? Ya da güvenlik ekibindeki birine?” dedi.

Düşündüm. Oyuncu ya da set ekibinden birinin saldırıdan sorumlu olması kesinlikle en kolay olurdu ya da sahne arkasında her yeri bilen giriş kimlik kartı olan birinin.

“Eğer öyle olduysa geride belgelenmiş bir iz vardır muhtemelen. Telefon konuşmaları ya da e-postalar,” dedim.

Fleet üstünde rengi solmuş bir futbol kulübü logosu olan bir şişeden sesli bir şekilde yutkunarak su içti. “Tabii bu konuyu sette konuşmadılarsa.”

“Bütün ifadeleri almayı bitirmemiz gerek,” dedim. “Belki de birisi Cartwright’ın yakın zamanda oyuncu ekibinden biriyle samimi olduğunu fark etmiştir.” Olay inceleme odasının diğer ucundaki Amir gözüme çarptı. “Pavlich, oyuncu ve çekim ekibi ifade oturumu nasıl gidiyor?”

“İyi,” diye cevap verdi. “Artık oyuncu ve çekim ekibinden son kişilerin doğrulamasını yapıyoruz sadece. Çok büyük çapta bir iş olacak. Otuz altı tane polis memurunu listeye aldurdum ama daha fazlası için sıkıştırıyorum.”

“Harika, teşekkürler.” Pilavımı bıraktım. Nişasta hoş olmayan bir şekilde dişlerime yapışmıştı. Tekrar Fleet’e dönerek “Ava doğruyu söylüyorsa ve Wade gerçekten de pazar günü Cartwright’la yüzleştiyse bir bıçaklama organize etmek için bayağı çabuk davranmış demek,” dedim.

Fleet etkilenmemiş gibi duruyordu. “Şu andan daha iyi zaman yoktur. Belki de Cartwright, Wade’in kendisini bize ya da daha beteri Twitter polisine şikâyet etmesinden endişeleniyordu. Bu oldukça motive edici olabilir.”

Başımı salladım. “Katılıyorum ama Ava’nın baklayı ağzından çıkarmayacağını bilemezdi. Sanırım kendi adına ne söyleyeceğini yarın göreceğiz” dedim.

Fleet, kollarını kafasının üstüne doğru esnetti ve bedenini yanlara doğru eğdi. “Bayan James’in de olay anında başka bir yerde olduğuna dair bir kanıtı yok. Biliyorsun değil mi?”

Şaşkınlıkla “Karavanındaymış,” dedim.

“Tabii. Wade’in bıçaklandığı yerden yaklaşık otuz metre kadar ötede. Üstüne bir kostüm geçirip kalabalığın arasına karışması zor olmazdı. Neler olduğunu ve Wade’e nasıl yaklaşacağını biliyordu.”

“Ama neden ona saldırırsın ki?”

Fleet düşünceli bir ifadeyle dudağını ısırды. “Emin değilim ama Wade’in Ava adına açıkça bu kadar doğrucu olması tuhaf. Onun yardımına koşmaya bu kadar istekli oluşu da. Belki de bu Ava’nın hayalinin bir ürünü ya da belki de aralarında gerçekten de bir şey vardı.”

“Ya da belki de Wade tacize uğrayan bir arkadaşını savunan düzgün bir erkekti sadece,” diye karşılık verdim.

Fleet kirpiklerini titretti ve gözlerini tamamen devirmeden önce kendini kontrol altına aldı. “Belki de,” diyerek geri adım attı.

Kafam karışmış bir halde “Ayrıca birlikte oluyorsa ya da bir şekilde bir ilişkileri varsa bile bu, kesinlikle ona saldırması için Ava’ya daha az neden verir,” dedim.

Fleet omuz silkti. “Bilemem. Belki de Wade ve Kent’i öğrendi ya da onun bir kız arkadaşı olmasından sıkıldı. Ben o güzel gözlerde bir parça çılgınlık sezdim.”

Dediğini umursamayarak “Sen bütün kadınların çılgın olduğunu düşünüyorsun,” dedim.

Fleet bana kaşlarını kaldırdı. “Henüz haksız çıkarılmadım,” diye laf dokundurdu.

“Bak, Ava’nın olay yerine erişimi olduğu konusunda hemfikirim ama Wade’in ölmesini neden isteyeceğini anlayamıyorum. Mantıklı gelmiyor.”

“Belki de istemedi. Daha önce de söylediğim gibi, fazla ileri gitmiş bir uyarı olabilir.”

Gözlerimi kapattım, sonra olay inceleme tahtasına bakmak için tekrar açtım. Wade’in mükemmel suratı bana bakıyordu ve bıçağın göğsüne derin bir şekilde saplandığı anı kafamda tekrar canlandırdım. Ürperdim. Bana bir uyarıymış gibi gelmedi.

“Ava’nın boyu epey bir uzun. İdeal olarak teknisyenler videodaki katili tespit edecekler ve bazı temel fiziksel özellikler elde edebileceğiz. Bir profil oluşturmaya başlayabileceğiz.”

Fleet “Hı-hı,” deyip parmaklarını saçlarına daldırdı. “Umarım hafif kamburu olan kısa boylu orta yaşlı bir zombi için bir güvenlik uyarısı çıkarabiliriz.”

Onun olumsuzluğundan bıkarak “Ben gidiyorum. Biraz uyumaya ihtiyacım var,” diye belirttim.

Fleet “İyi,” dedi. Sonra “Yarın bizim için hangi heyecan verici gündemi planladığını hatırlatır mısın bana?”

“Sabah Lizzie, sonra Sterling’in menajeri Wendy Ferla. Isaacs, Wade ailesiyle tekrar iletişime geçmemizi istiyor. Umarım o zamana kadar Sterling’in kardeşleri de orada olurlar. Cartwright’la da konuşmamız gerekecek. Cinsel taciz bürosuna, onun resmi suçlamaya ne cevap verdiğini sormayı unuttum. Lizzie’yle görüştüktan sonra onları arabadan arayabiliriz.” Bütün yemek kaplarını çöp kutusuna atıp masayı bir havlu kâğıtla sildim. Yapmak zorunda olduğumuz işin çokluğu karşısında da bunalmış hissettim.

Fleet “Büyük gün. Sabırsızlanıyorum,” diye yorum yaptı.

Walter Miller’in olay inceleme odasının yanından geçtim. İçeride hâlâ iki üniformalı polis memuru vardı ve sessizce belgelerin üzerinden geçiyorlardı. Olay inceleme tahtasına bakıp bizimkine kıyasla ne kadar boş olduğunu fark ettim. Üzerime bir umutsuzluk hissi çöktü ama sonunda Walter için yapabileceğim çok fazla bir şey olmadığını bilerek yürümeye devam ettim.

Dışarının buz gibi havası, akciğerlerime yumruk gibi indi. Ofisin iç bıkırtan yapay sıcaklığından sonra şok etkisi yarattı. Sokak lambalarından biri sönmüştü ve ilerideki beyaz aydınlık alana ulaşmak için karanlığın içinden hızlı hızlı yürüdüm. Genç bir erkek, yerdeki bir dala basıp beni sıçratarak arkadan

koşup geçti. Yukarıdaki dairelerden bir kapı kayarak açıldı ve gençlerin heyecan dolu çığlıkları gecenin içine saçıldı. Kapı açıldığı kadar çabucak kapandı ve onların çığlıkları kayboldu.

Yıldızlar bugün donuktu. Şehrin yukarı yayılan ışıltısı onları söndürmüştü.

Telefonumu çıkardım ve bir dizi cevapsız arama gördüm. Babam, Candy, Scott. Kendi kendime kızarak, Ben'i sabah arayacağıma yemin ettim. Oflayarak Josh'ın iyi miyim diye kontrol etmek için gönderdiği bir mesaja göz gezdirdim. Ona çok yoğun olduğum için kısaca bir özür mesajı attım. Sonra Candy'yi aradım.

"Gemma! Hangi cüretle beni şu ana kadar aramazsın? Resmen ölüyorum burada."

"Resmen ölüyorsun demek hımm?" Gülümsedim. "Buna izin veremeyiz."

"Buna inanabiliyor musun?" diyerek tam gaz konuşmaya devam etti.

"Yani ben..."

"Yani bu gelmiş geçmiş en çılgınca hikâye. Gerçekten delilik. Kimse başka hiçbir şeyden bahsetmiyor. Ayrıca kişisel hislerimi ayrı tutmaya da çalışıyorum ama tam anlamıyla mahvoldum. İnanılmaz derecede trajik bir olay. Wade aşırı *yakışıklıydı*."

"Evet ve..."

"Ona çok âşıktım. Biliyorsun değil mi? Sana bunu söyledim değil mi?"

Gülümsedim. "Bir ya da iki kez bahsettin sanırım."

"Eee? Bana ne anlatabilirsin?"

"*Candy*, sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Ah, *hadi* ama. Bir şey olmalı."

"Tek söyleyeceğim bunun tam bir kâbus olduğu. Özellikle de araya giren bir ton gazeteci sözkonusu olduğunda."

Attığım taşı görmezden geldi. "Ama rastgele bir psikopat yapmış bunu değil mi? Filmde aniden çıldırmış birisi mi?"

Dürüstçe "Emin değiliz," dedim.

“Bana gizli bilgi veremeyeceksen havalı bir polis arkadaşım olmasının anlamı ne ki?” Abartılı bir şekilde homurdandı.

Tekrar güldüm. “Affedersin Candy. Ama baksana, belki sen bana yardım edebilirsin. Yarın Wade’in annesiyle babasını tekrar göreceğiz. O nedenle bana şu bahsettiğin para sorunlarından biraz daha bahsedebilmeni umuyorum.”

“Yani mesajımda söylediğim gibi, onun ailesini tanıyan birlikte okula gittiğim bir çocuğu araştırıp buldum. Şu an aslında bayağı hoş görünüyor ki bu da bir artıydı ama her neyse, bana Wade ailesinin ciddi mali sıkıntıda olduğunu duyduğunu söyledi.”

“Ama durum o kadar kötüyse Sterling onlara yardım edebilirdi kesinlikle. En azından onlara borç verebilirdi değil mi?”

“İnsan öyle olacağını düşünür ama belki de istediler ve Wade hayır dedi ya da belki de kimsenin bilmesini istemiyorlardı, çocuklarının bile. Tabii ki biraz araştırma yaptım. Durum kesinlikle kötü. Çiftlik yüzünden berbat birkaç yıl geçirmişler ve bir ton borçları varmış. Mülkleri kocaman ve ona resmen su gibi para akıyor. Orayı ellerinde tutabileceklermiş gibi görünüyor.”

Candy beni aşk hayatımla ilgili sorgulamaya başlayana kadar biraz daha sohbet ettik. O zaman da telefonu kapatmak için bahaneler yurdurdum.

Collins Caddesi’nin köşesinde durdum. Birdenbire soğuk, boş daireme gitmek istemedim. Macy’ye bakındım ama her zamanki noktasında değildi; Lara’yla ve bir yerde güvende olmasını umdum.

Kendi kendime itiraf etmeye bile izin vermeden önce nereye gittiğimi biliyordum. Tenim yanıyordu. Düzinelerce yüzü geçtim. Hatta yüzlerce. Melbourne, Smithson’a kıyasla öylesine kalabalıktı ki ve çok daha fazla insan çeşitliliğine sahipti. Buradaki insanların hepsi bir sürü farklı türden hayatlar sürüyorlardı. Ritüelleri, birçok yerin simyasal bir karışımından oluşuyordu. Şehre doğru çekilen insan yelpazesi sayesinde enerji dolu hissediyordum. Burada, olmak istediğiniz kişi olmanız

daha çok kabul görürdü. Burada, uyum sağlanması gereken bir kalıp, takip edilmek üzere ortaya serilen belirli kurallar yoktu.

Otele yaklaşırken şarap kadehinin kıvrımını neredeyse elimde hissedebiliyordum. Altımdaki kadife lobi sandalyesinin yumuşaklığını da. Yukarıdaki odalardan birinde, ellerimi bir yabancıнын bütün bedeninde gezdirdiğimi hayal edebiliyordum. Girişten geçerken gözlerimi kısarak otel valiz görevlisi çocuğa baktım ve saçlarımı bir yana savurup, paltomu çıkararak sıcak ve gürültülü lobiye adım attım. Bardaklar gelişimi duyururcasına coşkuyla çarpışarak şıngırdıyordu

Cuma, 17 Ağustos

07.12

Şehrin uyanışını izledim. Telefonum kulağıma yaslıydı.

Scott cevap verdiğinde “Merhaba,” dedim. Sesim hâlâ buram buram dün gece kokuyordu.

Alaycı bir şekilde “Selam,” dedi. “Ne güzel bir sürpriz bu. Eminim dün akşam seni aramaya çalıştığımızı görmüşsündür. Ben sana bir dışının düştüğünü söylemek istedi de.”

Düşünmeden “Ona biraz para bırakmayı akıl ettin mi?” dedim.

Telefon hattında uzunca bir sessizlik olduktan sonra Scott abartılı bir sabırla “Evet Gemma. Dış perisi parasını akıl ettim,” dedi.

Kafam zonkluyordu. Gözlerimi kapatıp Scott’ı çocukluğumun mutfağında işe gitmek ve oğlumuzu okula bırakmak üzere hazırlanırken hayal ettim. “Ben’le konuşabilir miyim lütfen?”

Scott benimle uğraşmaktan daha şimdiden bitkin düşerek iç geçirdi. “Evet, bekle. Onu çağırayım.” Durakladı. “Dün akşam da Sterling Wade davasında çalışıyordun sanıyorum. Değil mi? Dün sabah seni haberlerde gördük.”

“Evet, özür dilerim. Dün telefon etmemen için sana haber vermeliydim. Biraz fazlasıyla yoğun bir gündü.”

Scott alaycı bir şekilde güldü. “Gemma, senin için her zaman biraz fazlasıyla yoğun. Ölmüş bir film yıldızının özellikle

sıradışı olduğunun farkındayım ama erişilebilir olmadığın için onu suçlama. Erişilebilir olmaman gayet normal.”

“Scott, şu an bunu yapmak istemiyorum,” diye patladım. “Lütfen Ben’le konuşmama izin ver. Birazdan çıkmak zorundayım.”

Scott’ın bana kızgınlığı küçük otel odama âdeta aktı. “Tabii ki Gemma,” dedi. Sonra da “Biliyor musun? Muhtemelen bu konuda hiç düşünmedin ama bugünlerde sabahları bizim için de epey bir yoğun. O nedenle çabuk bitir tamam mı? Biz de birazdan çıkmak zorundayız.”

Polis olmanın tuhaf bir ek avantajı da dışarıdan bir göz olarak bir hayatı oluşturan çıkışlar, inişler ve ikisi arasındaki minik detaylardan ufak kesitler görmektir. Ben yıllar boyunca her türlü şey görmüştüm: Uyuşturucu âlemi yapılan evleri, ihtişamlı malikâneleri, ıslıl ıslıl genç odalarını, buram buram çile kokan ufak, köhne evleri. Aynı zamanda yatak odası işlevi de gören bahçe kulübeleri ve birkaç ailenin kaldığı mütevazı ufak evler gördüm. Seks kasetleriyle dolu ayakkabı kutuları buldum, özel aşk notları okudum ve dudak uçuklatan türden internet geçmişlerine göz gezdirdim. Başka bir insanın özel hayatına böylece dalmak tuhaf bir şeydi. Birçok insan ölmek üzere olduğunu bilmediği için de biz gittiğimizde birisi bir bilgisayar oyununda duraklat tuşuna basmış gibi oluyordu. Şarap kadehlerinde hâlâ ruj izleri dururdu, duş giderini tıkayan yeni saçlar olurdu. Köpek, yürüyüşe çıkarılmak için mız-mızlanırdı.

Söyledikleri doğrudu. Yani biz birbirimizden farklı değildik; aynı zayıf noktalar, alışkanlıklar ve tekrar tekrar ortaya çıkan sırlarla daha çok birbirimize benzerdik. Ama ara sıra tuhaf bir şey de dikkat çekiyordu. Bir şey rahatsızlık veriyordu. Hiçbir yere gitmeyecek gibi duran ama insanı yine de tekrar tekrar geri getiren ipuçları oluyordu.

Çoğunlukla, çok iyi anlamaya başladığım yabancılarla asla tanışmıyordum. Üzerinde çalıştığım, ölü olduğu varsayılan kurbanların canlı bulundukları iki kayıp kişi davasında, hayal edilen kişilerin kanlı canlı ortaya çıkmaları inanılmaz derecede huzursuz edici bir durumdu. Yine de genelde ölümler ölü kalırdı ama hayaletleri yakınlarda, zihnimde oldukları gibi dururlardı.

Ben, bir maktulün etrafımda olduğunu ve beni ipuçlarına götürdüğünü sık sık hissedirdim. Çözüm olmadığı zamanki soğuk hayal kırıklıklarını ve biz büyük bir gelişme kaydettiğimiz zamanki onaylarını da. Cinayet kurbanlarının bitmemiş işleri olurdu ve onları öylesine zalim bir şekilde koparıp atan dünyada mümkün olan son adalet kırıntısını onlara sunmak benim görevimdi. Karşılaştığım ölmüş insanlar talepkâr olabilirlerdi, düşüncelerimi kontrol altına alıp şakaklarıma sert soğuk yumruklarını bastırırlardı. Zihnim kalabalık bir yer olabiliyordu. Bazen oradan nasıl kaçacağımı bilmeyi diliyordum.

Bir korna sesi, beni önümüzdeki yola geri getirdi. Trafik uzun, yavaş bir sürüncemeye dönüşmüştü ve sabahın erken saatlerinin sisi, saklayacak bir şeyi varmış gibi hâlâ binalara yapışık haldeydi. Fleet yanımda çocuk gibi kıpırdanıp duruyordu.

Biraz önce Scott'la konuşmak beni rahatsız etmişti ve dün akşam yabancı bir adamla geçirdiğim saatler beni hem suyun üstünde tutmuş hem de ruhumun derinliklerine bir yalnızlık tohumu ekmmişti.

Fleet, arabayı Wade'le Lizzie'nin sitesinin dışındaki servis aracı bölümüne park ederken "Yıldızlarla aynı evde olacağın için heyecanlanıyor musun?" dedi.

Alaycı bir şekilde "Evet, sabırsızlanıyorum. Tam bana göre bir şey," dedim.

Kaba bir şekilde "Belki birkaç stil ipucu kaparsın," deyip arabadan indi.

Göğsümden boynuma doğru bir sıcaklık yayıldı. Fleet bütün sabah keyifsizdi. Doğru dürüst merhaba bile dememiş ve

bütün dava toplantımız boyunca suratını ekşitmişti. Giydiklerime baktım. Siyah klasik ceketim bir beden büyüktü ve pantolonum hiç de şık olmayan bir griydi. Diğer yandan Fleet'se, siyah bir kot ve bol, kalın bir deri ceketle tamamen gelişigüzel ama havalı görünmeyi başarıyordu.

Sanki beş yaşındaymışım gibi "Çabuk çabuk," dedi.

Soğuk hava, arabadan inerken yanan suratıma tokat gibi çarptı.

Wade'in binası şu eski tuğlalı, eskiden ayakkabı ya da çikolata üreten fabrikalardan dönüştürülmüş; şimdi de zengin, genç profesyoneller ve onların pahalı eşyalarına adanmış binalardandı. Aşırı şık bir lobiye girdik. Yüksek tavandan uzun bir ipin ucunda görevi bütün alanı aydınlatmak olan tek bir küre sarkıyordu. Uç köşede tekli bir koltuk vardı ve buz kadar pürüzsüz cilalı beton zeminden yürüyerek asansöre doğru ilerledik. Kocaman bir ayna, her hareketimizi yansıtıyordu. Küçük görünüyorduk; dünyanın kıyısına doğru yavaş yavaş ilerleyen hobbitler gibi.

Fleet "Ah, beni yirmili yaşlarımda başındaki kendi ortak kullanımlı evime götürüyor," diye şaka yaptı.

"3. Kat Daire A," deyip ilgili düğmelere bastım. Yukarıda birisi bizi inceleyerek içeri aldı. Sessizce yukarı çıktık. Asansörün kapısında bulanık gümüşü şekillere dönüştük. Bir ding sesi geldiğimizi haber verdi ve içeriden göz kamaştıracak derecede parlayan zemine çıktık.

Lizzie koridorun ilerisindeki bir kapının eşiğinden titrek bir sesle "Merhaba," dedi.

Soğuk ortak alanlara rağmen, daire aydınlık ve havadardı. Odalar, sitedeki bütün dairelerin baktığı yuvarlak bir avlunun etrafındaydı. Ortasından kocaman bir ağaç yükseliyor, sadece birkaç metre ötedeki hipster bölgesindeki keşmekeş ve geleceğin havalı şeylerine yönelik aralıksız arayışın arasında özel bir serap hissi uyandırıyor. Anında aklıma o tasarımın, birini gizlice takibe gayet elverişli olduğu geldi. Sterling, Lizzie ve Brodie'nin güvenlik konusunda ne kadar bilinçli olduğuna

bağlı olarak etraftaki apartmanlarda bu katta ya da daha yukarıda oturan herhangi biri, Wade'in hayatını yaşayışını izlerken hayal güçlerinin sınır tanımamasına izin vermiş olabilirdi. Belki de birisi onun sabahları giyinişini izliyordu veya onu Lizzie'yle seyrediyordu. Ya da Brodie ile. Belki de aylardır onu izliyor; ona yakın olma, ona zarar verme fantezileri kuruyordu.

Lizzie bir sehpanın üstüne dik duracak şekilde konulmuş kocaman bir fotoğraf panosuna bakarken düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Özel dikim kot pantolon ve altın düğmeleri olan hoş kesimli lacivert bir spor ceket giymişti. Kahverengi saçları dağınık dalgalar halindeydi. Boynunda ve parmaklarında mücevherler vardı. Bir iş görüşmesine girmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Yas tutan kimi insanların acıyla aralarında bir kalkan olarak kıyafetleri kullanmalarını, ne kadar iyi görünürlerse kıvrandıran ıstırap anlarını savuşturabilmeleri de o kadar mümkün olacmış gibi en iyi zırhlarını kuşanmaya özen göstermelerini hep çok enteresan bulurdum. Başkalıyrsa kendine bakamaz hale gelirlerdi. Sanki öylesine önemsiz bir şeye bir dakika bile harcamak, ölen kişinin mezarı üstünde dans etmeye eşdeğermiş gibi. Lizzie'nin aksine, sanırım annem öldükten sonra neredeyse bir hafta kadar aynaya bakmamıştım. Görünüşüm aklımdaki en son şeydi.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyordunuz Lizzie?" diye sordum.

Yumuşak bir tonda konuşarak "Yaklaşık on sekiz aydır," dedi.

Onun yanına gidip elimi omzuna koydum. Ben de fotoğraflara baktım. En az yüz tane poz olmalıydı. Çoğunda Sterling ve Lizzie vardı. Güzel yüzleri ve mükemmel vücutları, özel tasarım kıyafetler ve mücevherlerle donatılmıştı.

Bir polis olmak benim yeni bir çevreyi algılayışımı değiştirmişti. Bir odayı didik didik araştırıp bir hayatı altüst ederlerken çeşitli olay yeri inceleme ekiplerinin yanında yeteri kadar

vakit geçirmiştim. O nedenle şimdi de kendimi aynı şeyi çıplak gözlerimle yaparken buldum. Yüzeylerde bol bol bulunan DNA'nın kokusunu alabiliyordum; parmak izlerinin lekelerini, ter ve diğer hoş olmayan vücut sıvılarının kalıntılarını hissedebiliyordum gibiydim. Bir odanın lükslüğü ya da nevresim takımının kalitesi nasıl olursa olsun, hepimiz gittiğimiz her yerde kendimizden parçalar bırakıyorduk. Benim uyduruk kovuk benzeri dairem bile şüphesiz ki benimle; derim, saçlarım ve çoktan ucuz nevresimlerle yıpranmış halının derinliklerine işlemiş gözyaşlarımla ilgili bir sürü bilgi sunardı.

Burada Sterling'in varlığını hissedebiliyordum. Bronz teni, pürüzsüz ahşap rengi parkelere işlemişti. Kalemle çizilmiş gibi biçimli yüzü, mermerlere boğulmuş mutfığa oyulmuştu. Ev sahiplerinin gençliğine rağmen, mobilyalar doğrudan altmışlılardan çıkıp gelmişti. Aşırı şık açık gri koltuklar, kubbe şeklindeki kocaman bakır lambaların altında âdeta ufacak kalmıştı. Kıvrımlı camdan bir orta sehpa koltukların arasındaydı ve köşede de retro bir gramofon vardı. Duvarları, geçmişten sabun, bira ve Coca-Cola'nın faydalarının promosyonunu yapan ikonlaşmış reklamların devasa posterleri süslüyordu. Solan beyaz güllerle dolu büyükçe bir vazo, dikdörtgen mutfak tezgâhının üstünde ufak bir ağaç gibiydi. Sterling'in uzun, şekilli vücudunu koltuğa uzanmış bir halde hayal ettim. Belki de Lizzie yanına kıvrılmıştı, o da onun saçını okşuyordu. Zihnimde canlanan görüntü değişti: Şimdi de Sterling ve Brodie tutkulu bir şekilde sarılmışlardı; kıyafetlerini çıkarırken kolları havaya kalkıyordu ve öpüşüyorlardı.

Kafamı iki yana salladım ve koltuk tekrar boşaldı.

Lizzie koltuğa oturarak minderlere yaslandı. Bugün yaşı daha büyük görünüyordu. Okullu kız kıyafetleriyle değildi ama hâlâ gösterişliydi. Yüzünün simetrisine rağmen Ava kadar güzel değildi. Dikkat çekmeyen bir yanı vardı. Bir sanat eserinden ziyade boş bir tuvaldi. Yine de ıslıklı berraklığı karşısında kendimi kusurlu ve düz hissettim.

Arkamdan bir erkek sesi “Merhaba,” diyerek hafifçe sıçrama neden oldu.

Lizzie’nin erkek kardeşi Kit mutfağa girdi. Bir bardak su doldurup ablasına getirdi. O da karşılığında ona belli belirsiz gülümsedi. Kit onun yanına oturup elini hafifçe sıktı.

Fleet’le ben karşıdaki koltuğa oturduk. Lizzie bana baktı. Gözleri bir bebeğinki gibi odaklanamadan bakıyordu. Bir kez daha belli belirsiz gülümsemeyi başardı. Cansız bir şekilde konuşarak “Teşekkürler. Geçen akşam benimle ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim. Siz orada olmasaydınız başa çıkamazdım. Çok naziktiniz,” dedi.

“Korkunç bir şoktu. Şu an nasıl hissediyorsun?” dedim.

Cevap vermek için ağzını açtı ama hareketi bütün bedeninin çökmesine dönüştü ve birdenbire kafasını ellerine bastırıp hıçkırıklara boğuldu. Kit onun sırtını sıvazlayarak kafasının üstüne öylece baktı. Birkaç dakika sonra Fleet ayağa kalktı ve dikdörtgen mutfak tezgâhının üstünden bir kutu peçete alıp getirdi. Onu orta sehpanın üstünde Lizzie’nin yanına koydu. Sonra tekrar yanına oturdu.

Lizzie peçetelere can simidi gibi sarılırken Fleet ona “Bro-die nerede?” diye sordu.

Kit “Yürüyüşe çıktı,” diye cevap verdi.

Lizzie “Çok kötü bir halde. İkimiz de öyleyiz,” diye ekledi.

“Sana birkaç soru sormak istiyoruz Lizzie. Dayanabilir misin sence?” dedim.

“Evet. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Özür dilerim...” deyip kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. “Ben sadece bunun gerçekten olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Lizzie, sen Sterling’i çok iyi tanıyordun. Ayrıca belli ki biz de çarşamba günü ne olduğunu çözmek için elimizden geleni yapıyoruz. Senin bilmemiz gerektiğini düşünebileceğin herhangi bir şey var mı diye merak ediyoruz,” dedim.

Lizzie kafasını kaldırdı. Gözleri yaşlarla doluydu. Derin, titrek bir nefes aldı. “Sanmıyorum.”

“Sterling hayranlarından gelen tuhaf mesajlardan bahsetmedi mi hiç? Herhangi bir şeyden korktuğundan ya da rahatsız olduğundan.”

“Pek değil. Bir sürü insan ona internetten yazıyordu ama tehlikeli olduklarını sanmıyorum.”

“Ya oyuncu ekibinden diğer kişiler ya da çekim ekibinden?” diyerek ısrar ettim. “Onlardan herhangi biriyle yakın mıydı?”

“Herkesle arkadaş gibiydi ama onlarla gerçekten arkadaş değildi. Aslında bir açıdan utangaçtı.”

Fleet “Takip edildiğinden bahsetmedi mi hiç?” diye sordu.

Lizzie kafasını kaldırdı ve gözlerine biraz can geldi. “Yani olabilir. Sterling bu konuda bir şey söylemişti.” Onun adını söylerken sesi biraz çatladı ama ellerini orta sehpanın üstüne koyup kendini sakinleştirmiş gibi duruyordu. “O zaman üzerine hiç düşünmedim ama belki de şimdi...”

Ona teşvik edercesine baktım. “Ne söyledi Lizzie?”

“Yani iki hafta kadar birinin kendisini takip ettiğini düşündüğü için ürküğünü söyledi.” Gözlerinden yine yaşları sildi. “Ben bunu gülüp geçiştirdim sayılır çünkü muhtemelen takip ediliyordu. Yani bir ünlüydü o. İnsanlar her an onunla konuşmak, fotoğraf çektirmek istiyorlardı. Bu, ikimize de bazen biraz oluyor.”

“Ama o bunun farklı olduğunu mu söyledi?” dedim.

“Sanırım. Bana bahsedecek kadar farklı.”

Fleet “Bahsettiği kişiyi görmüş mü? Nasıl görüldüğünü tarif etti mi?” diye sordu. Televizyon izler gibi koltuğuna çöktü ve bu lakayt tavrına epey bir gıcık oldum.

Lizzie bize çaresiz bir ifadeyle baktı. “Hayır. Sadece bir gün eve gelirken bir adamın kendisini takip ettiğini düşündüğünü söyledi. Özür dilerim. Keşke size anlatacak daha çok şeyim olsa. Yapımcımız Katya March’la çekim programımız konusunda görüştüğü gün olduğunu hatırlıyorum. Programı Sterling’in planladığı bir Los Angeles seyahatine uydurmaya çalışmışlardı. Binamızın yakınındaki bir barda buluştular. Adını bilmiyorum ama nerede olduğunu biliyorum. Size gösterebilirim.”

Şansımızın yaver gidebileceğini ve o akşama dair birtakım güvenlik kamerası kayıtları bulabileceğimizi düşünerek “Bu-luştuklarında saat geç miydi? Sterling’in eve saat kaçta geldiğini hatırlıyor musun?” diye sordum ama pek olası değildi bu. Çoğu ufak iş yeri sadece bir ya da iki haftalık kayıt tutarlardı.

“Hayır, ben eve ondan hemen önce geldim. Sekiz civarlarında olabilir. Eve yürüyerek geldi. Evimize on dakika mesafede. Sterling daha önce de takip edildi ama normalde sadece imzasını isteyen insanlar oluyor. Bu kez biraz ürkmüş gibi görünüyordu ki bu hiç de ondan beklenecek bir şey değil.”

“Söylediğiyle ilgili hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?” diye üstüne gittim.

Lizzie dudağını ısırarak kafasını iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

Fleet “Bunu kesinlikle araştıracağız. Size başka sorular da sorabilir miyiz?” dedi.

Lizzie’nin telefonu koltukta yanında titreyip duruyordu ama onu görmezden geldi.

Gözlerini kırpıştırarak “Tabii ki,” dedi.

“O zaman Riley Cartwright’la başlayalım. Filme oyuncu olarak seçilmeden önce onu tanıyor muydunuz?”

“Sterling’le nasıl tanıştığımızı duymak istemiyor musunuz?” Parmaklarıyla su bardağını sıktı ve yine ağlamanın eşigindeymiş gibi görünüyordu.

Fleet bir anlığına şaşırarak “Ah, tabii ki. İyi bir fikir bu. Bize onu anlatın,” dedi.

“Sterling *The Street*’te oynuyordu. Biliyorsunuz değil mi? Hani şu pembe dizi.”

Kafa sallayarak onayladık.

“Ben çocukken bir ton rolde oynadım. Çoğunlukla da baş kahramanın yanında. Bilirsiniz işte. Ara sıra ufak tefek bir rep-lik ama asıl kısım değil. Annem ölmeden, çok fazla oyunculuk ya da modellik yapmadan önce okulu bitirmem konusunda çok ciddiydi. Ama ben herkesle bağlantıyı korudum ve yıllar içinde oyuncu ekibinden birkaç kişiyle birkaç tiyatro oyununda yer aldım, onları etkinliklerde gördüm. Öyle şeyler.”

“Peki. Sterling’le sette mi tanıştın o zaman?” diye sordum.

“Hayır.” Alt dudağını sarkıttı ve hafifçe titretti. “Hayır, çektiğimiz bu film birlikte ilk işimiz olacaktı.”

“Peki o zaman nasıl tanıştınız?” Fleet ciddiydi. Belli ki Lizzie’nin tekrar gözyaşlarına boğularak dağılmasını istemiyordu.

“Şey... *The Street*’teki kızlardan biri, Milla Hersham var ya? O, Rose Flightman’ı oynuyordu.” Lizzie tekrar bir bana, bir Fleet’e baktı ama ikimiz de boş boş bakıyorduk. “Bilmiyor musunuz? Neyse işte o üç yıl önce evinde bir parti verdi ve ben de katıldım. Sterling’le tanışacağım için öylesine heyecanlıydım ki... Yani oradaki kızların yarısı öyleydi ama ben onunla iş hakkında konuşmayı gerçekten istiyordum. Oyunculuk hakkında yani. Ondan bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüm.”

“Ama sonra aranızda bir çekim oldu değil mi?” dedim.

Lizzie gülümsedi; sonra da gerçek, geçmişten üstün gelince suratını buruşturdu. “Evet. Yani anında değil. O akşam birlikte falan olmadık ama iletişim içinde olduk. Kısa bir film çeken arkadaşlarından birine benden bahsetmeyi önerdi. Bana seçmeleri haber vermeyi, o tarz şeyleri.”

Nazikçe “İyi birine benziyor,” dedim.

Lizzie ellerini birleştirip bükerek “Evet. Harikaydı. Zamanı konusunda her zaman çok cömertti,” dedi.

Fleet “Yani sonra da birlikte oldunuz. O ne zaman oldu?” diye üsteledi.

“Belki iki, üç ay sonra. O eylülde ilk doğru düzgün randevumuza çıktık. Geçen yılın başında da onunla aynı eve taşındım.”

“Brodie ne zaman taşındı?” diye sordum.

“Sadece birkaç ay önce. Zor bir dönemden geçiyordu ve Sterling ona yardım etmek istedi.”

Fleet “Aşk yuvanıza davetsiz misafir gelmesini sorun ettiniz mi?” diye sordu.

Lizzie boş bir ifadeyle gözlerini kırptırdı. “Hayır. Biz genelde farklı zamanlarda evdeydik. Sterling sette uzun günler boyunca çalışıyordu. Ben de genelde tiyatro oyunları ve kısa filmlerde rol alarak geceleri çalışıyordum. Ona eşlik edecek birinin olması güzeldi.”

Fleet'e bakmaktan ziyade, kendimi gözlerimi Lizzie'nin üzerinde tutmaya zorladım. Ama Kit'in gözlerinin etrafta gezindiğini fark ederek onun Sterling ve Brodie'yle ilgili şüpheleri olup olmadığını merak ettim.

Fleet "Peki," deyip bacak bacak üstüne attı sonra bacaklarını tekrar açtı. "Peki ikinizin de filmde rol alması nasıl gerçekleşti?"

"Riley ezelden beridir Sterling'le çalışmayı istiyordu. Uzun zamandır birlikte bir projede çalışmayı konuşuyorlardı. Riley iki yıl önce filmi yönetmek üzere seçildi ve başrol için Sterling'i önerdi. Her şey yerli yerine oturuyordu ama sonra finansman kesildi. Herkes yıkıldı. Sterling, Amerika'ya taşınmaktan bahsediyordu ve çekmek için burada kalacağı o film de yoksa o zaman fırsatı yakalayıp gitmemiz ve roller için seçmelere katılmamız gerektiğini düşünüyordu. Ama sonra *The Street*'teki olay örgüsü daha iyi bir hâl aldı ve Sterling bir filmde rol kaptı. O nedenle de bir yıl beklemeye karar verdi."

Lizzie hızlı konuşuyordu. Zihnini meşgul ettiğine ve geçmişle dikkatinin dağıldığına bariz bir şekilde memnundu. Ellerini dizinin üstünde birbirine kenetleyip sıkımayı bırakmıştı ve onun yerine diz kapaklarını tutuyordu.

Fleet öne doğru eğilerek "Ve görünüşe göre hepsi eninde sonunda çözüldü değil mi?" dedi.

Lizzie cevap verirken hafifçe geriye çekildi. "Evet. Bu yılın başında çekim tekrar başladı ve kaldıkları yerden devam ettiler."

Fleet "Herhangi bir kırgınlık olmadı mı?" diye sordu.

Lizzie afallamış gibi görünüyordu. "Hayır. Kızacak hiçbir şey yoktu. Finansman her zaman kesilir. Bu büyüülecek bir mesele değil. Sterling sadece hâlâ filmde rol alabileceğine memnundu. Ayrıca ücret de şahaneydi. Daha önce hiç almadığı kadar yüksekti. Aynısı benim için de geçerliydi." Yine yüzüğünü çektiirdikten sonra dikkatlice "Yani yeterince dürüst olmam gerekirse film Riley için Sterling için olduğundan çok daha önemliydi. Bir süredir doğru düzgün bir projesi yoktu ve çok iyi bir konumda değildi. Yani hepimiz için çok büyük bir

şeydi ama Sterling, Hollywood'dan teklifler almaya başlamıştı. Bana da birkaç rol için seçmelere katılmam teklif edilmişti. Hiçbir şey kesin değildi ama menajerlerimiz şansımız konusunda epey olumlu düşünüyordu. Bence Riley'nin Sterling'e ihtiyacı vardı. Herkes, ona filmde rol verilmesinin yeni yatırımcıların dahil olmasının nedeni olduğunu biliyordu.”

Bu bilginin üzerinde durdum. Riley Cartwright başrol aktörüne böylesine muhtaç olmaktan memnun muydu?

“Cartwright'ın iyi bir konumda olmadığını söylerken ne kastettin?” diye sordum.

İlimli bir tavırla “Bence onun bazı sorunları vardı,” dedi. “Uyuşturucu ve kumar dedikoduları vardı ama sadece laf olabilir. Duyduğunuz her şeye inanmamak konusunda dikkatli olmalısınız.”

Fleet “Cartwright'la ilgili başka dedikodular da var mı?” diye sordu.

Lizzie'nin alını hoş bir şekilde kırıştı. “Hayır. Bazen sinirleniyor ama bir sürü yönetmen öyle zaten. Bazı insanların onunla çalışmakta zorlandıklarını biliyorum ama bana karşı her zaman iyi davrandı.”

Görünüşe bakılırsa cinsel taciz suçlamasını duymamıştı.

Fleet ustalıkla konuyu değiştirerek “Sterling'le siz yurt dışına mı taşınmayı planlıyordunuz?” diye sordu.

Lizzie birinin dediklerine kulak misafiri olmasından endişeleniyormuşçasına odada etrafa bakındı. “Evet, Noel'den sonra. Sterling, Noel'i memleketinde ailesiyle birlikte geçirmek istiyordu. *The Street* için hâlâ kontratı vardı ve ne zaman gideceğimizden yüzde yüz emin değildik ama planlar yapıyorduk.”

Kit gözlerini yere dikmiş öylece bakıyordu. Görünüşe göre Lizzie'yle yakındı ve onun bu konuda nasıl hissettiğini merak ettim.

Fleet rahat bir tavırla “Tamam. Çok güzel. Şimdi de son birkaç günden bahsedelim,” dedi.

Lizzie, Sterling'in ölümünü geçici bir süreyle unutmuş gibi yine şaşkın bir ifadeyle baktı “Son birkaç gün,” diye tekrar etti.

“Evet. Film çekimi pazartesi günü mü başladı?”

Lizzie koltuğunda geriye yaslandı ve bitkinlikle yukarı aşağı kafa salladı. “Evet, haziran ayından beri deneme çekimi yapıyorduk ama resmi çekim bu hafta başladı. Önce birkaç iç mekân çekimi yaptık. Onlar da epey gizli tutuldu. Çarşamba günü ilk sokak günüydü ve duyulmamasını sağlamak her zaman zor olacaktı zaten. Sterling olayı olduğunda, Spring Caddesi’nde büyük zombi sahnesini çekiyorduk. Plan, üç gün boyunca orada çekim yapıp sonra her şeyi tek seferde bitirmekti.” Ağlamaktan kaçınmaya çalıştığı için sesi gidip geliyordu.

Fleet “Peki ya Sterling nasıldı? Olağandışı bir şey var mıydı?” diye sordu.

“Her şey gerçeküstüydü. Ben daha önce hiç öyle bir yapımda olmadım. Her şey tam gaz ilerliyordu. Sterling buna daha alışkındı ama yine de epey bunalmış gibiydi.” Lizzie yoğun ve titremesine neden olan bir hıçkırığa boğuldu. “Biliyor musunuz bir sürü planımız vardı. Ben şimdi ne yapacağım?”

Kit, kararlılıkla onun sırtını sıvazladı. “Her şey yoluna girecek Lizzie,” diyerek onu yatıştırdı.

Lizzie kafasını hafifçe sallayarak onayladı ve burnunu çekip gözlerini bir peçeteyle hafif hafif sildi. Tekrar bize dönerek “Özür dilerim. Bana sorular sormaya çalıştığınızı biliyorum,” dedi.

“Çok iyi gidiyorsun Lizzie,” diyerek onu rahatlattım.

Derin bir nefes aldı. “Tamam. İşte, çok önemli bir haftaydı ama Sterling iyi görünüyordu. Baskıyı hissediyordu ama çekimden keyif alıyordu. Provalar iyi gitmişti ve basın ilgiside gayet güzeldi. Yeni bir dönemin başlangıcı gibiydi.” Sertçe gözyaşlarını sildi.

Fleet “Peki ya sen? Çekimden keyif alıyor muydun?” diye sordu.

Lizzie dalıp gitti. Konuşmadan ağzı açık bir halde Fleet’e baktı. Bir anlığına kilitlenip kaldığını düşündüm ama sonra alçak sesle “Evet, heyecan vericiydi. Karakterimi seviyordum ve Sterling adına çok heyecanlıydım. Her şey çok güzel gidiyordu.”

“Herkesle iyi anlaşıyor muydun? Mesela Ava James’le?”

Lizzie’nin dudakları bir anlığına büzüldü ama sonra ifade-siz bakışı geri geldi ve ağlamasını bastırmaya çalışıyor olabile-ceğini düşündüm. “Söylediğim gibi hepimiz iyi anlaşıyorduk. Performanslar gerçekten birbirine oturmaya başlamıştı. Riley mutluydu. Herkes iyi anlaşıyordu. Mükemmeldi, ta ki... Buna kadar.” Çenesi tekrar titredi ve teni kıpkırmızı oldu.

“Çok özür dileriz Lizzie. Bu, çok zor olmalı,” dedim.

“Evet. Öyle. Bir geleceğim yokmuş gibi hissediyorum.” Hıçkırıklara boğuldu.

Fleet “Sterling sizi hiç aldattı mı?” diye sordu.

Lizzie’nin kafası aniden yukarı kalktı. Yüzünde gözyaşları-nın izi vardı. “Hayır!”

Fleet “Sen onu hiç aldattın mı?” diye ısrarcı oldu.

“Hayır,” derken yardım için bana baktı.

Kit daha dik oturdu ve onun Fleet’e nereye gitmesi gerek-tiğini söylemesini bekliyordum ama dudakları ince bir çizgi halinde kaldı.

Lizzie kararlılıkla “Kıskanç değildi. Öyle hislerin kalbine girmesine izin vermiyordu,” dedi.

“Hiç kavgalara karıştı mı?”

“Hayır. Dürüst olmak gerekirse gerçekten sakın bir adamdı. İnandığını savunurdu ama sinirli değildi. Biz birbirimize gü-veniyorduk.”

Fleet “Yani olanı mantıklı kılacak herhangi bir şey düşün-e-miyorsun, öyle mi?” diye devam etti.

Lizzie afallamış görünüyordu. “Sadece birkaç hafta önce ta-kip edilmesiyle ilgili size anlattığım şey. Yani birkaç tane aşırı hayranı vardı. Çoğunlukla da *The Street*’e katıldığında ama ben bunun gayet normal bir şey olduğunu düşünüyorum. İnsan-lar Facebook ve Twitter üzerinden onu takıntı haline getiri-yorlardı. Bazen ona e-posta ya da menajerine veya televizyon stüdyosuna mektuplar gönderirlerdi. Çok fazla olabiliyordu. Özellikle de çıkacak bir filmi varsa. Bazı insanlar gerçekten ürkütücüydüler ama Sterling asla endişelenmiyordu, o nedenle

ben de endişelenmiyordum. Sizce bunu bir yabancı yapmış olabilir mi? Onunla internette iletişim kuran biri?” Telaşlanarak gözleri kocaman açılmış bir halde dik oturdu. “Belki de ona saldıran öyle biridir. Bir şekilde gizlice sete girmiş olabilir mi?”

“Henüz bilmiyoruz Lizzie.”

Kafasını hızlı hızlı yukarı aşağı salladı ama sonra yine tamamen durgunlaştı.

“Kulağa Sterling’le ilişkiniz çok ciddi gibi geliyor,” diye fikir yürüttüm. “Birlikte yaşamak, büyük bir taşınma planı yapmak, birlikte çalışmak...”

“Çok ciddiydik,” deyip yüzüğündeki mücevher üzerine vuran narin güneş ışığında göz kamaştırıcı bir şekilde parlarken sol eline baktı. Gözleri yine yaşlar içinde kaldı. “Aslında nişanlıydık. Geçen hafta evlenme teklif etti. Sadece henüz hiç kimseye söylemedik.” Erkek kardeşine özür diler gibi bir bakış attı. “Ailelerimize bile.”

Normalde tebriklerle dolu olacak sessizliği doldurmak için “Güzel bir yüzük,” dedim. Ben bile pahalı olduğunu anlayabiliyordum. Taşı büyüktü ve evimin yakınındaki özel tasarım mağazalarının vitrinlerinde fark ettiğim vintage tarzında yerleştirilmişti.

“Teşekkürler.” Dudaklarında anlık bir gülümseme belirdi. Yüzüğe bakarken gözleri buğulandı. “Çok seviyorum. Antik tarzı tam bana göre. Sterling geçen çarşamba günü, evde romantik bir yemekle bana sürpriz yaptı. Çekim bittikten sonra duyuracaktık.”

Ona sempati dolu bir bakış attıktan sonra Kit’e döndüm. “Sterling’i siz en son ne zaman gördünüz?” diye sordum.

“Ben mi?” Kaşları hafif çatıldı. “Sanırım geçen haftadan önceki hafta sonuydu. Pazar sabahı buraya geldim ve hep birlikte kahve içmeye çıktık. Lizzie’yi de geçen cuma akşam yemeğinde gördüm ama Sterling gelmedi.”

Lizzie “Prova yapmakla meşguldü,” diye fısıldadı.

“Peki siz geçen çarşamba öğleden sonra neredeydiniz?” diye sordum.

“Havaalanında. Lizzie beni aradığında bir iş gezisi için tam da uçağa binmek üzereydim. Doğruca otoparka geri döndüm ve hastaneye gittim,” deyip göz ucuyla ablasına baktı. “Bana söylediğine inanamadım. Hâlâ da inanamıyorum.” Yumuşak bir tonda konuşuyordu. Birçok yönden bana Brodie’yi hatırlatıyordu. Benzer narin bir havaları vardı ve bunun Lizzie’yi, Sterling’in arkadaşıyla ilişkisine dair duyabileceği herhangi bir şüpheyi görmezden gelmeye itip itmediğini merak ettim.

Bunu gizli tutmak konusunda anlaşmalarına rağmen Sterling’in Lizzie’yle nişanlandığını Brodie’ye söyleyip söylemediğini merak ettim. Deneyimlerime göre, genelde gizlilik yemini edilirdi ama aslında kutsal kalan iyi ya da kötü pek fazla şey yoktu.

“Lizzie birazdan sizi yalnız bırakacağız ama etrafa çabucak bir bakmamın sakıncası var mı senin için? Bazen birinin nerede yaşadığını görmenin bize yardımı oluyor,” dedim.

Bana “Elbette,” derken gözleri şüpheli bir ifadeyle Fleet’e kaydı. Kucağına örgü bir battaniyeyi çekip koltuğun ucuna kıvrıldı. “Dün akşam Sterling’in bilgisayarını almak için bazı polis memurları geldi. Sanırım film setindeki kilitli dolaplardan onun telefonunu ve dizüstü bilgisayarını da aldılar.”

“Hepsini geri alacaksın,” diyerek onu temin ettim. “Sadece soruşturmanın işleyişine yardımı dokunabilecek bir şey çıkarsa diye her şeyin üzerinden geçmek için biraz zamana ihtiyacımız var.”

Fleet’le büyük yatak odasına girdik ve kapıyı çekerek kapattım. İçerisi geniş bir alandı. Çarpıcı beyaz duvarın önünde büyük boy, yere yakın dağınık bir yatak vardı. Yorganın katları yatağın alt kısmına yığılmıştı. Pencereler, salonda olduğu gibi yerden tavana kadar uzanıyordu. Pencerenin yanına gidip orta bahçeye baktım.

“Şu ağaç, yazın muhteşem görünüyordur,” diye yorum yaptım.

Fleet büyük raftaki kitapların sırtlarında parmaklarını gezdiriyordu. Raf, kitaplarla olduğu kadar fotoğraf çerçeveleriyle de doluydu. Alaycı bir şekilde “Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Büyüleyici,” dedi.

Yanında durup ona sindirici bir bakış atarak fotoğraflardaki gülümseyen güzel yüzlere baktım. Çoğunda Lizzie, Sterling ve yanlarında televizyon dizilerinden tanıdığım yüzler vardı. Sterling mutlu görünüyordu. Mükemmel yüz hatları bir gülümsemeye bürünmüştü ve teni, otopsi masasından hatırladığım açık grinin aksine bronzdu.

Diğer odadan, Lizzie’nin telefonuna cevap verşi ve kendisine iyi dileklerde bulunan birisiyle konuşurken bir dizi sözcüğün arasında ağlayışının boğuk seslerini duydum.

Fleet “Bu çocuk hakkında ne kadar çok şey duyarsak, o kadar mükemmel görünüyör,” dedi.

“Biliyorum. Mükemmel bir dış görünüş, para, şöhret ve cömertlik. Hatta toplum bilinci bile.” Kraliyet Çocuk Hastanesi’nin Wade’e bağış toplama çabalarına katkıda bulunduğu için teşekkür ettiği bir sertifikayı işaret ettim.

Fleet düşünceli bir ifadeyle “Ayrıca nişanlanmış da. Çapkınlık yapmıyormuş,” dedi.

“Belki de partilerin prensi değildi.”

“Yazık olmuş gibi.” Fleet bir tırnağını kemirdi. “Öyle görünerek çekebileceği kadınları bir hayal et.”

“Sanırım âşıktı,” diye cevap verdim. “Ama bu nişanın Brodie açısından ne anlam ifade ettiğini merak ediyorum. Sence haberi var mı?”

“Olabilir. Onun doğruyu söylediğinden kesin emin değiliz. Hatta Lizzie’nin bile.”

“Ama belki de Brodie nişanı öğrendi ve çıldırdı.”

Fleet bu fikir karşısında canlanmış gibi görünerek “Sence Wade’e saldırmış olabilir mi o?” dedi.

Etrafa bakınırken ayağımı yere vurdum. “Gerçekten bilmiyorum ama olay anında bulunduğu yer bayağı şüphe uyandırıyor. İhanete uğradığını hissetmek saldırmak için iyi bir neden.” Tekli koltuğun üzerindeki katlanmış bir örgü battaniyeyi aldım. Hayatımda dokunduğum en yumuşak malzemeye sahipti.

Fleet “Olabilir ya da belki de Brodie sadece paylaşmaktan bıktı,” dedi.

Üzerinde çalıştığım diğer tutku suçlarını düşündüm. Çoğunlukla kıskanç adamlar olurdu. Neredeyse her biri, sevdiği kadının kendine özgü bir zihni olduğunu keşfetmişti.

“İletişimleri kötü bir yöne gitmeye başladıysa bunu görebilmeliyiz,” diye fikir yürüttüm. “Belki de Wade kendini geri çekmeye çalışıyordu.”

Fleet “Brodie gerçekten de çok hassasa benziyor,” dedi. Komodinin üstündeki bir deste kitabı aldı ve hoşnutsuzlukla yüzünü ekşiterek onları tekrar bir bir yerlerine bıraktı. Uzatarak “Şiir,” dedi. “İnsanların bunları okuduğuna inanamıyorum.”

Lizzie tam da konuşmasını bitirirken salona geri döndük. Su ısıtıcısının kaynayışının fokurtusunu duydum. Kit tekrar mutfaktaydı. Önündeki tezgâhın üstünde, içlerindeki çay poşetlerinin kuyrukları sarkan iki tane kupa duruyordu.

Lizzie’ye “Hazır buradayken bir de Brodie’nin odasına göz atacağız,” dedim.

Şişmiş suratlı Lizzie, kafasını kaldırıp alnını kırıştırarak baktı ama kafa sallayarak onayladı.

Kit “Sıcak bir içecek ister misiniz?” diye sordu. Kafalarımızı olumsuz anlamda iki yana salladık.

Brodie’nin odası büyük yatak odasına kıyasla karanlıktı. Yatak özenle yapılmıştı ama yorgan yıpranmış görünüyordu ve tek gömme raf; lastikler, lolipop ambalajları, bozuk paralar gibi günlük nesnelerin karman çorman dağıldığı bir alandı. Komodinin üstünde birkaç tane boş sigara paketi vardı. Sterling’le Brodie’nin dönme dolapta otururken çekilmiş büyük bir fotoğrafı, odanın en çok dikkat çeken yanıydı.

Fleet etrafa bakınırken “Eşcinsel bir erkek için pek de tarz değil. Bahse girerim ben onu bu konuda yenebilirim,” dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Fotoğrafla ilgili bir şey beni üzdü. Belki de Brodie için Sterling’den geriye kalan tek şey oydu.

“Sadece kısa bir süredir burada. Ayrıca Lizzie onun zor bir dönemden geçtiğini söyledi,” dedim.

“Belki de Wade’in odasında işi pişiriyorlardı,” diye fısılda-
yarak yüzünü buruşturdu. “Orası çok daha hoş.”

“Yeter,” dedim. Onun sürekli iğneleyici laflar etmesinden bıkmıştım.

Odayı son bir kez daha inceledim ve salona döndük. Dışarıdaki ağaca, etraftaki binalara uzanan küçük eller gibi görünen ince dallarına baktım. Sterling’in burada kendini uluorta açıkta hissedip hissetmediğini merak ettim.

“Lizzie, gitmek zorundayız. Ama bilmemiz gereken herhangi bir şey bulursan ya da aklına gelirse lütfen hemen bizi ara,” dedim.

Kocaman beyaz bir kupayı iki eliyle sıkıca tutarken “Sence burada güvende miyim ben?” diye sordu.

“Güvende olduğundan eminim,” diye cevap verdim. “Ama herhangi bir şey seni endişelendirirse lütfen bize haber ver.”

Apartman binasından çıkarken köşedeki mücevher ve el yapımı kartlar satan sokak standına baktım. Elleri birbirlerinin ceplerinde olan uzunlu kısalı çiftler yürüyerek geçerken porse-
len eşyalara bakmak için duraklıyorlardı.

Arabaya yaklaştığımızda Fleet ağzına bir sigara aldı ve onu rüzgârdan korudu. Derin ve hızlı bir şekilde içip onu yere atarak ezdi.

Cansız bir ses tonuyla “Tanrım, bu kadar günde iki güzel aktrise ev ziyareti,” dedi. “Şanslıyız değil mi? Hadi gel,” deyip ben cevap veremeden önce arabanın kapısını çekip açtı. “Menajerimizle görüşmemize geç kalmamalıyız.”

Cuma, 17 Ağustos

11.56

Wendy Ferla'nın South Yarra'daki bembeyaz ofisi insanı bunaltacak bir kâğıt kalabalığına sahipti. Dağınık kâğıtlar, not defterleri, yapışkanlı not kâğıtları, kitaplar ve eski film biletleri; masayı, masanın etrafındaki sandalyeleri ve zeminin büyük kısmını kaplıyordu.

Sterling'in büyük çerçeveli siyah-beyaz bir fotoğrafı kitaplığa yaslanmıştı ve yanında dışı metal içi beyaz küçük tekli muhlardan yanıyordu.

Gözlerinin kenarları kızarmış bitkin ve genç bir kadın; bir deste kâğıdı, iki tane soda şişesinin arkasıyla bir kenara iterek "Wendy birazdan gelecek," dedi. Kafasını yana eğdiğinde uzun küpeleri şingırdadı. "Hemen şurada, dışarıda."

Fleet'le ben dönüp ofisin ikiz kapılarından ufak avluda bir o yana bir bu yana gidip gelen ve cep telefonunda konuşurken hareketle ellerini kollarını sallayan bir kadın gördük.

Yaşı yasal olarak çalıştırılamayacak kadar küçük görünen asistan, bize buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Herkes onu arıyor. Bilirsiniz işte. Olay olduğundan beri." Sterling'in fotoğrafına baktı. "Saatlerdir telefonda. Herkes onunla Sterling hakkında konuşmak istiyor. Yani aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyorlar. Biraz tuhaf."

Fleet kâğıt yığınlarına memnuniyetsizlikle baktı. “İnsanlar tuhaf,” dedi.

Kız, Fleet sanki dâhiymiş gibi “Çok haklısınız,” dedi. “Her neyse, burada olduğunuzu biliyor. O nedenle eminim gelmesi fazla uzun sürmez.”

Fleet kızın geri çekilen bedenine memnun bir ifadeyle bakarak “Teşekkürler,” dedi.

Etrafa bakındı ve dağınıklık karşısında yüzünü ekşitti. “Yani ayakta durduğumuz için şanslıyız. İlginç,” dedi. Tabanca şeklindeki altın renginde parlak bir kâğıt ağırlığını alıp çevirdi ve onu içinde tek bir beyaz gülün olduğu pahalı görünen bir vazoya doğrulttu.

Yine gıcık oldum. Fleet’le aramız hâlâ tuhaftı. Hâlâ sık sık karşı karşıya geliyorduk. Nadir arkadaşlık anlarına rağmen, çoğu zaman çizgileri farklı yönlere giden iki odun parçası gibiydik. Fleet kasıtlı olarak duygusuzdu, insanları sevmeme konusunda fazlasıyla ısrarcıydı ve karşılığında da onlara kendisini sevmeleri için zerre kadar neden vermiyordu. Ayrıca benimle ilgili ne hissettiğine dair hiçbir gerçek fikrim olmaması sinirimi anlatamayacağım kadar çok bozuyordu.

“Tanrım! Hadi ama,” diye geveleyip telefonuna dokunarak yumuşunu masaya indirdi.

Dışarıda Wendy Ferla, hâlâ telefonla konuşurken anlayışlı bir tavırla bir elini havada sallayıp düzgün olmayan bir daire çizerek volta atıyordu.

Fleet de onu izliyordu. “Eee? Bu hatun başından beri Sterling’in menajeriymiş değil mi?”

“Telefonda öyle söyledi,” diyerek doğruladım.

“Onun özel hayatıyla ilgili çok şey biliyor mu acaba?”

“Menajerler normalde müşterilerine bayağı yakındırlar değil mi?”

“Sen yine uyduruk filmler mi izledin Woodstock?” deyip alaycı bir tavırla bana gülümsedi ve parmaklarının seğirdiğini fark ettim. Bir sigara istediğini anlayabiliyordum.

Ben tam “Sadece bir kez olsun düzgün davranmayı dene,” diye çıkışırken Wendy de kapıyı çekip açtı.

O içeri girerken hafif ekşimsi bir çiçek kokusu etrafa yayıldı. Dışarıda görüldüğünden daha uzun boyluydu ama kafasının nerede bittiğini ve saçlarının nerede başladığını anlamak güçtü. Boyalı turuncu dalgaları, yüzünün etrafına dağılmıştı. Bazıları geriye tutturulmuştu ama birçok bukle serbest kalmış, omuzlarından sırtına doğru sarkıyordu. Yüzüne ağır bir ısırap çökmüştü ama kafasını dik tuttu.

“Sizi beklettiğim için özür dilerim. Herkesin olayla ilgili konuşmaya ihtiyacı var,” dedi.

Elimi uzatarak “Ben Dedektif Komiser Yardımcısı Woodstock. Dün konuşmuştuk,” dedim.

Fleet de kendini tanıttı. Sonra da nereye oturacağımızdan emin olamayarak tuhaf bir şekilde ayakta durduk.

Önümüzden geçip bitişik odaya girerek “Buraya gelin. Burası daha güzel. Hem de orada oturacak hiçbir yer yok. Billie bunu düşünmeliydi,” dedi.

Onun peşinden havadar bir salona giderken Fleet bana gözlerini belerterek baktı. İçerisi pırl pırlıldı. İkili bir koltuk ve rahat görünen iki tane tekli koltuk vardı. Bir sehpanın üstündeki kocaman zambak dolu bir vazo, arkasındaki ayna yüzünden daha da büyük görünüyordu. Vazonun dibinde de birkaç buket çiçek vardı; çok sayıda iyi niyet kartı da askerler gibi onların yanında duruyordu.

Wendy “Dikkatim biraz dağınık olduğu için özür dilerim,” dedi ve sonra birdenbire ayağa kalkıp diğer tekli koltuğa geçti. “Lütfen oturun.” Bacağını aşağı yukarı sallayıp duruyordu. “Buna hâlâ inanmıyorum.” Çok sayıda yüzüğün olduğu ellerini hararetle havaya kaldırdı. “Ne yapacağımı şaşırdım gerçekten.”

“Sterling’i en son ne zaman gördünüz?” diyerek başladım.

Sakinleştirmeye çalışıyormuşçasına elini kalbinin üstüne koydu. “Ah, şey... Geçen hafta salı günü. *Death is Alive* provalarıyla öylesine yoğundu ki uzun zamandır ne olup bittiğinden doğru dürüst konuşmamıştık. Öğle yemeği yedik ve geleceğinden bahsettik.” Tuhaf bir ses çıkarıp suratını yelledi. “Ah, Tanrım!”

Onunla göz göze gelerek odaklanmasını sağlamaya çalıştım. “Peki oyunculuğa ilk başladığından beri Sterling’in menajeri olduğunuzu söylediniz, değil mi?”

Kafa sallayarak onayladı. Yüz hatlarındaki ince kırışıklıklara rağmen, genç bir havası vardı. “Evet. Sterling’le o on iki yaşındayken tanıştım. O zamanlar tam bir kasaba çocuğuydu. Sadece bir çocuktuk ama daha o zamandan güzel bir ruhtu.” Bir yerden buruşuk bir mendil çıktı ve onu gözlerine yavaş yavaş değdirdi. “Onu Beauford’ların yanına yerleştirmeye yardımcı oldum. Muhteşem bir aile. Bu sektörün içindeki çok seçkin bir aile. Sadece bir çocukları vardı: Jack. Sterling’i yanlarına alıp Jack’e bir erkek kardeşin varlığını sağlamaktan son derece memnunnlardı. Bu olay onları da çok sarsacaktır. Sterling’e gerçekten kucak açmışlardı.” Birkaç nefes süresince hafifçe ürperdi. “Gerçekten altüst edici bir durum. April ve Matthew’la konuşmak beni mahvediyor. Onlar gibi iyi, dürüst insanlar. Böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Onun başarısını bile zar zor idare ediyorlardı zaten. Buna gerçekten inanmıyorum. Üzgünüm.” Gözlerini kapattı. Dudakları, kendi kendine konuşuyormuş gibi kıpırdıyordu. Bir süre sonra “Bana her şeyi sorabilirsiniz,” dedi. “Ben sadece ne olduğunu bulmanızı istiyorum. Bunun kasıtlı olduğu fikrine katlanamıyorum. Ama siz de zaten bu nedenle buradasınız değil mi?”

Ona “Biz şu an bütün olasılıkları araştırıyoruz,” dedim.

Fleet “Siz Wade’in bütün iş anlaşmalarını idare ediyorsunuz. Doğru mu?” dedi.

“Evet, doğru. Kazandığı her dolar benden geçer.”

“Peki ya bütün reklam ve yazışmaları?”

“Evet,” deyip hevesle kafa salladı. “Bütün bağlantılarını buradaki ekibimle birlikte idare ediyorum.”

“Telefonda konuştuğumuzda Sterling’in bütün sosyal medya hesaplarına yönetici erişimi olduğunu söylemişsiniz.”

Kafa sallayarak onayladı.

“Normal mi bu?” diye sordum.

“Evet. Müşterilerimizin çoğu hayranlarıyla belirli bir oranda etkileşim halinde olmayı istiyorlar ama haberleri ve topluluk yönetimini bize bırakıyorlar. Ama gençler bizzat erişimleri olmasını isterler. İşte onların dünyası böyle sanırım.” Öne doğru eğildi. “Ben çok uzun bir zamandır bu işin içindeyim ve size söyleyeyim, bu sektör son birkaç yılda çok değişti. Artık tamamen farklı bir oyun. Medya canavarını sürekli beslemek zorundasınız. Her şey öylesine kullanıp atılacak şekilde ki insan çabucak alakasız bir hale gelebiliyor.” Koltuğunda kendini geriye bıraktı ve gözleri zambak vazosuna takılıp kalmış gibi oldu. “Sterling dünyayı anlaması ama onun kendisini alt etmesine izin vermeyişiyle eşsizdi. Genç yaştan itibaren çok olgun bir kafa yapısı vardı. Çok nadir rastlanacak türden biriydi. Çok özel.”

Fleet bacaklarını uzatıp koltuğuna yayıldı. “Tabii ki her şeyi gözden geçiriyor olacağız ama sizin bakış açınızdan onun aldığı endişe uyandıracak herhangi bir mesaj var mıydı?”

Wendy iç geçirdi ve kucağındaki telefonuyla oynadı. “Bana bunu soracağınızı biliyordum. Size ne söyleneceğini bilmek zor ve tabii ki de şeyden... Bütün bunlar olduğundan beri bu konuda düşünmekten aklımı kaçıracam.”

Beklenti içinde ona baktık.

Teslim olurcasına ellerini uzattı. “Yani ona her şey geliyordu. Hoş mesajlar, takıntılı mesajlar, tehditler; kariyer tavsiyeleri, eleştiriler ve film teklifleri; evlilik teklifleri, para istekleri, vudu büyüleri. Bu tür şeylerin tamamı. Dünya tuhaf ve muhteşem insanlarla dolu garip bir yer. Bizim Sterling’ın gördüğü türden ilgi çeken başka hiçbir müşterimiz yok. O inanılmaz derecede popülerdi.” Sesi tehlikeli derecede titredi.

Onu üzüntüsünden uzaklaştırmaya çalışarak konuşmaya devam ettim. “Tehdit derken ne kastettiniz?”

Telefonu titremeye başladı. Ekranı baktı ve dudaklarını parmaklarıyla çekiştirerek “Bazı şeylere inanmanın güç olduğunu ama kendisine gelen hiçbir şeyin sıradışı olmadığını siz kendiniz de göreceksiniz. Hatta çılgınca şeylerin bile. O diğer

müşterilerimizden çok daha fazla şey alıyordu ama o tür mesajlar bütün müşterilerimizin aldığı türden normal mesajlar. Bir bilgisayar ekranının ardından her türlü şey mümkün.”

“Hayatına yönelik doğrudan tehditler yapıldı mı hiç?” diye sordum.

“Hayır. Birkaç kez, insanlar onu izlediklerini söylediler, onu takip ettiklerini ya da onunla nasıl sevişeceklerini tasvir ettiler. Ara sıra şiddet tehditleri de vardı.” Bize sırayla bakarak anlamamızı bekledi. “Ama dürüst olmak gerekirse bu öylesine normal ki endişelenmedim. Her tehdidi bildirebilmemiz mümkün değildi ki. Öyle olsa hiçbir iş yapamazdık.” Gözleri doldu.

“Eh, bütün bunların üzerinde çalışırken herhangi bir sorumuz olursa şüphesiz iletişim halinde olacağız. Şirketinizin bazı banka hesaplarına da ihtiyacımız olabilir. Sanıyorum bu sorun olmayacaktır değil mi?” Fleet, Wendy bunu reddederse bir sorun olacağını açık ve net bir şekilde belirten bir ses tonu takındı.

Wendy hafif afallamış gibi görünerek “Elbette,” diye cevap verdi.

“Wendy, siz Sterling’i çocukluğundan beri tanıyorsunuz ve Wade ailesiyle de iyi bir ilişkiniz var gibi duruyor. Onlar nasıl insanlar?” diye sordum.

Wendy ellerini kavuşturdu ve ciddiyetle kafasını eğdi. “Sevecen bir aile. Sadece iyi, düzgün kasaba insanları. April bir süreliğine öğretmendi ama aslında tek ilgilendiği çocuklar ve çiftlikti. Matthew da iyi bir insan. Onları düşünmeden edemiyorum. Bunu asla atlatamayacaklar.”

Fleet “Peki ya diğer çocukları?” diye sordu.

Wendy tereddüt etti. “Onları o kadar iyi tanımıyorum,” dedi yavaşça. “Öylesine ünlü, öylesine *mükemmel* bir ağabeyleri olması da muhtemelen onlar için epey zordu.” İkimize sırayla bakarken gözleri parladı. “Gerçekten de mükemmeldi. Eskiden, böylesine özel yeteneği olan bir çocuğun Avustralya’nın küçük bir çiftçilik kasabasında doğmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünürdüm. Onun seçilmiş kişi olduğu şakasını yapardım.”

Fleet “Sterling kardeşleriyle yakın değilmiş,” diyerek araya girdi.

Bu tam olarak bir soru değildi ama Wendy yine de cevap verdi. “Bunun pek de adil olduğundan emin değilim. Bence onların onunla empati kurmaları zordu sadece. Çok farklılar. Hep de öyle oldular. Ayrıca Sterling epey genç yaşta evden ayrılıp her yılın dokuz ayını başka bir aileyle yaşayarak geçirdi. Dürüst olmam gerekirse ona çok daha uygun bir aile. Amy ve Steve Beauford, Sterling’i çok destekliyorlardı. Onu gerçekten anlıyorlardı. April ve Matt’in çocukları için her şeyi yaptıklarını biliyorum ama Sterling farklı bir kumaştandı ve onlar onun oyunculuk tutkusunu zorlayıcı buldular. Sonuna kadar gidebilirdi. Aklımda buna dair hiç şüphe yok.” Wendy tekrar öne doğru eğildi. “Daha geçen hafta Amerika’da günlük bir dizide başrol ve çok önemli bir Kanada filminde daha küçük bir rol teklif edildiğini biliyor musunuz? Resmi olarak söz vermeden önce üzerine düşünmek için biraz zaman istediğini söyledi ama ben ona iki teklifi de kabul etmesini söyledim. O roller onun için büyük bir adım olurdu ve haritada gerçekten yerini belli ederdi.”

“Bu konuda düşünmeye bile ihtiyaç duymasına şaşırdım. Bir rüyanın gerçek olması gibi bir şey bu,” dedim.

Wendy gözlerindeki yaşları silerek “Gerçekten vatanına düşkündü. Eğer giderse, bunun sonsuza dek olabileceğini biliyordu. Sadece hazır olduğundan emin olmak istedi,” dedi.

Fleet “Wade ailesine geri dönersek, Sterling sizinle kardeşleri hakkında konuştu mu hiç?” dedi.

“Pek sayılmaz. Kız kardeşinin evlendiğini biliyorum. O zaman birkaç günlüğüne eve gitti. Bazen bir parça suçluluk duyuyordu. Bilirsiniz işte, önüne çıkan bütün o harika şeyler yüzünden. Yine de annesi ve babasıyla iletişimi korumak konusunda bayağı iyiydi. Onlarla her zaman konuşuyordu ve onların hayatına dahil olduklarını hissetmelerini sağlıyordu. Bu, onların alanı olmasa da annesiyle babası da onunla gurur duyuyorlardı elbette. Ben de Melbourne’e geldiklerinde onlara

hep destek olmaya çalıştım, özellikle de Sterling'in yaşı daha küçükken."

"Peki Sterling, Beauford ailesine yakın durmaya devam etti mi?" diye sordum.

Wendy "Kesinlikle iletişim halinde oldular," diyerek Amy Beauford'un bana söylediğini doğruladı. "Sterling'in onlardan kariyer tavsiyesi beklemeye devam ettiğini biliyorum ki bu çok mantıklı. Yaratıcı anlamda çok ortak yönleri var."

Fleet "Peki ya Lizzie Short?" diye sordu.

Wendy ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Yersiz konuşmak istemem ama ben kişisel olarak Sterling'in o ilişkiye ilgisini yitirdiğini düşünüyorum."

"Böyle söylemenize neden olan nedir?" diye sordum.

Wendy derin bir nefes verdi ve omuz silkti. "Sterling aslında Lizzie'yi taşıyordu. Bunu asla anlamadım ama ona karşı inanılmaz derecede iyiydi. O kıza karşı gerçek bir zaafı var gibiydi. Onu kanatlarının altına aldı ve onun en büyük destekçisiydi." Bizi sustururcasına ellerini havaya kaldırdı. "Yani beni yanlış anlamayın şimdi. Çok tatlı bir kız ama Sterling bambaşka bir seviyedeydi. Gelecek yıl falan gibi, o ilişki doğal bir sona ulaşırdı."

Fleet kaşlarını kaldırdı. "Hımm, bu tuhaf. Biz de Lizzie'yle konuşuyorduk ve o bize Sterling'le nişanlandıklarını söyledi. Görünüşe göre, Sterling geçen hafta evlenme teklif etmiş ve çekimden sonrasına kadar bunu gizli tutacaklarmış."

Wendy'nin şaşkın suratını inceledim.

Sonunda "Aptal çocuk," dedi.

"Yani siz onaylamaz mıydınız?" diye sordum.

Wendy kucığında birbirine dolayarak yumruk yaptığı ellerine baktı. "Dürüstçe söylemek gerekirse mi? Hayır."

"Size Lizzie'ye evlenme teklif edeceğinden bahsetti mi hiç?"

Wendy kısaca "Hayır. Tek kelime bile etmedi," dedi.

Fleet "Sizinle sırrını paylaşmaması tuhaf," diye yorum yaptı.

Wendy biraz geri çekildi. "Onun özel hayatını yönetmiyordum ben," dedi. "Ama nişanlı olsun ya da olmasın, bu ilişkinin

uzun süreceğinden emin değilim. İkisi de bazen kendi romantik ilişkilerine kapılıp gidiyorlardı. Biliyor musunuz o bir yetim ve epey ilgiye muhtaçtı. Sterling'e gerçekten de yapışıp kalmıştı. İlişkileri son derece birbirine bağımlı bir hal almıştı. Ama sanırım bunun artık bir önemi yok." Yenilmişçesine omuzlarını dik tuttu. Sonradan aklına gelmiş gibi "Zavallı kız," dedi.

"Brodie Kent," dedim.

Wendy daha dik oturdu ve tedirginlikle bana baktı. "Ne olmuş ona?"

"Sterling için ne anlam ifade ediyordu o?" diye ısrar ettim.

Wendy açık açık "Bir sülük," dedi.

Şaşkınlığının yüzümden okunmasına izin vermedim. "Böyle söylemenize neden olan nedir?"

Wendy sesini sanki bir komplo teorisi öne atacakmış gibi alçaltarak "Bakın, bu biraz sert kaçabilir ama bu dünyada karşınıza yanlış nedenlerle size yaklaşan insanlar çıkıyor. Brodie Kent kendisinden bir şey yaratmak için yanıp tutuşuyordu ve Sterling'i sıraya kaynak yapmanın bir fırsatı olarak gördü."

Fleet sesli bir şekilde burnunu çekerek "Bir fırsatçı mı?" diyerek onu konuşmaya teşvik etti.

"Evet. Bu, onu tarif etmenin güzel bir yolu. Pek yetenekli değil ama çok büyük planları var. Sırf bağlantısı olduğu için ünlü olabileceğini düşünmüştür eminim."

Risk alarak "Wade'le çok yakın olduklarını iddia ediyor gerçekten de," dedim.

Wendy bu ihtimali geçiştirircesine bir kahkaha attı. "O da diğer herkes de. Dürüst olmak gerekirse o çocuk hayal dünyasında yaşıyor." Gittikçe daha hararetleniyordu. Keder, bir anlığına unutulmuştu. "Onun Sterling'e karşı hisleri olduğundan şüpheleniyorum. Takıntılıydı. Ama tek taraflı bir şeydi bu." Kafasını iki yana salladı. "Sterling'e Brodie'nin Lizzie'yle yaşadıkları eve taşınmasının kötü bir fikir olduğunu söyledim. Sağlıklı değildi bu. O çocuk ona kabul etmesi gereken roller ve işbirliği yapması gereken markalarla ilgili hep tuhaf tavsiyelerde bulunuyordu."

“İlişkiler söz konusu olduğunda Sterling’in pek de iyi bir karar verme yetisi olmadığını düşünüyor gibisiniz,” diye yorum yaptım.

Wendy dağınık saçlarını bir kenara iterek bunu düşündü. “Ben her zaman ona karşı epey korumacı olmuşumdur. Kabul ediyorum,” derken mahcup bir ifade takındı.

“Söylediğim gibi çok sadıktı ve kibar. İnsanlara yardım etmek istiyordu. Bunun da başarısı yüzünden duyduğu vicdan azabını dindirmesine yardımcı oluyordu.”

“Yani bir projesi... Yardım edeceği biri olmasından hoşlanıyor muydu?” diyerek onu konuşmaya teşvik ettim.

“Evet.” Telefonunun ekranı yine yandı ve bir anlığına ona dikkatlice baktı. “Doğru. Sanki etrafını kendisine ihtiyacı olan insanlarla doldurmuş gibiydi. Şöhret yüzünden gözü pek kamaşmazdı. Özgüvenli ama alçakgönüllüydü. Hiç ukala değildi.”

“Peki ya Ava James?” diye sordum. “Dedikoduları duyduk. O cephede bir şey var mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama onun için muhteşem bir eş olurdu.” Wendy’nin gözleri uzaklara daldı. “O tam anlamıyla bir yıldız. Sterling ondan çok şey öğrenirdi.”

Fleet olumsuz bir havayla “Lizzie’nin bu konuda mutluluktan havalara uçacağını hayal edemiyorum,” dedi.

“Tabii ki uçmazdı ama onların aşkı tam anlamıyla gençlik başımda duman aşkıydı.”

“Nişanlanmışlar,” diye hatırlattım ona.

Wendy omuz silkti. “Nişanlar atılır. Eminim bunun için Sterling’e baskı yapmıştır.”

Onun Wade’in Lizzie’yle ilişkisini böylesine bir kenara itişini ilginç buldum. “Sterling sizinle Ava hakkında konuştu mu hiç?”

“Evet. Onunla çalışmayı çok seviyordu. Bu film, Sterling için bambaşka bir seviyeydi. Riley Cartwright aklını kaçırmış ama yetenekli bir yönetmen. Geçen ay birkaç deneme çekimine gittim. Ava ve Sterling arasında yoğun bir çekim vardı.”

Tek kaşımı kaldırarak “Cartwright hangi anlamda aklını kaçırmış?” diye sordum.

“Birçok yönetmen gibi ruh hali bir iyi bir kötü. Onunla görüştüğüm birkaç sefere bakılırsa muhtemelen bir şey kullanıyor ama işi bitiriyor ya da bitiriyor gibi görünüyor.”

“Sterling’le o iyi anlaşılır mıydı?”

“Çoğunlukla. Sterling onun huysuzluğuna sinir oluyordu ama ona yeterince iyi dayanıyordu.”

“Aralarında ufak bir kopukluk olduğunu duyduk. Geçen hafta yaşanan bir tartışma,” diyerek üstüne gittim.

Wendy şaşkın görünerek “Ben o konuda hiçbir şey bilmiyorum,” dedi.

O bize hiçbir şey sormadan önce Fleet “Peki film şimdi ne olacak?” dedi.

“Hiçbir fikrim yok. Ben sadece cenazeyi atlatıp elimden geldiğince Wade ailesine yardımcı olmak zorundayım. Diğer her şey bekleyebilir.” Sakin duruşu bozulur gibi oldu. “Daha önce hiçbir müşterim ölmedi.” Dudağını ısırды ve parmaklarını saçına daldırdı. “Buna bir türlü inanmak istemiyorum.” Telefonu tekrar çaldı ve önce ekrana sonra da bize baktı. “Bu kişiyle gerçekten konuşmalıyım. Daha ne kadar sürecek?”

Fleet “Bitti,” dedi. Ayağa kalktı. Hareket ettiğinde şaşırtıcı derecede kopkoyu tüyleri olan bronz gövdesi göründü.

Ben henüz bitirmemiştim. “Wendy, Sterling’in tehlikede olduğuna dair ufak bir şüphe duydunuz mu?” dedim.

“Onun için her zaman endişeleniyordum,” derken gri gözleri ciddiydi. “O çocuğu kendi çocuğum gibi severdim.” Ağlama hissini bastırmak için yutkundü. “Ama en kötü kâbuslarımda bile böyle bir şey olacağını düşünmezdim. Hatta onun büyük şöhret olup beni terk etmesinden daha çok endişe duyuyordum.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Muhtemelen öylesi kaçınılmaz olsa da.”

Sterling’in ölümüyle bu kadının da kendi hayallerini kaybettiğini fark ederek nazikçe “Öyle yapabileceğinden bahsetti mi hiç?” diye sordum.

“Her zaman benim sonsuza kadar menajeri olacağımı söylediler ama eminim aklından geçmiştir. İnsanlar her an kulağına

bir şeyler fısıldıyorlardı. Ayrıca artık genç olmadığım da bir sır değil.” Yüzü düşerken alını kırıştı ve umutsuzluğu âdeta elle tutulurdu. “Ama Sterling sadıktı. Muhtemelen de fazlasıyla sadık.” Derin bir nefes alıp gözlerinin altını silerek makyajını etrafa bulaştırdı. “O çocuk her zaman insanların içindeki iyiyi bulurdu. Diğer herkese görünmez olsa bile.”

Cuma, 17 Ağustos

14.27

Fleet “Yani önemli bir Hollywood filminde başrol oynamanın yanı sıra, erkek ev arkadaşıyla gizli bir ilişkiyi ve gizli bir nişanı devam ettirirken dünyayı ele geçirmeyi planlıyormuş. Ayrıca boş zamanında, gizli yıldız adayı kız arkadaşının fazla üzerine giden adi bir yönetmenle kahramanca yüzleşmiş,” deyip ıslık çaldı. “Adam görünüşe göre benden de daha organizeymiş.”

Sivil polis aracının burnunu bir grup çılgın gazetecinin arasından geçirip Wade’in ailesinin kaldığı St Kilda Otel’ine doğru yönlendirirken “Gerçekten de kendini epey bir meşgul ediyor gibi duruyor. Ama Ava’nın bir arkadaştan daha ötesi olup olmadığını bilmiyoruz,” dedim.

Fleet’in gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. Wade’in güzel aktrisle yatmamasına imkân olmadığını düşünüyor olmalıydı.

Fleet “Bilmediğimiz epey bir şey var. Bunun yerine bana her zaman evsiz bir adamın hoş ve basit ölümünü verebilirsin,” diye geveledi.

Fleet’e karşı çıkacak bir şey söyleyecek gibi oldum ama sonra aksine karar verdim. Aramızdaki gerilimi artırmak istemiyordum.

Fleet, arabayı Wade ailesinin kaldığı otele benim sürmemde ısrar etti. Şimdi de kişisel telefonu ara ara mesajlarla titrerken huysuz huysuz camdan dışarı bakıyordu.

Kasılarak “Bakacak mısın şunlara?” diye sordum.

Cevap olarak homurdandı.

St Kilda Yolu boyunca yavaşça ilerliyorduk. Silecekler şiddetli yağmura uyum sağlamak için iki kat hızla çalışıyordu. Radyo sunucuları Jacoby davasıyla ilgili konuşuyorlardı. “İddialara göre” ifadesini çok kullanıyorlardı ve yasaları ihlal etmekten kıl payı kaçınıyorlardı. Dava, bir bakış açısından dinlediğinizde kulağa çok şaşıla geliyordu. Bütün entrika, olay inceleme odasındaki kâğıt destelerinin ve Nan’ın görgü şahidi ifadelerinin çıkmazını kasvetli bir şekilde tekrar anlatışıyla taban tabana zıttı.

Ne yazık ki olaya sarf ettiğimiz kaynaklara rağmen, çok az somut delil elde etmiştik. Bu arada da medya, anahtar niteliğindeki görgü şahidi Sasha’nın yıllar boyu kronik uyuşturucu madde kullanımının ardından, şu an da yürüyen bir uyuşturucu madde kokteyli halinde olduğunu doğrulamaktan son derece memnuniyet duyuyordu. Ölen kadın Ginny Frost’un yılbaşında intihara teşebbüs ettiğinin açıklanmasının da duruma katkısı yoktu. Şu an davalarımıza uygulayabileceğimiz tekniklere rağmen, birçok şey hâlâ kimin ne gördüğünde bitiyordu. Bir çift gözün daha, özellikle de güvenilir bir şahide ait olan gözlelerin, Sasha’nın o gece gördüğünü iddia ettiğini desteklemesine çok ihtiyacımız vardı.

Sasha’nın, Jacoby’yle Ginny’nin tartışmalarına kendisi gibi şahit olduğunu söylediği genç sarışın adam hiç ortaya çıkmamıştı. Jacoby de o akşam balkona çıktığını inkâr ediyordu. Üzgün bir ifadeyle “O çok sorunlu bir genç kadındı,” demeyi pek seviyordu.

“O öyle diyor bu böyle,” diye homurdandım.

Fleet “Aklini mı kaçırıyorsun orada?” diye söylenirken hareketli bir şekilde telefonunda bir şeyler yazıyordu.

“Jacoby davasını düşünüyordum da. Davanın nasıl da onun sözüne karşı eskortun sözlerine kaldığını.”

“Bu davalarda her zaman bu halt olmaz mı?”

“Sanırım öyle.”

“Yani o kadının gördüğünü iddia ettiği gizemli seksi adam buhar olup uçmadıysa bir faydası olurdu herhalde.”

Fleet haklıydı. Sasha çok sarhoş olsa ve karanlık oda-da yüz hatlarını algılayamamış olsa da genç adamın düzgün bir tasvirini yapmıştı: Yirmi beş yaşlarında, sarı saçlı, atletik. Ancak görünüşe göre diğer konuklardan hiçbiri onu gördüklerini hatırlayamıyorlardı. Çoğu kırklı, ellili yaşlarındaydı ve çatı katında veya asansörlerde de hiçbir görüntü kaydı yoktu. Girişten alınan görüntülerin hiçbirinde de Sasha’nın tasvirine uyan kimse bulunmuyordu. Gizemli adam, gittikçe daha çok Sasha’nın hayal gücünün bir parçası gibi görünüyordu. Bu da Jacoby’nin son derece hoşuna giderdi.

Gösterge panelindeki düğmelere parmak ucumla basarak sıcaklığı yükseltmeye çalıştım. “Tanrım, buz gibi.”

Fleet nemrut bir şekilde “Alış buna. Bu hafta sonu dağlarda kar olacağını tahmin ediyorlar. Bana memleketimi özletmeye yeter,” dedi.

Şaşırarak “Sen buralı değil misin?” dedim. Başka bir yerden gelen tek kişinin ben olduğumu düşünmek gibi bir eğilimim vardı.

Fleet, belli ki daha fazla açıklamak yapmak istemeyerek “İh,” dedi.

Dikkatimi tekrar yola verdim. “Peki. Nereye gidiyorum o zaman?”

Fleet “Fitzroy Caddesi’ndeki gösterişli bir mekâna. İleriden sola dön, şu beyaz park halindeki aracın arkasından.”

Bizi beceriksizce dar bir otoparka götürdüm. Dışarıda gözlerini telefonlarına dikmiş başka bir grup muhabir ve kameralarının lenslerini otelin girişine doğrultmuş birkaç tane kameramanın yanından geçtik.

“Sterling’in kardeşlerinin nasıl olduğunu merak ediyorum,” dedim.

Fleet omuz silkti; parmakları yine telefonundaydı.

Resepsiyon bölümünün arkasındaki cam bir duvardan aşağı sanatsal bir şekilde su akıyordu; parlak atkuyruklu ve göz ka-

maştıracak derecede beyaz dişleriyle gülümseyen bir kadın bizi selamladı. “Giriş mi yapıyorsunuz?” diye sordu.

Fleet ukala ukala gülümserken ben “Hayır. Wade ailesini görmek için buradayız. Cinayet bürodanız,” deyip ona kimliğimi gösterdim.

Gülümsemesi kayboldu. “Ah, elbette. Zavallı insanlar. Büyük bir trajedi,” deyip gizli bir şey söyleyecekmiş gibi öne değildi. “Az önce internette onun kız arkadaşıyla geçen hafta nişanlandığını da okudum. Çok üzücü bu.”

Fleet abartılı bir öksürük sesi çıkardı.

Kadın mesajı almışa benzeyerek “İı... Her neyse berbat işte,” deyip masanın diğer tarafına geçerek bir telefonu kaldırdı. “Onlara burada olduğunuzu bildireyim.”

Fleet, sadece benim duyacağım şekilde “Nişan haberleri çabuk yayıldı,” dedi.

“Görünüşe göre davada hiçbir gelişme olmadığı için medya, ellerine geçen her şeyi havada kapıyor.”

“Timsahlar gibi,” diyerek onayladı. “Ama onlara Lizzie söyledi herhalde, değil mi?”

Bu konuda düşündüm. “Öyle olmalı. Medya saldırıdan beri onun ensesinde. Belki de bunu açığa çıkarmaya karar verdi. Hem muhtemelen insanların bilmesini istiyor.”

Fleet boynunu esnetti. “Sterling başka birine söylemiş ve o kişi basına gitmiş olabilir mi?”

“Wade ailesi biliyor mu acaba?”

Kız telefonu kapatırken “Doğruca içeri girmeniz için müsaitler. Tam şuradan. Üç numaralı oda. Sağdan birinci,” dedi.

Fleet ona çekici bir gülümsemeyle teşekkür etti. Bana da “Sanırım öğrenmek üzereyiz,” dedi.

Koridorda ilerlerken kaygılıydım. Wade’ler artık oğullarının ölümünü idrak edecek zamanı bulmuşlardı. O nedenle de cümlelerinin hiçlikle bittiği ve göz kırpmayı unuttukları yas tutma sürecine geçmiş olmaları muhtemeldi. Ebeveyn ıstırabının hepsinden daha zor olduğunu düşünüyordum.

Fleet'in eli benim çekimserliğimi aşarak hızla kapıyı çaldı. Bir süre sonra yuvarlak suratlı genç bir adam kapıyı açtı. Bakışları sırayla üzerimizde gezindikten sonra sabit bir şekilde ayaklarımızın dibine yöneldi. Üstünde pazılarını kavrayan soluk gri bir tişört vardı. Saçları Sterling'le aynı renkti ama dokusu farklıydı; ince telli ve sönük. Paul Wade olmalıydı, damat Rowan değil.

Fleet sağ elini uzatıp kendini tanıttı. Paul, Fleet'in elini sırkarken bir yandan da ensesini kaşıdı. Hiçbir şey söylemedi.

Ben de "Dedektif Komiser Yardımcısı Woodstock," diyerek elimi uzattım.

"Annemle babam içerideler." Paul'ün sesi boğuk bir gürültü gibi çıktı. Uzattığım elimi görmezden gelerek yanımızdan ayrırlıp kısa koridor boyunca ilerledi.

Biz onun peşinden giderken Fleet dışlerinin arasından zorla hafif bir hava üfledi.

Genel alan, salon ve mutfakın birleşimiydi. Buzdolabı, fırın ve lavabo kısmının paslanmaz çeliği ıslık ıslık parlıyordu. Dekorun geri kalanıysa pahalı görünen modern bir taştandı.

Wade'ler burada tam anlamıyla sırtıyorlardı. Matthew'un üstünde pamuklu bir gömlek ve yüksek bel kot pantolon vardı. Bir mutfak taburesinde oturmuş, mutfak tezgâhına bakıyordu. Karısı, otuz yaşlarında gibi duran tombul bir kadının yanında koltukta oturuyordu. Onun Melissa olduğunu farz ettim. Eliyle ritmik daireler halinde April'in sırtını sıvazlıyor ve çok üzgün görünüyordu. April'in bütün bedeni sarsılıyordu. Paul, yerde annesinin ayaklarının yakınına oturup tekli bir koltuğun önüne doğru yaslanarak gözlerini, şu an bir yemek programının döndüğü sesi kapatılmış televizyona dikti. Şokta mı diye merak ettim.

Bir cep telefonu çalmaya başladı.

Matthew onu cebinden çıkararak "Affedersiniz," deyip başka bir odaya girerek gözden kayboldu.

Ben April'in yanına oturmaya gittim. "Nasılsınız Bayan Wade?"

Beni duyuyor gibi görünmüyordu.

“Bunlar çocuklarınız mı?” diye sordum.

April robot gibi kafa sallayarak onaylarken koltuktaki kadın “Ben Melissa,” dedi.

Matthew tekrar ortaya çıktı. “Affedersiniz. Çiftliğe çekidüzen vermeye çalışan bazı komşularım var da. Bekleyemeyecek şeyler var. Hayvanlar.”

“Lütfen özür dilemeyin Bay Wade,” dedim.

“Bir haberiniz var mı?” diye sorarken sorusunda göz ardı etmeye karar verdiğim çaresiz bir yan vardı.

Sakince “Henüz somut bir şey yok ama oğlunuzun davasına daha büyük bir ekip sevk ettik. Bunu yapan kişiyi bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

Fleet, küçük bir yazı masasına bakan bir sandalyeyi alıp çevirdi ve bacaklarını iki yana açarak ters oturdu. Bariz bir şekilde Sterling’in erkek kardeşi olan adama “Eee? Adın ne?” diye sordu.

Matthew “Bu Paul. Bu da Melissa. Bizim diğer çocuklarımız,” dedi.

Paul’un yüzü ifadesiz kalmaya devam etti. Melissa elimi sıkıkmak için ayağa kalktı ve aşırı uzun olduğunu fark ettim.

İnsanların aynı malzemelerden yapılp sonunda her birinin tamamen farklı birer yemek olarak ortaya çıkması bana her zaman tuhaf gelirdi. Sterling’in kardeşlerinin ikisi de sarışındı ve dün morgun tavanına baktığını gördüklerimle aynı renk gözlerle sahiptiler. Ama yüzlerinin boyutları farklıydı ve bir şekilde ağabeylerinin ünlü iri gözlerle bakışı onlarda eğreti ve soğuk duruyordu. Tenleri güneşten renk almıştı ama bedenleri iri ve etliydi. Bu da alkol ve aşırı yemek yemeye işaretledi.

Matthew’a “Bay Wade, bu bariz bir şekilde çok zor bir dönem,” dedim. April sessizce ağlamaya başladı. “Dünkü konuşmamızdan beri Sterling’in söylediği ve şimdi önemli gibi görünen, endişelendiği herhangi bir şey geldi mi aklınıza?”

Paul kasabaya özgü bir şive taşıyan sesiyle “Deli bir hayran değil miydi sadece?” diye lafa girdi. “Bütün haberler öyle söylüyor.”

Melissa burnunu gürültülü bir şekilde bir mendile sildi.

“Bir yabancı olabilir,” demekte mahsur görmedim. “Ama bütün seçenekleri gözden geçirmemiz gerek. Bunun planlı bir saldırı olduğundan neredeyse eminiz ve bu da bizi suçun bir gerekçesi olduğunu düşünmeye yönlendiriyor. Ağabeyinizin bilerek ya da bilmeyerek sinirlendirdiği biri olabilir.”

Fleet “İşi ya da özel ilişkileriyle ilgili herhangi bir şeyden bahsetti mi? Endişelendiği herhangi bir şeyden?” diye sordu.

Matthew kafasını iki yana salladı. “Ben kafamda her şeyin üzerinden geçtim, ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım ama insan o tür şeyleri hatırlaması gerektiğini düşünmüyor.” Sanki bir şeyi yerinden oynatmaya çalışıyormuşçasına bir yumruğunu hafifçe göğsüne vurdu. “Çiftlikle ilgili konuştuk. İlgiilenmese bile her zaman sorardı.”

Fleet “Ya sen Paul? Son zamanlarda kardeşinle konuştun mu?” diye sordu.

“Ben mi? I-ıh. Yakın değildik. Konuşacağımız hiçbir şey yoktu.”

Melissa “Birkaç hafta önce ben annemlerdeyken aradı,” diye ekledi. “Onunla biraz konuştum. Filmi sordum. Kocam şu Amerikalı oyuncuyu sever.”

“Bu kadar ön planda bir erkek kardeşinizin olması kolay olamazdı değil mi?” diye fikir yürüttüm.

Paul omuz silkerek “İnsan alışıyor,” dedi.

Paul’un duygusuzluğu karşısında şaşkına dönerek “İkiniz ne zaman buraya geldiniz?” diye sordum.

Melissa “Dün,” dedi. “Babam çarşamba günü ne olduğunu söylemek için beni aradı. Çocukları kocam Rowan onlara birkaç gün bakabilsin diye hazırladım ve uçakla buraya geldim.”

Yumuşak bir tonda “Birlikte gelmediniz mi?” diye sordum.

Melissa “Hayır, ben Karadine’de annemle babamın yakınında yaşıyorum,” diye cevap verdi. “Paul, Castlemaine’deydi. Annemle konuştuktan sonra onu aradım.”

“Castlemaine’de mi yaşıyorsun Paul?” diye sordum.

“Yok. Bir arkadaşımın evine bakıyorum sadece. O yurtdışındayken evini boyuyorum. Çok sık taşınyorum, sadece işin peşinden gidiyorum. Bilirsiniz işte.”

Fleet, görünüşe göre Paul’un Matthew’un bize söylediğini doğrulamasını isteyerek “Sizin için iş ne demek?” diye sordu.

“Ufak tefek işler sadece. Boya yapmak, çit inşa etmek... İnsanların neye ihtiyacı olursa.”

Matthew koltuğun arkasını tutarak “Şeyi yaptınız mı? İııı... Ameliyatı?” diyerek araya girdi.

“Evet,” diye cevap verdim. “Ön otopsi dün gerçekleştirildi. Adli tıp uzmanı son raporunu birkaç gün içinde hazırlamış olacak. İsterseniz bulguları görmek için başvurabilirsiniz ama sizi uyarmak zorundayım, aile üyeleri bu bilgiler karşısında genelde çok üzülyorlar.”

April hıçkırığa boğuldu. Melissa onun elini tuttu.

Matthew “Herhangi bir şey buldunuz mu?” diye sordu. “Faydası olabilecek herhangi bir şey?”

Fleet “Şu aşamada hayır,” dedi ve Mary-Anne’in şu an biz konuşurken oğullarının bedenine ne yapıyor olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Aşağı yukarı kafa salladılar ve kafalarında tekrar tekrar canlanan dehşet sahneleri yüzünden yıkılmış suratlarında beliren acıyı gördüm.

“Lizzie Short’la yakın mısınız?” diye sordum. “Ya da Sterling’in ev arkadaşı Brodie Kent’le?”

April’in ağlaması hafif durdu ama omuzları korkutucu dercede titredi.

Matthew karısına çaresiz bir bakış attı. “Lizzie’yle ziyarete geldiğimiz birkaç seferde tabii ki de tanıştık. Sterling de onu bir kez eve getirdi.” Matthew ellerini kavuşturdu. “İyi bir kıza benziyor ama onu neredeyse hiç tanımıyoruz. Brodie’yle de sadece bir kez görüştük. Geçen yıl, eve taşınmadan önce. Epey ııı... Sanatsal bir tipe benziyordu.”

Matthew bunu homofobisinin bariz belli olacağı bir şekilde söyledi. Sterling’in cinsel kimliğini gizli tutmaya çalışmasının

kurnaz bir kariyer hamlesi olduğu kadar belki de ailesinden gizlemek için de yapılmış olabileceğini fark ettim.

April alçak sesle “Brodie iyi bir çocuğa benziyor ama Sterling’den çok farklı. Fazla hevesli. Ama biz buraya gelmeyi hep çok bunaltıcı buluyorduk,” dedi.

Fleet, kardeşlere “Ya siz ikiniz?” diye sordu.

Melissa “Onunla tanıştık. Yani Lizzie’yle. Yıllar önce,” dedi. Kenarları kıpkırmızı olmuş gözlerini sildi. “Hoş birine benziyordu.”

Fleet “Paul?” diyerek onu konuşmaya teşvik etti.

Paul omuz silkti. “Güzel bir kız.”

“Peki Brodie’yle tanıştınız mı?” diye sordum.

Kafalarını iki yana salladılar.

“Lizzie bize Sterling’le yakın zamanda evlenmeye karar verdiklerini söyledi,” diye açıklayıp önce April’a sonra Matthew’a baktı. “Bu çoktan basına düştü. Bu konuda herhangi bir şey biliyor muydunuz?”

Paul sessizce bir şeyler geveledi.

April’ın kafası aniden kalktı ve gözleri birden odaklandı. Hissizce “Evlenmek mi?” dedi. “Ama daha çok gençlerdi.”

Matthew endişeli bir şekilde karısına baktı. “Sterling bize hiçbir şey söylemedi.”

“Lizzie bize hiç kimseye söylemediklerini söyledi,” diyerek onu temin ettim. “Bunu açıklamak için çekimin bitmesini bekleyeceklermiş.”

April başparmağının ucunu tekrar tekrar çimdikleyerek “Birlikte yurt dışına taşınacaklarını sanıyorduk,” diye geveledi. “Lizzie çok hırslı görünüyordu.”

“Sterling’e kesinlikle Hollywood’dan roller teklif ediliyor-muş gibi görünüyor. Onun gitmesine üzülebilecek herhangi biri geliyor mu aklınıza?” dedim.

April yumuşak bir şekilde “Biz,” dedi.

Hiç kimse bir süre bir şey demedi. Paul’ün yüzü kızardı ama bir anlam çıkarmak güçtü. Gözlerini tekrar televizyona dikti.

Fleet, sessizliği doldurmak için ayağını yere vurdu. “Beauford ailesiyle iletişim kurdunuz mu?”

Paul’un gözlerinde sert bir ifade belirdiğini yakaladım.

Matthew bocaladı. “Şey... Henüz değil. Konuşacağımız başka bir sürü insan vardı.”

“Bu anlaşılabilir bir durum,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

“Ama iletişim kuracağız. Sterling’in onlarla hâlâ görüştüğünü ve onların da ona her zaman çok iyi davrandıklarını biliyorum.” Destek bekliyormuşçasına karısına bir bakış attı ama April’in muğlak bakışından konuşmayı artık takip etmediği çok bariz belli oluyordu.

İş telefonum cebimde çalmaya başladı. Ekranı görmeye yetecek kadar çıkardım. Arayan Isaacs’ti. Aileye “Affedersiniz,” dedikten sonra koridora çıktım. “Efendim?”

“Hâlâ Wade’lerin yanında mısınız?”

Hissizliğinden irkilerek “Evet efendim,” diye cevap verdim.

“O zaman bitirip buraya geri dönün. Bir itiraf oldu.”

“Gerçekten mi?”

“Emin değiliz. Kimliği belirsiz ama ciddiye alıyoruz. Ama adam gerçeği söylüyor gibi görünüyor. Gelirken yolda beni ara.”

Odaya geri dönerken kanım kaynıyordu. Muhtemel bir çözümün beklentisi uzuvlarımda zonkluyordu.

Matthew, Fleet’e “Peki şimdi ne olacak?” diyordu.

“Bunu kimin yaptığını bulmaya çalışacağız ve...”

Bedenimdeki elektriğin sesime yansımamasına özen göstererek “Gitmek zorundayız,” diye açıkladım.

Fleet “İrtibat halinde olacağız,” derken bana şaşkın bir bakış attı. Koltuğun yanından geçerken April’in omzuna iç rahatlatan bir tavırla elini koyup Melissa’ya gülümsediğini görünce şaşırdım. Yumuşak bir tonda “Sterling’in davasını çözmeye katkısı olabilecek herhangi bir şey aklınıza gelirse lütfen bizi arayın,” dedi. April kafasını kaldırıp minnet dolu bir ifadeyle ona baktı.

Matthew peşimizden kapıya gelirken “Şu muhabirler bu sabah hâlâ otelin dışındalardı,” dedi.

Ona “Evet, muhtemelen siz gidene kadar burada olacaklar,” dedim. “Unutmayın ki sınırı aşan bir davranışları olursa onlara bir uyarıda bulunabiliriz. Sadece bize haber verin. Ama Bay Wade, size söylemek zorundayım. Medyanın oğlunuzun ölümüne olan ilgisi bir süre daha yoğun olmaya devam edecek.”

“Biz onlara ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz sadece.” Bir çocuk gibi yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Bu dünyada yaşayan oğlumuzdu. Biz bu dünyayı hiç anlamıyoruz.”

Koridora çıkıp tekrar ona dönerek “Kimse bu konuda pek iyi değil Bay Wade. Ne olursa olsun zor bir durum,” dedim.

“Haklı olduğunuzu biliyorum. Ama Sterling kamera önünde her zaman rahattı. İlgiyi çok seviyordu. Bütün bu oyunculuk meselesi başladığında, April ve ben çok korkmuştuk. Onu kaybedeceğimizden çok korktuk. Uyuşturucu ve art niyetli insanlardan korktuk. Onu bu şekilde kaybedeceğimiz hiç aklımıza gelmedi.” Matthew güneşten boğum boğum olmuş ellerini yanlarında yumruk yaptı. “Ayrıca şimdi bütün bu insanlar ona ne kadar değer verdiklerini söylüyorlar. Bu benim midemi bulandırıyor. Onlar ona değer vermediler. Bizim gibi değil.”

Otopsi masasında, gözleri neredeyse yaşlarla dolan Mary-Anne’i düşündüm.

“Çok üzgünüm Bay Wade. Oğlunuzu tanıdığını sanan bunca yabancıнын varlığı korkunç bir şey olmalı,” dedim ve Wade’in ölümü üzerinde kişisel hak iddiasında olan halka birdenbire öfkelenerek bunu gerçekten de kastettiğimi fark ettim. Sterling’in babasının yanında dururken bu davranışları tiksindirici buldum.

Matthew bitkinlikle “Teşekkür ederim,” dedi. Yas tutarken bile nazikti. “Biz sadece basit çiftçileriz. Bunların hiçbirini istemedik.”

Cuma, 17 Ağustos

15.44

Fleet peşimden arabaya koşarken “Bu hızlı çıkış neden?” diye sordu.

Kafamı geriye doğru çevirerek “Birisi itiraf etmiş,” dedim.

Fleet ıslık çaldı. “Tanıdığımız biri mi?”

“Görünüşe göre hayır.”

Anahtara basarak arabayı açtım ve cep telefonumu hoparlör standına koyup Isaacs’in numarasını tuşladım.

Telefonu açtığıında “Arabadayız şimdi,” dedim.

“Wade’in annesiyle babasına bir şey söyledin mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdim. “Pek iyi bir durumda değiller. Af dileyerek oradan ayrıldık.”

“Güzel. Ne kadar gerçek olduğunu anlayana kadar bunu gizli tutmak istiyorum. Onları daha fazla üzmenin anlamı yok.”

“Tam olarak ne oldu?” diye sordum.

“Bir saat kadar önce bir adam acil destek hattını arayarak Wade’i bıçakladığını iddia etti.”

“Peki size bunun gerçek olduğunu düşündüren ne?” deyip genç bir annenin yolun karşısına geçmesine izin vermek için frene bastım. Bir poşetle bebeğini yağmurdan koruyordu. “Yani bugün sabah sekize kadar sorumluluğu üstlenen kırktan fazla kişi vardı. Öyle değil mi?”

Her üst düzey cinayet davası sırasında sahte itiraflar alıyorduk. Herkes bu dünyada bir amaç arıyordu ve bir cinayeti üstlenmek görünüşe göre kendini ağır ve gerçek bir şeye bağlamanın bir yoluydu ama Wade davasının gerçek bir tsunami niteliğindeki itirafları daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu. Fleet’le benim, isimleri sistemlerimizde tarayarak ve IP adreslerinin izini sürerek bu iddialar üzerinde çalışan üç tane ekibimiz vardı.

Isaacs “Biliyorum ama özellikle bu, ciddiye alınacak kadar detaylı,” dedi.

“Wade’i tanıyor muymuş?” diye devam ettim. “Bu adamın onunla doğrudan bir bağlantısı var mıymış?”

“Anlayabildiğimiz kadarıyla çekim ekibinin bir üyesi olabilirmiş ama bu yüzde yüz doğrulanmadı.” Isaacs’in sesinde yoğun bir hüsrana belirtisi vardı.

Onun fikrini almak isteyerek “Siz ne düşünüyorsunuz efendim?” diye sordum. Bu kadar çok şeyi kendine saklayan bir patronum olmasına alışkın değildim. Jonesy, ben sorsam da sormasam da bir durumla ilgili kapsamlı değerlendirmesini her zaman yapardı.

Isaacs ustalıklı sorunun etrafından dolanarak “Ben, bir tür zihinsel sorunu olan bir bireyin en olası şüpheli olduğuna inanıyorum. Ayrıca bu adamda saldırıya dair bir sürü ayrıntı var. Bizi oyalama peşinde olan bir fırsatçı olabilir ama şu aşamada, gerçeğe uygun,” dedi.

Fleet “Hangi ayrıntılardan bahsetti?” diye sordu.

“Kullandığı bıçağı ve Wade’in ne giydiğini tarif etti. Lizzie’nin koşarak gelişinden ve çığlık atışından bahsetti. Aslında, bütün olayı genel değerlendirmesi bayağı iyiydi. Ayrıca Wade’le gerçek bir sorunu var gibi görünüyor. Agresif biri.”

Bunu kafamda evirip çevirdim. “Bu bilgilerin çoğu medyada çıkanlardan tahmin edilebilir.”

Fleet moral bozarak “Ya da orada olan yüz insandan herhangi biri tarafından sızdırılabilir,” dedi.

Isaacs “Tabii ki bazı bilgiler sızdı. Tanrı biliyor ya bir sürü insan bu meseleyle bağlantılı ama bu adamın gerçekten orada olması ihtimali de var; saldırgan ya da görgü şahidi olarak. Her halükârda onunla konuşmak istiyoruz. Katilimiz Wade’e şöhret kazanmanın bir yolu olarak saldırmış olabilir ve bu da onun ünlü katili pozisyonunda hak talep etmek için iletişime geçişi olabilir” dedi.

“Ama görüntülerden bu adamın film setinden olup olmadığını anlayamıyoruz değil mi?” dedim.

Isaacs huysuz bir havayla “Henüz değil. Hâlâ kimin kim olduğunu doğrulamaya çalışıyoruz,” dedi.

Bütün bu karmaşanın cevabının sıradan dengesiz bir adam kadar basit olması fikri karşısında huzursuzlanarak direksiyonu sınımsı kavrardım.

Isaacs’e “Neredeyse geldik sayılır efendim. Birazdan görüşürüz,” dedim.

Birkaç dakika sonra, emniyetin otoparkına döndüm ve motoru kapattım.

Fleet’e “Sen ne düşünüyorsun?” dedim.

“Bu acayip itiraf konusunda mı?” Çoktan sigara almaya çabalıyordu. “Kim bilir? Gerçek olabilir ama bahse girerim yüzde yüz zırvadır.”

“Evet ama Isaacs’in dediği gibi en muhtemel senaryo bu. Bu adam çekim ekibinden biri çıkarsa itirafının kesinlikle daha bir fazla olur.”

Tamamen yabancı birinin böylesine kötü bir şeyle ortaya çıkacak kadar Wade’e takıntılı olması mümkün olsa da mantığını oturtmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Mantıklı açıklamaları olmayan şeyler konusunda huzursuz oluyordum. Her şeyin mümkün olması fikri hoşuma gitmiyordu. Bir yandan, hepimizin içinde gizli bir takipçi olduğunu biliyordum. Bu nedenle gazeteleri okuyorduk, bu nedenle sosyal medya bu kadar

çok tutmuştı. Dedikodu, spekülasyon ve ünlülere hayranlık fi tarihine dayanıyordu. Ama tamamen yabancı birini gizlice takip etmenin psikolojisini anlamak benim için güçtü. Benim de kesinlikle kendime göre takıntılarım oldu ve gençken meşguliyetlerim ara sıra sağlıksız davranışlara dönüşmüştü ama daha önce hiç tanışmadığım ya da geçerken gördüğüm birine karşı öylesine yoğun hisler beslemeyi hayal bile edemiyordum. Fiziksel çekim olurdu, tamam. Ama benim için duygusal bir bağın gelişmesi zaman alırdı.

Benim bakış açımdan, ne kadar uzak çevresinden olursa olsun fark etmez, rastgele bir yabancidan ziyade Wade'in yö-
rüngesindeki birinin onun ölümünden sorumlu olması daha muhtemeldi.

Geçen yıl Smithson'da, ben de bir gizli takip durumuna şahit olmuştum. Dul bir kadın, komşu bir kasabadaki bir polise âşık olmuştu. Polis, kadının kocasının çiftliklerindeki kazara ölümünü soruşturuyordu ve kadınla kızlara o zor zamanda gösterdiği nezaket, adam evli olsa bile kadının ona karşı yoğun duygular beslemesine yetmişti. Bu durum yeterince masum bir şekilde başlamıştı. Polisi gerektiğinden biraz daha fazla sıklıkla arıyor ve arabayla perakende satıcılık işine giderken onun evinin önünden geçiyordu. Ama adamın karısını kasabada takip etmeye, sonra da park halindeki aracında oturup polisin ailesini salon pencerelerinden akşam yemeği yerken izlemeye başladığında yolunda gitmeyen bir şey olduğu netleşti. Kadının büyük kızı tarafından tedirginlikle bize teslim edilen günlüğünü okumuştum. Sayfalar dolusu hayal dünyası fantezileri vardı. Adamın kendisini görmesini sağlayacakmış. Onun bütün bunların bir nedenden dolayı olduğunu anlamasını sağlayacakmış. Ölmüş kocası birlikte olmalarını istiyormuş. Kadının hırsı, bu yabancıyla olan geleceğini böylesi ısrar ve adanmışlıkla planlaması korkutucuydu ama üzücüydü de. Bütün o enerji, başka bir kişi üzerinde böylesine bir etkisi olduğuna dair hiçbir fikri olmayan bir adama yönlendirilmişti.

Gözünün kenarından bir çapağı almaya çabalayan Fleet'e baktım. Baktığımı hissederek "Ne?" dedi.

Otomatik olarak "Yok bir şey," dedim.

"Wade'ler amma yakın bir aile gibi görünüyorlar değil mi?"

"Bence Sterling'in farklı olduğunu söylemek yanlış olmaz," diye cevap verdim.

Fleet, genç bir kızın bir polis memuruyla konuşmak için steysin vagon bir arabanın ön penceresinden içeri doğru eğilişini izliyordu. Dekolte bluzu göğsünün üstündeki çok fena bir morluğu gözler önüne seriyordu.

"Ama Paul kardeşi konusunda pek üzgün gibi görünmüyordu," diye ekledim.

"Kesinlikle doğru. O çocuğun içinde yeşil gözlü canavar kesinlikle canlı kanlı. Bana kendi erkek kardeşimi hatırlatıyor."

Açıklama yapmasını bekledim ama onun yerine arabadan indi. Onun peşinden bir ergen gibi elini sigarasına kalkan yaparak sigara içtiği merdivenin dibine gittim. Gri dumanı üflerken dudakları büzülüyordu.

"Smithson'daki bağlantımın bana söylediği şeyi, Wade ailesinin maddi problemleri olmasını düşünüyordum da. Sterling'in kendi yaşındaki bir erkeğe göre çok parası varmış. Parasının çoğu ailesine giderse, artık bir sorunları kalmaz. Çiftliği kesinlikle ellerinde tutabilirler. Hatta istedikleri buysa emekli bile olabilirler," dedim.

Fleet yere kül silkeleyerek yukarı aşağı kafa salladı.

"Sterling ve Lizzie'nin nişanlandıklarını bilmediklerini söylediler ama ya Sterling onlara söylediye?" diye ekledim.

"Ne yani? Lizzie'nin emeklilik planlarından tırtıklamaya başlayacağından endişelenmiş olabileceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Uzak bir ihtimal," diye kabul ettim. "Ayrıca dürüst olmak gerekirse anneye babanın öyle düşündüklerini göremiyorum ama belki Paul ya da Melissa bile ağabeylerinin servetinin yeniden dağıtılması gerektiğine karar vermiş olabilir."

Duman, soğuk havaya karışıyordu. Soğukta Fleet'in yanına otururken beklenmedik, yoğun bir yalnızlık hissine kapıldım.

“Hımm,” deyip külleri ayakkabısının burnundan sildi. “Hadi seni memnun edelim de güzel çocuğun maddi durumunu bir didikleylelim ama geriye kalan Wade kardeşlerden herhangi biri böyle bir şeyin altından kalkabildiyse ikimiz de şoke oluruz bence. İkisi de ağabeyleri kadar başarılı görünmüyorlar pek.” Fleet bugün bir şekilde daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinin kenarından hafif kırışıklıklar yayılıyordu. “Muhtemelen normal aile saçmalıklarıdır,” diyerek konuşmaya devam etti. Ağzına bir nane şekeri attı ve ayağa kalktı. “Ama önce onları listeden silmemiz gerektiği konusunda hemfikirim. Görünüşe göre Paul’ün kardeşiyle ilişkisi gergindi ve nerede maddi sorunlar varsa orada bir suç işleme nedeni vardır.”

“Paul şehirdeki insanları tanıyor olabilir mi?” diye bir öneride bulundum.

Fleet uysalca omuz silkti. “Bak, eğer Isaacs’in üstünde durduğu, telefon eden gizemli kişi ünlü arkadaşımızı gerçekten öldürdüyse, o zaman ben tamamen arkasındayım. Netflix’te bir sürü güzel şeyi kaçırıyorum. Ama cevabımızın eve daha yakın olduğuna dair bir hissim var ve daha yolun çok başındayız. Lizzie ve Brodie beni rahatsız ediyorlar. Paul Wade beni rahatsız ediyor. Ava ve onun taciz iddiası beni rahatsız ediyor. Riley Cartwright beni rahatsız ediyor. Yani hadi ama herkesin Wade ölür ölmez bu büyük sırları ortaya dökmesi mi? Akla yatmayan bir şey var.”

İş telefonum çaldı ve sıçradım. Fleet sesi duymuşa bile benzemiyordu.

“Selam Mary-Anne,” diye cevap verdim.

“Dedektif,” deyip bir nefes aldı. “Dün üzerinde konuştuğumuz konuyla ilgili bir bilgim var.”

“Evet,” dedim ve Fleet haber bekleyerek gözlerini üzerime dikti.

“Hımm... Size kiminle ya da tam olarak ne kadar yakın zamanda olduğunu söyleyemem ama benim fikrime göre Wade düzenli olarak eşcinsel ilişkiye giriyormuş.”

Simon Joseph Carmichael, 27 yaşında bir oyuncu ve yarı zamanlı bir kafe çalışanıydı. Geçtiğimiz on yıl boyunca çeşitli Avustralya dizilerinde ve filmlerinde figüranlık yapmış, geçen yılın sonlarında ABC kanalında bir komedi skeç dizisinde bir rol kapmış. Ortalama olarak yıllık kırk bin doların biraz üstünde para kazanıyormuş. Dişçilik hemşiri olmak üzere eğitim gören 23 yaşındaki ev arkadaşıyla Preston'da yaşıyormuş. Ten rengi beyaz, saçları ve gözleri kahverengi, boyu ortalama, vücut yapısı da normalmiş. Hoş görünümlü ama tamamen akılda kalmayan türden. Üç ay önce Facebook'a yeni film *Death is Alive*'da bir zombi olduğu için çok keyifli olduğunu yazmış, filmi "büyük çıkışı" olarak adlandırmış, yapımı da "yeni bir boyut" olarak tanımlamış.

Çarşamba günü öğleden sonra, oyuncu ekibinden bir arkadaşı, onun bulutlu gözleriyle suratından kan damlarken, boyundaki derin kesikten de organları ve irin akarken bir fotoğrafını çekmiş.

Bu sabah acil destek hattımızı aradıktan sonra saat öğleden sonra üç civarlarında Wade'in Facebook sayfasında "Karanlık Şövalye" takma adı altında "Şu An" adında uzun bir konuşma metni paylaşarak Sterling'e yapılan saldırıyı detayıyla anlatmış. Diğerleri onun içeriden bilgisinin nereye kadar gittiğini sorguladığında da "Ben oradaydım. Bunu ben yaptım. Her şeyi ben gördüm. Bunun olmasını ben sağladım," diye cevap yazmış. Ayrıca Wade'in "yeteneksiz" olduğunu ve "şansı yaver giden ortalama bir aktör" olduğunu da yazmış.

Bilgisayar teknisyenleri, bilgisayarının izini sürüp onu akşam altıdan hemen sonra aldılar.

Ben de şu an sorgu odasının tek taraflı camından ona dikkatlice bakıyordum. Ellerini kavuşturmuş, sakince oturuyordu.

Fleet bana katılarak "Pek de ünlü katiline benzemiyor," diye geveledi. Kekremsi sigara kokusu burnuma doldu.

“Evet ama oradaymış. Onu videoda bulduk. Ayrıca üniformalı polislerle konuşmak için de orada kalmamış. Wade’e yakın duran insanlardan biriymiş ama ona saldıracak kadar yakın olması pek muhtemel değil. Yine de bir arkadaşı ya da oyuncu ekibinden başka biri olabilir. Belki de birlikte çalıştılar ve Carmichael sadece bağlantısını kesip dünyaya söylemeye karar verdi.”

Fleet ellerini tek taraflı aynanın altı boyunca uzanan demir çubuğa yerleştirdi ve bir dizi barfiks çekecekmış gibi bedenini aşağı bıraktı. “Ama bunca sıkıntıya niye girsin ki? Wade’e gerçekten zarar vermek ya da onu öldürmek istediye, bunu yapmanın kesin daha kolay yolları vardır. Bir film setinde bir şeyi kaza gibi göstermenin bir sürü yolu var. Bu, karışık ve ana başlıklarda yer bulacak türden bir durum.”

İç geçirerek “Biliyorum. Bir narsisti, ilgi için bu çılgınca şeyi kasıtlı olarak yapmış birini arıyormuşuz gibi hissediyorum. O nedenle de bugünkü davranışlarına bakarak, bu adam belki de bu özelliklere uyuyor. Ama maske takmıyormuş ve katil kesinlikle Wade’in hemen yanındaki maskeli adamlardan biriydi,” dedim.

İki maskeli adam ve iki kapüşonlu adam, Wade bıçaklandı-ğı sırada sahneye dahillermiş. Sadece iki tanesi çarşamba günü öğleden sonrasıyla ilgili ön ifade vermiş. Son bir gün falandır da diğer iki kişiden birinin oyuncu ekibinden biri olmadığına ve bir şekilde çılgın kalabalığın arasına karışmış olduğuna, Wade’e doğru yönelip onu bıçakladıktan sonra kalabalığın arasında gözden kaybolduğuna ikna olmuştum.

Fleet demir çubuktan geriye çekilerek “Bay Carmichael’le küçük bir sohbet gerçekleştirelim mi?” diye sordu.

“Önce biraz daha geçmiş bilgisi istiyorum,” dedim. “Daha net bir teorim olsun istiyorum. Ailesi ya da çok fazla arkadaşı yok gibi duruyor. Çocuklar şu an onun finansal bilgilerine, telefonuna ve sağlık kayıtlarına ulaşmaya çalışıyorlar. Onların gelmesini bekleyip onunla öyle konuşalım. Wade’le doğrudan bir bağlantısı varsa bu akla daha yatkın bir hal almaya başlayabilir.”

Fleet “Bana uyar. Tahminde bulunayım mı? Bu adam hayatı zavallı bilgisayar oyunları ile karıştıran vasat bir bilgisayar korsanı sadece,” dedi.

Simon Carmichael’ı uzun bir süredir tanıımıyordum ama daha şimdiden ondan bıkmıştım. Video kaydını daha da inceleyince onun saldırının gerçekleştiğini düşündüğümüz anda Wade’in bir metre kadar arkasında olduğu ortaya çıktı. Ayrıca gerçekte bağı aşırı derecede kopuk gibiydi. Onun adamımız olmadığına neredeyse yüzde yüz emindik. O sadece bir sürü zamanımızı boşa harcayan bir adamdı.

Neyse ki öğleden sonra bazı faydalı bilgiler de çıktı. Matthew Wade’in oğlu Paul’ün liseden sonra yaşadığından bahsettiği ufak sorun, üç ayrı bar kavgasıymış. Her olayda, Paul sıradan olaylara yumruklarıyla cevap vermiş; bardakilere saldırmış. Neden olduğu sakatlanmalar ciddi değilmiş ama bölgedeki her bardan ve otelden men edilmiş ki Fleet de ben de bunun muhtemelen Karadine’den ayrılmasının gerçek nedeni olduğu konusunda hemfikirdik.

Riley Cartwright’in telefon kayıtları, yapımın ilk gününe kadar olan iki haftalık süre boyunca Ava’yı kırk kez aramış olduğunu gösteriyordu. Hep de deneme çekimlerinden sonraki akşamlarda. Ava onu bir kez bile aramamıştı. Cartwright’in aramaları bazen cevapsızmış, bazen de birkaç dakikalığına konuşmuşlar. Sıklıkla Ava’yı bir konuşma bittikten hemen sonra aramış ama kadın cevap vermemiş. Ava’nın ona yönelik suç iddiası gittikçe daha güçlü bir hal alıyordu. Ayrıca Cartwright’in rehberindeki kişiler arasında birkaç tane tanınmış uyuşturucu satıcısı da vardı. Onlara da yakın zamanda birkaç kez telefon etmiş.

Öte yandan Sterling’in telefon kayıtları tertemiz görünüyordu. İncelemekte olduğumuz sadece birkaç tane arama yapılmış ve alınmış. Aramalarının çoğu Lizzie’yeymiş. Annesiyle babasına neredeyse saat gibi dakik haftalık bir araması bulu-

nuyordu. Birkaç tane Wendy Ferla'ya, birkaç tane Brodie'nin ön ödemeli telefonuna aramalar vardı. Ava'ya seyrek bazı aramalar vardı ama söylentileri çıkan gizli ilişkilerini destekleyecek hiçbir şey yoktu. Wade'in gönderdiği bütün mesajlar neredeyse Lizzie'ye ve Brodie'yeydi. Çoğunlukla onlara ne zaman evde olacağını söylüyordu. İki mesaj dizisi de aşırı sevgi dolu değildi ama Wade öpücükleri bol bol dağıtan türden modern bir erkekmiş. Sterling, Ava'yı cumartesi sabahı gerçekten de aramış ki bu Ava'nın Cartwright'ın geçen cuma günkü istenmeyen asılmaları sonra buluştukları ve ona ne olduğunu anlattığı yönündeki iddiasını destekliyordu. Wade'in Ava'yla film programı dışında buluşması Lizzie ya da Brodie'nin güvensiz hissetmesine neden olmuş olabilir mi diye merak ettim. Durum her neyse, Wade görünüşe göre Ava'nın özel yaşamına saygı göstermiş ve onunla Cartwright arasında yaşanan şeyin detaylarından kimseye bahsetmemişti. Ayrıca şu ana kadar Ava'nın iddiaları basına yansımamıştı.

Uyuma özlemiyle gözlerimi ovuşturdum. Fleet görünürlerde yoktu. Saatin geç olduğunu fark ederek, onun çoktan gitmiş olabileceğini düşündüm. Ben de akşamı noktalamaya karar verdim.

Otoparktan çıkarken parmaklarımla ekranı sertçe dürterek Josh'ı aradım. Telefonu açtı ve arka planda cuma akşamı Avustralya futbolunun seslerini duyabiliyordum. Tezahüratları ve bira bardaklarının şingirtisini da.

Gürültünün üzerinden "Selam," dedi.

"Selam."

"Bana yarın akşamı iptal ettiğini söylemek için aramıyorsun değil mi?"

"Henüz değil," diye cevap verdim. "Mutlak sessizlik için özür dilerim. Aşırı yoğundu."

"Hayal bile edemiyorum. Bu Sterling Wade olayı resmen çılgınca. Sürekli haberleri izleyip duruyorum. Eski dizilerinden, reklamlarından tekrar tekrar yayımladıkları bütün eski görüntüleri çok üzücü."

Yağmur yağmaya başladı ve beton bir kolona sırtımı yasladım. Bir soğuk hava dalgası pantolonumun bacağından yukarı doğru çıkarak bütün bedenimin ürpermesine neden oldu.

“Evet, tam bir keşmekeş,” dedim.

“Yarın seninle ilgilenebilmek için bu akşam geceyi fazla geç bitirmemeye çalışacağım. Sırayla önce biraz güzel şarap, sonra makarna diye düşünüyorum.”

Gülümsedim. Hevesi bulaşıcıydı ve birinin benim için çaba sarf edeceği fikri keskinlikle cezbediciydi. “Kulağa harika geliyor. Umarım yarın işler kötüye gitmez. Saat yedi buçukta sende olmaya çalışacağım. Herhangi bir değişiklik olursa sana haber veririm.”

Hattın diğer ucundan gürültülü bir tezahürat koptu ve birbirimize veda ettik.

Puslu yağmurda insanların koşturarak geçip gidişlerini izledim. Yağmur denecek gibi durmuyordu. Aynı futbol berelelerinden takmış birbirinin aynısı iki küçük erkek çocuğunu tutan yaşlıca bir adam, yarış arabası sesleri çıkararak koşuyor; çocuklar da neşeli çığlıklar atıyorlardı. Bana dışarıdan rahat görünen varlığıma muhtemelen imreniyormuş gibi kızgın bir ifadeyle baktı.

Görünmez hissederek yürümeye devam ettim. Önemsiz... Bilmem kaçınıcı kez kimsenin benim bir anne olduğumu, bir bakışta Ben’in var olduğunu anlamasına imkân olmaması karşısında büyüledim. Çocuk doğurmaktan kalıcı bir şekilde etkilenmiş, bu deneyimleri yüzünden değişmiş kadınlar tanıyordum ama ben öyle değildim. Benim tenimde yaralarım, doğumu belli edecek izlerim yoktu. Hamilelik geçici bir süreliğine üstüme çökmüş sonra da üstümden kalkıp geride ziyaretinden hiçbir iz bırakmayarak kaybolmuş gibiydi. Düşük yaptığımda da aynısı olmuştu. Orada bir şey vardı ve sonra birdenbire yoktu. Muhtemel bir gelecek anında silinmişti. Düşük yaptığımı eski arkadaşım Anna ve Felix dışında kimse bilmiyordu ama onun da bana hâlâ inanıp inanmadığından emin değildim. Bu konuda çok sık düşünmemeye çalışıyordum. Bir bebeğe dö-

nüseyek bir şeyi, başka bir Ben'i kaybettigimi düşünmek için kendime asla gerçekten müsaade etmiyordum.

Şimdiyse çantaya yerleştirmek üzere hazırlanan okul öğle yemekleri, oyun randevuları, çözeceğim ödevler yoktu. Oğlum emzirmiş, ağlamalarını susturmuş ve ilk adımlarını atarken ellerinden tutmuştum ama zaman bu temel katkıların etkisini sönlükletmişti. Kolaylıkla başka birine ait olabilirlerdi. Ben'in başarıları üzerinde hak iddia ettiğimde kendimi dolandırıcı gibi hissediyordum.

Macy ve Isaacs dışında, Melbourne'deki kimse Ben'i bilmiyordu. Sokaklarda yürürken, günleri ağır ağır geçirirken anneliğim bir sırdı. Kimsenin tahmin etmeyeceği bir şeydi. Fazlasıyla serttim; fazla boş, fazla mesafeli, fazla bencil.

Ama Ben, beni gerçekten de değıştirmişti. Çocuksuzken hissettiğimden daha çok korkuyordum. Neyin yanlış gidebileceğine fazlasıyla aşınaydım. Daha şimdiden çok şey kaybetmiştim ve kaybın adil oranlarda dağıtıldığını düşüncek kadar naif değildim. Acı ve keder ayırım yapmaz ya da merhamet göstermezdi. Her an kapınızı çalabilirlerdi. Ben doğduğundan beri, bana kendime özel, değerli, mükemmel bir insan bahşedildiğinden beri, bir gün elimden alınmasına katlanmak zorunda kalmaktan ödüm patladığı için devamlı olarak onu kendimden uzak tutmuştum.

Cumartesi, 18 Ağustos

08.54

Bugün yağmur yoktu ama hava soğğun etkisiyle ağırdı. El-lerinde kahveler olan, etrafta Spring Caddesi boyunca gelip geçen insanlar, Fleet'le benim Cartwright'la konuşmamızı izlemek için yavaşlıyorlardı. Daha birkaç gün önce burada meydana gelen trajediyle bağlantılı olduğumuzu hissettiklerinden şüpheleniyordum. Belki de birkaç tanesi Riley'yi tanıyordu.

Hastanede olduğundan daha zayıf görünüyordu. Hararetiliydi ve suratı kızarıktı. Ufak daireler halinde volta atıyor ve devamlı olarak seyrek saçlarını kulaklarının arkasına itiyordu. Gözleri kocaman açıldı ve hafiften pörtlekti. Normal davranışının nasıl olduğunu bilmediğimiz için, Ava'nın suçlamalarının ve Sterling'in ölümünün mü onun bu dengesiz davranışlarına neden olduğunu yoksa her zaman mı böyle yüksek bir frekansa hareket ettiğini anlamak güçtü. Wendy'nin söylediğine ve Lizzie'nin ima ettiğine bakılırsa da Riley aşırı bir karakterdi. Sadece üç haftadan biraz sonra ilk duruşma için mahkemeye çıkması ayarlanmıştı ve Ava bunun sonunu görmek için Avustralya'da kalacağını söylemişti.

Film setinin bütün güvenlik bariyerleri kaldırılmış, bu arada da hafta başında bırakılan çiçek yığınları Hazine Bahçeleri'nin çimlerine taşınmıştı. Hava sayesinde hâlâ taze ve canlıydılar.

Arabalar geçiyor, ara sıra öten kornanın etkisiyle acele ettiriliyorlardı. Burası ıstırapın uzun süre kalabileceği türden bir yer değildi. Günlük hayatın yoğun ve hareketli akışıyla son derece iç içeydi.

Cartwright ana kameranın konumlandırıldığı yerin yakınındaki yolun ortasında durarak “İşte saat öğlen 3’ten hemen önce sahneyi kurmaya başladık,” diye geveledi. “Sabah başka şeyler de yapmıştık. Sadece Sterling’in masasında çalışırken bazı sahnelerini, ayrıca onunla Lizzie’nin olduğu ilk birkaç kafe sahnesini çektik.”

“Neredeydi o sahne?” diye sordum.

Cartwright “Docklands’teki stüdyoda. Bir sürü sahneyi orada çekiyorduk. Bütün yatak odası, mutfak, kafe ve ofis mekânlarının kurulduğu yer orasıydı,” dedi.

“Başka nerede çekim yapıyordunuz?” diye sordum.

“Bütün Melbourne’de,” diye cevap verdi. “Sokaklarda, parklarda ve biraz da Victoria kırsalında. Sonda Ollie ve kız arkadaşları zombilerden saklandıklarında birkaç çiftlik sahnesi var.”

Ava’nın adını söylerken Cartwright’a iyice bakarak “Onlar Sterling ve Ava James’in karakterleri değil mi?” diye doğruladım.

Nefes alıp dudaklarını birleştirdi. “Evet, doğru. Ayrıca çevreye özgü birkaç unsuru da çekiyorduk. Flinders Caddesi İstasyonu’nun üstündeki eski balo salonu alanında ve Botanik Bahçeleri’nde. Zombilerin ini orası.”

Fleet, zombilerin ini kavramına yorum yapmak üzereymiş gibi göründü ama nadir bir olgunluk anı yaşadı ve yorumunu yapmamaya karar verdi. Onun yerine “Bu amma büyük bir filmmiş ha,” dedi.

Cartwright kafa sallayarak onayladı. “Çok büyük. Tam bir canavar. Planlama aşaması aşırı yoğundu. İzinler, sigorta... Ben hayatımda daha önce hiç bu kadar meşgul olmadım. Baskı felaketli. Şimdi de bu işte.” Gözlerini yere çevirdi ve kafasını iki yana salladı. “Tamamen gerçek dışı.” Ellerini ceplerine sokup çıkardı. Dudaklarını ısırdı.

“Sterling’in davranışının olağandışı bir yanı var mıydı?” diye sordum.

“Hayır. Harikaydı o.”

“Tamamen normal miydi o zaman? Hiçbir öfkeli çıkış falan olmadı mı?”

“Sanmıyorum.” Cartwright hatırlamaya çalışıyormuşçasına gözlerini kıstı. “Bayağı rahat bir adamdı. Ekip onu çok seviyordu. İsimleri öğrenmek için çaba sarf ediyor, bir şeyleri hatırlıyordu. Öyle düzgün biriydi.”

Fleet bir sigara yakarak “Her zaman aynı ekiple mi çalışıyorsunuz?” diye sordu.

Cartwright biraz canlandı. “Onlardan bir tane de ben alabilir miyim dostum?”

Fleet cebinden bir tane sigara çıkararak “Elbette,” dedi.

“Teşekkürler.” Cartwright sigarayı yakıp derin bir nefes çekerek gözlerini kapattı. “Tanrım, bu bir kâbus,” diye homurdandı.

Fleet “Bize ekipten bahsetmek üzereydiniz,” diyerek üstüne gitti.

“Evet, evet. Daha önce çocukların çoğuyla çalıştım. Avustralya o kadar büyük bir yer değil. Her çekimde birkaç tane yeni yüz çıkıyor karşınıza. Özellikle de çarşamba günü çektiğimiz gibi sahnelerde. Belirli yetenekleri olan insanlara ihtiyacınız oluyor,” deyip durakladı ve kafası karışmış gibi göründü. “Onlardan hiçbirisinin bununla bir alakası yoktu. Onun yakınında bir yerde değillerdi.”

“Biz sadece birinin katile çekimle ilgili detayları vermiş olup olamayacağını çözmeye çalışıyoruz,” dedim.

Cartwright acı bir kakhaha attı. “Herkes bu filmle ilgili her şeyi biliyordu. Bir şeyleri gizli tutmak imkânsızdı. Makyaj sanatçılarından biri bile bir bok söylemiş olsa da fark etmezdi. Çekim programımız neredeyse her gün haberlere çıkıyordu.”

“Peki ya güvenlik?” diye sordum. “Birinin zombi ekibine sızması ne kadar kolay olurdu?”

“Bilmiyorum. O işlerle bir grup insan ilgileniyordu. O, benim alanıma girmiyordu.” Ellerini ağzının kenarında daire yaptı ve içlerine sıcak hava üfledi. “Ama bütün standart prosedürlerden geçmek zorunda olduğumuzu biliyorum. Polis kontrolleri ve bütün o saçmalıklardan.”

Fleet “Zombi sahnelerinde görünen figüranları ne kadar iyi tanıyordunuz?” diye sordu.

Cartwright omuz silkti. “Pek iyi değil. Bazı yüzleri diğer çekimlerden tanıyor insan ama çok fazla kişi vardı. Kostüm giydiklerinde de tanımak imkânsızdı.” Gözlerini kısıp güneşin yoğun bir bulut tabakasının arasından çıkmak için elinden gelenin en iyisini yaptığı gökyüzüne baktı. “Ben, herhangi birinin sete öyle kolay girmesinin mümkün olduğunu düşünmüyorum gerçekten. Her yerde barikatlar ve güvenlik görevlilerimiz vardı,” dedi.

“Ama mümkün,” dedim.

Huzursuzca kıpırdanıp “Elbette,” diyerek kabul etti. “Bunu aileden birinin yapması fikrinden nefret ediyorum,” deyip yüzünün yanını kaşıdı. “Size verdiğimiz görüntü kaydının yardımı oldu mu? Bunu kimin yaptığını görebildiniz mi?”

Fleet ustalıkla sorunun etrafından dolanarak “Oyuncu listesinin üzerinden geçiyoruz,” dedi.

“Peki sizin bakış açınıza göre çekim pürüzsüz bir şekilde ilerliyor muydu?” diye sordum.

“Evet. İyi görünüyordu. Kostümler muhteşem görünüyordu ve GY ışık konusunda çok memnundu. Tam olarak istediğimiz gibiydi.” Gökyüzünü işaret etti. “Her zamanki kasvetli Melbourne.”

“GY mi?” diye sordum.

“Görüntü yönetmeni.”

“Bu filmi çekmek için bir ordunuz varmış gibi sanki,” dedim.

“Bu şeyler hemen öyle olmuyor,” diye cevap verdi. “Destansı, pahalı. Filmin her saniyesine o kadar çok emek gidiyor ki. İnsanlar bunu anlamıyorlar.”

“Çarşamba günü daha ne kadar süreyle çekim yapmayı planlıyordunuz?” diye sordum.

“Sadece bir saatten biraz fazla,” diye cevap verdi. “Sahne-
de birkaç tane çocuk vardı ve onların ne kadar süre sahnede
olabileceklerine dair bir yığın kural var. O nedenle çok fazla
zamanımız yoktu.”

Fleet “Yolunda gitmeyen bir şey olduğunu ne zaman fark
ettiniz?” diye sordu.

Cartwright gözlerini yere dikti. “Bilmiyorum. Belki de her
şeyi zihnimde bastırılmış olabilirim. Pek hatırlamıyorum. Epey
bir süreyi kesinlikle hatırlamıyorum. Yani gerçekten dramatik
bir sahne olması gerekiyordu. Orada onun, Ollie’nin yanında,
bütün o zombilerin arasından zar zor ilerlediğinizi hisset-
meniz gerekiyordu. Çaresiz bir durumdu. Anlatabildim mi?
Sterling’in gerçekten role girdiğini düşündüm.” Huzursuz
göründü. “Ama yere düştüğünde ne olduğundan emin ola-
madım. Ayağı takıldı ya da bayıldı falan sandım. Ona daha
sonradan kızacağımı düşündüğümü hatırlıyorum.” Titrek bir
nefesle güldü. “Tabii ki birinin ona zarar verdiğini asla hayal
etmedim.”

Fleet “Hangi oyuncuların ona yakın olacağı planlanmış
mıydı? Sahne ne oranda ayarlanmıştı?” diye sordu.

“Tek gerçek kural, A zombilerin Wade’e yakın olmaya
izinli olduklarıydı. Onlar ‘özellikli figüranlar’ dediğimiz ki-
şiler. Diğer bütün zombiler B ya da C’ydiler. A’lar kameraya
yakın olup Wade’i tırmalamaya çalışmak zorundaydılar ama
hangi A’nın ona en yakın duracağı konusunda özel bir şey
belirtmemiştik. Hepsinin gerçek görünmesi için birbirleriyle
mücadele ederek onu çekirtmesini istedik.”

Fleet alaycı bir şekilde “Araştırmayı dehşet derecede zor-
laştırıyor,” dedi.

Cartwright gözleri kocaman açılmış bir halde ona baktı.
“Sahnenin düzgün olmasını sağlamanın doğru yolu buydu.
Gerçek olmasına ihtiyacımız vardı.”

Cartwright bizim için çarşamba öğleden sonra çekim planının üzerinden geçerek, sahnenin farklı kısımları için herkesin nerede olması gerektiğini işaret etti. Asla çekme fırsatı bulamadıkları senaryonun geri kalanı, virüs kapmış insan ordusunun Wade'in karakteri Ollie'yi havaya kaldırıp zehre nadir bir bağışıklığı olduğunu fark etmeden onu parka götürmelerini kapsıyormuş. Cartwright "Virüs kapmış gibi görünüyor ama aklı başında," diye açıkladı.

Fleet "Yani zombi muhbiri gibi bir şey mi oluyor?" diye sordu.

Cartwright "Evet," dedi. Yine de hareketleri sarsaktı. Beyni, kaslarını kontrol etmenin birazcık gerisinde kalıyormuş gibi. "Bu havalı bir konsept. Onun karakteri iki meseleye de sempati duyarak ikilemde kalıyor. İnsanların gezegeni mahvettiklerini görebiliyor ama sevdiklerini de korumak istiyor."

Dokunaklı mesajı algımlarken aşağı yukarı kafa salladım. Sonra zor soruları sormak için yeterince uzun süre beklediğime karar verdim.

"Ava James'in Sterling'le ilişkisi nasıldı?" diye sordum.

"Ava mı?" Cartwright birden bana baktı.

"Evet. Size yönelttiği suçlamaların son derece farkındayız ama o meseleyi meslektaşlarımızın hünerli ellerine bırakıyoruz. Ben şu an sizin onun Sterling'le olan ilişkisiyle ilgili görüşünüzü öğrenmek istiyorum."

Cartwright doğruca gözlerimin içine baktı. Birdenbire düşmanmışız gibi saf olumsuz bir enerji yaymaya başladı. Onun Ava'ya elini sürdüğünü, kadının ondan durmasını istediğini, onu duymazdan geldiğini kolaylıkla hayal edebildim.

"En başından beri çok iyi anlaştılar. Sadece iyi dostlardı. Birlikte olduklarına dair söylentileri duydum ama ona zamanları olmazdı. Olsa bile Sterling, Lizzie'yi aldatmazdı. Ayrıca şüphesiz ki Ava onun yakışıklı ve iyi biri olduğunu düşünüyordu ama Sterling, Ava'nın birlikte rol aldığı Hollywood'lu bazı adamlarla tam olarak aynı kulvarda değildi. Aslında bayağı düzdü. İlk başta Ava karşısında bir parça ünlü tutulması ya-

şadı.” Hafifçe güldü. “Hepimiz yaşadık.” Ellerini büküp sırayla her parmağı çekerek boğumlarını çıtlattı. “Ava’nın karıştırdığı nokta o. Aramızda bir şeyler yürümedi diye bana kızgın. Ben ilişkilerde pek iyi değilim ve biraz fazla hevesli olabiliyorum. Anlatabildim mi? Belki de üstüne çok gittim. Ama aslında ona hayranlık duyuyordum. Ayrıca o da ilk başta benimle ilgileniyordu, yemin ederim. Her neyse o ve Sterling harika rol arkadaşlarıydılar. Bir yönetmenin rüyası.”

Fleet taciz davasını bir kenara iterek “Woodstock’un söylediği gibi şu an kimin kime dokunduğunun ayrıntısına girmeyeceğiz. Hadi onun yerine siz ve Sterling’den bahsedelim,” dedi.

“Ben ve Sterling mi?”

“Hı-hı.”

Cartwright gözlerini soldan sağa kaydırarak “İyiydik biz. Bilirsiniz, arkadaştık,” dedi.

“Aranızda biraz gerginlik olduğunu duyduk,” dedim.

Cartwright olduğu yerde kıpırdanarak çocuk gibi kafasını iki yana salladı. “I-ih. Pek sayılmaz. Sadece normal film meseleleri. Arkadaşken patronu olmama geçiş yapmak tuhaf. Ama sorun yoktu. Birbirimize saygı duyuyorduk.”

“Peki ya geçen pazar yaşadığınız tartışma?” diye sordum.

“Tartışma mı? Hiçbir şey yoktu. Sadece ikimizde de biraz çekim öncesi gerginliği vardı. Bir film yapmak stresli bir iş, özellikle de bizim sahip olduğumuz bütçeyle.”

“Tartışmanın bayağı hararetli olduğunu duyduk,” diyerek üstüne gittim.

Cartwright hafif gülmeyi başardı. “Hayır, değildi. Sadece Ava’yla ilgili ufak bir yanlış anlaşılma oldu aramızda. Sterling sette huzuru sağlamanın kendi görevi olduğunu düşünüyor gibiydi. Ona durumun öyle olmadığını açıkladım ve aramız iyiydi. Anlaşılan Ava’nın kafası hâlâ biraz karışık, ki bütün olanlar sözkonusu olduğunda bu hiç de şaşırtıcı değil. Eminim hepsi çözülecektir.”

Fleet yersiz olduğunu düşündüğünü ima edencesine “Özgüveniniz hoşuma gitti,” dedi. “Sterling’in uzlaştırmacı olduğunuz söylüyorsunuz. Ben de kişisel deneyimlerime bakarak gönüllü iyilikseverlerin gerçekten sinirime dokunduğunu biliyorum. Onun bu doğruculuğu şalterlerinizi attırmadı mı?”

Cartwright iç geçirdi. “Şu an bundan bahsetmek tuhaf geliyor,” dedi. Uzun saçını boynundan geriye alıp dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplayarak gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. “Bakın, Sterling iyi bir adamdı. Çok iyi bir adam. Çok azimli miydi? Evet. Ama ben bunu onun kasabadaki rahat yetiştirilme tarzına veriyordum. Onu gerçekten severdim ve saflığının büyük bir oranının Hollywood’da zamanı geldiğinde hırpalanarak törpüleneceğini düşündüm. Biraz pislik karakterli olmadan orada başarılı olunamaz.”

Cartwright’a baktım ve birdenbire klasik bir Peter Pan tipi gördüm; huysuz moda girmeye başlayan, yaşlanmakta olan havalı bir adam.

“İlginç bir bakış açısı,” dedim. “Onun Hollywood planlarının ne kadarını biliyordunuz?”

“Çok değil. Muhtemelen haberleri okuduğum için sizin kadarını. Eskiden onun kariyeriyle ilgili biraz daha çok konuşurduk ama son zamanlarda her şey filmle ilgili oldu.”

Fleet yeni bir sigara yakarak “Sterling’le ilgili herhangi başka bir dedikodu duyduunuz mu hiç?” diye sordu.

Cartwright yine omuz silkti. “Ah, evet. Hepsi standart şeyler: Uyuşturucu, aldatma, iyi biri, kötü biri. Gazeteciler saçma sapan şeyler uydurmasın diye haber canavarı beslenmeliydi. Bu, doğru dürüst araştırma yapmaktan daha kolaydı. Hem zaten hiçbir zaman herhangi biri sorumlu da tutulmuyordu ya.”

Fleet “Ama filmle ilgili basından yoğun bir ilgi görünüyorsunuz. Verdiğiniz bazı röportajları gördüm. Yani medyada yer alan her şey kötü değil,” dedi.

Cartwright “Evet,” deyip iç geçirdi. “Değil. Sorun da bu ya. Parazitler onlar ama onlarsız da yaşayamayız. Seyirciye ve paraya açılan kapıların bekçileri onlar. Dünyayı döndürmek zo-

rundasınız sanırım.” Ayağını yere vurdu ve yine ellerini ovuşturdu. Dudaklarının hafif morardığını fark ettim. “Sterling ne haltlar döndüğünü merak etmiş olmalı. Ben bunu düşünüp duruyorum; bıçaklandığında kafasının ne kadar karışmış olduğunu. Hepimiz oradaydık ama kimse ona yardım etmesi gerektiğini bilemedi.”

“Bugün ilerleyen saatlerde setten herkesi sorgulayacağız,” dedim. “Sanıyorum bunu biliyorsunuz, değil mi?”

Cartwright “Evet, dün akşam oyuncu ekibinden birkaç kişi beni aradı. Herkesin ödü kopuyor. Bilirsiniz işte. Sarsılmaz olduğunu düşündüğüm herifler telefonda bana ağlıyorlar. Lanet bir durum. Yapımcım Katya, ihmal ya da travmaya neden olma gerekçesiyle dava edileceğinden endişeleniyor. Hukuk birimiz bu konunun bütün yönleri üzerinde çalışıyor,” dedi.

Fleet “Gelecek birkaç ay boyunca avukatlarla epey bir zaman geçirebilirsiniz,” dedi.

Cartwright suratını astı. “Bütün bu durum bir kâbus ve kim bilir filme ne olacak.”

Dördümüz yürüyerek arabamızın kocaman, yapraksız bir ağacın altında park edilmiş olduğu Wellington Parade’e geri döndük.

Cartwright “Lizzie nasıl?” diye sordu.

Ona “Tabii ki çok üzgün ama idare ediyor,” dedim.

“Tatlı bir kız o. Muhtemelen bu sektöre göre değil ama düzgün bir aktris kızcağız. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama onu aramalıyım, değil mi?”

“Eminim bunu takdir ederdi. Medyanın saldırısına uğrayıp duruyor,” dedim.

Olumsuz bir havayla “Evet yani ona alışması gerekecek. Onlar böyle zıkkımları kesinlikle çok seviyorlar. Kalpsiz pislikler,” dedi.

Fleet “Sizi bir yere bırakmamızı ister misiniz?” diye sordu.

Cartwright’ın iki eli de dar kot pantolonunun ceplerindeydi. Güneş gözlüğünü takmıştı. Sokağın yukarısına doğru baktı. “Hayır. Tramvaya binerim ben.”

Meraktan ona son bir soru daha sormak zorundaydım. “Gerçekten filme artık ne olacağına dair bir fikriniz yok mu?”

“Katya bana yasal olarak böyle şeylere karşı sigortalı olduğumuzu söylüyor. İster inanın ister inanmayın ama bilmiyorum. Filmi bitirmek istiyorum ama başrolde Sterling dışında kimseyi göremiyorum.”

“Belki de sadece biraz zamana ihtiyacınız vardır,” diye öneride bulundum.

İkna olmamış gibi duruyordu. “Bütün oyuncular ve çekim ekibinin çekecekleri başka filmler var. Yani bir dolu zamanımız falan da yok.”

“Bundan sonra başka projeniz var mı?”

Gerilerek “Pek sayılmaz. Ayrıca Bayan James’le olan şu lanet durumun da muhtemel seçeneklerime bir yardımı dokunacağından şüpheliyim,” dedi.

Fleet’le ben ona öylece baktık.

Birdenbire “Kahretsin,” dedi. “Keşke benimle bu konuda konuşsaydı. Polise gitmeye gerek yoktu. Tanrı aşkına. Anında olayı açıklığa kavuşturabilirdik.”

“Belki de sizinle bu konuda konuşacak kadar rahat hissetmiyordu,” diye karşılık verdim. Sağduyulu olmaması yüzünden öfkem daha da arttı.

Alaycı bir şekilde “Evet yani artık çok geç. Medya fırtınasının üzerime hücum etmesini gerçekten dört gözle bekliyorum. Bir süreliğine uzaklaşabilirim,” dedi.

“Evet ama bize haber vermeden hiçbir yere gitmeyin. Muhtemelen sizinle tekrar konuşmamız gerekecek,” dedim.

Kafa sallayarak onayladı ve montunun fermuarıyla oynarken iki eli de titredi. Yırtılma gibi bir ses çıkartarak fermuarı açıp kapattı. Onu orada öylece dururken bırakıp arabaya yöneldik. Arkamızdan “Bakar mısınız?” diye seslendi. “Bir sigara daha alabilir miyim?”

Cumartesi, 18 Ağustos

11.19

Erken bir öğle yemeği yedik. Ben hiç de iç açıcı olmayan bir sandviç yedim, Fleet de yağlı bir pay yedi. Bu sırada da Cartwright'in Sterling'le ilişkisi üzerine üstünkörü tartıştık. Sonra da oyuncular ve çekim ekibinin sorguları için depoya gitmek üzere yola koyulduk. Chloe, Sterling'in telefon kayıtlarıyla ilgili başka haberleri iletmek için aradı.

"Geçen pazar günü aldığı sabit hat telefonu var ya? Paul Wade'in Castlemaine'de kaldığı evden edilmiş. Arama altı dakikadan fazla sürmüştü," diyerek devam ederken Fleet, ağır ilerleyen bir Barina'yı solladı.

"Peki hepsi bu mu? Paul ve Sterling arasında başka hiçbir arama yok mu?" diye sordum.

Chloe "Hayır. Anlayabildiğimiz kadarıyla neredeyse bir yıl içindeki ilk telefon görüşmeleri buymuş. E-posta ya da sosyal uygulamalarda mesajlar da yok," dedi.

"Paul'ün telefon kayıtlarından başka ilginç bir şey çıktı mı?"

"Düzenli olarak cinsel hatları arıyormuş ama hepsi bu. Çoğunlukla annesiyle babasını ve kız kardeşini arıyormuş. Birkaç ay önce faturalarını ödemediği için neredeyse iki haftalığına telefonu kesilmiş."

Chloe'ye teşekkür edip telefonu kapattım ve bilgileri Fleet'e aktardım.

Fleet “Cinsel hatlar mı? İnternete erişimi olan herhangi birinin öyle şeylerle uğraşma zahmetine girmesine inanamıyorum,” dedi.

“Belki de eski kafalı bir adamdır.”

“Geçen hafta Sterling’i aramış olması ilginç.” Fleet, ortada bariz bir neden olmamasına rağmen geçen bir bisikletliye baktı. “Özellikle de bize aylardır konuşmadıklarını söylediği için.”

Paul’ün somurtkan suratını hatırlayarak “Evet,” dedim. “Ayrıca bu konuda yalan söylemek de biraz aptalca. Bilgilere erişebileceğimizi ve Castlemaine numarasını göreceğimizi kesinlikle biliyor olmalı.”

“Bana fazla parlak zekâlı bir tip gibi gelmedi. Hem zaten bazı insanlar yalan söylemeden edemezler.”

“Doğru,” deyip şehrin diğer tarafına ulaştığımızda etrafın nasıl daha endüstriyel bir hâl aldığını izledim. “Ne hakkında konuşutlar acaba?”

Fleet arabayı park edip el frenini çekerek “Hımm. Bu küçük macera bitince, sanırım ona sorarız,” dedi.

Deponun ağır kapılarını itip açtığımızda konuşma seslerinden bir uğultu bizi karşıladı. Dışarısı sadece birkaç tane üniformalı polisin durup çekici insanları gruplara ayırması nedeniyle neredeyse bir seçme gibi görünüyordu. Çevre sokaklar rastgele park edilmiş arabalarla tıklım tıklım doluydu. İçerisi de bir hayvanat bahçesi gibiydi. Bizim dava ekibimize ek olarak, yüzlerce insan vardı. Çoğu, kirli sakallı ve son moda saç kesimleri olan uzun boylu, genç erkeklerdi.

Amir gözüme çarptı ve onu yanımıza çağırdım. “Burada kaç kişi var?” diye sordum.

Alnını sildi. “Yirmi kişi hariç herkes. Yani üç yüz altmış beş kişi kadar. Söylemek zorundayım ki hiç de kolay olmadı bu. Ben daha önce böyle bir şeye dahil olmadım hiç.”

Fleet “Ünlüler genelde korunan türler,” diye şaka yaptı. “Çok sık ölmezler.”

Amir görünüşe göre Fleet’in bu yorumunu nasıl anlaması gerektiğine emin olamayarak huzursuzca “Peki,” dedi. Cevabı

kinayeye ne kadar alışmış olduğumu fark etmemi sağladı. “Her neyse,” diyerek devam etti. “Bir yerlere varmak üzereyiz. Bugün bütün ilk sorguları yapmayı umuyoruz ama geç bitecek. İlk önceliğimiz de tabii ki saldırı sırasında Wade’e yakın kişilerin kimliklerini tespit etmek.”

Amir bize takip edecekleri süreci açıklayarak günün planının üzerinden geçti.

Bizi büyük kâğıtlarla kaplı uzun bir masaya götürdü. Oyuncu ve çekim ekibinin bütün üyeleri numaralandırılmıştı ve olay yerinin detaylı bir haritasında belirlenmişti. Bu da kimin Wade’e saldıracak kadar yakın olduğunu belirlememize, video kaydında nerede olduğu kestirilemeyen biri var mı diye bakmamıza ve üçüncü olarak da sahnenin çevresindeki herhangi birinin olaydan dakikalar sonra yapılması gerekenin aksini yapan bir figüranı, kendisini merkezden uzaklaştırmaya çabalayan bir zombiyi hatırlayıp hatırlamadığını görmemize izin verecekti.

Bütün görgü şahidi ifadelerini aldığımızda onları şehrin üst tarafından gelmeye devam eden farklı güvenlik kamerası görüntüleriyle karşılaştıracaktık. Belediyeden ve etraftaki satıcılardan, daha şimdiden gözden geçirmek üzere yetmiş saatten fazla görüntü kaydı almıştık.

Yakından bir telefonun tiz sesli melodisi çalmaya başladı. Notalar baş ağrımın içine işliyordu.

Odadaki uğultu birazcık daha artarken aşağı yukarı kafa salladım. Amir’e “İyi iş,” dedim. “Herhangi bir şey çıkarsa bize haber ver.”

“Veririm,” derken gözle görülür bir şekilde görevinin sorumluluğuyla dolup taşıyordu.

Fleet etrafı incelerken sıkılmış görünerek “Tam bir faaliyet alanı değil mi?” dedi.

Solumda, siyah kalın çerçeveli gözlüklü ince uzun bir genç, memurlardan birine çabucak bir Skype seçmesine katılmak için birkaç dakikalığına sessiz bir yere gidip gidemeyeceğini soruyordu.

Memur uzun boylu gence seçmesini sorgusu bittikten sonraya ertelemeesi gerektiğini söylerken, Fleet “Bu insanlar beni öldürüyorlar,” diye söylendi. “Bir de üstüne lanet bir zombi filmi. Kötü bir şaka gibi bir şey bu.”

Başka bir adamın telefonunda bir şeye bakarmış gibi yaparken gizlice kendi fotoğrafını çekmeye çalışmasını izledim.

Canım çok kahve istediği için “Hadi geri dönelim. Bu çocuklar bunu hallederler ve belli ki faydalı olacak herhangi bir şey bulmak biraz zaman alacak,” dedim.

İstasyona geri dönerken Chloe’den bir telefon aldık. Ekip, Sterling’in vasiyetine ve varlıkları üzerindeki yasal koşullara bakmış; evinin annesiyle babasına gideceğini doğrulamış.

Chloe “Lizzie dairededeki bazı eşyaların kendine ait olduğu gerekçesiyle karşı çıkabilir ama ortak bir banka hesapları yok ve Sterling’in vasiyeti mirasçı olarak sadece Matthew ve April’ı sıralıyor. Özetle annesiyle babasına yüklü miktarda para kalacak,” dedi.

“Ne kadar?” diye sordum.

“Henüz bilmiyoruz ama yarım milyon dolardan fazla olacak.”

Fleet “Vasiyetini en son ne zaman güncellemiş?” diye sordu.

Chloe “Ocakta,” diye cevap verdi.

Fleet “Lizzie o sıralarda gerçekten de iyice hayatının bir parçasıymış,” diye yorum yaptı.

“Öyleymiş,” diyerek ona katıldım. “Ama birçok genç insan evlenip çocuk sahibi olana kadar her şeyi alması için annesiyle babasının adını verir bence.”

Fleet omuz silkerek “Olabilir. Ben sadece Lizzie dahil edilmediğini biliyor mu merak ediyorum.”

Olay inceleme odasına geri döndüğümüzde, ortama kontrollü bir heyecan hissi hâkimdi. Birkaç polis memuru, arka duvar

boyunca uzanan masanın etrafında toplanmışlardı ve gözlerini bilgisayar ekranına dikmişlerdi.

Fleet’le benim böylesine ilgi uyandıran her neyse, ondan haberdar edilmemiş olmamıza kızarak onlara “Neler oluyor?” diye sordum.

Ravi “Sterling Wade’in blogu,” diye cevap verdi.

“Neden bu kadar büyüleyici?” diye sordum.

Ravi gözlerini tekrar ekrana çevirerek “Bilgisayar teknisyenleri bunu onun kişisel bilgisayarında daha yeni buldular. Çarşamba günü, ölmeden hemen önce yazmış. Orada daha önceden hiç yayımlanmamış birkaç tane başka blog yazısı daha var,” dedi.

Fleet başparmaklarını kemer halkalarına geçirdi. “Film se-tinden bir blog yazdığından bahsettiği bir röportaj okudum. İnternette bir tür çevrimiçi günlük tutacağını ve her hafta yayımlayacağını söylemiş. Ben onun yerinde olsam günlüğü son-radan satar, biraz kolay para kazanırdım, bedava vermezdim.”

Fleet’i duymazdan gelerek Ravi’ye “İçinde ilginç herhangi bir şey var mı?” diye sordum.

“Sanmıyoruz,” diye cevap verdi. “Geleceği gören türden fa-lan bir şey değil, zamanlama yüzünden tuhaf sayılır. Birinin ölmeden bir saat önce yazdığı bir şeyi okumak tuhaf.”

Fleet çakmağını çıkararak “Alışsın,” dedi. “Ben yakın za-manda ölen insanlar tarafından kaleme alınmış bir sürü alış-veriş listesi okudum.” Dışarı çıkarken omzundan geriye doğru “Her neyse, sigaraya ihtiyacım var,” dedi.

Ravi’ye “Dosyaları hemen bize gönder,” dedim. “Ayrıca tek-nisyenlerin Wade’in sosyal medya hesaplarıyla ilgili bize gün-cel bilgileri vermelerini sağlayabilir misin?”

Kafa sallayarak onayladı. “Wade’in cenazesinin gelecek hafta perşembe günü olacağını da duyduk.”

“Bu haber mi yapıldı? Yoksa aileden mi duydunuz?” diye sordum.

“Mary-Anne bize söyledi. Aileyle konuşmuş. Görünüşe göre cenazeyi memleketlerine geri götürme fikrini gözden ge-

çiriyorlarmış ama şimdi onun burada yakılmasına karar vermişler.”

Odaya başka memurlar da girdi. Son birkaç saattir davanın hangi kısmını didik didik ediyorlarsa alçak seslerle o konuda fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

Ravi’ye “Peki, o zaman onu da zaman çizelgesine ekle,” dedim. “Şu sosyal hesaplarla ilgilen. Tamam mı? Seni daha sonra dava toplantısında görürüm.”

Tekrar masama döndüm. Wade’in blogunu ekibin geri kalanından uzakta okumak istiyordum.

Calvin ve Nan, Nan’in masasının yakınında durmuş, asık suratlarla sessizce konuşuyorlardı.

Onlara “Selam!” diye seslendim.

Nan kafasını hareket ettirerek selamıma belli belirsiz karşılık verdi.

Calvin “Selam Gemma. Wade davası nasıl gidiyor?” dedi.

“İstediğimden daha yavaş,” dedim.

Nan burnundan kıkırdayarak “Şu adi herif Carmichael’ın adamınız olmaması yazık oldu,” dedi.

Omuz silktim. “Evet. O olsaydı işler kesinlikle kolaylaşırdı.”

Yine kıkırdadı.

Fleet leş gibi duman kokarak geri geldi. Yanakları morarmıştı. “Selam ekip. Sizi özledim. Neler oluyor?”

Calvin sıksa kollarını kafasının üzerine kaldırdı. “Sasha Cryer dün intihar etmiş. Polis çağırılmış. Olay kısa süre sonra patlar.”

Arkadaşının ölümüne ağlarken rahatlatmaya çalıştığım ürkmüş, cılız kadını düşünerek “Aman Tanrım!” dedim. Bu, daha bir aydan biraz önceydi.

Nan “Evet,” diyerek doğruladı. “Pek güvenilir değildi ama yine de. Bu mesele eğer mahkemeye giderse kadının kesin faydası olurdu. Jacoby’yi Ginny Frost’la o akşam balkonda tartışırken gören tek kişi oydu. Orada olduğunu iddia ettiği gizemli adam dışında tabii.”

“Bunun bir intihar olduğundan emin misiniz?” diye sordum.

Nan neşesiz bir kahkaha attı. “Eminiz ve bu bir talihsizlik. Jacoby’nin *Baba*⁵’ya dönüşüp onu öldürmüş olması çok hoşuma giderdi. Onu hapislane hücreğine tıkmak için bir fırsatımız daha olurdu.” İri kalçasını tek tarafa doğru çıkardı. “Ama ne yazık ki bu klasik bir yardım çığılığı. Küvette.” Sakızını sesli bir şekilde patlatıp bize gülümsedi. “Sinir bozucu.”

Fleet boğazını temizleyerek “En azından ifadelerini aldınız değil mi?” dedi. Nan’in ruhsuzluğu bazen çok fazlaydı. Fleet için bile.

“Tabii ama o olmadan, Jacoby’nin savunma ekibinin bu işten yakayı kurtarması da o kadar muhtemel. Ayrıca gerçekten orada olduğunu varsayarsak, kayıp görgü şahidinin kimliğini belirlemeyi daha da zorlaştıracak. Bu keşmekeş, siz ikinizin belenerek *içinden geçmeye* çalıştığınız halta çok benziyor.” Ukala bir ifadeyle gülümsedi ve “Lafın gelişi,” diye ekledi. Ağzına bir nane şekeri attı. İroni yaparak “En azından gazetecileri memnun etmeye devam ediyoruz,” diye konuşmaya devam etti. “Bu saçmalıkları uyduramazlar. Film yıldızları, evsiz adamlar, eskortlar... Sevdikleri bütün kelimeleri kullanma fırsatı buluyorlar.”

Tadımın kaçtığını hissederek yavaşça sandalyeme oturup bilgisayarıma giriş yaptım. Ravi’den gelen, Wade’in ölümünden sonra ortaya çıkan blog yazılarını içeren bir e-posta gördüm.

Nan paltosunu giydi. Neşeli bir şekilde “Ölü krıza bir bakmaya gidiyoruz biz,” dedi.

Calvin de sütlü kahverengi bir trençkot giyip Dedektif Gadget’a dönüşürken özür dilercesine bana baktı. “Sonra görüşürüz.”

Nan uğursuz bir ifadeyle Isaacs’in ofisine bakarak “Umarım yakında birimizin şansы yaver gider,” dedi.

Amirimiz telefondaydı ve elini beline götürdüğünde kolu net bir üçgen oluşturdu. Konuşurken dişlerini sıkıyordu. Ayakları da olduğu yere yapışmış gibiydi.

⁵ *Godfather* filminin baş karakteri.

Nan yanımızdan geçerken “Bence iyice kızışmaya başlıyor,” dedi.

Daha net görmesini sağlama çabasıyla gözlerimi iyice kırıştırdım. Geçen çarşamba tarihli Word dosyasını açtım.

Sterling çekim öncesi gerginliklerini ve onları aşmak için uyguladığı bazı teknikleri ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. O haftanın ne kadar stresli olduğundan bahsediyor, “bazı zor kararlar” ve “yakın bir arkadaşla arasının bozulmasından” söz ediyordu. “Çok yakın zamanda” “çok önemli bir haberi” bütün hayranlarıyla paylaşmak için sabırsızlandığını söylüyordu. “Bu, hayatımın en güzel yılı gibi olacak gibi duruyor. Kendimi çok şanslı hissediyorum,” yazarak bitirmişti.

Üzerinde çalıştığımız her davayla ilgili dehşet verici gerçek, ne olursa olsun cevapların orada bir yerde olmasıydı. Onlara denk gelip gelmememiz şans, deneyim ve mantıksız olsa da bir konuda katıksız bir inatçılığın dengesiz bir karışımına bağlıydı. Bu nedenle de bir davayı yönetmenin bir kısmı, ne kadar ayrıntıya girileceğini izlemeyi kapsıyordu. Bir ipe tutunup sertçe çekmek cezbedici olsa da geri çekilip büyük resme bakmak, bütün ipleri birbirine örmek de çok önemliydi. Fleet’le ben orkestra şefiydik ama enstrümanları çalarken takılıp kalmamak konusunda dikkatli olmalıydık. Ama tabii ki ne kadar iyi olursanız olun her zaman gözden kaçan bir şeyler olurdu. Bazen etrafa saçılmış, evrakların arasına saklanmış, olay inceleme tahtalarına yapıştırılmış, kaydedilmiş bir sorgu sırasında bir kenara konulmuş belirgin bir cümle, rüzgârda uçup giden son derece önemli bir saç teli gibi bütün ipuçlarını düşünüyor ve boğulacak gibi hissediyordum. Her faili meçhul vaka, bir grup bıkmış polisin pek bir anlam çıkaramadığı bir delil kutusuydu. Acımasız gerçek sıradan bir günde ofiste çalışırken bir sürü karar anı da olduğuydu. Sadece bizim hatalarımız ve gözden kaçırdıklarımız bazen insanların cinayetten yakayı kurtarmaları anlamına geliyordu.

Stres baş ağrımın basıncından doğrudan besleniyormuş gibi olan, kulaklarımda gittikçe daha yoğunlaşan hafif uğultuyu geçirmeye çalışarak tuvaletten geri döndüm. Ralph Myers önümden yürüyordu.

“Baksana Ralph!” diye seslenip ona yetiştim. “Miller davası nasıl gidiyor?”

Onun peşinden, birkaç üniformalı polis memurunun pizza dilimleri dağıttığı olay inceleme odasına gittim. Saatime bakıp çoktan akşam altı olduğunu görünce şaşırdım. Akşam yemeği için Josh’ın evine zamanında ulaşmak istiyorsam buradan çıkıp eve giderek duşa girmem gerekiyordu.

Ralph rahat bir tavırla “Her şey çok iyi gidiyor. Teşekkürler Woodstock,” dedi. “Ortamı ve maktulün öylesine bir başına olması nedeniyle zor bir dava sadece. Görgü şahidi ifadelerinin her yanınızdan fışkırdığı sizin davanın aksine,” dedi.

Nazıkçe gülümseyip kafa salladım. Miller’in otopsi fotoğraflarına şöyle bir göz gezdirdim; belirgin kemiklerinin üstünde gevşek bir şekilde duran sarkık derisi, ruhunun akıp gittiği koyu renkli, çirkin kesik.

Kafamdaki uğultu biraz daha artarken dalgınlıkla “Yani umarım bu akşam buradan nispeten erken çıkarsın,” dedim.

Ralph iri göbeğini ovuşturdu. “Kesinlikle öyle yapmayı planlıyorum. Bir saat daha çok sıkı çalışmadan önce yeniden enerji topluyorum. Sonra da bugünlük işimiz bitmiş olacak. Açsan bize katılabilirsin.”

Ona teşekkür edip teklifini reddederek odadan çıktım ve sıcak peynir kokusundan uzaklaşıp enseme ovuşturarak Wade davası inceleme odasına gittim.

Odanın arkasında oturan Ravi’ye “Selam,” dedim. Çabucak acil destek hattı arama listesini de dava belgelerini de inceledim. “Üzerinden geçmem gereken herhangi bir şey var mı?”

Ravi ben sanki kraliyet ailesi mensubuymuşum gibi tedirginlikle ayağa kalkarak “Pek sayılmaz,” diye cevap verdi. “Ayrıca şehirden başka güvenlik kamerası görüntüleri de geldi. Bir de Wade’in bütün finansal bilgileri daha yeni elimize geçti.”

Tekrar oturması gerektiğini bariz bir şekilde belli ederek “Harika, teşekkürler,” dedim.

Gelişigüzel bir şekilde “Paul Wade’in telefon kayıtlarına bakmak istemiş miydiniz?” diye sordu. “Geçen pazar günü erkek kardeşine ettiği telefonla ilgili olarak onunla konuşmayı planladığınızı biliyorum. Sadece bir cinsellik hattına ara sıra ettiği telefon dışında bakmaya değer başka bir şey olduğunu sanmıyoruz.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp birkaç saniyeliğine ovuşturdum. Gözlerimin arkasında renkler döne döne etrafa saçıldı.

Açık dava dosyalarının bir tanesinin üstünde ben hayır dersem her an dosyaya koymaya hazır halde bir kâğıt tutan Ravi’ye gözlerimi kırıştıtararak baktım. “Hımm, evet,” diye belirsiz bir cevap verdim. “Çabucak bir bakacağım.”

Çıktıyı bana uzattı.

Yarım saat sonra masamı toplarken belgeye hızlıca bir göz gezdiriyordum. Yirmili yaşlarında genç bir erkeğe göre Paul’ün cep telefonu arama geçmişi tuhaf bir şekilde seyrek ve âdeta yalnız bir hayatın hikâyesini anlatıyordu. Geçen pazar günü Sterling’e ettiği telefon, Castlemaine’deki evin sabit hattındandı, o nedenle de bu kayıta yoktu. Dışarıya yapılan aramalar çoğunlukla Wade’lerin çiftlik evineyken, gelen aramalar çoğunlukla aynı numaradan ve Melissa’nın olduğunu bildiğim başka bir numaradandı.

Lizzie, geçen pazar günü Sterling ve Paul arasındaki konuşmaya dair hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu. Fleet birkaç saat önce bu konuda onunla konuşmuştu. Sterling’in Brodie’ye ettiği telefonla ilgili bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmeyi zihnimin bir köşesine not ettim.

Arama özetini diğer raporlarla birlikte dosyalamak için olay inceleme odasına geri döndüğümde sayfadaki son satır gözümüne çarptı. Yani Melissa’nın geçen çarşamba günü öğleden sonra ilerleyen saatlerde, kardeşlerine yapılan saldırının ardından Paul’e yaptığı arama. Paul’ün kız kardeşiyle konuşurken zaten Melbourne’de olduğunu fark ettiğimde, bedenimde âdeta bir elektrik şoku hissettim.

Pazar, 18 Ağustos

19.44

Yirmi dakikadan kısa bir süredir Josh'ın dairesindeydim ve beynim işi bir kenara bırakıp önümdeki evcimen sahneyi kucaklamakta zorluk çekiyordu. Sterling'in blog yazısından cümleler zihnimin köşelerini gıdıklıyordu. "Çok önemli bir haber" derken neyi kastettiğini merak ettim. Lizzie'yle nişanı mıydı? Menajerinin bahsettiği Amerikan pembe dizisindeki rol müydü? Kanada filmi miydi? Yoksa başka bir şey miydi? Ayrıca Paul Wade, çarşamba günü Melbourne'de olduğu konusunda neden yalan söylüyordu? Paul'ün duygusuzluğunu her ne kadar itici bulsam da bu saldırıyı düzenlemek için filmin çalışmalarına dair yeterince bilgi sahibi olduğundan şüpheliydim; tabii birisi ona bilgi vermiyorduydu. Ama kendi kendime onun saldırgan bir geçmişi olduğunu hatırlattım. Düşüncelerin uğultusunu dindirmeye çalışarak parmaklarımı şakaklarıma koydum.

Josh, mutfakta yumurta kırıp su kaynatarak, şarap doldurup görünmez bir hoparlör sisteminden gümbür gümbür gelen müziğin sesini ayarlayarak bir pervane gibi etrafta dolanıp duruyordu. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama zihninin olay anında bulunulan başka yerler ya da şiddet arasında gidip gelmediğine dair rastgele bir tahmin yürütebiliyordum.

En azından bir işle meşgul olursam onun uğraşıp durmasını izlemek zorunda kalmayacağımı düşünerek "Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

“Kesinlikle olmaz,” diyerek bana bir parmağını uzatıp olduğum yerde kalmamı emretti. Uysallıkla şarabımı içtim. O da onaylayarak kafa salladı. “Berbat bir hafta geçirdin. Rahatlamaya ihtiyacın var,” dedi.

Gergin hissederek, düşüncelerinin ölüme kilitlenmiş olmasının onun hatası olmadığını kendime hatırlatırken odada etrafa bakındım.

Josh’ın dairesi güzeldi. Büyük değildi ama benimkinden çok daha genişti. Candy burayı lüks olarak nitelendirirdi. Annesiyle babasının kiraya yardım ettiklerinden bayağı emindim. Yeni boyanmıştı. Yakın zamanda yenilenen duvarların kokusu burnuma geldi. Işık mutfak yüzeylerinden yansıyor ve koltuk minderleriyle dolu salon tarafından emiliyordu. Tiril tiril perdeler, şık kalorifer peteklerinin üzerinde sakince uçuşuyordu ve masanın üstündeki kristal vazoda bulunan taze çiçekler yanlara doğru açılmıştı. Hoparlör sisteminden caz müzik yayılıyor, kasvetli düşüncelerime tuhaf bir dans partneri oluyordu. Josh yirmi dokuz yaşındaydı; yani benden üç yaş küçüktü. Yirmi dokuz yaşındayken kendi hayatımı hatta şu anki hayatımı düşündüm ve farklar karşısında hayrete düştüm.

Josh “Eee? Demek Sterling Wade...” deyip dişlerinin arasından ıslık çalarak havalı görünen bir salata hazırladı. “Vay be! Değil mi yani?”

Temkinli konuşarak “Evet. Bu konuda çok fazla bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun Josh,” dedim.

İyi huylulukla “Biliyorum. Biliyorum,” dedi. Şarabımın üzerini tamamladı. “Peki baksana, Wade’inki gibi bir dava birdenbire karşınıza çıktığında, kaç memur o davada çalışıyor?”

Gülümsedim. “Bütün davalarımızın birdenbire ortaya çıktığının farkındasın değil mi? Önceden uyarı almıyoruz.”

Güldü. “Ne demek istediğimi anladın.”

Ona “Böyle bir dava kesinlikle büyük bir ekip gerektirir ve bizi baskı altına sokar,” dedim. “Diğer davaları ihmal falan etmeyiz ama bazı şeylere öncelik tanınır. Mesela, evsiz adamın davasından alındım. Bazı eski davaların önem seviyesi düşürü-

lür. Belli ki her şeye yetişemeyiz. Buna yetecek kadar persone-
limiz yok.”

Kısaca buz gibi tünelde kendi kanının içinde yığılmış hal-
de duran Walter Miller’ı düşündüm ve onu terk etmişim gibi
hissetmeden edemedim.

Josh birkaç dakika hiçbir şey söylemedi ve ortama sebze
kesme, sonra da bir tavada onları yağda soteleme sesleri hâ-
kimdi. Müziğe eşlik ederek mırıldanmaya başladı.

Bu benim hayatım olabilirdi, diye düşündüm. Akşamlarımı
Josh bana enfes yemekler pişirip işle ilgili sorular sorarken bu-
rada onunla oturarak geçirebilirdim. Planlar yapabilir, gitmek
istediğimiz restoranlardan, izlemek istediğimiz filmlerden ko-
nuşabilirdik. Belki de seyahat bile edebilirdik. Ben Avustral-
ya’nın dışına çıkmamıştım hiç. Josh’ın beden dilindeki her şey,
benimle ilgilenişi, istediğinin bu; yani ortak bir geleceğin mut-
lu bir şekilde haritasının çizildiği ve yönlendirildiği normal bir
ilişki olduğunu gösteriyordu.

Ben’i kafamda canlandırma fırsatı bile bulamadan önce, iç
organlarımı buz gibi eller kavradı ve otellerde geçirdiğim o ge-
celeri, nasıl da durmak istemeyişimi düşünerek bacak bacak
üstüne atıp sonra bacaklarımı tekrar yan yana koydum.

Josh’ın sesi düşüncelerimi böldü. “Gerçekten stresli misin?”

İçkimi bitirip bir kadeh daha doldurarak yanaklarımdaki
havayı dışarı üfledim. İçerisi sıcak ve huzur vericiydi. Sıcaktan,
zoraki rahatlama ve şaraptan kızarıp ısınmıştım.

“Bütün emniyet baskı altında,” diye cevap verdim. “Bu dava
görüp görebileceğin en üst düzey davalardan. Ayrıca bunun
üstüne bir de evsiz adamın cinayeti var. İnsanlar, savunmasız-
ların saldırıya uğramasından hoşlanmıyorlar. O nedenle de
yoğun bir politik baskı var. Ayrıca tabii ki Jacoby davası da
hâlâ çözülmedi. Amirim o davaya da son bir yoğun efor daha
sarf etmeye kararlı.” Şaraptan kocaman bir yudum alıp yuttum.
“Herkes gergin.”

Konuşurken bile zihnim dönüp durmaya, parça parça bil-
gileri gözden geçirmeye devam etti. Uyumsuz iplerden dü-

ğümler alkol sayesinde çözüldü ve tekrar birleşip birlikte örgü örmeye başladılar. Bir şey kendini belli etmeye çalışıyordu ama onu göremiyor gibiydim.

Josh'ın bu akşam benden ne istediğinden, bunu ilişkimizde önemli bir adım olarak görüp görmediğinden de emin değildim. Şu ana kadar, aramızdaki ilişkiyi fiziksel olarak zorlamamıştı ama özel olarak neredeyse hiç yalnız da kalmamıştık. Diğerlerinin gürültüsü ve tampon etkisi olmadan bir şeylerin nereye gidebileceğinin de bilincindeydim.

Cevabını bekleyerek ona baktım ama hiçbir şey söylemedi. Yemek hazırlıklarına odaklanmıştı. Ama dikkati bu akşam normalden biraz daha dağınık gibi görünüyordu ve o da mı tedirgin diye merak ettim.

Kadehimi doldurdum ve pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktım. Şehir manzarası, nehrin bu yanında o kadar farklıydı ki... Daha az bunaltıcı ve çok daha sakindi. Uzanıp camdan ofis kulelerinden birinde parmağımı gezdirdim. Sonra gözlerim tekrar gölgeli yansımama döndü.

Bilmem kaçınıcı kez, Josh'ın bende ne gördüğünü merak ettim.

Bir ay kadar önce tanıştığımızda, Jacoby basın toplantısından gelmişim ve mahkemenin yanındaki kafede sert bir kahveyle kendimi mahkemeye çıkmaya hazırlıyordum. Josh, yanımdaki boş yere oturmak istediğini gösteren rahat hareketiyle görüş alanıma girmişti. Yana kaymış ve ona sorun değil anlamında gülümsemiştim. Konuşmaya başlamıştık. Ona cinayet büro polisi olduğumu söylediğimde hem etkilenmiş hem de biraz çekinmişti. Birbirimizin numarasını almamız konusunda ısrar etmişti ancak ben ondan bir daha hiç haber almayacağımı sanmıştım. Ama o akşam bana yemeğe çıkmayı teklif eden bir mesaj göndermişti.

Başından beri bana eşlik etmesinden keyif almıştım. Sadece çok yakışıklı değil, aynı zamanda açık ara hayatımdaki en karmaşık olmayan insandı. Mesajlar aktı ve dışarı çıkma teklifleri sunuldu. Hevesliydi ama asla ısrarcı değildi ve basın-

dan beri benim evime gitmenin sözkonusu bile olmayacağını anlamışa benziyordu. Daha da önemlisi, önce işimin geliyor olmasını takdir ediyordu. Benim eski ilişkilerden yıpranmış, defolu bir ürün olduğumu düşündüğünden şüpheleniyordum ama kurcalamıyordu. İlişkinin ilk aşamasında takılıp kalmayı sorun etmiyor gibiydi. Josh'ın çıkmak için istediği kızı seçebileceğine şüphem yoktu ama belki de benim normalde yoluna çıkan kadınların aksine ilginç olduğumu düşünüyordu. Belki de bir deneydim ben. Belki de benden hoşlanıyordu. Hiçbir fikrim yoktu.

Ben olmasaydı bile, bir durumun içine yerleşme ve kendimi adama konusundaki beceriksizliğimi bir kenara itersek, birbirimizden çok farklıydık. Josh bana kıyasla dünyanın çok daha büyük bir kısmını görmüştü ama birçok yönden dar görüşlüydü. Varlığı imtiyaz doluydu ve yetişkinliğe giden pürüzsüz yolu sabit bir para akışıyla cömert bir şekilde kayganlaştırılmıştı. Hiçbir şey için mücadele etmek zorunda kalmamıştı. Yumuşak kenarlar ve iyimserlikten ibaretti. Bense serttim ve otomatik olarak şüphecilik ve kuşkuya ayarlıydım.

Josh iki tane makarna tabağını büyükçe porsiyonlarla doldurup gösterişli salatayı tabağa alarak gururla masaya yerleştirdi ve bana oturmamı işaret etti. Doğru dürüst bir yemek yemeyeli günler olmuştu ve tabağıma hevesle giriştim.

Josh başka bir şeyden konuşmamız gerektiğini açıkladık-tan sonra hiç zorlanmadan kız kardeşi ve onun yeni erkek arkadaşından, iş yerindeki yeni adamdan, etkileyici Qantas Sık Uçuş Yapan Yolcu Puanları toplamından ve yeni spor salonu rutininden bahsetti. Onun sohbeti ilerletme becerisine hayran kaldım.

Yemeğimi bitirerek şarap almak için buzdolabına gittim. Masaya geri dönerken, mutfak tezgâhının üstünde ufak bir deste saman kâğıdından zarf gözüme çarptı. Etiketlerde Josh'ın el yazısıyla yazılmış "ödenmiş faturalar" ve "ödenecek faturalar" yazıları okunuyordu. Josh'ın kadehini doldurdum. Ben masayı geçerken otomatik bir oda spreyi, duvardaki ye-

rinden ufak bir fıs parfüm sıktı. Koltuğa oturdum ve bir bat-taniyenin püskülüyle oynadım. Çok hızlı yemiştim ve midem bulanıyordu. Josh yemeğini bitirdi ve karşımdaki tekli koltuğa yerleşti. Biraz şarap içmek için kafasını geriye doğru eğdi ve saçlarını bir yana doğru alarak çenesini elinin üstüne yasladı. Bir an bir albüm kapağındaki erkek grubu üyesine öyle çok benzedi ki neredeyse kahkaha atacaktım.

Bana “Kurbanın çok ünlü olduğu bir davada çalışmak tuhaf mı?” diye sordu.

Gülümseyerek “İşimden bahsetmeyeceğiz sanıyordum,” diye cevap verdim.

Büyük mindere sırtüstü yattım ve yan sehpanın üstündeki çerçeveli fotoğraflara baktım. Josh çok daha gençken aile tatil-lerinde çekilmiş fotoğraflar, arkadaşlarıyla fotoğraflar... Bana Wade’in dairesinde görünürde olan bir dizi fotoğrafı hatırlat-tilar. Josh’ın tatlı genç bir çocuktan yakışıklı genç bir adama dönüşümü hoş bir şekilde kaydedilmişti. Başka hoş görünüm-lü genç erkeklerle kürek üniformalı birkaç fotoğrafı da vardı. Üniversite cüppesiyle mezun olurken bir fotoğrafı vardı. Bir grup bronz insan alkışlarken, büyükçe bir doğum günü pasta-sını neşeyle gülerek kestiği bir fotoğrafı da. Bir fotoğrafta hafif durakladım. Arka plandaki kadınlardan biri tanıdık geldi ama onu nerede gördüğümü bilemedim.

Josh’ın cevap vermemi beklediğini fark ettim.

“Evet, kesinlikle kurbanı herkesin tanıdığı bir davada çalış-mak tuhaf; ya da en azından tanıdıklarını sandıkları,” dedim.

Josh hayranlıkla “Tam anlamıyla acayip olmalı. Yani bütün olay. Ben hâlâ mantığıma oturtamıyorum. Baksana, bir ipucu bulamazsanız ne oluyor? Faili meçhul falan olana kadar ne ka-dar süreliğine üzerinde çalışmalısınız?” dedi.

Esnememi bastırdım. “Değişir. Böyle bir davada gözden geçirilecek çok fazla şey var. Ayrıca o kadar çok görgü şahidi var ki. Burada, şehirdeki davaların iyi yanı da bu,” deyip “nor-malde etrafta bir sürü insan oluyor,” diye ekledim. Bacaklarımı uzattım. “Ama görgü şahitleri kendi problemlerini de beraber-

lerinde getirebiliyorlar. İnsanlar gördüklerini sandıkları şeyi görmemiş oluyorlar her zaman.”

Josh koltukta yanıma geldi. Yüz yüze bakacağımız şekilde koltuğun ucuna kaydım. Bacaklarını bacaklarımın arasına koydu ve hukuk firmasının şu an üzerinde çalıştığı bir dolandırıcılık davasıyla ilgili uzun soluklu bir hikâye anlatmaya koyuldu.

Midem bulanmaya başladı ve susmasını diledim. Midem aşırı yiyecek yüklemesini işlemden geçirmekte zorlanıyorken, fazla çalışmış beynim son birkaç günün artıklarını eşelemeye devam ediyordu. Bütün bunlar nasıl bir araya geliyordu? Herhangi biri birbiriyle ilgili miydi?

Gözlerimi kapatıp huzur içinde onun koltuğunda uyuyabilmek için Josh'ın ortadan kaybolmasını dilemeye başladım.

“Bayağı yorgun görünüyorsun,” dedi. “Sanırım arkadaşlarımla buluşmak istemezsin değil mi?”

Ona yarı kapalı gözlerle bakarak pürüzsüz yüzüne odaklandım.

Utangaç bir tavırla bana gamzelerini gösterdi. “Burada kalmak istersen de sorun yok,” deyip yutkundu. Biraz şarap yutar-ken adem elması endişeyle inip kalktı.

Tıngırdayan müziğin altında, dairede bir yerde tik tak eden saati duydum.

Josh bana yaklaştı ve elini nazikçe uyluğuma koydu. Daha alçak bir sesle “Tatlı ister misin?” diye sordu. “Dondurmam var.”

Yumruk gibi bir panik hissi bedenimde istikrarlı bir şekilde ilerlerken doğrulup oturarak “Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedim.

Bunun düşünmek zorunda olmadığım ve kimsenin hislerinden endişe etmeme gerek olmadığı, düşüncelerimin yok olduğu, ilkel ve sonsuz mutluluk kaynağı olan bir hiçliğe ulaştığım oteldeki o adamlarla olduğu gibi olmasını istedim. Ama o zamanlarda, seks bir sondu. Josh'la başlangıç olabilirdi ve bu, benim ödümü koparıyordu.

Kimseyle konuşmak istemiyordum. Burada olmak istemiyordum.

Josh öne doğru eğilip beni öptü. Tedirgindi, sanki yaptıktan sonra izin istiyormuş gibi. Hâlâ doğrulmuş bir halde otuyordum ve yapmam gerekeni yapmaya, onu kendime çekip yan yana yatmamız için duruşumu ayarlamaya içim el vermedi. Onun yerine ellerim yanlarımda sarkık bir halde durdu. Bedenim kilitlendi.

Geri çekilirken “Özür dilerim ama gerçekten iyi hissetmiyorum. Sen dışarı çıkıp arkadaşlarınla buluşmalısın. Bunu başka bir zaman yapmalıyız,” dedim.

Beni dikkatlice inceledi ama ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Açıklamaya çalışarak “Kendimi daha iyi hissettiğimde ve bu kadar yorgun olmadığımda,” diye ekledim.

“Umarım yaptığım yemek yüzünden değildir,” dedi ve ne yapacağını bilemez bir halde güldü.

“Sanırım tamamen bitik bir haldeyim. Anlatabiliyor muyum? Şu an yanımda olmak pek eğlenceli olmadığı için özür dilerim.”

Josh’ın hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum ama bir parça rahatladığını da sezdim. Belki de arkadaştan daha öte olduğumuzdan emin değildi. Eşyalarımı toplayıp onu, eve kadar eşlik edilmeye ihtiyacım olmadığına temin ettim. Ona sarılıp akşam yemeği için teşekkür ettim ve çıkıp arkadaşlarıyla buluşması gerektiğini tekrarladım.

Bir taksiye binip tekrar şehre doğru yol aldım. Uzuvarımdan yukarı ve aşağı âdeta kıvılcımlar çıkıyordu.

Şoföre ödeme yapıp taksiden indim. Ayık olmanın eşiğindedim ve kendimi son derece uyanmış hissediyordum. Daha şimdiden eve gitmek istemediğimi bilerek apartmanımın dibinde durakladım.

Pencerede yansımana baktım. Saçlarım rüzgârdan darma-dağınık olmuştu. Birkaç metre ötede bankta oturan bir adam,

kesekağıdından içki içiyordu. Gözlerine beyazımsı bir bulanıklık inmişti. Gözlerimi başka tarafa çevirip yürüdüm. Soğuk rüzgâr gözlerimi yaşartıyordu. Hiçbir planım yoktu ama saat geç değildi. Daha onu biraz geçiyordu ve restoranlarla barlar turuncu ışıklarla, dışarı taşan kahkahalarla davetkârlardı, kapı her açıldığında soğukla yer değiştiriyorlardı. Âşık çiftlerin, buram buram sigara dumanı kokan genç ve gürültülü genç erkek gruplarının, uykulu çocuklarını taşıyan bezgin görünümlü anne ve babaların, beyaz nefes bulutları gecenin içinde birbirine karışan evsiz bir adamla köpeğinin yanından geçerek belki on dakika kadar yürüdüm.

Belki de Josh'ı arayıp ona aslında dışarı çıkmak istediğimi söylemeliydim. Ama hayır, istediğim kesinlikle bu değildi. Yalnız olmak istiyordum. Bir içki istiyordum. Yağmur gökyüzünden gönülsüz bir halde boşalarak yağmaya başladı. Birkaç metre ötemde bir kapı açıldı ve kıkırdayan üç tane kız, kalabalık bir bardan dışarı çıktı.

“Ne dediğine *inanabiliyor* musun?”

“Yani!”

“Gerçekten, yok daha neler?”

Sigara yakarken sessizleştiler. Sonra ortak inanamayışlarını “o” her ne dediyse ona yönlendirdiler. Onlara doğru ilerlerken beni izlediklerini hissettim. Barın kapısına doğru yöneldim ve geçmeme izin vermek için çekilirken sarışın olan bana nazik bir ifadeyle gülümsedi. Birisi “Lanet olsun! Çok soğuk!” dedi.

İçeri girdiğimde donmuş suratıma bir sıcak hava dalgası vurdu. Alkol ve ter kokusu aldım; bir de acılı cips kokusu. Ufak mekânda etrafa bakındım. Müzik yerden sızıyor, bacaklarımdan yukarı çıkıyordu. Bara doğru ilerlerken kulaklarım konuşma sesleriyle uğulduyordu. Paltomu çıkardım. Barmen gümüş rengi bir çalkalayıcıyı çalkalarken bana gülümsedi.

Yanımda bir çift, alçak ve ciddi bir ses tonuyla konuşuyorlardı; konuşmalarının bazı kısımlarını yakaladım: “Senin hattan.” “Adil değil.” “Çok mantıksız.”

Bir adam bana çarparken bir ses kulağıma “Özür dilerim,” dedi.

Barmen önümde belirerek “Birini mi bekliyorsun?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Hayır. Sadece bir içki istiyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Hallederiz. Ne istersin?”

“Viski,” dedim ve kaşlarının biraz daha kalkışını izledim.

Yarım saat sonra ikinci içkimdeydim ve düşüncelerim yanımdan geçip gidiyordu. Onları yakalamaya çalışmayı bırakmaya karar verdim.

Barmen dışında kimse benimle konuşmadı. Smithson’da, tanıdığım kimseyle karşılaşmadan neredeyse hiçbir yere gide-miyordum. Aşinalık boğucuydu; saçma sapan havadan sudan konuşmalar, daimi gözlem de. Görünmezlik bana daha çok uyuyordu.

Barmen barın biraz ilerisinde birkaç misket limonunu dilimlerken “Güzel bir akşam mı?” dedi ve bir anlığına konuştu mu yoksa ben mi hayal ettim, emin olamadım.

Bariz bir şekilde cevap bekleyerek kafasını kaldırıp bana baktı.

“Evet,” dedim.

“Harika,” diye cevap verdi.

Bir kız, içki sipariş etmek için barın üstüne eğildi. Alnı neredeyse barmenin alnına değecekti. Eğlence düşkünlerinden oluşan doyumsuz kalabalık için içkileri karıştırmaya başladı ve yine yalnız kaldım.

Etrafa bakarken Sterling Wade’in asla böyle anları olmazdı diye düşündüm. Sadece hiçliğe karışabileceği anlar... Gittiği her yerde tanınıyordu. Sanki bütün dünya meraklı ufak bir kasabaymış gibi. Her zaman fark ediliyor, izleniyor, takip ediliyordu. Bunun, kesintisiz tanınmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Biriyle dışını içindeki kişiden daha çok beğendiğinden şüphelenmeden nadiren karşılaşırdı.

Ama zaten her zaman öyle olurdu. Eminim Scott ilk başta polis olarak benim bir mesleğimden etkilenmişti. Bunu ilgi çekici ve cezbedici bulmuştu. Ta ki polisliğim benimle ilgili en nefret ettiği şey haline gelene kadar. Josh da şüphesiz aynı olacaktı.

Kafamda bulanık bir slayt gösterisi başladı. Sterling'in bıçaklanması, yüzündeki saf ve gerçek şok, zombilerin üşüşmesi, Lizzie'nin çılgınlıkları. İlişkilerinde gerçekte neler olup bittiğini merak ettim. Nişan, onun Brodie'yle ilişkisini gizlemek için miydi? Yoksa Sterling Brodie'yle ilişkiyi bitirmiş miydi? Bu, Brodie'nin gücenmesine hatta tehlikeli olmasına neden olur muydu? Yoksa Lizzie evlilik teklifiyle ilgili yalan söylüyor ve erişebileceği en üst ıstırap mertebesinde hak iddia etmeye mi çalışıyordu? Nişanın zamanlaması tuhaf görünüyordu. Yani meşakkatli bir film çekiminin başlangıcında. Ama belki de Sterling her şeyin heyecanına kapılmıştı. Yurtdışına taşınmak için planlar yapıyorlarmış. Her şey ilişkilerinin ciddi olduğuna işaret ediyordu ama ben Lizzie'nin Sterling ve Brodie'nin ilişkisinden haberdar olmadığına inanmakta güçlük çekiyordum. Aynı evde yaşamak bunu kesinlikle kaçınılmaz kılardı. Belki de görmek istemiyordu sadece. Hem Sterling eşcinsel miydi? Yoksa biseksüel miydi? Ya da sadece Brodie'ye aşık mıydı? Lizzie ve Brodie'nin bizi inandırdıklarından daha yakın olmaları mümkün müydü? İkisi de Sterling tarafından ihanete uğramış gibi hissediyor olabilirler miydi?

Genç aktör, neşeli röportajlarının ima ettiğinden çok daha karmaşıktı. Bir sürü şeyin eşigindeydi. Yeni bir şöhret seviyesi, yurtdışına muhtemel bir taşınma. Kim bunun yarıda kesilmesini isterdi ki?

Zihnimde, başka görüntüleri de bir bir geçtim: Otopsiyi ve kalbinin yakınındaki koyu renkli yarayı, mükemmel suratını, annesiyle babasının kalp kırıklıklarını, kardeşlerinin görünürdeki kayıtsızlığını, Cartwright'ın afallamış şok halini, Lizzie'nin gözyaşlarını, Brodie'nin tutkulu ıstırabını...

Bardağım boştu. Gitmeliydim. Yanıyordum. Koltuk altlarım nemliydi ve ayaklarım botlarımın içinde âdeta alev alıyordu. Buradaki diğer kadınlar minicik bluzlar, dar kotlarla bantlı sandaletler giymişlerdi. Yüzleri, sahip olmadığımı emin olduğum dağların zirveleri ve girintileri gibi kat kat boyanmıştı. Ben nasıl onlar gibi olunacağını bilmiyordum. Ara sıra giyinip

makyaj yaptığımda, ifşa olmuşum gibi hissederdim, sanki yüzüm bir işaret fişegiymiş gibi. Bunun tetiklediği dikkatli inceleme beni rahatsız ediyordu. Ben göz önünde saklanmanın rahatlığını seviyordum.

Barmen hemen önümde durarak “Bir tane daha ister misin?” diye sordu.

“İstemeli miyim emin değilim.”

“Müesseseden,” derken sesi birdenbire alçak ve ima doluydu.

Göz göze geldik ve ta en içimde bir haz kıvılcımı çaktı.

“Hımm, peki o zaman. Geri geleceğim. Sadece lavaboya gitmem gerek.”

“Peki,” derken gözleri üstümdeydi.

Loş koridordaki kısa kuyrukta, sallanan adamlar ve kadınlar yandan geçip giderken duvara yaslanarak bekledim. Bir adam ilgi dolu gözlerle bana baktı. “Güzel bir gece geçiriyor musun?” diye sordu. Daha fazla konuşmaya engel olmak için yere bakarak omuz silktim.

Barda yeni içkimi yudumlarken kafamın içindeki yüksek bir ses bana gitmemi söylüyordu. Telefonumu çıkarıp gece yarısını geçtiğini gördüm. Josh’tan uyandığımda daha iyi hissetmemi umduğunu söyleyen bir mesaj vardı. İrkilerek Josh’ın Melbourne’de sahip olduğum bir arkadaşına yakın tek kişi olduğunu fark ettim. Smithson’daki ufak arkadaş topluluğumla iletişim halinde kalmakta ne kadar berbat olduğuma bakılırsa, her yerde sahip olduğum arkadaşına en yakın kişi oluyordu.

Temizlik yapmaya başlayan barmen “İyi misin?” diye sordu. Kirli bardakları ritmik olarak küçük bir çeşmenin üstüne yerleştirip içlerine su püskürtüyordu.

Ona bakıp nasıl cevap vereceğimi merak ettim.

“Sanırım,” dedim.

“Ne iş yapıyorsun?”

Sterling’in cesedi düşüncelerimde canlandı. “Öğretmenim,” diye cevap verdim.

“Ben de hep öğretmen olmak istemişimdir.”

Bardağımdaki buzı tekrar yukarı çıksın diye aşağı iterek ona gülümseyip karşılık verdim. Sanki küçük bir yüzücü hava almaya çabalıyor da ben onu zorla tekrar aşağı itip uzun bir süreligine orada tutuyordum. Wade'in göğsünde, göğüs kafesinin hemen altında canının akıp gittiği derin siyah çizgi gözümde canlanıp durdu.

"Kaçınıcı sınıflara ders veriyorsun?"

Barmenin hevesli suratına bakarken gözlerimi kırıştırdım. "İl... Onuncu sınıflara."

Numaradan dudak bükerek gibi yaptı. "Gençler demek. Yorumu olmalı."

"Evet, öyle."

"Peki nasıl oluyor da bu akşam yalnızsın?"

Otomatik olarak "Neden burada yalnız olduğumu düşünüyorsun ki?" dedim.

Cesaretlenerek öne doğru eğildi ve bunu çözmeye çalışarak gözlerimin içine baktı. "Ek iş olarak uyuşturucu mu satıyorsun? Yoksa kötü gitmiş bir Tinder randevun mu vardı? Bir Rus ajanı mısın?"

Mizacımla çelişerek kahkaha attım. "Yukarıdakilerin hepsi."

"Evet, bu çok bariz belliydi." Ben içmeye devam ederken o da bir grup dövmeli erkeğe servis yaptı.

Bir düşünce zihnimde çaresizce yerini bulmaya çalışıyordu. Sterling'in cesedi, ona kazınmış o korkunç nihai mirası tekrar gözümde canlandı. Bu görüntü beni yalnız bırakmıyordu bir türlü.

Barmen "Baksana. On beş dakika sonra falan kapatıyoruz," dedi.

Gözlerine baktım ama daha fazla bakmaya katlanamadım. O nedenle de çantamda bir şey arıyormuş gibi yaptım. Ona "Sorun değil. Zaten benim de gitmem gerek," dedim.

"Güzel," deyip ben içkimin kalanını kafama dikerken yandaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Boğazım yandı ve tenim kemiklerimin üzerinde erimiş gibi gevşek geliyordu.

Çok yorgundum ama zihnim kararsız bir şekilde iğrenç görüntüler arasında gezinip duruyordu.

Barmen bir tepsi dolusu temiz bardak taşıyarak, omzunda da bir kurulama beziyle geri geldi.

“Ben Zac,” deyip elimi sıkmak için barın üzerinden uzandı.

Çabucak “Zoe,” dedim. Bundan sonra neyin geldiğini biliyordum.

“Bu geceliğine kapatıyorum. Gecenin son içkisi için başka bir yere gitmek ister misin? Benden,” deyip bara, sonra da arkamdaki masadaki son gruba baktı. Cevabımı beklerken gözleri yüzüm dışında her yere bakındı.

“Olur. Neden olmasın?”

Arka odaya baktı. “Sanırım on dakikaya falan işim bitmiş olur.”

“Peki. Hemen bir telefon etmek zorundayım. O yüzden dışarıda bekleyeceğim.”

Havadan ciğerlerim büzüştü ve bir sokak lambası direğine yaslandım. Artık etrafta daha az insan vardı ve kafalarını öne eğmiş soğukta ilerlerken sessizlerdi.

Kal ya da git diye düşündüm. Kal ya da git.

Dakikalar sonra Zac bardan çıkıp ceketinin fermuarını çekerken bana hafifçe gülümsedi.

“Nereye gitmek istersin?” diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden “Sana,” dedim.

Zac, Collingwood’da pejmürde bir tavan arası dairesinde yaşıyordu. Ufak mutfaktaki musluk, gürültülü bir şekilde metal evyeye damlatıyordu ve kendimi onun istikrarlı ritmini sayarken buldum. Zac’ın alternatif tarzda şarkılardan sonsuz bir listeye göz gezdirişini izlerken cin toniğimi yudumladım.

İlk şarkı bitmeden önce Zac beni odasına götürdü; kazağını çıkararak beni yatağa itti. Sert davranıyordu ve bunu istiyordum; onu içimde istiyordum. Bütün düşüncelerin susmasını, biraz huzur bulmayı istiyordum.

Her içime girişinde keskin bir nefes aldım. Gözlerimi soyut bir tabloya dikmiştim. Renkler kanvasa saçılmıştı. Zihnimde

bıçaklar tene saplanıp yara açıyor, yüzler acıyla kıvranıyordu. Zac'ın ağırlığı altında tamamen çaresiz bir halde sıkışıp kaldığımda göğsümdeki panik hissi gittikçe daha da yoğunlaştı. Yüzümü tutup beni öptü. Hiçlik noktasına yaklaşırken, arzuyla vicdan azabının ortada bulunduğunu hissettim.

Yaptığımız seksin çılgın bulanıklığı geçtikten sonra, Zac yanıma yattı ve ben tenim nemli, kızarmış bir halde duvara döndüm. Onun uyumasını isterken kalp atışlarım yavaşlıyordu. Kaçmak için yanıp tutuşuyordum ama kolu ağır bir şekilde üstümde duruyordu ve uykulu bir şekilde geveleyerek ağırlığının altından çekildim.

Zac “Harikaydı bu,” diye fısıldayıp parmaklarını dolaşık tutamların arasından yumuşak bir şekilde geçirerek saçlarımı yüzümden geriye aldı. “Bu akşam içki içmek için benim barımı seçtiğine memnun oldum.”

Yataktan kalktı ve içki doldurduğunu duydum. Geri gelerek yanıma oturup viski içip müziğe mırıldanarak eşlik ederken parmaklarıyla yorganın üstünde piyano çaldı. Birkaç dakika sonra yorganı üzerimize çekip lambayı söndürdü. Alkol, kısmen uçmuş tıraş losyonu ve terimizin hafif misk kokusunu aldım. Bedenin uykuya daldığını hissettim ve uyumayı isteyerek ama gözlerimi her kapattığımda ete saplanan bıçaklar görererek bana saatler gibi gelen bir süre boyunca onun yanında uyanık bir şekilde yattım.

Pazar, 19 Ağustos

06.32

Uyandığımda, dün gece bir rüya gibi geldi ama alnımdaki keskin ağrı bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Çabucak giyinip Zac'ın evinden çaktırmadan çıktım ve Smith Caddesi'nin sonuna yürüdüm. Sabah ışığının meraklı parmakları bana dokunuyordu. Kusacağımı sanarak tuğladan bir duvara yaslandım ama o his geçti.

Bir taksi çağırıp Ben'in ne yaptığını merak ederek gözlerimi penceremden görünen gri gökyüzüne dikip yatağıma yatışım daireme geri döndüm. Muhtemelen çizgi film izliyordu ya da belki de Scott'la birlikte yataktaydı. Düşüncelerimin Ben ve Scott'ın birbirlerine sarılmış yatmalarından Ben'in Scott'a sokulduğu ve onun da bir kadınla, bir yabancıyla olduğu görüntülere kaymasına izin verdim. Şiddetli bir çığlık atıp doğrularak oturdum. Bu kafa yapısındaiken düşüncelerim kontrol edilmiyordu. Dikkatimi dağıtmak için dairemde etrafa bakındım. Aynadaki yansımam gözüme çarpınca çatlak dudaklar, soluk bir ten, keçeden bir buluta benzeyen saçlarımla korkunç görüldüğümü gördüm.

Duşta alkolün çabucak bedenimi terk ederek ağrılarını da beraberinde götürmesi için dua ettim. Ne kadar berbat hissetsem de ağrıyan kafamda bir düşünce ritmik bir şekilde belirip

kaybolmaya devam etti. O otopsi fotoğraflarına tekrar bakmak için emniyete gitmem gerekiyordu.

Orada olmadıklarını bildiğim sesleri duyana kadar teorim kafamda dönerken yarım saatten uzun bir süre olay inceleme odasında volta attıktan sonra Fleet'i aradım.

Sesi uykuluydu. "Woodstock? Ne oldu?"

İrkilerek bir pazar gününde saatin daha 08.30'u yeni geçtiğini fark ettim.

Birdenbire çok aptal hissedip kekeleyerek "Selam," dedim. Boğazımı temizledim. "Sanırım Isaacs'e götürmeye değer bir şey buldum."

Fleet birisiyle, kesinlikle bir kızla konuşmak için telefonu eliyle kapattığında içimi bir utanç duygusu sardı.

"Bak. Özür dilerim. Saatin bu kadar erken olduğunu fark etmedim. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Tamam mı?" deyip bütün sabah boyunca yapmak istediğim konuşmanın bitmesini istedim.

Fleet tamamen uyanık bir halde "Hayır. Hayır. Şimdi olur. Zaten kalkmam lazımdı. Bir pazar günü kim uyumak ister ki? Ben değil," dedi.

Sesi her zamanki gibi iğneleyici konuşuyordu ama sıradışı bir hissizlikle örülüydü. Ruh halini ya da aradığım için sinirli olup olmadığını anlayamadım.

"Peki. Şimdi kalktım. Gönder bakalım," dedi.

"Tamam. Peki." Sesime biraz güç kazandırmaya çabaladım. "Dünkü toplantımızdan sonra ben dün gece buradaydım ve birkaç şeyi toparlıyordum. Ralph'le konuşuyordum ve Miller davasının olay inceleme tahtası gözüme çarptı. Onunla ilgili bir şey kafamda yer etti. Sonra dün gece otopsi fotoğraflarının Wade'inkiyle neredeyse tamamen aynı olduğunu fark ettim. Yani yara tamamen aynı görünüyor."

Fleet bir süre hiçbir şey söylemedi ve olası bir alay korkusuyla karışık işkence gibi bir sabırsızlıkla kıvrandım.

Sonunda “Peki ya raporlar? Aynı katille karşı karşıya olduğumuzu ima ediyorlar mı? En sevdiğim patoloji uzmanı ne diyor?”

“Henüz Mary-Anne’le konuşmadım,” diye itiraf ettim. “Önce seninle konuşmak istedim. Ama diğer mesele de bu. Walter Miller’ın otopsisini Mary-Anne yapmadı. Burada değildi. Hatırladın mı?”

Fleet anlaşılabilir bir ses çıkardı. Boğuk bir kadın sesi duydum ve ardından da Fleet esnemesini bastırdı.

“Peki Woodstock. Buluşalım hadi. Bir kahve bana iyi gelebilir. Bana şöyle bir yarım saat ver. Sonra çocuklar gibi yapalım ve yumurta, domuz pastırması, hatta belki de avokadolu kızarmış ekmeğe saçma sapan paralar harcayalım.”

Fleet benden daha beter görünüyordu. Saçlarının aşırı düzeltilmeye ihtiyacı vardı ve sık kirli sakalı suratını bir sis gibi yavaşça sarmıştı. Gözleri koyu renk camlı bir gözlüğün arkasında saklıydı ama en az benimkiler kadar kanlı olduklarından şüphelendim. Sigara içebilsin diye dışarıda oturduk. Birkaç dakikalığına, o ritmik olarak bir sigaradan nefes alıp bir kahvesini höpürdeterek içerken sadece onu izledim.

Alaycı bir tavırla “Çok hareketli bir gece mi geçirdin?” dedim.

Belli ki berbat halde görünmesinden rahatsız olmayarak “Tahmin bile edemezsin,” dedi. “Ya sen?”

“Yeterince hareketliydi.”

Onaylayarak kafa salladı. “Yani biz gençler hep çalışıp hiç eğlenmeden edemeyiz.”

Etrafımız sıcak tutacak kışlık spor kıyafetleri giymiş ve geri dönüşümlü kavanozlardan doğal smoothieler içen enerjik insanlarla çevriliydi. Sandalyeler yerine süt kasaları vardı ve her

masanın üstünde küçük bir bonzai ağacı duruyordu. Kahvemden bir yudum aldım. Sırf kokusu bile öğürmemeye neden oldu.

Fleet'e Paul Wade'in çarşamba günü olay anında bulunduğu yerle ilgili soru işaretlerini anlattım.

"Bu, Karadine'deki bar kavgalarına eklenince Paul'ü incelememiz gereken biri gibi gösteriyor," dedim.

Fleet alnına parmaklarıyla dokunarak ofladı. "Paul'ün böyle bir şeyi planlama becerisi olduğunu düşünüyor musun gerçekten? O çocuk bana temel hayati işlerde bile zorluk çeken bir tip gibi geldi."

"Biliyorum ama o zaman kasabadayım diye niye yalan söylesin ki? Belki de başka birisi beyindi, o da sadece kas gücüydü."

Fleet kollarını kafasının üstüne uzatarak gözlerini sımsıkı kapattı ve tekrar aşağı yukarı kafa salladı. "İlginç. Yani ağabey Wade'in şehre yaptığı gezi, ayrıca bu konuda yalan söylediği için mantıklı bir açıklaması var mı göreceğiz sanırım." Öksürdü ve boğazını temizledi. "Tanrım berbat hissediyorum," diye söylendi. "Peki. Ben yiyecek bir şeyler sipariş etmeden önce bana şu fotoğrafları göster."

Fotoğrafları zarftan çıkardım ve onun önüne serdim. Bu arada da meraklı gözleri menüyle engelledim.

Derin koyu renkli bir çizgiyle bozulmuş sıkı ve bronz teni işaret ederek "İşte bunlar belli ki Wade'inkiler," dedim. "Bunlar da Miller'inkiler. Fleet onları yan yana tuttu. O, fotoğrafları incelerken hevesle suratını inceleyerek "İkisi de neredeyse aynı boydaymışlar," diye ekledim. "Sadece yaraları aynı görüldüğü için değil, aradaki mesafe, bir de olayın işlenme biçimi de var. Walter'ın saldırıya uğradığı tünel, Spring Caddesi'ne bir kilometreden daha yakın. Ayrıca ikisi de beklenmedik ve tahrik unsuru olmayan saldırılar. Yani o anın hararetiyle yapılmış saldırılar değiller en azından."

Fleet kafasını yavaşça yukarı aşağı salladı. Aynı fikirde mi yoksa benim aklımı kaçırmış olduğumu düşünüyor ve bunu bana söylemenin bir yolunu bulmaya mı çalışıyordu anlayamadım.

Acele ederek konuşmaya devam ettim. “Yani gerçekten bir sürü benzerlik var.”

Fleet sigara dumanı dolu kötü, hırıltılı bir ses çıkararak tekrar öksürdü. “Evet. Bir maktulün mega star, birinin de tam anlamıyla hiç kimse olması dışında.”

“O kısmın mantıklı gelmediğini kabul ediyorum. Tabii ortada onları bağlayan ve bizim henüz göremediğimiz bir şey yoksa.”

“Hadi ama Woodstock, her ne kadar ikimiz de kucağımıza bir HBO korku yapımı düşsün istesek de bu pek muhtemel değil.”

Gözlerimi devirdim. “Ben entrika aramıyorum. Sadece arada bir bağlantı olabileceğini söylüyorum,” dedim.

Çarpıcı yeşil gözleri ve iki elinde de yılan dövmeleri olan ufak tefek bir garson kız Fleet’in yanında belirdi. O sipariş verirken, ben de fotoğrafları çabucak toplayıp onları tekrar zarfın içine tıktım.

“Sence birbirlerini tanıyorlar mıydı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Pek muhtemel görünmüyor. Ama katil ikisini de tanıyor olabilir miydi?” dedim.

“Evsiz adamın cinayeti tamamen gelişigüzel olabilir. Elbette o ilk geceden beri olayın üzerinden geçmedim ama sonuçta öyle çıkacağını düşündüm. Sadece bundan zevk alan fırsatçı bir kaçık ya da bir ruh hastasıydı. Belki de birinin evsiz insanlarla bir sorunu vardı ve topluma iyilik ettiğini sanıyordu. Ama Wade’in cinayeti gelişigüzel olamaz.”

Olasılıkları zihnimde irdelemeye çalışarak “Biliyorum,” dedim.

Fleet fotoğraflara tekrar bakarak “Ama yaralar konusunda haklısın bence. Kesinlikle benzer görünüyorlar ve saldırılar... Ne? İki gün aralıkla mı oldu? Bu nasıl fark edilmedi?” dedi.

“Başlangıç olarak iki farklı patoloji uzmanı yüzünden. Ayrıca sanırım Sterling’in ölümü başka her şeyi gölgede bıraktı. Yani haklısın, profil açısından hiçbir bariz bağlantı yok.”

Fleet “Sanırım Ralph’in olay inceleme odasında aranıyor olman şans olmuş,” deyip ukala bir ifadeyle gülümsedi.

Savunmaya geçerek “Aranmıyordum,” dedim ama aramızdaki şakalaşma iyi geliyordu. “Her neyse, arada bir bağlantı olduğunu hayal et.”

Kare şeklindeki ahşap bir plaka üzerinde domuz pastırması ve yumurtalardan oluşan bir dağ şeklindeki kahvaltısı geldiğinde “İş değişir o zaman,” dedi. Yemeğinin üstüne kar yağdırır gibi cömert miktarda tuz döktükten sonra “Herhangi bir şey ister misin?” dedi.

“Hayır, teşekkürler.”

Şu an uyandığımdakinden daha beter hissediyordum ama Fleet’in beni ciddiye almasına minnettardım.

“Neden ben yemek yerken sen de Isaacs’i aramıyorsun?” diye sorup, çatalını bir pastırmaya batırıp onu bana sallayarak “Senin teorinin kemikleri üzerine biraz da et ekleyelim hadi,” dedi.

Pazartesi, 20 Ağustos

08.05

“Peki sizce baktığımız ne?” Odada tek oturmayan kişi Isaacs’ti ve dün teorimi duymak için öğle yemeği vaktinde emniyete geldiğinden çok daha gergin görünüyordu. “Eee?” deyip ellerini bir sandalyenin arkasına koyup, omuzlarını düşürerek sırayla hepimize baktı.

Ralph ve Billy’nin bana attığı dik bakışlara bakılırsa, bariz bir şekilde cevap vermesi gereken kişinin ben olduğumu düşünüyorlardı.

Ağzımı açtım ama ben bir şey söyleyemeden önce Fleet söze daldı. “Mary-Anne’le konuştuk. Gemma’nın haklı olmasının, iki suçun da aynı kişi tarafından işlenmiş olmasının muhtemel olduğunu düşünüyor.”

Herkesin önündeki bu desteğine şaşırarak ona baktım. “Evet,” diyerek devam ettim. “Mary-Anne, Wade cinayeti suç aletinin Walter Miller üzerinde kullanılanla aynı olabileceğini düşünüyor. Yaralar birbiriyle uyumlu ama hâlâ kan tahlillerini bekliyoruz. Katil aynı kişiye bunun ne anlama geldiği konusunda gelecek olursak da henüz bilmiyoruz.”

Isaacs omuzlarını ağrıyormuş gibi kaldırıp indirdi. “Peki kan tahlillerini daha erken alamaz mıyız?”

Fleet “Sorduk. Neyse ki gelecek birkaç gün içinde raporu alabileceğiz,” diye cevap verdi.

Isaacs gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve nazik bir homurdanma sesi çıkardı. “Tamam ama bu arada iki suçun bağlantılı olduğunu gösteren hiçbir somut delil yok, değil mi?”

Kalbimin küt küt attığını hissettim. Tenimde terler birikmişti. Odada yeterince oksijen yoktu, herkesin gözleri üstümdeydi ve doğru kelimeleri bulmamı zorlaştırıyordu. Doğrulup oturdum ve gerginliğimi bir kenara atmaya çalıştım. “Hayır efendim, somut bir delil yok. Sadece dün konuştuğumuz şeyler var. Çoğunlukla da yakınlık ve zamanlama. Ayrıca suçların arsızca ve tahrik olmaksızın işlenmiş suçlar olması.” Isaacs sözümü kesmek üzere bir nefes aldı. O nedenle çabucak, güçlü bir sesle konuşmaya devam ettim. “Wade davasının farklı olduğunu takdir ediyorum ama iki suç da çok aleni yerlerde işlendiler. Kurbanlar hazırlıksız yakalandılar. Neredeyse infaz gibiler. Belki de bunda ortak bir yön vardır.”

Teorimin doğru olmasını, önemli bir ilerleme kaydetmemizi öylesine çok istiyordum ki. Başka kimse sesimdeki hafif yakarışı duyamıyordur diye umdum.

Chloe “Seri cinayet de olabilir,” derken sandalyesinde kıpırdadığında saçına ışık vurdu.

Isaacs onun yorumuna sinir olmuş gibi göründü. Sertçe “Bunu ima edecek hiçbir şeyimiz yok,” dedi.

Gruba “Walter Miller ve Sterling Wade arasındaki belirgin farklılıklar benim de merakımı uyandırıyor,” dedim. “Yani birbirlerinden olabildiğince farklı görünüyorlar. Katil bir şekilde ikisini de tanımiyorsa aslında pek bir açıklamam yok.”

Calvin “Belki de koleksiyoncu bir katille karşı karşıyayızdır. Belki farklı türden insanlara saldırmak hastalıklı bir meydan okumadır. Bir internet akımı olabilir,” dedi. Onay bekleyerek etrafa bakındı. “Bilirsiniz hani. Evsiz biri, ünlü, peder, çocuk.” Yutkundu. “Rastgele oluşu bir strateji olabilir mi?”

Calvin’in teorisine ikna olmasam da ben de kısa bir süreliğine benzer bir senaryo üzerine düşünmüştüm. Ama Ralph’in alaylı bir ifadeyle gülmek için kendini tuttuğunu görüp hiçbir şey söylememeye karar verdim.

Nan “Wade ve Miller arasında hiçbir bağlantı olmadığına emin miyiz?” diye sordu. “Wade bir aşamada evsizlerle ilgili hayır işleri falan yapmamış, değil mi?”

“O konuya daha detaylı bakmamız gerek ama şu ana kadar hiçbir şey çıkmadı. Tabii ki bir noktada tanışmış olmaları ve geride hiçbir iz olmaması da muhtemel,” diye cevap verdim.

Isaacs “Bütün bunları bir anlığına unutursak,” deyip teorimi geçiştirdi. “Diğer her şey konusunda hangi aşamadayız?”

Bütün gözler üzerime çevrildi. “Yoğun miktarda bilginin üzerinden geçiyoruz. Çoğunlukla olay anında bulunan yerler. Kabul etmek gerekirse, bilinen şüpheli kişiler anlamında gözümüzün saldırganın üzerinde olup olmadığını bilmiyoruz. Brodie Kent ya da Paul Wade’in saldırı anında tam olarak nerede olduklarını henüz doğrulayamadık. Fleet ve ben, Paul’ü şüpheliler listesine eklemek konusunda şüphelerimiz olsa da daha ciddi anlamda incelenmeye degeceğini düşünüyoruz. Neler ortaya çıkacak diye görmek için onu resmi olarak sorgulamak ve iyice üzerine gitmek istiyoruz. O sırada orada bulunan insanların bazıları bile listeden tamamen çıkarılmadı. Mesela Ava James, yakındaki karavanında yalnız olduğunu iddia ediyor. Ayrıca Wade’in ölümünden önceki haftalarda takip ediliyor olması ihtimalini de hâlâ göz önünde bulunduruyoruz.” Duraklayıp odada etrafa bakındım. “Bir de Wade’in pazar günü Riley Cartwright’la yaşadığı tartışma var. Olayla bağlantılı mı emin değiliz.”

Fleet araya girdi. “Geniş oyuncu ve çekim ekibi konusunda hiçbir yere varamıyoruz. İfadelere bakılırsa, Wade’in yakınında kimliği belirlenemeyen fazladan bir kişi var gibi görünüyor ama video kaydından onun kimliğini saptayamıyoruz. Elimizde bize zerre bilgi vermeyen bir ton görgü şahidi ifadesi var. Güvenlik şirketi o öğleden sonra hiçbir ihlal olmadığı konusunda ısrarcı ama olsa da öyle söylerlerdi. Herkes taranarak içeri girip çıkmış. O nedenle de zor olurdu ama imkânsız değil. Bütün geçmiş taramalarından sadece geçmişte işlenmiş ufak tefek suçlar çıktı. Katilimize içeriden yardım eden birisi varsa bu, ortada olmayacaktır.”

Hâlâ üzerinde çalışmamız gereken dağ kadar bilgiyi düşünerek içimden bir of çektim.

Isaacs beceriksizliğimi engellercesine bir elini kaldırıp “Peki. Peki,” dedi. Eliyle yüzünün alt yarısını avuçladı ve derisini aşağı doğru çekti. “Ralph ve Billy, zaten yaptığınız gibi Miller davasında çalışmaya devam edin. O davada zaten sınırlı sayıda kişinin çalıştığını biliyorum ve dikkatimizden bir şey kaybetmek istemiyorum. Bu yeni teoriden başka bir şey çıkmazsa, gelecek hafta ekibinizin sayısını azaltmamız gerekecek.” Gözleri üzerime kilitlendikten sonra odanın diğer ucuna kaydı. “Nan, Calvin, sizin bu muhtemel bağlantıya bakmanızı istiyorum. Dikkatleri dağılmadan Wade davasının diğer açıları üzerinde çalışması için Woodstock ve Fleet’e biraz düşünme alanı yarattın. Chloe, sen Wade konusunda destek vermeye devam et.”

Isaacs’in ne dediğini tam olarak idrak edemeden kafam aniden kalktı.

Nan olumsuz bir tavırla “Biz hâlâ boğazımıza kadar Jacoby kargaşasına batmış durumdayız. Sasha Cryer’ın ailesi Frost’larla güçlerini birleştirdi ve şimdi resmi soruşturma istiyorlar ki Sasha’nın cinayetinin ardından istediklerini alacaklarını düşünüyoruz.”

Isaacs “Ama ben ikisini de bir arada yürütmenizi istiyorum,” diye karşı çıktı. “Kaynaklarımız kısıtlı ve bana yukarıdan kesin olmayan ifadelerle elimizdekiyle idare etmemiz gerektiği söylendi.”

Nan çabuk çabuk kafa salladı. Yüz ifadesi emniyet kuvvetinin genel umutsuzluğu, kısıtlı para desteği ve kasvetli hayatlarımız karşısında teslim olduğunu gösteriyordu.

Isaacs “Peki. Hepiniz gelen yeni bilgiler konusunda beni bilgilendirmelisiniz. Ayrıca bundan medyaya tek kelime etmek yok. Şehrin güvenliğini sorgulayan başka haberler görmek istemiyorum.”

Diğerleri ayağa kalktı ve ben de hüsrân içinde ellerimi yumruk yaparak çabucak ayaklandım. Fleet’in eli omzumdaydı ve beni odadan çıkararak diğerlerinden uzaklaştırıyordu. Beni otoparka kadar götürdü. Soğuk hava bir hortumdan fışkıran

tazyikli su gibiydi. Beni göğüs kafesimden yakalayarak aniden dışarı sıcak nefes vermeye zorladı.

“Ne var?” diye çıkıştım. “Niye buradayız?”

Fleet paketinden bir sigara çıkardı. “Çünkü özel moral konuşmamızın ardından benim bir sigaraya ihtiyacım var, senin de sakinleşmeye.”

Kollarım istemsizce göğsümde kavuştu. Dışarıda ceketsiz bir halde donuyordum. Rüzgâr kıyafetlerimin giriş noktalarını bulmuş, gözeneklerimin içine işliyordu.

Ayaklarımı yere vurarak “Ben iyiyim,” dedim.

Fleet bir sigara dumanı bulutunun ardında gözden kaybolarak “Tabii ki öylesin. Isaacs, senin bulduğun ipucunu Nan ve onun sadık labradoruna attığı için kesinlikle mutluluktan havalara uçuyorsun,” dedi.

Sesimdeki mızımız tondan nefret ederek “Neden bize güvenmiyor?” dedim.

Fleet açıksözlülükle ama nazik bir şekilde gülümseyerek “Belki de henüz ona güvenmesi için bir neden vermediğimiz içindir,” dedi. Biraz sonra benim dudaklarımda da bir gülümseme belirdi ve kendi çocukluğum karşısında gözlerimi devirdim.

Fleet bana göz kırparak “Hadi ama Woodstock, sen burada yenisin ve benimle ilgili henüz kesin bir karar yok. O nedenle kendimizi kanıtlamamız gerek,” dedi. Sigarasının dibinden son dumanı içine çekerken gözlerini kıstı. “İyi tarafından bakarsan, kaybedecek çok fazla şeyimiz yok.”

Çekinerek “Her halükârda Miller meselesi üzerinde de konuşacağız değil mi?” dedim.

Kahkaha atarak “Tabii ki. Ek işimiz olur,” dedi.

Bir süre sonra “Onlardan ben de bir tane alabilir miyim?” diye sordum.

Aşağı yukarı kafa sallayıp bir tane sigara uzatırken gülümsemesini de pek gizlemedi. Ben sigarayı yakarken “Bu arada Wade ailesinin cenazenin burada olmasını istemesinin tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?”

“Evet, oğullarına son vedayı kendi kasabalarında etmek isteyeceklerini düşünürdüm ama sanırım onun bütün hayatı

Melbourne'deydi. Ayrıca bunun bir an önce olup bitmesini, sonra Karadine'e huzur içinde dönmek istiyor olmalılar. Muhtemelen bu felaketin peşlerinden memleketlerine gelmesini istemiyorlardı."

Fleet tişörtünün üstünden karnını kaşdı. "Herhalde. Korumacı ailesinin burada olmasını nasıl idare edecekler diye merak ediyorum."

"Çocuklarını paylaşmak kolay olamaz." Ben'in benim yerime birini koyduğunu düşündüğümde kalbim sıkıştı ki bu elbette benim yarattığım durumda tamamen muhtemeldi.

Fleet "Evet, olacağını sanmıyorum," deyip telefonuna baktı. "Tanrım, dünden beri destek hattına otuz bir tane telefon gelmiş!"

Söğüğü savuşturmak için olduğum yerde kıpırdanarak "Delilik bu, değil mi?" diye cevap verdim.

"Aynen öyle. Olay inceleme odasındaki kutuları gördün mü?" dedi.

"Hayır."

"Teknisyenler Sterling'in son altı aya ait bütün sosyal medya dökümünün çıktısını almışlar; ayrıca özel mesajları, Wendy'ye gönderilmiş bütün e-postaları ve bir de postaneden gönderilen fiziksel mektupları. Hayatımda hiç o kadar çok şey görmedim."

Yatak odalarında ya da ofislerde, tramvaylarda ya da sınıflarda, hayatlarında hiç görüşmedikleri bir adama olan aşklarını, nefretlerini ve arada kalan her şeyi ilan eden bütün o insanların gözümde canlandırdım.

"Suyunu çıkarana kadar," diye geveledim.

Fleet "Evet. Bense geçen yıl bir tane Noel kartı bile almadım," dedi. Boğazını temizledi ve yere düzgün bir şekilde tükürdü. "Özür dilerim," deyip pişman olmamış bir ifadeyle omuz silkerek tekrar içeri yöneldi.

Ben de onun uzun adımlarına uyum sağlamaya çalışarak ve saçlarının gömleğinin yakasında kıvrılışını fark ederek arkasından yürüdüm. Wade davası çok dağınık olabilirdi ama uzun zamandır ilk kez bir müttefikim varmış gibi hissettim.

Pazartesi, 20 Ağustos

14.01

Paul Wade, saatinin kayışıyla oynuyordu. Otelin bize ödünç verdiği küçük konferans odasının duvarından, lobideki çeşmenin sesini duyuyordum. Bu da beni geriyordu.

Ona dikkatlice bakmak için masada öne doğru eğilerek “Eee? Bize geçen hafta çarşamba günü öğleden sonra gerçekten ne yaptığını söylemeye ne dersin?” diye sordum.

Paul kafasını kaldırdı. Sol kaşının üstünde kocaman bir sivilce çıkmak üzereydi.

Çocuk gibi konuşarak “Ailem bugün benimle neden konuşmak istediğinizi bilmek isteyecek,” dedi.

Sempati göstermeden “Onlara söylemekten çekinme o zaman,” dedim.

“Castlemaine’deydim,” dedi.

“Tekrar dene,” dedim. “Melbourne’de olduğunu biliyoruz.”

Yere baktı. Saçma bir şekilde “Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi.

Fleet’le ben otele geldiğimizde, Wade’ler büzülmüş gibi görünen bir cenaze levazımatçısı ve onun hoş genç asistanıyla Sterling’in cenazesiyle ilgili konuşuyorlardı. Lizzie ve Wendy Ferla da oradaydı ama anlayabildiğim kadarıyla kararların çoğunu vermek Melissa’ya düşmüştü. April ve Matthew, yıkılmış bir halde onun iki yanında oturuyorlardı. Böldüğümüz için

özür dileyerek Paul'le konuşmayı rica ettik. Bu da onun harap olmuş annesiyle babasında sadece azıcık bir endişe uyandırmışa benziyordu. Öte yandan Lizzie'ye Paul odadan ayrılırken gözleri kocaman açılmış bir halde izledi ve onun ne düşündüğünü merak ettim.

Fleet "Senin kötü bir şey yaptığını söylemiyoruz Paul ama kesinlikle arkadaşının Castlemaine'deki evini falan da boyamıyordun ki bu da bir sorun. Biz buralarda her şeyin düzenli olmasını isteriz. O nedenle hadi bunu tekrar deneyelim: Çarşamba günü öğleden sonra neredeydin?" dedi.

Paul gözlerini kıstıktan sonra "Ben zaten bu hafta sonu Melbourne'e gelmeyi planlıyordum hep. Futbol maçına gitmeyi," dedi.

Fleet yapmacık bir sabırla "Evet, ona karşı çıkmıyoruz," diye cevap verdi.

Paul'un limiti dolmuş kredi kartında hem cuma akşamı hem de cumartesi öğleden sonra için futbol bileti alışverişleri bulmuştuk.

Fleet ısrarla "Ama çarşamba günü neden şehre geldin? Ayrıca neden bu konuda yalan söyledin?" diye sordu.

Paul sonunda "Bir kadınlaydım," diye geveledi.

"Hangi kadınla?" diye çıkıştım.

Paul neredeyse fısıltı kadar alçak bir sesle "Bir hayat kadınıyla," dedi.

Fleet oflalarak "Tam da denk gelmiş. Adını öğrenmeyi başardın mı? Telefon numarasını falan?" dedi.

"Hayır," derken kızardı. "Onu yol kenarından aldım. Bir yerde falan değildi."

Sesimdeki şaşkınlığı pek de gizleyemeyerek "Sokaktaki bir seks işçisiyle mi birlikteydin?" dedim.

Kafa sallayarak onayladı ve sandalyesinde kıpırdandı. "Evet. Bakın. Hiçbir şey söylemek istemedim. Annemin bilmesini istemiyorum ya da babamın. Ama Sterling'le hiçbir ilgisi yok."

"Evet yani bizim de herkese ilan etmemize gerek yok ama doğrulayabilmek için biraz daha detaya ihtiyacımız var. Ciddi

bir durum bu Bay Wade. Kardeşinizin ölümcül bir saldırıya uğradığı sırada nerede olduğunuzu belirleyemiyoruz. Bu kadını bulup olay anında başka yerde bulunduğunuzu doğrulamamız gerekecek.”

Paul daha da çok kızardı. “Yani adını bilmiyorum ama onunla kamyonetimde birlikteydik. Onu yol kenarından alıp yeraltındaki bir otoparka götürdüm. Hımm... St. Kilda Yolu’nda. Gündüzleri orada etrafta kimse olmuyor. Onu tekrar St. Kilda’da bırakıp şehre geri döndüm. Bir bara gitmek üzereydim. Poker falan oynamak için. O sırada Mel beni aradı.” İlk kez gözlerimin içine baktı. “Bunun iyi görünmediğimi biliyorum. Özellikle de kardeşimle aramız iyi olmadığı için, ama yemin ederim ki benim olayla hiçbir ilgim yok.”

Fleet “Sokaktaki seks işçileriyle görüşmek düzenli olarak yaptığın bir şey mi?” diye sordu.

Paul omuzlarını doğrulttu ve “Sadece bazen şehre geldiğimde. Mekânlara gitmekten hoşlanmıyorum. Herkes bana bakıyor,” dedi.

Fleet “Buraya geldiğinde genelde nerede kalıyorsun?” diye sordu.

“Bilmem. Sadece ucuz yerlerde. Bazen de kamyonetimde uyuyorum.”

“Kardeşin ölmeden önceki pazar günü onu neden aradın?” diye sordum.

Paul bunu inkâr etmek üzereymiş gibi göründükten sonra derin bir nefes aldı ve mağlup olmuş bir tavırla omuzlarını doğrulttu. “Annem bu konuda başımın etini yiyip duruyordu. Daha sık konuşmalıyız diye düşündüm.”

Fleet şüpheli bir tavırla “Yani görev icabı mı aradın?” diye sordu.

Paul homurdandı. “Evet.”

“Konuşma iyi gitti mi?”

“Pek sayılmaz. Sterling yaptığı bütün o fiyakalı saçma sapan şeylerden bahsetmeye başladı. Ben ya da hayatım hiç umurunda değildik.”

“Konuşma nasıl bitti?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Sinirliydim ama bu... normaldi sanırım. Telefonu kapattık. Onunla konuşmaktan nefret ediyordum. Ortak hiçbir noktamız yok. Hiç de olmadı aslında. O normal insanlar için hayatın ne kadar zor olduğunu anlamıyordu bir türlü.”

Paul sinirlenmeye başlamıştı. Sandalyesinde öne doğru sallanırken tekrar tekrar dişlerini sıktı.

Fleet “Bilmiyorum yani. Kardeşin görünüşe göre, bir sürü hayır işi yapmış ve çeşitli kurumlara bağışta bulunmuş. Umursayan bir yanı varmış gibi görünüyor,” dedi.

Paul “Tamamen zırvalıktı,” diye patladı. “Ailesi kıt kanaat geçinirken, lanet yabancılara sarf ettiği bütün o çaba. Nefret ediyordum yaptıklarından.”

Hırs yüklü sözcüklerinin ortamda etkisini yitirmesini bekledikten sonra “Sterling annenizle babanızın maddi anlamda ne kadar sıkıntı çektiğini biliyor muydu?” dedim.

“Biliyor olmalıydı. Geçen yıl geldiğinde bariz olmalıydı. Annemle babam gururlu insanlar ve mızımlanmayı sevmezler ama Sterling anlardı,” dediğinde hislerini bastırmaya çalışırken yüzünden dalga dalga bir öfke yayılıyordu.

Fleet “Annenle babanın öyle sıkıntı çektiklerini görmek zor olmalı,” dedi.

“Mel için daha zor. O, annemle babamın hemen üstündeki sokakta oturuyor. O ve kocası çiftliğe yardım ediyorlar ama onların da kendi sorunları var. Çocuklarından birinin özel bakıma ihtiyacı var. O nedenle de epey bir zorlanıyorlar.”

“Ama Sterling bunlardan hiçbirisiyle ilgili endişe etmek zorunda değildi,” dedim.

Paul, gücenmiş gibi bir tavırla, gözleri parlayarak “Hayır. Çocukken Karadine’den ayrıldı ve neredeyse hiç geri gelmedi. Kendisine yeni fiyakalı bir aile buldu ve hepsi oraya kadardı.”

“Ama ziyaret ediyordu değil mi? Ayrıca anneniz ve babanızla iletişim halinde kalmış. Onlar bize Sterling’in kendilerini her hafta aradığını söylediler.”

Paul “Evet, yani muhtemelen vicdan azabı falan duyuyordu herhalde,” deyip sandalyesinde kendini rahat bıraktı. “Yılda sadece bir kez ziyaret eder. Annemle babam belli etmiyorlar ama bütün o televizyon ve film meselelerinden nefret ediyorlardı. Onun evde olmasını istiyorlardı sadece. Ama Sterling kendini çiftlikte yaşayamayacak kadar üstün görüyordu, bizden çok daha üstün,” dedi ve tombul bir yumruğuyla gözünün üstünü ovuşturdu. “Annem onun nişanlanması ve kimseye söylememesi yüzünden epey bir üzgün. Herkesin onun bir süper star olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o, bencil bir pislikti.”

Fleet’le ben cevap vermedik.

Bir süre sonra Paul söylediğinin doğruluğunu kanıtlama ihtiyacı duydu. “Gerçekten de öyleydi. Hiç minnettar değildi. Özellikle de annemle babama. Onların kendisi için o kadar şey yapmasına ve çocukken Melbourne’e taşınmasına izin vermelerine rağmen.”

Fleet “Eh, en azından şimdi cömert olabilir. Lizzie’yle uzun zamandır birlikte yaşamıyormuş ve en son bilinen vasiyeti bütün varlıklarını annenizle babanıza bırakıyor. O yüzden de Lizzie bir kısmı üzerinde hak iddia edebilse bile, ailenizin artık çiftlik konusunda endişe etmesine gerek kalacağından şüpheliyim,” dedi.

Paul homurdandı ve kaba bir ifadeyle duvara baktı.

“Ama belki de sen bunu zaten biliyordun,” diye ekledi.

Paul iri kollarını önünde kavuşturarak sessiz kaldı.

İç geçirerek “Peki,” dedim. “O zaman neden geçen çarşamba öğleden sonrayı birlikte geçirdiğin kadını tarif etmiyorsun?”

Salı, 21 Ağustos

11.06

Modern, dijital dünyamızda bile, olay anında başka yerde bulunulduğunun doğrulanması sanıldığı kadar kolay olmuyordu. Bazen şansımız yaver gitmiyor ve avukatlar ya da doktorlar gibi çok yoğun programlı hayatlar süren insanlarla uğraşıyorduk. Ayrıca günlük hareketleri bir araya getirmek sözkonusu olduğunda özel asistanı olan herhangi biri Tanrı vergisi olurdu. Emek işlerinde çalışan insanlar da elverişli olurdu. Bir fabrika işçisi genelde tam dediği yerde bulunurdu ve bu da çok sayıda başka kişi tarafından doğrulanabilirdi. İşsizler, öğrenciler, bekârlar ve evde çocuk bakan ebeveynlerle yaşlılar en çok soruna neden olanlardı. Ayrıca bazı insanlar gittikleri yerler konusunda muğlak konuşabilirlerdi. Bu, bazen kasıtlıydı ama sıklıkla belirli bir zamanda ne yaptıklarına fazla dikkat etmeden yaşamlarının içinde savrulup gittikleri içindi. Olacağınız belirli bir yer yoksa, herhangi bir yerde olabilirdiniz sonuçta.

Melbourne'e geldikten kısa bir süre sonra, ana şüphelilerden birinin günlerinin çoğunu treni yakalayıp son durağına kadar gidip geri gelmekle geçiren yaşlı, dul bir adam olduğu bir dava üzerinde çalışmıştım. Seyahate çıkma hissi hoşuna gidiyordu ve emekli olduğu için de bu günlük keyif ona sadece birkaç dolara mal oluyordu. Bir saldırının ardından yapılan araştırmada

onun nerede olduğunu belirlemek çok fazla zaman harcayan bir güvenlik kamerası görüntüleri bilmecesine dönüşmüştü.

Wade davasıyla ilgili en büyük meselelerden biri de kimin olay anında başka yerde bulunduğunun teyidine ihtiyaç duyduğumuzu bilmememizdi. Oyuncu ve çekim ekibinin çoğuna şu anda ulaşılabilirdi ama fazladan maskeli kişi hâlâ gizemi ni koruyordu. Tanıdığımız biri mi yoksa tamamen yabancı biri mi bilmiyorduk. Saldırı anında bulunmaları gereken yerden geriye doğru inceleyemiyorduk.

O noktada da yayılım ateşi açıp sonra da dua etme yaklaşımında karar kıldık ve sadece gözümüzün önündeki herkesin olduğu yerleri eledik.

Artık Paul Wade'in yaşadığını iddia ettiği geçen çarşamba günü öğleden sonra aşna fişnesini doğrulamaya çalışan bir üniformalı polis memuru ekibimiz de vardı. Koyu renkli saçları olan sözkonusu hanımefendiyi bulmak için yavaş yavaş St Kilda'nın yukarısı ve aşağısı boyunca ilerleyerek çalışıyorlardı. Şu ana kadar kimse Paul'ü ya da kamyonetini hatırlamamıştı ve bizim ekibimiz de kesinlikle şanslı kadına denk gelmemişti. Paul'ün telefonu öğleden sonranın büyük bir kısmında kapalı olduğu için 15.00-17.00 saatleri arasında St Kilda'da olduğu konusunda doğru söyleyip söylemediğinden emin olmamıza imkân yoktu. Tek bildiğimiz, Melissa onu çarşamba günü 17.30'dan hemen sonra aradığı sırada Flinders Caddesi İstasyonu'na yakın olduğuydu.

Beauford ailesinin iki üyesinin de saldırı gününde Adelaide'de olduklarına dair ifadelerini doğruladık. Oğulları Jack, evde kız arkadaşıyla birlikteymiş. Wade ve Beauford ailesi ve Wade'le Jack arasında bulduğumuz bütün iletişimler aşırı derecede olumluydu. Wade, onlarla ailesiyle olduğundan çok daha samimiymiş. Fleet bana "Yani ben bile onlardan beni evlat edinmelerini istemeyi düşündüm. Öylesine cana yakınlar ki şaka gibi. Wade'in neden çok etkilendiğini anlayabiliyorum," demişti.

Sinir bozucu bir şekilde Ava James'in Wade saldırısı sırasında karavanında olduğunu kimse doğrulayamıyordu. Parkın tepesine yerleştirilmiş olan üç tane geçici karavanın etrafındaki alanlardan hiçbir güvenlik kamerası görüntüsü yoktu ve o bölgenin tamamı güvenlik çemberi içinde olduğu için de Ava'nın yanında kişisel koruması yokmuş. Oyunculardan biri zombi sahnesi başlamadan hemen önce, Ava'yı bir karavanın dışında cep telefonunda konuşurken gördüğünden bahsetmişti. Ava karavanından hiç çıkmadığını ve bütün sahnenin çekimini bölünmüş ekranda izlediğini iddia ediyordu. O zaman aralığında bir telefon etti mi ya da aldı mı diye doğrulamaya çalışıyorduk ama onun yurtdışındaki telefon operatörü şirketi, kayıtlarına yerel erişimi zorlaştırıyordu. Onun üstüne bir kostüm geçirip kaynayan kalabalığa karışmasının yeterince kolay olacağını bilsek de hiçbir şüphe uyandırmadan kostüm karavanlarından birine geri dönebildiğine ikna olmamıştık. Tek emin olabildiğimiz Ava'nın, saldırıdan yirmi dakika kadar sonra güvenlik görevlilerinden birisinden kendisini hastaneye götürmesini isteyene kadar setten ayrılmamış olduğuydu. Geçirdiği sinir krizine birçok kişi şahit olmuştu.

Brodie Kent, günü "şehirde etrafta gezinerek" geçirdiği sözünün hâlâ arkasındaydı. Saat 11'de kahve içtiği bir kafede bulunduğunu doğrulamayı başardık ama onun dışında o da sokaklarda yürüyen ve manzara seyreden binlerce kişiden biriydi sadece.

Ondan daha kapsamlı sorgulama için gelmesini istemeye karar verdik.

Ben telefon ettiğimde Brodie nefes nefese cevap vererek anında bir gelişme olup olmadığını sordu. Ona kendisiyle herhangi bir bilgi paylaşamayacağımı söylediğimde hayal kırıklığına uğradı ama yakında olduğunu ve hemen geleceğini söyledi.

Solgun ve huzursuz görünüyordu. Geçen seferkiyle aynı sorgu odasında endişeli bir halde karşımıza oturdu. Sterling'in öldüğü gün ne yapıyor olduğuna dair daha fazla detay vermesi için onu sıkıştırdık. "Sadece düşünüyordum," diye ısrar etti. "Tiyatro oyunum üzerinde çalışıyordum ve etrafta dolaşarak farklı türlerden insanları incelemenin faydasını görüyorum. Birkaç kez kahve için durdum ve David Jones'taki lavaboyu kullandım ama onun dışında sadece yürüyordum ve müzik dinliyordum."

Brodie, gün boyunca Spring Caddesi'nin çeşitli noktalarında olduğunu kabul etti. Wade saldırıya uğradığı sırada tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyordu ama bilinçli olarak kalabalıklardan uzak durduğunu söyledi. Öğleden sonra bir noktada telefonunun şarjı bitmiş ve saat altı buçuk civarlarında eve geldiğinde, haberleri görene kadar Sterling'in ölümünden haberi olmadığını iddia ediyordu.

Brodie'nin o günkü yürüyüşü gibi, bizim de amaçsız daireler çizerek dönüp durmamıza sinir olarak ofladım.

Konuyu değiştirmeye çalışarak "Söyle bana Brodie, Sterling geçen pazar aldığı telefona dair herhangi bir şeyden bahsetti mi?" dedi.

Brodie düşünürken yüzünü buruşturdu. "Pazar günü mü?" diye tekrar etti.

"Evet, öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde, dört buçuk civarlarında olabilir."

Brodie "Pazar günü ağabeyiyle konuştu. Ben bir dans dersinden gelmişim ve o konuşmayla ilgili epey üzgündü," dedi.

"Neden konuştuklarını söyledi mi?"

"Pek sayılmaz. Sadece ağabeyinin aradığını ve Paul'ün neredeyse anında onunla tartışmaya başladığını söyledi. O herif homofobik bir pislik."

"Tartışmanın neyle ilgili olduğunu biliyor musun?" diyerek üstüne gittim.

"Hayır, söylemedi. Ailesiyle yakın değildi. Onlar onu gerçekten anlamadılar hiç."

Fleet “Sence Sterling’in ağabeyi onun seninle ilişkisini biliyor muydu?” diye sordu.

“İmkânı yok. Kesinlikle hayır.”

Fleet “O zaman onun homofobik olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Sadece Sterling’in bana anlattığı kadarıyla. Annesiyle babası iyi insanlara benziyorlar ama çok eski kafalılar. Benim annemle babam da aynı sayılır. Ama onun ağabeyinin hiçbir bahanesi yok. Sterling ailesi için her şeyi yapacak biri olsa da bence Paul, onu kuskanıyordu. Sterling öyle muhteşem biriydi. Paul, onun kendi özündeki insan olabileceğini hissetmemesinin büyük bir nedeniydi. Paul’ün Facebook’ta paylaştığı bazı şeyleri görmelisiniz. Gerçekten rahatsız edici.”

“Sterling kardeşleriyle pek iletişim halinde değilmiş gibi görünüyordu,” dedim.

“Olduğunu sanmıyorum. Özellikle de Paul’le. Ailesinin onunla ilgili birçok şeyi kabul etmeyişi onu gerçekten çok üzüyordu.” Ağlamasına engel olmaya çalışırken Brodie’nin dudakları tuhaf bir şekil aldı. “Cenazeden ödüm kopuyor. Benim için ne kadar tuhaf olacağını biliyor musunuz?”

Brodie’nin konumunda olmayı hayal etmeye çalışarak nazikçe “Çok zor olmalı,” dedim.

Gözlerinden yaşlar dökülürken kafa sallayarak onayladı. “Onsuz öylesine yalnızım ki,” derken bedeni tuttuğu hıçkırığının etkisiyle titredi. “Ailemle yakın değilim. Çok fazla arkadaşım yok. Onun hâlâ burada olmasını öylesine çok diliyorum ki.”

Tereddüt ederek “Lizzie var yanında,” dedim.

Brodie’nin koyu renkli gözleri ışıldadı. “Lizzie’yi severim, gerçekten. Üstelik bana karşı çok iyi... Ama işte, bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama hepimizi bir arada tutan kişi Sterling’di. O yanımızda yokken tuhaf geliyor. Ayrıca Lizzie’nin erkek kardeşi ve bir ton arkadaşı var zaten. Her zaman evdeler. Özellikle de şimdi. Bütün o *gürültüyü* istemiyorum ben.”

Fleet öyle hissetmesi gerektiğini ima ederek “Ona böyle yalan söylediğiniz için kendini kötü hissettin mi?” diye sordu.

“Aynı çatı altında, onun erkek arkadaşıyla bir ilişki sürdürmek epey ağır bir şey.”

Brodie ofladı ve kısa bir süreliğine kafasını ellerinin arasına koydu. “Doğru olmadığını biliyorum ama ben Sterling’le aramızdaki ilişkiye öyle çok inanıyordum ki sanırım her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini düşündüm. Lizzie’yi de Sterling’i de incitmek istemedim. Sanırım kendimi onların ayrılacaklarına ikna ettim. Lizzie onu atlatıp hayatına devam edince de ilişkimizi resmen açıklayabilirdik.”

“Peki Lizzie’nin bilmediğinden emin misin?” diye sordum.

“Gerçekten bilmiyorum. Çok aşırı dikkatliydik. Sterling ona karşı hâlâ sevgi gösteriyordu.”

“Brodie,” dedim. “Bize anlattığından, yani Sterling’le cinsel bir ilişkiniz olduğundan şüphe duymuyoruz ama aranızda çok az bir iletişimin olmasının da faydası olmuyor.” Gözlerime bakana dek ona öylece baktım.

Brodie kararlılıkla “Dediğim gibi çok dikkatliydik. Sterling insanların öğrenmesi konusunda gerçekten çok paranoyaktı. Özellikle de Lizzie’nin,” dedi.

Fleet “Son birkaç haftadır aranızda çok az sayıda mesaj ile özel mesaj var ve neredeyse hiç telefon konuşması yok,” diyerek araya girdi. “Bu da ikinizin nasıl bir ilişkisi olduğunu tam olarak bilmemizi imkânsızlaştırıyor. Özellikle de son zamanlarda.”

Brodie sadece bir gencin yapabileceği şekilde başkaldırı niteliğinde çenesini kaldırdı. “Ben aramızda ne olduğunu biliyorum. Benim ona taşınmam birbirimiz için ne kadar doğru olduğumuzu sadece daha bariz bir hale getirdi.” Gözleri yaşlarla doldu. “Lizzie ortalıklarda yokken her şey mükemmeldi, sanki gerçek bir çift gibiydik.” Yanaklarındaki ıslaklığı sildi. “Ama haklısınız, artık onu kanıtlayacak hiçbir şeyim yok. Kanıtlamak zorunda olacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdi ölüyor-muşum gibi hissediyorum.” Ellerini abartılı bir şekilde önünde salladıktan sonra onları göğsüne koyarak dua etti.

Yanımdaki Fleet’in Brodie’nin abartılı hareketlerinden hoşlanmadığını hissediyordum. Sonra da açıksözlülükle “Sa-

nırım ben, kendi açımdan bakınca, senin bütün bunları neden açıkladığını anlamakta güçlük çekiyorum. Medyaya gitmemeni takdir ediyorum ama bunu kimse bilmeseydi de olay üzerinde hiçbir etkisi yok. Sterling bunu doğrulamak üzere burada değil. Bizim bilmemizin anlamı ne?” dedi.

Brodie bize yalvarırcasına baktı. “Ben sadece birinin bilmesini istedim. Annemle babama söyleyemiyorum. Lizzie’ye söyleyemiyorum. Birinin ne kadar önemsedığımı bilmesini istedim. Umarım o da biliyordu. Ayrıca ona bunun kimin yaptığını bilmek istiyorum.”

Fleet’in sertliğine karşı bir tavır sergileyerek “Anlayabiliyorum. Bu derece acı çektiğini gizli tutman zor olmalı,” dedim.

Ürpererek “Evet. Tam bir kâbus,” dedi.

Fleet “Sorun şu ki genelde yakın ilişkiler, suç işleme nede-nini bulduğumuz ilk yer olur ve Sterling saldırıya uğradığında senin nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz,” dedi.

Brodie kesin bir duruşla “Ona ben zarar vermedim. Ben şiddet eğilimli bir insan değilim. Bu kadar çok sevdiğim bir insan şöyle dursun, kimseye öyle bir şey yapamam, asla,” dedi.

Fleet gözlerini kırpmadan ona baktı. Ben de boynumu bir taraftan diğer tarafa doğru çevirerek gözlerimi Brodie’nin üzerinde tutup sızlayan kaslarımı esnettim.

Tam konuşmak üzereydim ki Brodie, Fleet’in bakışları karşısında geri bastı ve alçak sesle ama kararlılıkla “Tek söyleyebileceğim, size anlattığım her şeyin doğru olduğu,” dedi.

Nazıkçe “Sence Sterling de ilişkiniz konusunda senin kadar ciddi miydi?” diye sordum. “Bu senin endişe duyduğun bir şey miydi?”

Sesine yine bir gerginlik hâkim oldu. “Ben artık hiçbir şey hakkında pek bir şey bilemiyorum ama birbirimize karşı ne hissettiğimizi biliyorum.”

“Peki sence Lizzie’ye neden evlenme teklif etti?” diyerek üzerine gitmeye devam ettim.

Dişlerini gıcırdatırken çenesi kasıldı. “Ettiğinden emin değilim. Bence Lizzie yalan söylüyor.”

Salı, 21 Ağustos

17.43

Evraklarımdan kafamı kaldırıp son derece yorgun olan gözlerimi odaklamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Bedenimi saran belirgin arzusun sızısının ne olduğunu belirleyerek Ben'i özlediğimi fark ettim. Huzurlu samimiyetimizi özlüyordum. Onun bir sürü sorusunu ve yumuşak, pürüzsüz tenini özlüyordum. Onun küçük bedenini kollarımın arasında tutmayı özlüyordum. Zihnimin bir an başıboş dolaşmasına izin verdim ve eski salonumda olduğumu, Ben'in ayaklarımın ucunda oynadığını kafamda canlandırdım. Ama o görüntü fazla uzun kalmadı. Baldırıma bir kramp girdi. Oğlumu özlüyordum ama kendimi Smithson'da yaşamaya geri dönerken de düşünemiyordum. Kafamı iki yana salladım ve omuzlarımı yuvalarında döndürdüm. Bilmem kaçınıcı kez geri dönmek bir seçenek değil diye düşündüm. Seçtiğim bu hayatı oldurmam gerekiyordu.

Brodie'nin suçlamasının ardından, dava üzerinde çalışan ekibin çoktan çıkardığı Sterling ve Lizzie'nin kredi kartı ve banka dökümlerini gözden geçirdik. Bir nişan yüzüğü alındığına dair hiçbir işlem yoktu. April Wade yüzüğün aile yadigarı olmadığını doğruladı ve Lizzie, Sterling'in onu nereden ya da ne zaman aldığına dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Dün öğleden sonra yüzüğün değerinin ölçülmesine razı oldu. Chloe

de onunla birlikte bir mücevher mağazasına gitti. Değerli taş uzmanı, popüler vintage yuvaya oturtulmuş taşın çok değerli olduğunu doğrulasa da yüzüğün kaynağı gizemini koruyordu.

Bu materyalleri inceledikten sonra Fleet, Lizzie'yi aradı ve Sterling'in evlilik teklifini bize tekrar anlattırdık. Sterling ölmeden önceki hafta dairelerinde evde yemek yerken diz çöküldüğünü detayıyla anlattı. Wade gerçekten de Lizzie'nin evlilik teklif ettiğini iddia ettiği gecenin akşamının erken saatlerinde pahalı bir şişe şampanya almış ve gurme yemek satan bir toptancıdan yüz doların üzerinde harcama yapmıştı. Kredi kartı kayıtları yüklü bir miktara çiçek alımını da gösteriyordu. Ziyaret ettiğimiz gün mutfak tezgâhındaki bir vazodolusu solmakta olan beyaz gülü hatırladım. Brodie o akşam, bir süpermarkette geçen bir televizyon reklamı için gece çekimindeymiş. O nedenle Sterling ve Lizzie evde baş başalarmış.

Wendy Ferla'yla konuşmamızı, ona Sterling'in nişanından bahsettiğimiz kısmı zihnimde tekrarlayıp duruyordum. Bir de ona anlattığımızda April'in yüzündeki ifadeyi. Görünüşe göre, iki kadın da Wade'in hayatıyla ilgili istedikleri kadar çok şey bilmiyordu. Açık ve arkadaş canlısı karakterine rağmen, birçok insandan bir şeyleri gizliyor gibi görünüyordu.

Fleet gurme yiyecek ve şarap marketinden çeşitli peynirler, taze otlar ve beyaz kuşkonmaz eşliğinde bir somon filetosu fişini gözden geçirerek "Wade amma esaslı bir ev aşçısıymış değil mi?" dedi.

"Mükemmel bir eş adayı," diyerek onayladım.

"Evet. Gizli eşcinsel ilişkisi dışında," deyip soğutucudan biraz su alarak önüme bir bardak koydu. "Bir de rol arkadaşıyla muhtemel ilişkisi."

Teşekkür niyetine gülümsedim ve koca bir yudum aldım.

Pazar sabahı ona telefon ettiğimden beri, sorunsuz ritmimizi geri kazanmışa benziyorduk. Sanırım ikimiz de Isaacs'in bize tanıdığı gecikme payının artık var olmadığını biliyorduk. Zaman epey hızlı ilerliyordu ve ikimiz de bunu hissediyorduk. Mantıklı olan çaba sarf edip birlikte yakın bir şekilde çalışmamız ve ekibimizden en iyi şekilde faydalanmamızdı.

Fleet eskimiş bilgisayar faresiyle hırslı hırslı ekranı aşağı kaydırırken “Tanrım, bütün bu röportajlar,” diye söylendi. Bu sabah geldiğinde, onu şu ana dek gördüğüm her zamandan çok daha iyi göründüğünü fark ettim. Tıraş olmuş, kaygan tenini ortaya çıkarmıştı ve saçına da bir şey sürmüştü. Muhtemelen yakın bir zamanda haberlere çıkacağını düşünüyordu. Öyle de düşünmeliydi zaten. Wade’in yaklaşmakta olan cenazesi deniz suyundaki kan gibiydi ve köpekbalıkları cılgına dönüyordu.

Fleet “Diğer her şey şöyle dursun, Wade’in televizyon dizileri çekecek zamanı nasıl bulduğunu bilmiyorum. Yemin ederim, adam sürekli gazetecilerle konuşuyormuş,” dedi.

“Biliyorum. Tanıtım bile tek başına tam zamanlı bir iş gibi görünüyor.”

Sterling’in önemli bir ünlü olduğunu bilsem de onunla ilgili son içeriklerin miktarı karşısında hâlâ şaşkına dönüyordum. Sırf geçen ay bile, kırktan fazla röportajda yer almıştı ve internette yüzlerce yeni fotoğraf mevcuttu. “Wade Dalıyor” isimli başka bir makaleye tıkladım ve açık mavi sörf şortu giymiş Sterling’in St. Kilda Plajı’nda erkek bir arkadaşı ve Border Collie cinsi bir köpekle okyanusta yüzdüğü fotoğraflar önüme serildi.

“Tanrım, internetten nefret ediyorum,” diye ofladım.

Fleet burnundan kıkırdadı ama onaylayarak mı yoksa alay ederek mi olduğunu anlayamadım.

“Bir tür terapi gibi olabilir mi?” diye devam ettim.

“Ne o?”

“Röportajlar. Cidden, yani son birkaç yılda en az üç yüz tane röportaj vermiş. Bu epey bir kendi hakkında düşünmek demek; kendi hakkında epey uzun bir süre konuşmak. Bazı insanlar bunun için psikologlara bir ton para döküyorlar.”

Fleet yine kıkırdadı. “Ama belli ki işe yaramıyor. Aktörlerin çoğu daimi terapide değiller mi?”

“Sanırım öyle,” deyip ayağa kalktım ve bacaklarımı esnetmek için ofisin ana bölümüne gittim. Bugün burası sessizdi. Sadece yumuşak tonda konuşmalar ve bilgisayar tuşlarına aralıklı basma sesleri vardı. Isıtıcının mekanik uğultusu sabit bir arka plan şarkısı oluşturunuyordu.

Yiyecek-içecek odasına gidip bir Monte Carlo aldım ve bir tane de Fleet’e verdim.

“Teşekkürler,” diye mırıldanarak yüzünün kenarını kaşıırken sigarayı ağzına tıktı.

Sterling’in mali kayıtlarını gözden geçirmeye geri döndüm. Yirmili yaşlarının başında olan bir adam için bayağı etkileyici bir hayat sürüyordu. Lizzie’ye o yüzüğü almaya kesinlikle parası yeterdi ve onun satın alınışına dair hiçbir iz bulamamamız sinirimi bozuyordu. Gizli bir banka hesabı ya da bir yere tıkıştırdığı nakit zulası mı var diye merak ettim.

Hesabına gelen sabit ödemelere bakarak “Sterling annesiyle babasının maddi durumlarının ne kadar kötü olduğunu fark etmemiş olmalı. Kesinlikle onlara yardım etme imkânına sahipmiş,” dedim.

Fleet gözlerini dava raporlarına dikerek, “Çocuklar her zaman bekleyeceğiniz şekilde davranmıyorlar sanırım,” dedi.

“Sanırım evet ama yine de. Ben onun bilmediğini düşünmeye daha yakıным. Biliyordusa o zaman ağabeyi haklı. Bu, bayağı bencilce görünüyor,” dedim.

Fleet çekimser olduğunu ima eden bir ses çıkardı. “Belki de annesiyle babası göründükleri kadar tatlı değillerdi. Belki de o teklif etti ama onlar reddettiler. Ebeveynler inatçı olabiliyorlar.” Bu son kısmı içtenlikle söyledi.

Birkaç dakika sonra en son yardım hattı çağrılarının özeti-ne göz gezdirerek “Bütün şu aramalara bak. Araştırmamız için yoğun miktarda fantezi ve gerçeğin bir karışımı,” dedim. Baş ağrımın zonklaması daha da yoğunlaştı.

“Eee? Bu, ufak bir kasabada bir dava üzerinde çalışmaktan epey bir farklı değil mi hı?” dedi.

Şaşkınlıkla kafamı kaldırıp baktım. Bu, muhtemelen onun bana söylediği, sohbete en yakın şeydi.

“Aynı, aynı ama farklı,” dedim.

“Eve geri dönmeyi planlıyor musun?”

Artık böylesine iyi arkadaş olduğumuz için onu bırakmak istemeyeceğimle ilgili ukalaca bir cevap vermek üzereydim ki Isaacs’in kafası kapıda belirdi.

“Siz ikiniz, buraya,” diye bağırdı.

Birbirimize baktıktan sonra ayağa kalkıp odanın diğer tarafına gittik. Nan, bizimkine bitişik sıradaki masasındaydı. Klavyesinde hararetli bir şekilde yazı yazarken iri gövdesi, büyük ekranıyla uyumluydu. Bizimle hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu ama hiçbir şeyin gözünden kaçmadığını biliyordum. O kurnaz yaşlı bir tekir kedi gibiydi ve sokağında ne olduğunu tam olarak bildiğinden bir anlığına bile şüphe duymuyordum.

Isaacs’in ofisine girdik.

Selam niteliğinde “Efendim,” dedim.

Fleet “Amirim,” diye hitap etti.

Isaacs “Oturun,” dedi.

Oturduk. Parmak boğumlarını kütletti ve bir an orada durduktan sonra masasının arkasına geçerek yıpranmış deri sandalyesine yerleşti. Neyi yanlış yapmış olabileceğimizi düşünmeye başladım. Odada belirgin bir ceza havası hâkimdi.

Burun deliklerini hafifçe büyüterek “Bir sorunumuz var,” diye belirtti.

Fleet’le ben sessiz kaldık.

“Wade’in blog yazıları, hani kişisel bilgisayarında bulduklarımız bir şekilde medyaya ulaşmış.”

“Sızdırılmış mı?” dedim.

“Öyle görünüyor. Wade’in o dosyaları daha önce hiç yüklediğini sanmıyoruz.”

“Ekipteki herhangi birinin davayı böyle tehlikeye atacağına inanamıyorum bir türlü,” deme cesaretinde bulundum.

Isaacs “O zaman çok safsın,” diye çıkıştı.

Hafif geriledim. Kan yanaklarıma çıktı.

Isaacs sert bir tonda konuşarak “Bakın, ikiniz de gençsiniz,” dedi.

Ellerim, sebepsiz bir şekilde Nan’ın kendini beğenmiş suratına indirmek istediğim yumruklara dönüştü. Fleet tetikte kaldı ve gözlerini bile kırpmadı ama boynunda nabızı hafifçe atıyordu. O da aşırı sinirliydi.

Isaacs ilk seferinde kaçırmış olabilirmişiz gibi tekrar “Gençsiniz ve bu dava çok üst düzey. İlk düşündüğümünden çok daha

karmaşık. Deneyimlerime dayanarak bir sızıntı olduğunda, bu genellikle davayı yönetenlere yönelik bir saygı eksikliğini ima eder,” dedi.

Toplantılarımızda bize bakan bütün o suratları ve odadaki o ortak kararlılık hissini hatırladım ve onlardan birinin bizi bu konuma sokacağına bir türlü inanamadım.

Fleet’in sessiz kalmam için bana yalvardığını resmen duyar gibiydim ama yine de konuştum. “Sıkı bir grup, efendim. Çalışılan saatler ve yoğunluk göz önünde bulundurulursa, her şey sorunsuz ilerliyor.”

Isaacs ben konuşmamışım gibi “Yetki verilmeden bu ofisten bilgi sızmasını açıklamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Şimdiye kadar ikinizin her şeyi idare etme şeklinizden epey bir etkilendim ama üzerimizdeki inceleyen gözler daha da beter bir hal alıyor. Bu akşam haberlerde Wade’in blog yazısı üzerine bir haber olacağına dair yeni bir bilgi aldım. Sızıntılar kabul edilemez ve ikinizin ekipten saygı görmenizi garantilemek zorundayım. Birlikte çalıştığınızda her şeyinizi ortaya koymanızı istiyorum ve güvenlik anlamında çok sıkı olunmasını bekliyorum. Anlaşıldı mı?”

Kafa salladım. Fleet de kafa salladı ve birkaç saniyeliğine ikimiz de aptallar gibi kafa salladık.

Isaacs “Jacoby davası yavaşlıyor. Nan ve Calvin yakında boşalacaklar ve imkânları olduğunda onların da bu meseleye dahil edilmelerini istiyorum. Nan, genç memurların idare edilmesine yardımcı olabilir,” dedi.

Bedenimi bir öfke sardı. Bu azarın zamanlaması, tam da Fleet’le ben ortak paydada buluşmuşken, hiç de adil görünmüyordu.

Bir süre sonra tedirginlikle “Başka bir şey var mıydı efendim?” diye sordum.

Biraz bitkinlikle “Sizi daha fazlasıyla sıkımayacağım,” dedi. “Ama bu konuyu çözemezsek hiçbirimiz için iyi olmaz.”

Salı, 21 Ağustos

20.34

Ben, bana futbol kulübünün sezon sonu etkinliğini anlatıyordu. Küçük suratı telefonumun ekranını dolduruyordu ve gelip gelmeyeceğimi sorarken yüzü heyecanla aydınlanmıştı.

Gülümsemeye devam etmekte zorlanarak “Emin değilim canım. Ne zaman?” dedim.

“Pazar günü sanırım. Babam biliyor.”

“Hımm... Bir bakmam gerekecek. İşim şu an bayağı bir yoğun.”

“Evet, babam da öyle söyleyeceğini söyledi,” diye cevap verdi.

Telefonu elimle sıktım ama zorla ufak bir kahkaha attım. “Baban zeki bir adam,” demeyi başardım.

Ben “Çok eğlenceli olacak,” diyerek konuşmaya devam etti ve bir okul arkadaşının geçen yılki merasimde ne olduğunu anlattığının detaylı bir özetini yapmaya koyuldu. Konuşurken sağ elini havada sallıyordu. Yeni çıkan iki kalıcı dişi hafif peltek konuşmasına neden oluyordu ve konuşmasını izlerken boğazım düğümlendi.

Birlikte yıldız izleme rutinimizi gerçekleştirdik. Gökyüzünde görebildiğine ikna olduğu bir tavşanı heyecanla bağırarak anlatınca sesim bir parça boğuklaştı.

Sonrasında da yerimde duramadım. Ne yapacağıma karar vermeye çalışarak dairemde etrafta dolaştım. Josh'la görüşmem gerekiyordu ama çok yoğun bir iş yükü olduğunu iddia ederek benimle görüşmeyi iptal etti. Midemin huzursuzlukla kıvrandığını hissettim ve cumartesi günü yarıda kalan randevumuzun onun görüşmekteki isteksizliğinin ardındaki gerçek neden olup olmadığını merak ettim. Onun yerinde olsam ben de benimle uğraşmazdım.

Sonunda babamı aradım. Bana bir arkadaşının arsasına yapmakta olduğu bir kulübeden ve Smithsonian'da inşa edilen yeni kütüphaneden bahsetti.

"Çok güzel bir yapı Gemma. Çok modern. Melbourne'ye geldiğimizde gördüğüm o yerlerden bazıları gibi. Sen de muhtemelen severdin."

Smithson'dan ayrılışımın mimarının estetikliğiyle hiçbir alakası olmadığını, tamamen boğazımın boğulacak gibi tıkanması ve kalbimin küt küt atmasıyla alakalı olduğunu hâlâ anlamadığını fark ederek "Kulağa harika geliyor," dedim.

Riske girerek "Pazar günü Ben'in ödül gecesi için eve gelecek misin?" diye sordu.

Kızgınlığımı sesime yansıtmamak için çok çabaladım. "İşin geri dönmemi ne kadar zorlaştırdığını biliyorsun baba."

Çabukça "Elbette," dedi. "Sadece merak ettim. Rebecca'yla biz gideceğiz. O nedenle de senin için mutlaka fotoğraf çekeirim."

Rebecca'nın oğlumu izlemek üzere orada yer alacak olmasına ve benim olamayacak olmama sinir oldum. Bir an durakladıktan sonra "Teşekkürler baba," dedim.

"Sence ne zaman ziyarete gelirsin?" diye sordu.

Kasılarak "Emin değilim. Belki okul tatilinde sen Ben'i getirebilirsin diye düşündüm. Benim muhtemelen yılın sonlarına kadar pek iznim olmayacak," dedim.

Babam belli ki bu fikre pek sıcak bakmayarak "Hımm. Evet, bu üzerinde düşünebileceğimiz bir şey. Seninle doğru düzgün biraz zaman geçirmek iyi olur."

Birkaç dakika daha konuştuk ve sonra telefonu kapattık.

Yatak odası çekmecemden sigaralarımı alıp sürgülü kapıyı açarak küçük balkonuma çıktım. Dondurucu hava yüzüme ve ellerime sertçe vururken banyo penceresinin altındaki ters çevrilmiş plastik kasanın üstüne çöktüm. Sigarayı yaktığımda, bunun buraya taşınalı aldığım en az beşinci paket olduğuna bakılırsa tekrar sigara içtiğimi daha fazla inkâr edemeyeceğimi fark ettim. Ne maddi ne de sağlıksal anlamda sürdürme lüksümün olduğu, beni rahatlatan on beş yıllık bir alışkanlıktı bu. Babamla Scott bilseler beni öldürürlerdi ve Ben buradayken sigara içen onca insanla ilgili uzun uzun söylenmesine bakılırsa onun da bu durumdan pek olumlu etkileneceğini sanmıyordum. Çok uzaktan gelmeyen bir öksürük sesi duydum ve öne doğru eğilince yanan bir sigara ucuyla birkaç daire aşağıdaki bir adamın gölgeli dış hatlarını gördüm. Yakınlarda balkonlarında oturmuş kışları donarak ve geceye bakarak sigara içen bütün yalnız insanları düşünerek komşularıma yönelik tuhaf bir yakınlık kıpırtısı duydum. Smithson'daki küçük kasaba evinde yaşadığım zaman bedenimi bir yumruk gibi sıkın yalnızlığın panik hissi yok olmuştu, yerini yüzlerce yabancıyla gittikçe artan bir yoldaşlık hissi alıyordu.

Derin bir nefes çektim ve duman boğazımı sıktığında neredeyse öğürecektim. Yolda bir arabanın kornası öttü ve aşağı bakmamın karşılığı olarak başım döndü. Yarattığım ince gri bulutlar gözlerime girerek sulanmalarına neden oldu. Tanrım, gerçekten sigara içmemeliyim.

Son zamanlarda çok fazla para harcıyordum. Para kaygan bir balık gibi banka hesabıma girip çıkıyor gibi görünüyordu. Eskiden kazandığımdan birazcık daha çok kazansam da durum hâlâ sıkışıkta. Kira burada pahalıydı ve Scott da bu yıl, konserve fabrikasının kapanma olasılığına dair bütün o belirsizlik ve Smithson'da pek bir ticari gelişme olmamasıyla iş konusunda pek kazançlı çıkmamıştı.

Son bir nefes çekip sigarayı dolu saksının içinde ezerek onu sarıp kardeşleriyle yeniden kavuşturdum. Isaacs'in birkaç saat

önce bize nutuk çekişini düşündüm ve öfkem yeniden canlandı. Fleet’le benim bir risk olduğumuza inandığını biliyorum. Yani ben bile bir risk olduğumuzu düşünüyordum ama kaşlarının arasındaki derinin kırışmasından nefret ediyordum. Sonra bir de gözlerindeki *acıma* hissini sezebildiğim o ufak an vardı. Acıma duygusu her zaman çok sinirimi bozuyordu.

Bir sigara daha yaktım. Tam o sırada ceketimin cebindeki iş telefonum çalmaya başladı.

Onu almaya çabaladıktan sonra biraz nefes nefese kalarak “Alo,” dedim.

Fleet “İyi akşamlar. Seni uygun bir zamanda yakaladım mı?” dedi.

Çok hızlı atan nabzımı yatıştırmaya çalıştım.

“Tabii ki.”

“Ne yapıyorsun?”

Sigaradan bir nefes çektim. “Balkonumda oturmuş sigara içiyorum.”

Fleet içten bir kahkaha attı ve ben de kendimi onunla birlikte gülerken buldum. Hâlâ neşeyle gülerken “Aferin sana,” dedi. “Ayrıca Bay Eğlenceli’nin yüreklendirici konuşmasından sonra son derece mantıklı.”

“Çok sinirliyim,” dedim.

“Endişelenme Woodstock. Bu, bizden çok onunla ilgili bir mesaj veriyor. Stresli ve itibarıyla ilgili endişe duyuyor. Onun bu abartılı davranışlarına kapılmanın anlamı yok.”

“Kapılmıyorum. Sadece beni sinirlendirdi,” deyip sigaradan derin bir nefes çektim.

Fleet “Güzel,” dedi. “Bence zora düştüğünde daha iyi bir polissin. Neyse bu arada ruh halini kontrol etmek için aramadım aslında. Sadece bunu hemen duymak istersin diye düşündüm.”

“Ne oldu?”

“Ava James’in taciz iddiaları üzerinde çalışan ekip, Cartwright hakkında birkaç yıl önce yapılmış başka bir şikâyet daha bulmuş. Şikâyet geri çekilmiş.”

“İlginç,” dedim.

Tekrar tekrar suç işleyen cinsel suçlular, Avustralya polisine bildirilen suçluların yarısından daha fazlasını oluşturunuyordu. O nedenle de bu tamamen şaşırtıcı değildi. Ayrıca şikâyetlerin geri çekilmesine de nadir rastlanmıyordu. İnsanlar, özellikle de kadınlar adaletsizlik tehlikesini görebiliyorlardı ve kötü anıları engellemeye çalışıp hayatlarına devam etmenin en iyisi olacağına karar veriyorlardı.

“Benzer bir durum muymuş? Yine bir aktris miymiş?” diye sordum.

Fleet “Hayır,” dedi. “Ama sözkonusu kişiyi tanıyoruz. Filmin yapımcısı Katya March’mış.”

Çarşamba, 22 Ağustos

07.12

Macy her zamanki yerine geri dönmüştü. Koyu renkli saçları beresinin ağır yünlü halkalarının altında kıvrır kıvrır dışarı çıkmıştı. Önündeki manzarayı boş bakan gözlerle inceliyordu.

Beklenmedik derecede deliksiz bir gece uykusu ve dayanabileceğim en sıcak duşun ardından çok dinç hissediyordum. Macy'nin önüne dumanı tüten bir kahve koyarak "Günaydın," dedim.

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı ve omuz silkip mırıldanarak teşekkür ettikten sonra kahvesinden bir yudum aldı.

Birkaç saniye geçmesine izin verdim. Ona "Bu hafta seninle konuşmayı özledim. İyi misin?" dedim.

Her zamanki alaycı tavrından uzak bir sesle "Şikâyet edemem," dedi.

Benimle konuşmak istediğinden emin olamayarak tedirginlikle "Nerelerdeydin?" diye sordum.

Biraz daha kahve içti. Ağzını sildi ve doğrulup oturdu. "Lara'yla biraz orada burada dolanıyordum. Hâlâ pek iyi bir halde değil. Ona bakmaya çalışıyorum ama ikimiz de Walter'ın başına gelen yüzünden bayağı bir korkuyoruz."

Onu gerçekten rahatlatamayacağımı bilerek hiçbir şey söylemedim. Gidilecek güvenli hiçbir yerin olmaması nasıl olurdu

diye hayal ettim. Macy birçok yönden görünmezdi ama aynı zamanda da daimi olarak açıktaydı.

“Ayrıca sırtım ağrıyor,” diye devam etti. “Birkaç geceliğine bir sığınağa gidip bir yatakta uyuduk. Her yerde bir sürü insan olduğu için oradan nefret ediyorum ama bilirsin işte,” deyip omuz silkti. “Bu güzel beden eskisi kadar sağlam değil.” Bana gülümsedi ve bir anlığına eski Macy geri döndü.

Kendimi tamamen işe yaramaz hissederek “Senin için en-dişelendim. Sırtın şimdi daha iyi mi?” dedim.

“Eskisinden daha iyi,” deyip tekrar yola baktıktan sonra neredeyse simsiyah gözlerini üzerime dikti. “Şu film yıldızını kimin öldürdüğünü buldunuz mu?”

Ona “Hayır ama deniyoruz,” dedim.

“Hımm,” diye geveledi. “Acele etseniz iyi olur. Zenginlerin biz fakirler gibi paranoyaklaşmasını istemezsiniz.”

Emniyet spor salonu boş ve karanlıktı. Tavan boyunca uzanan bir dizi televizyon, içeriye ürkütücü bir aydınlık veriyordu.

Bisikletlerden birine oturup sabit bir hızda pedal çevirmeye başladım. Bir yanma hissi çabucak belirerek üst bacaklarımı sardı. Televizyonu açtığımda, sabah kuşağı programı sunucuları, Sterling’in yarınki cenazesinden bahsediyorlardı. Bir şehir katedralinin dışında duran ve bütün hareketliliğin nerede yaşanacağına dair hevesli bir özet yapmaya başlayan bir muhabire bağlandılar.

Stüdyodaki güzel kadın gergin alnını kırıştırarak “Ailenin ne durumda olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu.

Muhabir, Matthew ve April Wade’in St Kilda Oteli’nin dışında ürkek ve yönünü şaşırılmış göründükleri, yakın zamanda çekilmiş bir görüntünün üzerine konuşarak “Şu an tam anla-mıyla bir kâbusu yaşıyorlar,” dedi.

Haber sunucusu kadın “Peki ya nişanlısı Lizzie Short?” diye sordu.

Muhabir üzgün bir tavırla “Yani hayatının en mutlu zamanı olması gereken zamanda, ömrünün geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığı adama veda etmek üzere,” dedi. O sırada ekranda hepsi mutlu çiftin birlikte fotoğraflarından oluşan bir kolaj belirdi.

Erkek sunucu da araya girerek “Ayrıca Lizzie’nin bu trajediden önce açıklayacağı başka heyecan verici haberler de olduğunu duyduk. Doğru mu?” dedi.

Muhabir “Evet, bu doğru Phil. Wade’in popüler dizisi *The Street*’in arkasındaki yapım şirketi, Lizzie’nin bu yılın ilerleyen zamanlarında oyuncu ekibine katılmasının planlandığını açıkladı. Şimdi bu, çiftin birlikte rol almasını görmekten çok memnun olacak hayranlar için kesinlikle buruk bir haber,” dedi.

Phil “Olanların ışığında rolü hâlâ kabul edecek mi?” diye sordu.

“Bu aşamada henüz kesin değil. Bütün yapım, Wade’in geçen çarşamba günkü ölümünden sonra durduruldu ve bize filmin gelecek hafta yeniden başlayacağı söylendi. Wade’in karakterinin çıkışını nasıl planlayacaklarına dair daha fazla bilgiye de o zaman ulaşacağız.”

Kadın sunucu “Yani kesin olan bir şey var ki o da yarının kesinlikle inanılmaz derecede üzücü bir gün olacağı,” dedi.

İkisi de ufak cık cık sesleri çıkardıktan sonra etteki hormonlarla ilgili bir habere geçtiler. Ben de sakinleşme moduna geçtim.

Duşa girerek, Lizzie’nin Sterling orada olmadan onun oyuncu arkadaşlarıyla çalışmasının ne kadar tuhaf olacağını düşündüm. Ya da bu onun kendini Sterling’e daha yakın hissetmesine neden olabilir miydi acaba?

Giyindim ve Brenton Cardona tam da bir telefon konuşmasını bitirirken onun yanından yürüyerek ofise geri döndüm.

Kafasını eğerek “Dedektif Woodstock,” dedi.

Ona gülümseyerek “Merhaba Bay Olay Yeri Cardona,” dedim.

“Bir kan gölü ya da cansız bir bedenın başında buluşmayalı yıllar olmuş gibi.”

“En az bir hafta,” diye cevap verdim.

“Yanı ikiz ergen kızlarım o zamandan beri Sterling Wade’den başka bir şey konuşmadılar kesinlikle. Zavallı adamla ilgili bilinmesi gereken her şeyi biliyormuşum gibi geliyor.”

Yiyecek-içecek odasına yaklaşırken ona “Peki haberler karşısında nasıl tepki veriyorlar?” diye sordum.

Alaycı bir tavırla “Pek iyi değil,” dedi. “Ama gençler dayanıklı oluyorlar. Büyük kızımın çaktırmadan morga girip Wade’in saçından bir tutam kesip eve, ona götürmemi istediğini bilmek eminim seni memnun edecektir. Saç parçasını eBay’de binlerce dolara satabileceğini düşünüyor.”

Numaradan dehşete düşmüş bir ifade takınarak kafasını iki yana sallarken ona gülerek “Çok fırsatçı bir hamle,” dedim.

Birdenbire ciddi bir sesle “Her şey nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İdare eder,” deyip içten ifadeli gözlerine baktım. “Ama istediğimiz kadar iyi değil.”

Aşağı yukarı kafa salladı ve ben olay inceleme odasına girerken veda etti.

Fleet kıdemsiz memurlardan birinin üstüne doğru eğilmiş, gözlerini kızın bilgisayar ekranına dikmişti. Kafasını kaldırdı ve koyu renkli gözleri gözlerimin içine baktı. Birdenbire huzursuz hissederek gözlerimi başka tarafa çevirdim.

“İlginç herhangi bir şey var mı çocuklar?” diye sordum.

Fleet omuz silkti. “Şu ana kadar yok.” Doğrudu. “Paul Wade’i okumakta hâlâ zorluk çekiyorum. Mankafa mı yoksa o aptal suratın ardında inanılmaz bir zekâyı mı saklıyor anlamıyorum.”

Kayıt defterindeki son girdileri inceleyerek “Evet. Net olmayan bir sürü şey var. Ayrıca sanırım bugün Katya March’la da konuşmalıyız,” dedim.

Fleet derin bir düşünceye dalmış gibi gözlerini kapattı. Bir süre de geri açmadı.

Onun bu tuhaf davranışına şaşırarak “İyi misin?” diye sordum.

“Evet, evet,” dedi. “Affedersin, sadece düşünüyorum. Bunu bazen yapıyorum. Bilirsin işte.”

Gözlerimi devirdim. “Yani o zaman belki de bunu toplantı sonrasına saklayabilirsin. Bayan March’ın ne söyleyeceğini öğrenmeye giderken yolda düşünebilirsin.”

“Bugün amma da profesyonelsin,” diye geveledi ama sesinde dostane bir ton vardı. “Ben birlikleri toparlayayım.”

Üniformalı memurlarımız içeri girip bana beklentiyle baskarlarırken kayıt defterine göz gezdirmeyi bitirdim. Onların davaya olan, bana olan bağlılıklarından şüphe duymamı sağlayan olumsuz düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. Onlardan birisi blog yazısını sızdırdıysa bu kesin aptallıktandı, kötü niyetten değil.

Hevesli yüzlerden oluşan gruba “Evet, bu şeye başlayalı bir hafta oldu ve Wade’in cenazesi yarın,” dedim. “İşi bitirmenin zamanı geldi.”

Odaklanacağımız alanları saydım. Sonra Fleet’le benim Cartwright’la ilgili geçmişteki şikâyetin geri alınmasında herhangi bir bağlantı var mı diye araştırdığımıza dair ekibi bilgilendirdim.

Kafa sallayarak onayladılar ve notlar alındı. Hepsine bakarak bu şeyi kesinlikle çözeceğimizi düşündüm. Dişlerimi sıkarak bu herifi yakalayacağımıza dair hoş bir özgüven artışının etkisine girdim.

“Wade’in maddi varlıklarına tekrar bakılmasını istiyorum. Tutarlı olmayan her şey gözden geçirilmeli. Belki de ona şantaj yapılıyordu ya da belki de kötüye giden bir iş anlaşmasına karışmıştı. Belki bir yerde bir kenara gizlediği kaynakları vardı. Ayrıca o nişan yüzüğünün nereden geldiğini de çözmemiz gerek.”

Fleet’le ben, Brodie’nin Wade’in evlilik teklifinden şüphe duymasının onun vereceği bariz bir tepki olduğu konusunda hemfikir olduk ama yüzüğün kaynağını bulamamamız hâlâ canı-

mızı sıkıyordu. Sterling onu nereden almıştı? Çalıntı olabilir miydi? Ona verilmiş olabilir miydi?”

Yine de ben hâlâ Sterling’in Brodie’ye nişandan bahsetmiş olmasının mümkün olduğunu, hatta o hafta bir noktada ondan ayrılmış bile olabileceğini düşünüyordum. Öyleyse, suç işleme nedeni açısından Brodie, Paul’le birlikte listenin başına çıkıyordu.

Fleet “Bir de analizler geldikçe güvenlik kamerası görüntülerinde herhangi bir şey çıkarsa uyarılmak istiyorum,” diye ekledi. “Özellikle de birisi olay yerinden kaçıyor gibi görünüyorsa.”

Güçlü bir sesle “Son olarak da hiçbir şeyin bu grubun dışına çıkmadığından emin olmak istiyorum. Ne yazık ki yakın zamanda bazı bilgiler sızdırılmış gibi duruyor. Bu mazur görülemez. Kapsamlı bir iç inceleme yürütülecek. Bu konuda ağzı sıkı bir ekip olmamız gerek. Becerilerimiz ve profesyonelliğimiz haberlere konu olmamalı. Açıkça anlatabildim mi?” dedim.

Grup ayağa kalkarken onayladıklarına dair bir uğultu oldu. Dışarı çıkarılarken her birine dikkatlice baktım. Tam son üniformalı memur dışarı çıkarken, teknisyenlerimizden bir kız kafasını odaya soktu. Yanıma gelirken kaşlarımı kaldırarak beklenti dolu bir ifadeyle ona baktım.

“Bir şey bulmuş olabiliriz,” diye söze başladı.

Fleet “Bize ne verebilirsen kabulümüz,” dedi.

“Şey... Bildiğiniz üzere Wade’in bütün bilgisayarlarında aramalar yapıyoruz, film ve yapım şirketinden bütün çekim görüntülerini de aldık. Ayrıca film şirketinin bilgisayarlarından birinde sigorta poliçeleriyle ilgili bir araştırma da yaptık. Hani neyin tam olarak dahil olup neyin olmadığını bulmak için.” Sabırsızlıkla önüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına aldı. “Bu nedenle ben de poliçenin bir kopyasını almak için sigorta şirketini aradım ve bana Cartwright’in baş yapımcısı Katya March’ın da geçen hafta, Wade’e saldırı düzenlenmeden iki gün önce onları aradığını ve poliçenin tamamının kendisine gönderilmesini istediğini söylediler.”

Çarşamba, 22 Ağustos

13.28

Katya March bacak bacak üstüne atıp sonra bacaklarını tekrar düzeltti. Siyah örgü hırkasına iri mavi bir göz işlenmiş, önü pullarla ve püsküllerle süslenmişti. Deniz mavisi bir bere takmıştı ve dudakları hayatımda gördüğüm en açık kırmızı tonundaydı. Bir tablo gibi görünüyordu.

Kafede duvarlardan sallanan hoparlörlerden yüksek sesli pop müzik sesi geliyor ve giriş kapısının dışında yer alan bir sokak şarkıcısının rock şarkısıyla birbirine karışıyordu. Yanığında gözyaşı dövmesi olan bir garson kız not defterine yazarken müziğe hafifçe sallanarak eşlik edip siparişimizi aldı.

Katya “Yapımla ilgili endişeliydim. Sadece gerekli her şeyi yaptığımızdan emin olmak istedim,” dedi.

“Özellikle hangi konuda endişeliydiniz?” diye sordum.

Katya belli ki neyi açıklaması gerektiğini düşünüp tartarak bize baktı.

Biz sipariş verdikten sonra “Tekrar kullanıyordu,” dedi.

Fleet “Sterling mi?” dedi.

“Hayır!” diye çıktı. Sonra sesini alçaltarak “Cartwright,” dedi.

“Uyuşturucu mu?” diye sordum.

“Tabii ki uyuşturucu. Genel olarak ne bulabilirse.”

Garson kahveleri önümüze bıraktı ve onun yürüyüp gitmesini bekledikten sonra “Onu kullanırken gördünüz mü?” diye sordum.

“İnanın bana, anlaşılabilir. Her ne kullanıyorsa, yerinde duramıyor.”

“Bize birkaç yıl önce Cartwright aleyhinde bulunduğunuz cinsel saldırı şikâyetinden bahsedin,” dedim.

İçeceğine bir çay kaşığı şeker dökerken dudaklarını büzdü. “Geçmişte kaldı o.”

Fleet “Bizi geçmişe bir yolculuğa çıkarın,” dedi.

Katya ofladı. “Bakın. Büyük bir yanlış anlaşılıyordu. Riley hararetli bir adam. Bir film için zamanla yarışarak çalışıyorduk ve çok fazla baskı vardı. Ben o zamanlar bu endüstrinin nasıl işlediğini anlamıyordum. Gençtim ve korktum. Fazla çabuk tepki verdim. Bir süre sonra da Riley’nin sorunları olduğunu ama kötü bir adam olmadığını fark ettim. Bütün şikâyetlerden vazgeçtim ve o zamandan beri de birlikte çalıştık.” İçeceğinden yudumlayarak bardağının kenarında kırmızı öpücük izleri bıraktı. “O bir dahi ve ben ona bakıyorum ya da en azından bakmaya çalışıyorum.”

Risk alarak “Kumar söylentileri duyduk,” dedim. “Sizce?”

“Evet,” diyerek sözümü kesti. “Hepsi bağlantılı. Uyuşturucu, alkol, para. Domino oyunu gibi. O ya hep ya hiç türünden bir adam.”

Fleet içeceğini höpürdeterek içip “Sizinle de aynı durum mu geçerliydi? Her şeyi mi istedi?” diye sordu.

Katya kararlılıkla “Söylediğim gibi, o zaman gençtim,” dedi. “Durumu yanlış anladım. Hiçbir kötü niyeti yokmuş.” Kahvesine biraz daha şeker koyup konuyu değiştirircesine hızlı hızlı karıştırdı. “En kötü yanı da onun bu filmi çekmesi için gerçekten de mücadele verdim. Hazır olduğunu düşündüm.” Bir yudum aldı. “O nedenle de yine dağılmaya başladığını anladığımda aşırı sinirlendim.”

“Birazcık da Ava James’ten konuşalım,” dedim.

Katya gözlerini devirdi.

"Bayan James'in Cartwright'la ilgili şu an araştırmakta olduğumuz resmi bir şikâyetle bulunduğunu bildiğinizi sanıyorum."

Katya hafifçe kafa salladı.

"Sterling'in Ava'ya karşı epey bir korumacı olduğunu biliyoruz," diyerek devam ettim. "Geçen hafta ona karşı uygun-suz davranışıyla ilgili Cartwright'la yüzleştüğünü de biliyoruz. Sizce Cartwright, Sterling araya girdi diye kızmış olabilir mi? Onların gizlice birlikte olduklarını düşündüyse çok kıskanmış olabilir."

"Bakın, Ben de Sterling ve Ava'yla ilgili bütün o dedikoduları duydum ama bilmiyorum," deyip saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve saçları geriye taranmış ufak bir tutam halinde kaldı. "Belki yatıyorlardı, belki de yatmıyorlardı. Ama Sterling ona karşı bayağı korumacıydı. Orası kesin."

Fleet "Cartwright'ın tehdit edilmiş gibi hissetmesine neden olacak kadar mı korumacı?" diyerek üstüne gitti.

Katya omuz silkti. "Bu konuda kendine ders verilmesine sinir oluyordu. Ava'yı sürekli arayıp filmle ilgili konuşmak istiyormuş gibi yapıyordu ama aslında gerçekte onunla yatmaya çalışıyordu. Ava ilk başta bunu sorun etmiyor gibi görünüyordu. Bence onun bunun büyük bir sorun olduğunu düşünmesine neden olan da Sterling'di. Ava, entrikalarıyla dikkat çekmeye çalışan bir ilgi budalası. Dürüst olmak gerekirse bence ilgi hoşuna gidiyordu. Ta ki hoşuna gitmeyene kadar."

Onun Ava'nın iddialarını ukala bir şekilde geçiştirmesi karşısında hayal kırıklığına uğrayarak kafamı yana doğru eğdim.

Fleet "Cartwright'la Wade tartıştıklarında siz de orada mıydınız?" diye sordu.

"Evet. Sadece Sterling her zaman olduğu gibi davranıyordu. Gerçek bir dürüstlük timsaliydi."

"Tartışma ne kadar hararetliydi?" diye sordum.

Omuz silkerek "Yeterince hararetli," dedi.

Fleet "Öpüşüp barıştılar mı?" diye sordu.

“Sayılır. Bence Cartwright, Ava’yla arasındaki mesele yüzüne vurulunca şoke oldu. İnsanlar normalde ona öyle başkaldırmazlar. Ama o ve Sterling, film çekiminin ilk gününde konuştular ve araları iyiydi. Durum tam anlamıyla ideal değildi ama size söylediğim gibi, Cartwright bu halde olduğunda mantıklı olmuyor.”

Hırkasındaki kocaman gözün bakışını görmezden gelmeye çalışarak “Sizce onun Sterling’e olanla herhangi bir alakası var mıydı?” diye sordum.

Bize delirmişiz gibi bakıyordu. “İmkânsız,” dedi. “Cartwright iyi bir adam. Sadece biraz dağılmış bir haldeydi. Bazı kötü insanlarla görüşüyor tabii ama Sterling’in ölümünden ona bir fayda gelmez. Kimseye gelmez.” Siyah kolların ve işaretlerin bulunduğu büyük ahşap paneli olan saatiyle oynadı. “İnanın bana bu, kontrol edilebileceğin ötesinde bir felaket. Kimse bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.”

“Ama artık filmi çekmek zorunda değil,” diye belirttim. “Yine de parasını alıyor değil mi? Akıllı başından gitmiş bir halde evde oturabilir. Belki de bir çıkış yolu arıyordu ve bunun o olduğunu düşündü. Belki de o tartışmadan sonra kızgındı ve bütün her şeyi boş vermek istedi. Belki de kendisini reddettikten sonra Ava’yla hiçbir alakası olmasını istemedi ve onun kendisini şikâyet edebileceğinden endişelendi. Wade’in işini bitirmesi için uyuşturucu satıcısı arkadaşlarından birini aramış olabilir mi?”

Katya, Cartwright’in başının ciddi bir belada olabileceğini daha yeni idrak ediyormuşçasına gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Hayır, öyle bir durumu hayal edemiyorum. O kötü niyetli biri değil. Ayrıca belki bunu anlamıyorsunuz ama ne kadar berbat bir halde olursa olsun, filmi çekmeyi her zaman isterdi. Filmler onun tutkusu. Bir açıdan, sahip olduğu tek şey bu.”

Çarşamba, 22 Ağustos

15.00

Cumartesi sabahki görüşmemizden beri Cartwright'ın yanaklarında ve çenesinde cılız tüyler çıkmıştı. O süre boyunca da çok az uyumuşa benziyordu. Gözleri çökmüştü, hareketleri küçük ve titrek. Düşüncelerinin çarklarının sesi odada yankılanıyor gibiydi.

Dağınık salonunu işaret ederek "Hımm, affedersiniz," dedi. "Bu sabah biraz düzenleyecektim ama inanın yangın tahliyesi yapıldı. Hımm, belki şuraya oturabilirsiniz," deyip, küçük şiltenin üstündeki gazete ve kıyafet yığınına yer açmak için kenara itip ellerini çırparak beklentiyle bize baktı.

Sertçe oturarak "Teşekkürler," dedim.

Riley'nin dairesi de ona mükemmel bir şekilde uyuyor gibiydi. Gelişgüzeldi ve âdeta zamansızdı. Biraz rock, biraz pop ve epeyce derleme. Duvara monte edilmiş düz ekran televizyonun altındaki duvar boyunca uzanan, ihmal edilmiş gibi görünen ev bitkilerini sulamak istedim.

Fleet, gözlerini yirmi dörtlük bira kolisi üstünde duran yeni bir gazeteye dikerek "Ben ayakta duracağım," dedi. Gazetenin üstünde, yanında kocaman harflerle yazılmış "SON PERDE" ifadesi olan Sterling'in mükemmel suratı tavana bakıyordu.

Riley bir an olduğu yerde durup ikimize baktıktan sonra karşımdaki küçük tabureye oturdu. Görünüşe göre kendi ken-

dine “Çok kötü,” dedi. “O anı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum.” Kafasını ellerinin arasına aldı. “Sizce bir fark yaratırmıydı? Yani daha önceden fark etseydim?”

Fleet açık sözlülükle “Şüpheliyim. Bıçak doğruca kalbine saplanmış,” dedi.

Riley “Tanrım!” derken boğazı tıkanır gibi oldu.

Fleet tırnaklarının arasındaki kirleri silkeleyerek “Son zamanlarda kafanızın pek yerinde olmadığını duyuyoruz. Wade saldırısından önce bile,” dedi.

Riley gözlerini Fleet’in elinden gözlerine çevirdi. “Söyledim size. Büyük bir film çekmek her zaman streslidir. Film çekmek artık sadece sanatla ilgili değil. Size o kadarını söyleyebilirim. Koca şişko yapımcıların daha kocaman ve şişko olmasıyla ilgili.”

“I-ıh, ben ondan bahsetmiyorum,” deyip uygunsuz bir şekilde dilini şaklattı. “Sizin biraz dağılmış bir halde olduğunuz kulağımıza geliyor. Belki de kullanmamanız gereken şeyler kullanıyorsunuz.”

Riley suratını astı ama sonra çenesi titredi. Birinin ortaya çıkıp dikkatimizi dağıtmasını umarcasına etrafa bakındı. “Pek iyi bir halde değilim.”

İmalı bir şekilde boş kahverengi cam şişelerin etrafa dağılmış olduğu mutfak tezgâhına bakarak “İçki içme alışkanlığınız ne durumda?” diye sordum.

“İyi, teşekkürler.”

“Biz öyle duymadık,” diyerek onu sıkıştırdık.

“Tamam. Çok içiyorum ama ne olmuş? Bugünlerde kim içmiyor ki?”

“Wade içmiyordu,” diye cevap verdim. “Görünüşe göre tam da lahana yiyen fitness hastası biriymiş.”

“Evet ama Bay Mükemmel kameranın diğer tarafındaydı. Oyuncular için durum farklı. Onlar sadece çıkıp geliyorlar ve bütün övgüleri alıyorlar,” dedi. Riley’nin burundan alaylı kıkırdayışı buruk bir kahkahaya dönüştü.

“Fleet ayrıca Ava James’in yıllar içinde biraz sorun yaşadığınız tek kadın olmadığını da duyduk,” diye ekledi. “Katya da birkaç yıl önce bir şikâyetle bulunmuş.”

Cartwright bileklerini kaşıdı. “Önemsiz bir şeydi o. Katya’yla ben artık arkadaşız. Arkadaşça ilgiye aşırı tepki verdi ama sorunu çözdük. Ava da aynı. Onunla bu konuda bir konuşabilsem aramız iyi olurdu.” Mutfağa baktı ve yüzü hafif bir tik şeklinde titredi. Yüzünü kaşırken ellerindeki titremeleri fark ettim.

“Bu iyi bir fikir değil,” dedim. “Bayan James’i rahat bırakmanızı üzerine basa basa tavsiye ediyorum.”

Gözleri yere çevrildi ve bizi dinlediğinden bile emin değildim.

Fleet “Bu filme kendinizi adanmış mıydınız?” diye sordu.

Cartwright “Yüzde yüz,” dedi. “Bu yıl, benim için sadece bu filmden ibaretti. Dürüst olmam gerekirse devam etmemi sağlıyordu. Bunun gerçekleşmesi için uzun zamandır bekliyordum. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.”

Fleet onun büyük deri pufunun üstünde duran iki kocaman açılmamış zarf destesini işaret ederek “Belki de cevap şu mektup yığınınadadır,” dedi. Yaslandığı duvardan çekildi ve kapıya doğru yürüyüp giderken de çerçeveli fotoğraflarda parmağını gezdirdi. “Tabii bir ton fatura değillerse.”

“Bay Cartwright, sorununuz araştırmalarımız sonucunda sizin bizim de tesadüfen çok iyi tanıdığımız, çok sayıda kişiyle düzenli olarak iletişim halinde olduğunuzun bariz bir şekilde ortaya çıkması,” dedim.

Cartwright ağırlığını bir ayağından diğerine vererek “Ne kastettiğinizi bilmiyorum,” dedi.

Fleet bıkkınlıkla ofladı. “Söylemeye çalıştığımız şey, belli ki Wade kendiniz saldırmamış olsanız da gözünü bile kırpmadan böyle bir şey yapabilecek kişileri kesinlikle tanıyorsunuz. Şimdi bizi anlıyor musunuz?”

Cartwright, gözleri fal taşı gibi açılarak, “Benim bununla hiçbir alakam olmadı. Yemin ederim,” dedi.

“Güzel,” dedim. “O zaman endişeleneceğiniz bir şey de yok.”

Riley dudaklarını yaladı. “Ne yapacaksınız? Banka hesaplarımı falan mı inceleyeceksiniz?”

Telefonumun ekranında bir mesaj belirdi. Ekip, Paul Wade’in gizemli seks işçisinin yerini belirlediğini düşünüyordu. Belli ki benimle aynı mesajı almış, benim gibi mesaj okuyan Fleet’e baktım.

Kafasını kaldırıp Riley’ye bakarak “Endişelenmeyin Bay Cartwright. Sizinle üzerinde konuşmamız gereken herhangi bir şey bulursak iletişime geçeceğiz. Bu sırada, siz de başınızı belaya sokmamaya odaklanın sadece. Gözümüz üzerinizde,” dedi. İmalı bir şekilde mutfak taburelerinden birinin üstündeki ufak aynaya bakıp burun deliklerini sildi.

Ayağa kalktım ve Riley de aynısını yapmak üzere öne doğru eğildi.

Ona “Sorun değil,” dedim. “Kalkmayın.”

Kapıya gelince arkamızı döndük. Cartwright kaşlarını çatmış, odanın ortasında durarak bundan sonra ne yapacağını çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

Fleet “Belki biraz uyuyabilirsiniz,” diye bir öneride bulundu. “Yarın büyük bir gün.”

Perşembe, 23 Ağustos

10.19

Kiliseye doğru giderken Fleet'e "Şunu dinle," deyip bir internet haberini okudum. *"Merhumun seçilmiş bir grup yakını, bugün Melbourne'deki özel bir cenaze töreninde popüler oyuncu Sterling Wade'e son vedalarını edecekler. Aile üyeleri, öldürülen yıldızı hatırlarlarken mahremiyet ve saygı talep ettiler. Cinayet büro polisleri, sadece bir hafta önce, en son filmi Death is Alive'in setinde Wade'e yapılan tuhaf saldırı karşısında hâlâ şaşkınlık ve etkin şekilde, birtakım şüpheli kişilerin izini sürüp sürmediklerini doğrulamıyorlar."*

Fleet kızgın bir tonda "Hımm, çok biliyorlar ya," dedi.

"Devamında Ava'nın cenazeye nasıl davet edilmediğinden ve cenazenin özetle Avustralya film endüstrisinin kim kimin yakını bilmececi olacağından bahsediyor." Sayfayı aşağı kaydırmaya devam ettim. "Ayrıca daha önce hiç görülmemiş aile fotoğraflarını da içeren özel bir Sterling Wade fotoğraf albümüne de bağlantı adresi var."

Fleet bir sigara yakarak "Eminim annesiyle babasının bugün tam da isteyeceği bir şey," dedi. "Göster bana bakalım," deyip ona telefonumu vermemi işaret ederek, deli gibi sigara içerken ekranı aşağı kaydırды. "Bu insanlar da kim?" Telefonumda okuduğu rastgele sözcüklerden sorumlu olabilirlermiş

gibi sıradan gelip geçenlere öfke dolu gözlerle baktı. “Yani hadi ama burada ilk doğan çocuğuna onun adını vereceğini vaat eden *Sterling’in Karısı* adında biri var.” Başparmağıyla ekranı kaydırdı. “Ayrıca tabii ki uzman görüşleriyle bizim berbat bir iş yaptığımızı düşünen bir sürü insan var.” Telefonumu bana verip sigarasını çöpe attı. “Hadi bu ufak gösteriden önce bir kahve içelim,” derken çoktan yürümeye başlamıştı.

Pazar günü kahvaltı için buluştuğumuz kafede durduk ve kahve sipariş ettik. Fleet huysuzluk etmeye devam ederek bacaklarını masanın altına uzattı ve kişisel cep telefonunda mesaj yazdı.

Ona baktım ve dünyasında neler olduğunu merak ettim.

Benimle konuşmasını sağlamak için “Wade’in Ava’yla yasağak ilişkisine dair dedikoduların onun cenaze gününde bütün haberlere yayılmış olması Lizzie için bayağı zor bir durum,” dedim.

Telefonunun ekranından kafasını kaldırmadan, “Eminim hakkında endişe duyacağı başka şeyler vardır,” diye cevap verdi. “Yas tutarken hangi ruj renginin uygun olduğu gibi.”

Kahvelerimiz bitti ve kiliseye doğru yola koyulduk. Törenin başlamasına daha yarım saat vardı ama daha şimdiden öğle kuşağı ödül töreninin kırmızı halısı gibi görünüyordu. Görkemli kalabalığın yanında, bir sürü kamera lensi vardı. Parlak ve kırılmayan gözleri, tüfekler gibi konuklara doğrultulmuştu.

Fleet ağzına bir sakız atarak “Özel cenazeymiş, kıcım,” diye söylendi.

Önümüzdeki sahne tüm duyularımıza saldırı niteliğindeydi. Yüksek topukları üzerinde sendeleyerek duran güzel kadınlar birbirlerini selamlarken yüksek sesle coşku dolu sesler çıkarıyorlar, savaştan dönmüşler gibi sarılıp öpüşüyorlardı ama aynı zamanda medyanın çaresizliğini, Sterling Wade’e veda etmek için toplananların yakalanıp dünyaya yansıtılacak duygularını belli ettikleri korunmasız bazı anlar sergileyeceklerine dair umutlarını da hissedebiliyordum.

Uzun kilise kapılarının yanında iki sarı kafa gözüme çarptı. Sterling'in kardeşleriydi onlar. Açık renkli saçları hiç de sık olmayan bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Paul özellikle daha bir asık suratlı görünüyordu. Matthew'u ya da April'i göremiyordum ama göz alıcı bir yas timsali halinde duran Amy ve Steve Beauford'u görebiliyordum. Yanlarında muhtemelen oğulları Jack olan sarışın, genç bir adam vardı; Sterling'e biyolojik kardeşlerinin ikisinden de daha çok benziyordu.

Üst basamaktaki bir pisliği ayağıyla itiyor gibi görünen Paul'e tekrar baktım. Kravatını düzeltmekle ellerini ovuşturmak arasında gidip geliyordu.

İnce telli uzun kahverengi saçlı, uzun ince bir kız olan Joanne Scanlon, geçen çarşamba öğleden sonrası için tam bir saatten biraz uzun bir süreliğine Paul'ün suç anında yanında olduğunu ifade etmişti. Paul'ün kendisini St. Kilda'dan aldığını ve arabayla kurumsal bir şirketin otoparkına götürdüğünü söylüyordu. Orada kamyonetinin arkasında Paul'e oral seks yapmış, sonra da bir süre birlikte olmuşlar. Paul sonra onu bulduğu yere bırakmış. Kız, bütün bunların saat 14.30'dan sonra olduğunu biliyor ama tam zamandan emin olamıyordu.

Joanne bize "Pek bir şey söylemedi. Sessiz biriydi. Ama bana hiç sorun çıkarmadan parayı verdi ki tek istediğim de bu zaten," dedi.

Fleet yanımda hâlâ kıpırdanarak "Paul'ün bir saatte iki kez yapabileceğini tahmin etmezdin değil mi?" dedi.

Cevap vermedim ama gruplar halinde hoş insanlar büyük kapılara doğru ilerleyip kimlik göstererek isimlerini konuk listesinden silmek için duraklarken onları izledim. Bir kadının büyük el çantasını bir güvenliğe içini kontrol edebilsin diye verdikten sonra aranmak için kollarını kaldırışını gördüm. Kameralar hızlandı. Bir flaş korusu kulaklarımda uğuldadı.

Endişeli ve bütün bu manzaradan kopuk hissettim. Sanki birisi "Kes!" diye seslenecek ve herkes gülüp bu üzgün havadan çıkacakmış gibi.

Bazı muhabirler, video kameralara hararetli hararetli konuşuyorlar, rüzgârın savurduğu saçlarını düzelterek arkalarında ki yıldızları işaret ediyorlardı. Çoğu konuk tarafından takılan büyük boy güneş gözlüklerine rağmen, bir sürü tanıdık yüz görebiliyordum. Sterling'in cenazesi, Avustralya'nın en sevilen karakterlerinden bazılarının kendi dünyalarının dışına çıkarak gerçek dünyaya karışıp yas adına bir araya geldikleri paralel bir evrende gibiydi.

Özenle tıraş edilmiş sakalları olan bir grup zayıf, genç erkek köşeden belirdiler ve gazeteciler bir dalga gibi onlara doğru ilerlediler. Fleet'e sorgulayan bir bakış attım. "Yavru köpek sürüsü," diye açıkladı. "O çocukların hepsi aşırı popüler, orada öylece durup güzel görünerek senin ve benim ömrümüz boyunca kazanıp kazanabileceğimizden daha fazla para kazanıyorlar."

Bol gömleğimi düzelterip saçlarımı kabartarak "Sen kendi adına konuş," diye şaka yaptım.

Fleet kiliseye bakarak "Hadi gel," dedi. "İçeri girme zamanı."

Yas tutanlar kiliseye doluşmaya devam ederken, bulutlar üzüntüden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyorlarmışçasına dağılıyor gibiydi. Etrafımızda rüzgâr esince ürperdim ve bir televizyon dizisinde polis olarak rol aldığından bayağı emin olduğum köşeli bir çenesi olan bir adamla göz göze geldim. Kıbar ifadelerle birbirimize gülümsedik ve Sterling Wade'in katilinin burada bir yerde izliyor olup olmadığını merak ettim.

Tören aceleye getirilmiş gibi geldi. Sanki Wade'ler bütün bu meselenin bir an önce bitmesini istiyorlarmış gibi. Matthew kısa bir dini alıntı okudu ve Sterling'in çocukluğundan kısaca bahsetti. Konuşması Sterling'in gençlik yıllarına gelmeden bitti. O konuşurken April'in hıçkırıkları kilisede yankılandı. Ondan sonra da papaz devralarak Wade'in hayatının kalan on yılını sanki onun özgeçmişini okuyormuş gibi detaylı bir

şekilde anlattı. Sonra Lizzie kısa bir süreliğine ayağa kalktı. İki yanında Kit ve bir kız arkadaşı vardı. Uzun, siyah, dantel bir elbiseyle kırılgan görünerek Sterling'e olan ebedi aşkını ilan edip birlikte yapmayı planladıkları bütün her şeyi yapacağına söz verdi. Sterling'in tabutuna bakıp çenesi titreyerek, "Söz veriyorum, benimle çok gurur duymanı sağlayacağım," dedi.

Ondan sonra da birbirlerine karışan çok çeşitli ağlama sesleri senfonisi arka plan müziği yarattı. Seslerin yankıları yüksek tavana doğru bir girdap oluşturdu. Mücevherlerle ağırlaştırılmış hoş kıvrımlı kollar, yaşlı gözleri silmek için kaldırılıyordu. Kocaman bir şapkanın altında gizlenmiş ufak tefek yaşlı bir kadın, göz kamaştırıcı derecede yakışıklı genç bir erkek sırtını sıvazlarken aralıklı olarak inliyordu.

April'in oğlunun tabutunun arkasına geçişini izledim. Okul çocuklarıymışlar gibi Wendy Ferla'yla kol kola girmişlerdi. April küçülmüş ve kafası karışık gibi görünüyordu. Bir noktada benden tarafa baktı ama gözlerinde tanıdığına dair bir ifade yoktu. O buğulu bakışları tanıyarak ilaçla sakinleştirilmiş olduğunu düşündüm.

Lizzie siyah bir mendile sessiz bir şekilde ağlıyordu. Erkek kardeşinin ve arkadaşının iç rahatlatan kolları ona dolanmıştı. Kilisenin dışında Wade'lerle baştan savma bir şekilde sarıldık-tan sonra ona dokunup duran, ellerini okşayan ve sımsıkı sarılan bir grup genç kadının arasına çekildi.

Fleet ceketinden bir tüy alarak "Her şey çok kibarca değil mi?" dedi.

Rengi solmuş, narin ve uçacak gibi görünen Brodie gözüme çarptı. Belli ki nerede duracağından emin olamayarak olan bi-tene dahil edilmemiş bir hayal gibi kenarda bekliyordu. Utangaç bir köpekmişçesine, hiçbir şeyden habersiz Lizzie'ye doğru gidiyor gibi görünüyordu.

Cartwright da tam tersi, Katya'nın yanında kilise duvarına yaslanmış; hararetle sigara içerken Ray-Ban gözlüğünün ardından manzarayı izliyordu.

Gazeteciler başsağlığı dileyip başlıklara dönüştürülebilecek sesli ifadeler için dilenerek gözleri yaşlı ünlü öbeklerinin etrafına üşüşürken hâlâ nefes nefeslerdi.

Fleet gürültülü bir şekilde öksürdü ve yoğun sokağın karşısına baktı. Sıra sıra dizilmiş arabalar hareketsiz halde duruyordu ve bütün gözler önlerindeki yoldan ziyade kilisenin dışında olan bitenlere çevrilmişti. Kaldırımdaki kulaklık takmış bir genç, çok ünlü bir haber sunucusunun görüntüsü karşısında dikkatini kaybederek bir çöp kutusuna çarptı.

Fleet “Pek eğlenceli geçti; aleni bir itirafa neden olmamasına rağmen,” dedi. “Güzel bir şeyler yedikten sonra ofise geri dönelim mi?”

“Olur,” deyip Wade'lere son bir kez daha baktım. Melissa ve Paul, üstlerinde emanet gibi duran kıyafetlerinin içinde kaskatı görünüyorlardı. Melissa, cenaze töreni direktörü ve güvenlik amiri olduğunu farz ettiğim biriyle derin bir konuşmaya dalmıştı. İtişip kakışan medya mensuplarını işaret edip onların bir kenarda tutulmasını istediğini ima ediyordu. Matthew ve April'in gözleriye sadece cenaze aracının arkasında duran ölmüş oğullarının tabutunu görüyordu. Çok sayıda takım elbise güvenlik görevlisi etrafta geziniyordu. İki tanesi de cenaze aracının arkasında durmuş, cenaze katılımcılarını ona geniş bir alan açmaya zorluyordu.

Gözlerimi tanıdık gözlerden ayırıp Fleet'le birlikte yürümeye başladım. Lizzie, Sterling'in ailesinden birkaç metre ötede durmuş, Kit'in elini sıkıca tutuyor ve hararetili bir tavırla elinde mikrofon olan ciddi suratlı bir gazeteciyle konuşuyordu. Gözleri de sürekli Sterling'in tabutuna geri dönüyordu.

“Ava yok,” diye yorum yaptım.

Fleet beyaz kış aydınlığında gözlerini kısarak “Evet. Sanırım gerçekten davet edilmedi,” dedi.

Yağmurdan ıslanıp kayganlaşmış yolun karşısına geçtik.

“Onun hoş karşılanmaması tuhaf görünüyor gerçekten de,” dedim. “O ve Sterling arkadaşlardı, medyadaki çalkalanmaya rağmen tören de o kadar özel gibi değildi.”

“Belki de aile daha fazla olay yaratmak istemedi. Ava’yla birlikte daha çok medya mensubu ve güvenlik gelirdi. Lizzie de muhtemelen bununla uğraşmak istemedi ve Melissa’nın aklına girdi.” Patates kızartması, et sosu ve sosisli sandviç vaat eden, duvarları yağlı görünümlü bir mekânın kapısında yavaşladı. Burnumu kırıştırdım. Yardımsever bir tavırla “Sen yandan bir salata alabilirsin,” dedi.

“Şu an ne yapıyordur acaba merak ediyorum,” dedim.

“Ava’yı mı kastediyorsun?” diye sordu.

“Evet, değer verdiğin birinin cenazesine davet edilmemek tuhaf olurdu. Bel altı bir hareket gibi duruyor.”

“Hadi ama Woodstock. Sen de ölümün insanları hayattan daha el üstünde tuttuğunu benim kadar iyi biliyorsun.”

“Doğru,” dedim ve bir serçe sürüsünün etli bir payın başında birbirlerine sataşmalarını izledim.

“Ama o hoş Ava’nın o kocaman otel odasında ne yaptığını düşünmemen neden oldun,” dedi. Sesi hayal kuruyormuş gibiydi. “Riley Cartwright’ın vudu bebeğine iğneler batırmadığını varsayarsak, belki de aklını ıstırabından uzaklaştırmaya çalışıyordur. Güzel bir köpük banyosu olabilir mi? Kokulu mumlar falan. Belki gizli bir kadeh şampanya ve güzel bir ağlama da olabilir. Sonra da her şey çok fazla gelirse bir eli belki de o kaymak gibi bacaklarına doğru inebilir ve...”

“Bana da biraz patates kızartması iste,” diye çıkışıp o cevap vermeden ayaklarımı vura vura uzaklaştım.

Sırf ondan bir anlığına uzaklaşmak için yürüyerek Swanton Caddesi’ne doğru çıktım. Evsiz bir adam omzuma çarparak benden para istedi. Bazı genç kızlar koşarak yanımdan geçti ve adama çarparak yolun kenarına, beni de bir gidere basmaya itti:

Yağmur çiselemeye başladı ve bir ayakkabı mağazasının tentesinin altındaki bir grup insana katıldım. Fleet geliyor mu diye sokak boyunca bakmak için öne doğru eğildim. Ben onun yanına gidersem ne olayım diye düşündüm. Soğuk havanın içine sıcak bir nefes verirken yuvarlak suratlı küçük bir kıza

gölümsedim. Sonunda elinde iki kesekağıdıyla kalabalığın arasından geçerek gelen Fleet'i fark ettim.

Tam o sırada Mary-Anne arayarak laboratuvarın Sterling Wade'i bıçaklamakta kullanılan bıçağın üstünde Walter Miller'in kanından izler bulunduğunu doğruladı.

Perşembe, 23 Ağustos

15.37

Büyük bir keşif bir davayı ileri götürebilir, tıkanıklığı açabilir ve daha temiz bir yol sunabilirdi ya da her şeyi yavaş yavaş durma noktasına getirebilirdi. Ben şimdi Wade davasını Walter'ın ölümüyle ilişkilendirmenin ikincisine neden olmasından endişeleniyordum.

"Tamam millet," dedim. "Oturun lütfen. Haberlerimiz var."

Oda anında bir sessizliğe büründü. Ortama yoğun bir beklenti hâkimdi.

Fleet kısaca "Eveet," deyip sırtını kaşdı ve bu sırada da gömleğini kaldırdı. "Görünüşe göre iki davamız bir araya geldi."

Gözler kocaman açıldı ve alınlar kııştı.

"Kan testleri, Sterling Wade'i öldürmekte kullanılan bıçağın olaydan kırk sekiz saatten kısa bir süre önce Carlton'da öldürülen 62 yaşındaki evsiz Walter Miller'in bıçaklanarak öldürölmesinde kullanıldığını gösteriyor."

"Şimdi, bunun birden fazla açıklaması var," diyerek devam ettim. "Miller'in katilinin bıçağı bir yere atmış, Wade'in katilinin de onu kullanmadan önce bulmuş olması ihtimali var. Ama yaralar çok benzer hatta neredeyse aynı olduğı için bu neredeyse hiç muhtemel değil. Şu an elimizde bulunan kanıtlara bakarak, aynı faille karşı karşıya olduğumuzu düşünüyörüz."

Herkes, belli ki bu son birkaç gündür bizim yaptığımızı yapıp farklı teoriler deneyerek neyin uyduğuna baktığı için kafa salladı.

“Çok net konuşmak istiyorum. Bunun katilimizin tekrar cinayet işleyeceği anlamına geldiğini düşünmüyoruz ama o da bir ihtimal. Ayrıca bunun maktullerimizin birbiriyle bağlantılı oldukları anlamına gelip gelmediğini de bilmiyoruz. Şu ana kadar hiçbir şey çıkmadı.”

Fleet “Şu andan itibaren bu iki soruşturmayı birleştireceğiz. Bütün aktif ipuçlarına dair şu anda yapılan çalışmalar devam etmeli ama Miller’a dair herhangi bir bağlantı var mı ona odaklanmalıyız ve iki suçun işlendiği sırada kişilerin nerede olduklarını kontrol etmeliyiz. Tabii ki Miller’inkine kıyasla Wade’in çevresiyle ilgili daha çok bilgi sahibiyiz. O nedenle oradan başlamamız gerek ama diğer yönden de çalışmamız gerekecek,” dedi.

“Miller’ın filmle ilgisi olan biriyle, belki evsizlerle ilgili gönüllü hizmette bulunan bir çekim ekibi üyesiyle bağlantısı var mıymış öğrenmeliyiz. Miller’ın saldırganımız için sorun haline gelecek bir bilgiye denk gelmesinin mümkün olduğunu düşünüyoruz.”

Fleet, gelecek kırk sekiz saatin hareket planını ayrıntılarıyla anlattı ve davayla ilgili bütün bilgilere son derece titizlikle yaklaşılmasının gerekliliğini tekrar vurguladı. Miller davasının dizginlerini devretmenin son aşamalarında olan Ralph ağırbaşlılıkla izliyordu. Dünyadan bıkmış ifadesi, çocukların şoför koltuğuna geçmelerine izin vermekten memnun olduğunu gösteriyordu.

Fleet parmaklarıyla bir büyüteç yaptı. “Peki, hadi Cluedo⁶ oynayalım.”

⁶ İsmi İngilizce ipucu anlamına gelen “clue” kelimesinden türetilmiş, 6 kişiyle oynanan cinayet çözme konulu bir masaüstü oyunu.

“Saçmalama,” diye cevap verdim. Ona daha önce eski part-nerim Felix’le bir davayı çözmeye çalışırken Cluedo oynamak-la ilgili şakalaştığımızdan bahsetmiştim ve Fleet gözlerini de-virip kasabalılara özgü huylarımla ilgili bir laf soktu.

“Ya hadi ama ciddiyyim ben. Bence teorilerimi gevşetmeye yardımcı olacak. Masaüstü oyunu lavmanı gibi.”

Bana tatlı bir ifadeyle baktı ve yumuşadım. İyi anlaştığı-mızda her şey daha rahattı.

“Peki Albay Hardal⁷, hadi oynayalım.”

Olay inceleme odasında yalnızdık. Son üniformalı polis memurları da beş dakika önce gitmişlerdi. Wade’in cenazesi-nin kesin bir son oluşunun etkisi hâlâ sürüyordu ve bir çözüm bulmanın baskısını hiç olmadığı kadar keskin bir şekilde his-sediyordum. Bir davayı naaş uğurlanmadan önce çözmek her zaman daha iyiydi. Olayın kapanması herkes için daha pürüz-süz gerçekleştirdi.

Büyütülmüş otopsi fotoğraflarına bakarak “İki saldırı da agresifti,” diyerek başladım.

Fleet “Ama belirgin. Tek bir temiz yara. Söz konusu kişi kontrolü tamamen elinde tutuyormuş, bir parça aklını kaçırmış olsa bile. Hislerini kontrol edebiliyor,” dedi.

Sandalyemden kalkıp ağrıyan sırtımı esnettim. “Belki de bu, birinin senden bir şey yapmanı istediğini düşündüğün şu akıl hastalıklarından biridir. Hani şu kafadaki sesler gibi. Görünüşe göre birçok birinin gizlice izini sürme olayı böyle başlıyor. İnsanlar belirli insanları takip etme talimatı aldıkları-nı sanıyorlar,” deyip durakladım ve bir mısır cipsinin kenarını çiğnedim. “Sydney’deki psikoloğun bize ünlülerin gizli takip-çileriyle ilgili gönderdiği o şeyleri okudun mu?”

Fleet neşeli bir tavırla “Evet. Amma hastalıklı şeylerdi,” dedi.

“Ama onu göz ardı edemeyiz.”

“Evet, edemeyiz. Adamımızın henüz gözümüzün üzerin-de olmadığı, kafadan rahatsız ve yalnız biri olması hâlâ çok

⁷ Cluedo oyununda bir karakter. Orijinali: Colonel Mustard.

muhtemel. O yüzden bu özel türü listenin başında bırakalım. Bir numaralı şüpheli: İsimsiz, çıldırmış, güce dair gerçek dışı hayaller gören, sağ elini kullanan gizli bir takipçi, elinde keskin bir bıçakla film setinde; Wade, Miller ya da bizim tarafımızdan tanınmayan biri.” Tahtaya baktı.

Bir süre bekledim. “Ama sen hâlâ bunun doğru olmadığını düşünüyorsun değil mi?” dedim.

“Pek öyle gibi değil,” dedi. “Sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Emin değilim. Ben hâlâ diğer şüphelilerimizin daha çok umut vaat ettiklerini düşünüyorum. Özellikle de Wade’in hayatında olup biten bütün o diğer şeylere bakılarak.”

Fleet, Paul Wade’in ehliyet fotoğrafını işaret ederek “Katılıyorum,” dedi.

“İki numaralı şüpheli,” dedim. “Suçun işlendiği anda başka yerde bulunduğu çok kesin olmayan ve annesiyle babasının iflasla karşı karşıya kalmalarından endişelenip her şeyi düzene sokmanın bir yolunu bulan geçmişinde şiddet eğilimi olan bir ağabey. Bu konuda herhangi bir düşüncen var mı?”

Fleet esnedi. “Ben kardeş rekabetini çok zahmetli buluyorum. Yani neden herkes saçma derecede başarılı kardeşi adına mutlu olup pahalı Noel hediyelerinin tadını çıkaramıyor ki?”

Genç bir kadın, açık kapımızın yanından geçti ve bizi fark edip geri geldi. “Kahve ister misiniz?”

İkimiz de ılık kupalarımızı havaya kaldırıp “Hayır, teşekkürler,” dedik.

Tekrar tahtaya dönerek Fleet’e “Zahmetli olsun ya da olmasın, o kardeşlik meselesi insanı lime lime edip bitirebilir. Sterling’in gittikçe daha da yükselişini izleyerek bütün o yıllar boyunca kendini değersiz hissediyor. Sürekli altın çocuktan bahsedilirken Paul’un bakış açısında, Sterling sadece sorumluluklarından kaçan bir kardeş. Sonra annenle baban zor zamanlardan geçiyorlar ve seninle kız kardeşin parçaları toplamak üzere geride kalanlarsınız. Bu nedenle de durum daha da adaletsiz geliyor. Paul ve Sterling uzun zaman sonra o pazar

akşamı konuşmuşlar. Paul sinirli olduğunu söylüyor. Brodie de onların tartışıklarını söylüyor. Belki de Paul'ün şalteri attı," dedim.

Fleet gözlerini birkaç kez kırptırdı. Sonra da gözlerini kısarak fotoğrafa baktı. "Hiç kardeş gibi görünmüyorlar, değil mi?"

Paul'ün yuvarlak suratına, donuk bakışlarına ve sönük sarı saçlarına baktım. "Evet, pek benzemiyorlar gerçekten."

Fleet kafasını tavana doğru eğerek boynunun çıtlamasına neden oldu. "Tamam. Paul pazar akşamıyla çarşamba sabahı arasında Melbourne'e geliyor. Miller'ı öldürmüş olabilir ama neden? Saat 14.30'la 16.00 arasında kamyonetinin arkasında bir fahişeye mercimeği fırına verdiğini biliyoruz. Sonra ne? Film setine gidip bir zombi kostümü giyip kardeşini mi bıçaklıyor? Benim kafamda bu pek oturmuyor."

"Katılıyorum," dedim. "Ama o aradaki kayıp birkaç saatte neredeydi?"

"Bilmiyorum. Belki de bilmemizi istemediği başka bir şey yapıyordu."

Tekrar Paul'ün fotoğrafına baktım.

"Olabilir," dedim. "Tamam, peki, sonra sır olarak kalmaktan bıkan gizli bir sevgili var elimizde."

Fleet "Ben kesinlikle Kent'in bir şey sakladığını düşünüyorum. Onda tuhaf bir şey var," dedi.

Brodie'nin fotoğrafına baktım. "Gerçekten mi? Ben sadece onun tamamen ne yapacağını şaşırılmış bir halde olduğunu düşünüyorum. Mesela hâlâ şokta. Ayrıca suçu işlemesi için neden göremiyorum. Belki de nişanı öğrendi ve üzüldü ama karşılığında Wade'e öyle saldırmak mı? Tutarlı değil. Ayrıca onun Walter Miller'ı öldürdüğünü hayal edebiliyor musun?"

Fleet "Saplantı ve aşk çok iyi arkadaşlar ama, öyle değil mi?" dedi. "Belki de Wade'i kaybetme fikri karşısında aklını kaçırdı ve bir öfke krizine girdi. Bu, daha önce de yaşandı."

Düşünerek Fleet'in gözlerine baktım. "Doğru ama Brodie gerçekten mahvolmuş gibi görünüyor."

“Olay anında bulunduğu yer tamamen zırva. İki cinayet sırasında da.”

Oflayarak “O da doğru,” diye onayladım.

Fleet ayağa kalkıp sırayla tahtadaki iki fotoğrafı hızlı hızlı gösterdi. “Yeni nişanlanmış Lizzie’nin aksine,” dedi.

Brodie’yle Sterling’in sarılırken görüntüleri kafamda canlanırken “Lizzie’nin de parmağı olabilir,” dedim. “Lizzie, Wade’in sadakatsizliğini öğrenmiş olabilir ve Brodie’yi kendisinin de kullanıldığına ikna etmiş olabilir. Belki de ikisi bir oldular.”

“Tanrım Woodstock, *İlk Eşler Kulübü* değil bu.”

“Düşün bir,” dedim. “Mantıklı geliyor. Kötü niyeti olsun ya da olmasın, Sterling ikisini de kullanıyordu.”

“Evet, can sıkıcı bir durum. Ama onun ölmesinin hiçbir faydası yok ki. Öyle değil mi?”

“Sadece onun yok olmasını istemiş olamazlar mı? Küçük düşmüşler onu cezalandırmak istemiş olamazlar mı?”

Fleet yanaklarını hafifçe tokatladı. Muhtemelen uyanık kalmakta zorlanıyordu. “Ava da parlak zırlı şövalyesinin ortadan kalkmasını istemiş olabilir,” diye belirtti. “Cartwright konusunda yalan söylüyor olabilir ya da abartıyor olabilir.”

“Tehlikeli bölge,” diye uyardım. “Bir kadını sahte bir taciz iddiasında bulunmakla suçlamak.”

Fleet kollarını havaya kaldırarak “Biliyorum, biliyorum ama dinle beni. Ya Ava, Sterling’in Cartwright’in kendisini rahatsız ettiğini düşünmesini istediye? İkisi arasında sorun yaratmaya çalışıyor olabilir.”

“Bu mümkün,” diyerek ihtimal verdim. “Ama Cartwright’in Ava’yı aramalarına ve Katya’nın geçmişte şikâyetle bulunmuş olması gerçeğine bir bak. Onun kadınlarla bir sorunu olduğu çok bariz. Eminim başkaları da var.”

“Belki de Ava, Sterling’in kendisine yardıma muhtaç gibi davranmasından hoşlanmıyordu. Ya da belki de bunun romantik bir ilişkiye gideceğini düşündü ama Sterling onu geri çevirdi.”

“Yine de aralarında bir şey olduğunu ima eden dedikodulardan başka bir şey yok,” diye hatırlattım ona.

“Evet ve ona saldırmak ya da başka birinin saldırmasını sağlamak da reddedilmeye verilecek bayağı uç bir tepki,” diye kabul etti.

“Ama bu *insanlar* gerçekten de uçlar,” diye fikir yürüttüm. “Ayrıca istediklerini almaya alışkınlar. Ama ben Ava’nın uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyorum. Hem Miller? Ava onu öldürür müydü?”

Fleet “Tamam ama Cartwright’da bariz bir şeyler var. Pazar günü Wade’le tartışmış. Muhtemelen işlerin açığa çıktığını düşündü. Çok fazla baskı altında ve tekrar uyuşturucuya başlamış. Sonra da görünürde mükemmel başrol oyuncusu ona nasıl davranılması gerektiği konusunda ders veriyor. Belki de patladı.”

Düşünmeye çalışarak “Olabilir,” dedim. “Ama bir kez daha... Bunun Miller davasıyla nasıl bir bağlantısı var?”

Fleet omuz silkti. “Belli ki suçların ikisini de kendisi işlemedi. Belki de uyuşturucu arkadaşlarından birisi o hafta iki kez kiralandı. Olabilir mi?”

Yumruklarımı şakaklarıma bastırdım. “Mantıklı gelmiyor. Bir tetikçi neden bıçağını düşürsün ki?”

Fleet “Katil kafayı yemiş biriye hepsi mantıklı,” dedi. “Belki de olmayan bir yerde mantık arıyoruz.”

“Biliyorum, biliyorum,” deyip ayağa kalktım. Ellerimi belime koydum. Gözlerim ona baksa da olay inceleme tahtasını artık neredeyse hiç görmüyordum. “Yine geldik rastgele bir yabancıya.”

Fleet omzumu hafifçe tuttu. “Bu Cluedo oyununu bu akşam bitirmeyeceğiz. Hadi gel Bayan Kırmızı.⁸ Biraz uyuma zamanı geldi.”

⁸ Cluedo oyununda bir karakter. Orijinal adı: Miss Scarlet.

Cuma, 24 Ağustos

10.52

Biz Brodie Kent'i sorguya çekerek sıkıştırırken telefonum cebimde titredi. Onun Adelaide'den Melbourne'e ilk taşındığı sırada büyük bir şehir evsiz barınağında gönüllü olarak çalıştığını keşfetmiştik ve Walter Miller'la yolları kesişti mi öğrenmeye çalışıyorduk. Barınaktaki dosyalanan belgeler, sinir bozucu bir şekilde Brodie'nin orada geçirdiği zaman konusunda en az kendisi kadar muğlaktı. Sterling'in cenazesinden beri içinde kalan azıcık ışık da yok olmuş gibiydi ve düz bir tonda konuşuyordu. Onun gür saçlarını ikiye ayırıp, kafasını ortadan bölüp kafatasını geriye açarak içindeki gerçeği görmeyi hayal ettim. Her ne kadar ıstırabının gerçek olduğunu hissetsem de nerede olduğuna dair kesin konuşmayı becerememesi beni huzursuz ediyordu.

Brodie, geçen pazartesi akşam saat 21.00 civarlarına kadar, evde Sterling ve Lizzie'yle televizyon izlediğini söylüyordu. Sonra şehre inip birkaç kadeh içmiş ve Melbourne Central'daki son film seansına bir bilet almış. Gece yarısından hemen sonra yürüdüğünü ve eve saat 01.00'den biraz sonra ulaştığını söyledi. Delillere bakarsak gittikçe en çok şüphelendiğimiz kişi olmaya başlıyordu.

"Lizzie televizyon izlediğini ve geçen pazartesi saat kaçta dışarıda olduğunu doğrulayacak mı?" diye sordum.

Brodie gözlerini kırptırdı. “Evet ama ben eve geldiğimde ikisi de uyuyorlardı.”

“Bize barınaktan kimi hatırladığını söyle.”

“Belirli insanları pek hatırlamıyorum. Sadece orada çalışmanın bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum,” deyip masaya baktı. “İnsanlara öyle yardımcı olmak çok özeldi.” Bir süre sonra gözleri kocaman açıldı. “Barınaktan birinin mi Sterling’e zarar verdiğini düşünüyorsunuz? Sokakta yaşayan birinin mi?”

“Sadece sorularımıza cevap vermeye çalış,” diye yanıtladım.

Brodie alçak sesle “Ben o zamanlar çok uyuşturucu kullanıyordum,” diye itiraf etti. “Barınağa da birçok kez kafam iyiyken gittim. O nedenle her şey biraz bulanık. Keşke daha çok yardım edebilsem.”

“Peki geçen pazartesi günü filme yalnız gittiğinden emin misin?” diye sordum. Telefonum yine titredi.

Bitkinlikle aşağı yukarı kafa salladı. “Evet, sık sık kendi başıma giderim. Eskiden Lizzie meşgulken Sterling’le sinemaya giderdim. Kafamı dağıtmak için güzel bir yöntemdi.”

Fleet “Bilet sende mi?” diye sordu.

“Sanmıyorum. Bir cebimde falan olabilir.”

“Peki ya kredi kartı dökümün?” diye önerdim.

Brodie biraz savunmaya geçer gibi “Kredi kartlarıımın hepsinin limitleri dolu,” dedi.

“Sorun şu ki Brodie, senin nerede olduğunu belirlemede zorluk çekiyoruz. Hep kendi başınaymışsın ve etrafta dolanarak bir sürü zaman geçiriyor gibisin.” Fleet ayağa kalkıp sırtını esnetti ve daire çizerek etrafta yürüdü. “Hiç arkadaşın yok mu?”

Brodie, gözlerinde âdeta kıvılcımlar çakarak dişlerini gösterdi. Konuştuğunda sesi küçük masayı ortadan ikiye kesen bir bıçak gibiydi. “Anlamıyor musunuz? Bütün hayatım onun yüzünden beklemedeydi. O, Lizzie’yle etrafta kuğu gibi süzülüp planlar yaparken, bana beni sevdiğini ve sabırlı olmamı söylüyordu.” Bu sözcükleri âdeta haykırırcasına telaffuz ederken boynunun derisi gerildi. “Ben de aptal gibi bekliyordum sa-

dece, her zaman bekliyordum.” Yumruğunu masaya indirdi ve gözyaşlarına boğuldu.

Odayı onun bu patlaması sardı. Kalbim hızlandı ve küt küt atmaya başladı.

Fleet tek kaşını kaldırıp boğazını temizledi. “Sakin ol dostum.”

Brodie’nin gözlerinde hâlâ öfke dolu bir ifade vardı. Ellerini yanlarında yumruk yapmıştı.

“Walter Miller ismi senin için bir anlam ifade ediyor mu?” diye sordum.

“Hayır!”

Sesimi yumuşattım. “Sterling’e yurtdışında büyük bir rol teklif edildiğini biliyor muydun?”

Brodie hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Sanki az önce koşmuş gibi. Masadan geriye çekilip kollarını kavuşturdu. Gözleri artık tamamen net bakıyordu. “Ona her zaman roller teklif ediliyordu. Bazen bundan konuşurduk. Bunun Lizzie’yle ayrılması için doğru bir zaman olacağını söyledim.”

“Peki o kabul etti mi?” diye sıkıştırdım.

“Sanırım.”

Fleet “Sen onunla birlikte gider miydin?”

Brodie ters bir tavırla “Plan buydu zaten değil mi yani?” dedi.

Fleet “Bilmiyoruz Brodie. Öyle miydi?” dedi.

Brodie sinirli sinirli baktı. Yılan gibi tıslayarak konuştuğunda da sesinden âdeta zehir damlıyordu. “Lanet olsun! Ben de bilmiyorum, değil mi? Belki de ona gerçekten evlenme teklif etti ve bana bir sürü yalan yutturdu. Artık neye inanacağımı bilmiyorum.”

Birkaç dakika daha Brodie’yle aynı meseleler üzerinde dö-nüp durduk ama tekrar içine kapandı. Olay anında bulunduğu yer belirsizdi ve barınak bağlantısına rağmen Walter Miller’la doğrudan bir bağlantısı olduğunu doğrulayamıyorduk.

Brodie’yi dışarı çıkarıp geri döndükten sonra Fleet bana “Görünüşte omurgasız arkadaşımızın en azından azıcık bir omurgası olduğunu görmek güzel,” dedi.

“Evet,” derken genç adamın gözlerindeki öfkeyi tekrar hatırladım. “Belki de uçurumun kenarına fark ettiğimizden çok daha yakın.”

“Ayrıca şiddete fark ettiğimizden daha yatkın belki, değil mi?”

“Yani ufak patlaması ilginçti ama bunun anlamının...” Telefonum titredi. Sabrım taşmış bir halde “Evet,” diye cevap verdim.

Chloe “Merhaba. Böldüğüm için üzgünüm ama size bir konuda güncel bilgi vermek istedim. Aslında iki konuda. İkisi de Paul Wade’le ilgili. Öncelikle teknisyenler Sterling ölmeden önce planlanmış bir para transferi buldular. Bu hafta sonu Paul’ün hesabına geçmek üzere ayarlanmış beş bin dolar,” dedi.

“Bir açıklaması var mı?”

Chloe “Sadece ‘Babam için’ yazıyor,” dedi.

Bu para transferinin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim olmayarak “Peki. Başka?” diye sordum.

“Paul’ün geçen çarşamba günü öğleden sonrasına ait bir görüntüsü şehirdeki bir güvenlik kamerasından çıktı. Görüntüyü bu sabah bir perakende satış mağazası teslim etti.”

Bariz bir şekilde neler olup bittiğini öğrenmek isteyen Flet’le göz göze gelerek “Neredeymiş?” diye sordum.

“Collins ve Spring’in hemen yakınında. Görünüşe göre Wade’e düzenlenen saldırıdan hemen sonra film çekiminden uzaklaşmış.”

Cumartesi, 25 Ağustos

11.17

Kiralık arabayla Smithson'a daha da yaklaştıkça ağaçlar üstüme üstüme gelmeye başladı. Güneş ışığını engellemeye çalışarak güneşliği indirdim. Arabaya yeterince hava alamıyormuş gibiydim ve tekrar kontrol paneliyle oynadım. Havaalanından arka yoldan dönmeye karar vermiştim. Aldığı süre aynıydı ama yol dolambaçlıydı ve daha az rağbet görüyordu. Gerçekten de yol tamamen bana kalmıştı. Çılgınca bir anlığına belki de tamamen yalnız olduğumu, belki de burada başka hiç kimsenin kalmadığını, herkesin öylece ortadan kaybolduğunu düşündüm. Vücudum sızlayacak derecede yorgundum. Uykusuz geceyle erken uyanma üst üste gelince böyle olmuştu. Direksiyonu sımsıkı tuttum. Soluk ellerim ince damarlarla kaplıydı. Bir annenin elleri gibi görünmüyordu ya da bir katili yakalayabilecek türden eller...

Wade'ler cenazeden beri bağlantıyı koparmışlardı. Paul Wade'in telefonu çarşamba gününden beri kapalıydı. Telefonuna ve ailesine bıraktığımız mesajlara geri dönüş olmamıştı. Melissa'nın kocası Rowan, dün öğleden sonra cep telefonuna cevap vermiş ama kendimizi tanıttığımızda hemen telefonu kapatmıştı. Sterling'in ailesi âdeta tecrit altına girmişti.

Fleet'le dün öğleden sonra Isaacs'i ofisinde köşeye sıkıştırdıktan sonra "Paul Wade'le konuşmamız gerek," dedim. "Bize

üç kez yalan söyledi. Şimdi de saldırı anında olay yerinin yakınında olduğuna dair kanıtımız var. Ayrıca Melbourne'e ne zaman geldiğini bilmiyoruz. Bazen kamyonetinde uyuduğunu söylüyor. Yani pazar akşamından sonra herhangi bir zaman olabilir. Belki de haftanın daha başında, Miller saldırıya uğradığı zaman geldi."

Isaacs öne doğru eğilip masasının kenarlarını sıkıca tuttu. "Paul Wade'in Walter Miller'ı tanıdığını gösteren herhangi bir şey var mı?"

"Bildığımız kadarıyla yok. Ama görünüşe göre, ortada hiçbir bariz neden yokken Melbourne'de biraz zaman geçirmiş. Biraz göçebe gibi. O nedenle de karşılaşmış olmaları ihtimali var."

Isaacs "Peki ya Paul'un ailesiyle birlikte Karadine'e geri döndüğünü kesin biliyor musunuz?" dedi.

Fleet "Epey eminiz. Hâlâ havayolları şirketinin bize geri dönüş yapmasını bekliyoruz. Bölge polisini onun Castlemaine'deki arkadaşının adresine gönderdik ve kesinlikle orada değil," diye cevap verdi.

Isaacs "Peki. Oraya onunla konuşması için bir polis memuru gönderin ve ailenin neden konuşmadığını öğrenin," dedi.

Elimi sınıftaki bir çocuk gibi havaya kaldırarak "Ben gitmeyi düşünüyordum. Bizim kasabaya arabayla yakın bir mesafede ve hem zaten bu hafta sonu katılmam gereken ailevi bir durum var," dedim.

Kısa bir sessizlik oldu. Gözlerimi yere çevirdim ve not defterimi alıp karar çoktan verilmiş gibi ayağa kalktım.

Isaacs "Peki. Karadine'e yarın git. Ne zaman geri dönebilirsin?" dedi.

Daha şimdiden, eve gitme fikri karşısında gittikçe yoğunlaşan bir huzursuzluk hissiyle boğuşarak "Pazartesi efendim," diye cevap verdim.

T şeklindeki tanıdık yol ayrımına ulaştığımda yavaşladım. Uzun çimler çitlerin diplerini sarmıştı. İlerideki yolun ortasında büyükçe bir karga, ölmüş bir kangurunun iç organlarından kendine bir ziyafet çekiyordu. Sağda Smithson, biraz ileride de

Karadine vardı. Sol taraf da kırsallığın merkezine, kızıl çöle, hiçliğe doğru gidiyordu. İki yola sırayla bakarken, kimse gel-mese de arabanın olduğu yerde ses çıkararak çalışır halde dur-masına izin verdim.

Smithson'a birkaç kilometre kala kenara çekip Wade çift-ligine tekrar telefon ettim. Paul'ün cep telefonunu, sonra da Melissa'ninkini denedim. Hâlâ cevap yoktu.

Smithson ana caddesini geçtim. Babamla Ben'e sürpriz yapmadan önce Wade ailesine yapacağım ziyareti aradan çı-karmak istiyordum. Yarın futbol etkinliğine katılabileceğime Ben'in ne kadar mutlu olacağını düşündüm. Vücudum ona sarılma arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama bunu birkaç saat daha ertelemenin de insanı sarhoş eden bir yanı vardı.

Yarım saat kadar sonra, bir tabela bana Karadine'e ulaştığım bilgisini verdi. Buraya sadece birkaç kez gelmiştim. Bir avuç dükkânın, birkaç tane de şarap imalathanesinin olduğu; çiftçi-lerin yaşadığı küçük bir yerdi. Ufak tefek medeniyet kanıtlarını geçtikten sonra yol incelip toprağa dönene kadar ilerledim.

Bir toz bulutu, duman işareti gibi ardımda uçtu. Kocaman zambk ağaçları yolun iki kenarı boyunca uzanıyordu ve tarlalar-da tek tük ineklerle atlar vardı. Evlere uzanan araç yollarının tepesinde durmuş, uzağa bakan birkaç bitkin görünümlü posta kutusunu geçtim.

Yanımdan geçtiğim diğer evlerin aksine kapıları kapalı olan Wade ailesinin mülküne ulaştım. Kapının ahşap ayaklarının yanında birkaç buket duruyordu. Araç yoluna dönmeden he-men önce el frenini çekip arabadan indim ve kapıyı iterek açıp çiçekleri topladım. Onları özenle yolcu koltuğunda üst üste koyduktan sonra, arabayı yavaşça cetvelle çizilmiş gibi dümdüz araç yoluna sokarak yemyeşil bir halka, vaha gibi belirene dek ilerledim. Yaklaşınca, çok sayıda ağacın arasında sık çimlerin üstünde yer alan alçak ve geniş, taş bir evi gördüm. Solumda

hektarlar dolusu tablo gibi ama kurak çiftlik arazileri vardı. Evin ötesi de doğruca dağlara çıkıyordu.

Eski bir açık kasa kamyonetin arkasına park ederek evi inceledim. Dam saçaklarının korumasının altından âdeta fışkıran bereketli bahçeleri ve ön taraf boyunca gelişigüzel bir bariyer oluşturan açmış yaban çiçekleriyle, tıpkı bir çiftlik evinin görünmesi gerektiği gibi görünüyordu.

Ben arabadan inme fırsatı bulamadan ön kapı açıldı ve suratında öfkeli bir ifadeyle Melissa dışarı çıktı. “Hayır,” deyip uzattığı bir elini bana olumsuz anlamda salladı. Bütün bedeniyle öne doğru eğiliyordu. “Olmaz.”

Yüzümü güneşe karşı gölgeleyerek sakın bir tavırla “Merhaba Melissa,” dedim.

“Lütfen, yetti canımıza artık,” dedi.

“Paul’le konuşmam gerek.”

“Hayır. Artık Sterling’le ilgili konuşmak yok,” deyip parmaklarını sönük saçlarına daldırarak onları kızarmış suratından geriye doğru aldı. “Bunun annemle babam gibi insanlar için nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Onlar bunu hak etmiyorlar.”

“Paul’le konuşmam gerek,” diye tekrar ettim. “Benimle burada konuşmayı kabul etmezse onu Melbourne’e geri götürmek zorunda kalacağım.”

“Neden?”

“Lütfen onu çağırabilir misin? Ya da ben de seninle gelebilir miyim?”

Bir süre burnundan soludu. “Burada bekle.”

Güneş gözlüklerimi taktım ve buketleri alarak onları güneş görmeyen bir parça çimenin üstüne koydum. Arabaya yaslanarak, çarpıcı derecede saf ve çiçeklerle çimen kokan havayı içime çektim. Bölük pörçük konuşmalar kulağıma geldikten sonra kapı tekrar açıldı ve Melissa, arkasından uysallıkla gelen Paul’le birlikte tekrar bana doğru geldi.

“Merhaba Paul,” dedim. “Sadece kısacık bir konuşmamız gerek,” deyip etrafa bakındım. “Hadi şuraya oturalım.” Evin

yan tarafına yakın ahşap bir bankı işaret ettim. “Melissa, senin burada olmana gerek yok.”

Melissa “Gidip annemin yanında olsam daha iyi olur zaten,” deyip endişeli bir ifadeyle Paul’e baktı. “Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.”

O gittikten sonra doğruca yutkunmakta zorluk çekiyormuş gibi görünen Paul’e baktım.

“Kardeşin saldırıya uğradığında şehirde olduğunu biliyoruz Paul. Olay yerinin hemen yanında.”

Paul asık suratla “Hayır, değildim,” dedi.

“Evet, öyleydin. Elimizde görüntün var.”

Ellerini kucığında büktü. Gözlerini önümüzdeki çimenlere dikti.

“Neden bize yalan söyleyip duruyorsun Paul?” dedim.

Sonunda “Bir avukata ihtiyacım var mı?” diye sordu.

“Sana kalmış,” diye cevap verdim. “Ben bu pürüzü düzeltebileceğimizi düşünmek istiyorum ama tercih edersen bunu resmi olarak yapabiliriz. Sen de hukuki bir danışman ayarlayabilirsin.”

“Melbourne’e geri dönmek istemiyorum.”

“Sorun değil,” dedim. “Ama bana 15 Ağustos Çarşamba günü şehirde ne yaptığını söylemen gerek. Saat 16.00 civarına kadar Joanne’le birlikte olduğunu biliyoruz ama kardeşin bıçaklandıktan on beş dakika kadar sonra olay yerinden uzaklaştığını gösteren bir görüntü kaydı var elimizde. Orada ne yapıyordun Paul?”

Ellerini ahşap bankta iki yanına vurdu. “*Bilmiyorum.*”

“Sterling’e yaklaşmaya mı çalışıyordun Paul?” diyerek onu konuşmaya teşvik ettim. “Ona söylemek istediğin bir şey mi vardı?”

“Bilmiyorum,” diye tekrar etti.

“Ona sinirli miydin?”

“Sayılır,” deyip yere tekme attı. “Ama konu o değildi. Açıklamaya çalışsam mantıklı gelmeyecek.”

“O zaman orada ne yaptığınla başlayalım mı hadi?” Cevap vermedi. İç geçirdim. “Peki. Sterling ölmeden önceki pazar akşamı onunla konuştuğunu biliyoruz. O nedenle mi Melbourne’e geldin? O telefon konuşması sırasında sana moralini bozacak bir şey mi söyledi?”

Paul kumlara botunun ucuyla bir çizgi çekip şöyle bir çiftlik evine baktı. Sonra ayağa fırlayarak patladı. “Paraya ihtiyacımız vardı, tamam mı? Mel’in çocuğunun buradan uzakta özel bir okula gitmesi gerek.” Etrafımızı işaret etti. “Annem ve babam kabul etmiyor ama evleri dökülüyor ve çiftlik berbat bir halde. Sterling ziyaret ettiğinde bize ihtiyacımız olmayan saçma sapan lüks şeyler getiriyor ve işin bittiğini düşünüyor. Şaka gibiydi. Tam bir şaka.”

Bir an hiçbir şey söylemeyerek onun öfkesinin kır havasında dağılmasına izin verdim.

Sonra sakince konuştum. “Yani para istemek için mi Sterling’i aradın?”

Paul ayakta durduğuna şaşırılmış gibi göründü ve ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibiydi. “Babam yakında altmış yaşına basacak. Onun doğum günü için paraya ihtiyacımız olduğunu söylersek belki de birkaç şeye yardım etmek için onu kullanabiliriz diye düşündüm.”

“Neden ondan doğrudan istemedin? Çiftlikte ne olduğunu anlatmadın? Anlardı kesin.”

“O zaten bizden çok daha üstün olduğunu düşünüyordu. Biz onun lanet bağışlarını istemiyoorduk.”

“Sana acınmasını istemediğini anlayabiliyorum ama o ailenizin bir parçasıydı.”

“Anlamıyor musun? Biz onun yardımını *istemiyorduk*,” diye çıkışırken öfkesi dalga dalga taşıyordu. “Ama gerçekten ihtiyacımız vardı.” Tehditkâr bir havayla bana doğru eğildi. “Böyle bir hayatı sürdürmek ne kadar zor biliyor musun?”

“Eminim çok zordur,” dedim.

“Zor!” diye çıkıştı. “Çiftlik hayatı dünyada cehennem ve Sterling ta en başından bizi bırakıp gitti. Çiftlikte hiçbir za-

man tek parmağını bile kaldırmadı ama her röportajda bu konuyu açmayı pek severdi. Kendi işine geldiğinde imajı açısından iyi bir şeydi bu.” Paul’un gözlerinin mavi halkaları âdeta çakmak çakmaktı.

“Ondan para istediğinde ne dedi?”

“Babama bir doğum günü partisi planlamak istediğimizi ve kiralayacağımız yer için bir depozitoya ihtiyacımız olduğunu söyledim. O da yapmamız gereken bir sürü şeyden bahsetmeye başlayarak resmen durumun kontrolünü eline aldı ve ben de çıldırdım. Hiçbir fikri yoktu. Sadece bize para vermesinin gerektiğini, Mel ve benim diğer her şeyi ayarlayacağımızı söyledim. Çok üzüldü, onu her zaman dışladığımızı ve kendisi de fikir üretmek istediğini söyledi. Sanki durumun onunla bir alakası varmış gibi.”

“Sana parayı vermeyi kabul etti mi?”

“Evet,” diyerek kabul etti. “Parayı bana göndereceğini söyledi.”

“Ne kadardan bahsediyoruz?”

“Beş bin.”

“Tamam. Sterling sana biraz para vermeye razı oldu. Ama ben senin neden şehirde olduğunu hâlâ anlamıyorum Paul.”

Olduğu yerde bir o tarafa, bir bu tarafa gitti. “Bilmiyorum. Ben yaptıklarımın yarısını neden yaptığımı bilmiyorum,” deyip açık avuçlarıyla alnına vurarak ilkel bir homurdanma sesi çıkardı. “Aptalım ben.”

Toplu suratına bakıp ona biraz acımadan edemedim.

Yandaki tarlada bir traktör çalıştı ve motorunun hırıltısı ufak tefek çayırın üzerinden yayılarak geldi. Güneş gökyüzünde tepemizdeydi ve ceketimin içinde yapış yapış olmuş-tum. Bütün bu açık alanlar beni huzursuz ediyordu.

Paul sonunda bana “Sadece filmin çekilişini görmek istedim,” dedi.

“Film çekimini mi izlemek istedin?”

“Evet.”

“Neden?”

“Bilmiyorum!” Bana yalvarırcasına baktı. “Sadece görmek istedim sanırım. Kardeşim ünlü bir film yıldızı ve ben farklı farklı uyduruk işler yaparak saatte yirmi dolar kazanıyorum sadece.” Koluyla alnını sildikten sonra kendini bırakarak oturdu ve kafasını ellerinin arasına gömdü. “Herkes bana her zaman Sterling’in ne yaptığını soruyor ve bir kez olsun orada olduğumu, VIP giriş kartım olduğunu ve canlı canlı izlediğimi söylemenin havalı olacağını düşündüm. Şimdi kulağa aptalca geliyor.”

“Bana nereye gittiğini söyle,” dedim.

“Kamyonetimi MCG’nin yakınına park ettim ve bütün barikatların olduğu Spring’le Flinders’in köşesine gittim.” Çatlak dudaklarını yaladı. “Her yerde insanlar vardı ama aralarından zar zor geçerek öne gittim ve yönetmeni görebildim. Yüksekte bir makinenin üstünde oturuyordu ve filmin nasıl görüneceğinin görülebildiği küçük bir ekranı vardı.”

“Sterling’in saldırıya uğradığını gördün mü?”

“Evet, sayılır. Herkes çılgık atmaya başlayana kadar ne olduğunu anlamadım. Çoğunlukla Lizzie’yi duyabiliyordum. Sonra insanlar çığına döndüler ama ben ne olduğunu gerçekten bilmiyordum.”

“Neden orada kalmadın? Kardeşinin yaralandığını düşünüyorsan neden onun iyi olduğundan emin olmak istemedin?”

Paul bana bakıp omuz silkti. “Bilmiyorum. Yapmadım işte. Normal kardeşler gibi değiliz biz.”

Melbourne’e sık sık geliyordun, değil mi Paul?”

“Bazen.”

“Sterling’i belki o farkında olmadan gördün mü hiç?”

Paul “Onun nerede yaşadığını biliyordum,” diye cevap verdi.

“Bu bir evet mi?” diyerek onu sıkıştırdım.

“Onu bazen görüyordum.”

“Geçen hafta Melbourne’e ne zaman geldin Paul?”

“Pazartesi günü arabayla geldim,” diye itiraf etti. “Oraya gitmeyi seviyorum. Bir sürü insan olsa bile yalnız gibiyim. Buralarda herkes her zaman Sterling’i soruyor. İnsan bundan

kaçamıyor. Castlemaine’de bile insanlar benim kim olduğumu biliyorlar. Melbourne’de kayboluyor gibi oluyorum.”

Çiftliğin kapısında bir hareketlilik gözüme çarptı ve sinekliğin arkasında Melissa’nın silüetini seçebildim.

“Melbourne’e gittiğinde kardeşinle konuştun mu hiç Paul?” diye sordum.

“Hayır,” deyip kafasını hiddetle iki yana salladı. “Konuşmadım.”

“O zaman neden onu gözetledin?” diye üstüne gittim. “Niye onu görmeye gittin?”

Çaresiz bir ifadeyle bana bakarak “Bilmiyorum. Sanırım sadece kendi gözümle görmek istedim. Bilirsin işte, onun hayatını. Çünkü her zaman benim hayatım olabilirmiş gibi hissedirdim.”

Cumartesi, 25 Ağustos

14.18

Babamın evinin dışındaki sokağa park ettim. Kapının hemen yanında çiçeklerle dolup taşan büyük turuncu saksı dışında tamamen aynı görünüyordu. Renk, evin nötr renklerine kıyasla göz tırmalayıcıydı.

Hemen Fleet'i arayıp onu Paul'le konuşmamla ilgili bilgilendirdim.

Fleet telefonda gürültüyle bir şeyler çiğneyerek "Yani tesadüfen şehirde, kardeşinin saldırıya uğradığı yerden metreler ötedeymiş ama bununla kesinlikle hiçbir alakası yokmuş. Öyle mi?" dedi.

"Öyle söylüyor."

"Sen ona inanıyor musun?"

İç geçirerek "Sanırım inanıyorum," dedim.

"Onun eline biraz para geçirme fikrinin tadını aldığını ve yüklü bir ödeme ihtimalinin aklını kaçırmasına neden olduğunu düşünüyor musun?"

"Olabilir. Kesinlikle öfkeli. Kendisine kıyasla Sterling'in payına düşen konusunda aşırı derecede mutsuz ve kızgın. Ayrıca bayağı yalnız birisi."

"Ama?"

Paul Wade'in anlatmadığı umutsuzluk hissini kelimelere dökmeye çalıştım. "Kafası karışık. Çiftçilik ona göre değilmiş.

Belli ki bu durumla başa çıkamamış ve bu da onun kendini daha da savrulmuş hissetmesine neden olmuş. Çiftliği miras alıp doğru şeyi yapacak olan oğul olması gerekiyordu. Bu nedenle de şu an yoğun bir başarısızlık hissiyle boğuşuyor. Bir ilişkisi yok ve tahmin ediyorum, kadınlarla da pek iyi bir geçmişi yok. Matthew ve April, ona ve Melissa'ya epey bir bağımlılar. Bu da onun Sterling'e daha çok sinir olmasına neden olmuş. Bence şehre ufak kaçışları onun kimliğinden arınma yöntemi."

Fleet, "Bilmiyorum Woodstock. Şehirde gizli gizli dolanmak, seks işçilerini arayıp kardeşini gizlice gözetlemek mi? Bence tamamen aklını kaçırmış biri gibi geliyor kulağa."

"Bence kötü şansının tamamının bir şekilde kardeşinin başarısına bağlı olduğuna inanıyor gerçekten."

Fleet, "Ama neden onu takip etsin ki?" diye devam etti. "Kendi ailen tarafından izlenmek aşırı ürkütücü."

"Bence Sterling'in sahip olduğu muhteşem hayatı kendi gözüyle görmek istedi sadece. Tuhaf bir şekilde bu, onun nefretini haklı çıkardı."

Fleet geçirmesini bastırarak, "Sanırım hepimizin sırları var," dedi.

"Sanırım."

"Onunla tekrar konuşacak mısın?"

"İçimden bir his onun bu işte bir parmağının olmadığını söylüyor ama bu, görüntü kayıtlarına bağlı sanırım. Onu olay yerinin yakınında gösteren başka bir şey çıktı mı?"

"Hayır. Ayrıca seninle hemfikir gibiyim. Öfkeli olsun ya da olmasın, Paul'un bu işin altından kalkabileceğini hayal edemiyorum. Bu iş planlanmak zorundaydı ve Paul bunu planlamış olamaz. En azından kendi başına yapamaz."

"Nedeni var ama imkânı yok."

"Ürkütücü ama ipucu yok."

Güldüm. "Gitmem gerek."

"Pazartesi kesin geri dönecek misin?"

"Evet. Umarım pazartesi öğleden sonra. Burada halletmem gereken bazı işler var."

Bir anlığına açıklama yapmamı isteyeceğini düşündüm ama sadece telefona öksürdü.

“Paul’le ilgili başka bir şey çıkarsa bana haber ver. Gerekirse tekrar kolayca çiftliğe uğrayabilirim.”

Fleet telefonu kapatmadan önce “Veririm Woodstock,” diye cevap verdi.

İş telefonumu cebime atarak özel telefonumu kontrol ettim ve Josh’tan bir cevapsız arama olduğunu gördüm. Ona şehir dışına çıktığımı bile haber vermediğimi fark ettim. Aramızdaki ilişki her neyse benim aşırı ilgisizliğim yüzünden her geçen gün daha da sönükleşiyordu.

Ben arabadan inerken kuşların ötüşü sıcak havaya yayılıyordu. Daha yakından inceleyince, babamın evi normalden daha düzenli görünüyordu. Çimler kısacık biçilmişti ve yeni bir paspas vardı.

Zile bastım ve sesinin evin içinde süzülüşünü duydum.

Rebecca önlük takmış bir halde “Gemma!” dedi. Kapıyı açarken düzgün topuzu sallandı. “Aman Tanrım! Tam bir sürpriz oldu bu.”

Onu burada bulduğuma son derece sinir olarak kaskatı bir ifadeyle gülümsedim.

“Ned!” diye arkasına doğru seslendi. “Gemma!” Ellerini kavuşturarak bana kocaman gülümsedi. “Baban *mutluluktan ha-valara uçacak.*”

Babam belirdi ve bana sarıldı. “Gemma, canım! Ne yapıyorsun burada?”

“Davalarımдан biriyle ilgili araştırmam gereken bir ipucu vardı. Ben de bir uğrayayım dedim.”

Rebecca haberdar olduğunu göstererek “Wade davası,” dedi. “Annesiyle babası buradan fazla uzakta oturmuyorlar. Sana söyledim bunu, değil mi Ned?”

Babam “Ben’in pazar günü futbol gösterisine kalabilecek misin?” diye sordu. “Çok heyecanlanacak.”

Rebecca’nın kaybolmasını dileyerek kafamı yukarı aşağı salladım.

Tuhaf bir şekilde kolumu sıvazlayarak "Seni hafta sonu çalıştırdıklarına inanamıyorum," dedi.

"Sabah 9 akşam 5 türünden bir iş değil pek," diye karşılık verdim.

Babam boğazını temizledi. "İçeri gel canım. Yorgun görünüyorsun. Rebecca hamur işi yapıyordu. Muhtemelen kokusunu alabiliyorsundur. İçeri gel, gel," derken aşırı şefkatliydi.

İçeri girince Rebecca'nın yuva kurma çabalarının kokusunu anında alabildim. Çantamı koltuğun yanına bırakarak tezgâhın üstündeki vazodaki çiçekleri ve koltuğun üstündeki çiçekli battaniyeyi inceledim.

Rebecca bir bıçağı kaldırarak "Şimdi izin ver de sana şu kekten bir dilim keseyim. Hâlâ sıcak," dedi.

"Ben pek kek seven biri değilim," dedim.

Babam "Gemma..." dedi.

"Ne? Değilim."

Rebecca "Sorun değil. Onun yerine başka ne istersin? Güzel bir ev yapımı çorbam var ya da sana bir sandviç yapabilir miyim?"

"Sadece bir su yeterli," dedim.

Babam koltuğa otururken bana dikkatle baktı. "Peki ne zaman eve döneceksin?"

"Pazartesi," dedim. "Geri dönmek zorundayım. Çok yoğun birkaç hafta oldu."

Babam inanamayarak ama anlayışlı bir tavırla kafasını iki yana salladı. "Bütün bunlar kulağa çok tuhaf geliyor canım. Umarım dikkat ediyorsundur."

Onun endişesini geçiştirerek "Sorun yok baba," dedim.

Rebecca bana büyük bir bardak su verdi ve koltuğun koluna üstünde koca bir dilim meyveli kek olan bir tabak yerleştirdi.

Babam ona gülümseyerek "Teşekkürler Bec," dedi.

"Teşekkürler," diye geveleyip suyumu fazla hızlı içerek etrafa püskürttüm.

Babam ve Rebecca, Smithsonian'daki en son haberlerle ilgili sohbet ettiler. Ben su bardağını sıkıca kavradım. Rebecca'nın sesinin ne kadar tiz olduğunu unutmuştum.

“Peki ikiniz de yarın şu futbol şeyine gelecek misiniz?” diye sordum.

Babam Rebecca’nın elini tutup kafa salladı. “Tabii ki geleceğiz. Ben bizi resmen davet etti. Bize ufak bir kart yazdı. Burada bir yerlerde.”

Gıcık olarak ama gizlemeye çalışarak “Çok tatlı. Ben de tabii ki de bu öğleden sonra gidip Ben’i göreceğim ve onunla biraz vakit geçireceğim. Ama sonra, Ben yatınca seninle geç bir akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm baba. Olur mu?”

Bana gülümsedikten sonra Rebecca’yla birbirlerine bir bakış attılar. “Tatlım, bizim zaten planımız var ama sen de bize katılabilirsin.”

Rebecca “Komşuları akşam yemeğine alacağız,” diye ekledi. “Parson ailesini tanıyor musun? Hayır mı? Her neyse, senin de gelmen çok hoş olur.”

İçimde bir şey yoğunlaştı ve kendimi birdenbire Paul Wade’in daha önce yaptığı gibi ayağa kalkarken buldum. “Akşam yemeğini iptal etme ihtimaliniz var mı?” diye sordum ve yutkundum. “Seninle burada vakit geçirmek ve arayı kapatmak güzel olurdu baba.”

“Gemma.” Kıpırdanarak daha dik oturdu. “Otur canım.”

Karşı çıkmak üzereydim ama bakışındaki bir şey bunu tek-rar gözden geçirmeme neden oldu. Oturdum. Kasılarak “Ne var?” dedim.

“Canım, sana bunu daha önce söylemek istedim ama söylemedim çünkü yüz yüze söylemek istedim işte.” Gözlüğünü çıkarıp sırayla gözlerini ovuşturduktan sonra gözlüğünü geri taktı. “Sanıyorum şimdi de olup olabilecek en uygun zaman.”

Gözlerimi onun üzerine dikerek “Ne?” diye sordum.

“Şey...” Sesi titredi. “Rebecca burada o kadar çok zaman geçiriyordu ki onun buraya taşınmasının mantıklı olacağını düşündük.”

Ağzımdaki bütün tükürük yok oldu. Birkaç saniye sonra boğuk bir şekilde “Peki,” demeyi başardım. “Ne zaman oldu bu?”

Rebecca “Üç hafta kadar önce,” dedi. “Eski evime ufak tefek tadilatlar yaptırıyorum. Çitleri boyatıyorum. Sonra da onu satışa çıkaracağım.”

Babam onun elini sıktı ve sonra tekrar bana baktı. Yumuşak bir tonda “Her şey çok iyi gidiyor Gemma,” dedi. “Öyle iyi ki evlenmeye de karar verdik.”

“Evlenmek mi?” dedim birden.

“Evet. Kesin planlar falan yok. Kim bilir, asla fırsatımız olmayabilir ama bir noktada umuyoruz ki her şeyi resmileştireceğiz.”

Göğsüm sıkıştı ve bayılacakmışım gibi hissettim. Tekrar “Evlenmek,” dedim.

Rebecca elini uzattı. “Annemin eski yüzüğünü yeniden ayarlattık,” deyip bana bir dizi safirin olduğu altın bir yüzük gösterdi. “Çok güzel değil mi?”

Birdenbire hiçbir fikrim olmadığını fark ederek “Annemin yüzükleri nerede?” diye sordum.

Babam paniğe kapılmış gibi görünerek hâlâ hayranlıkla yüzüğüne bakan Rebecca’ya ufak bir bakış attı.

“Yüzüğüyle gömüldü canım. Sadece bir tane alyans takıyordu.”

“İıı,” dedim. Konuşmaya devam etmem, bu anı sözcüklerle doldurmam gerektiğinin farkındaydım. “Tebrikler.”

Babam “Sana daha önce söylemek istedim Gemma. Sadece telefonda söylemek istemedim. Doğru gelmedi,” dedi.

“Sorun değil,” diyerek ayağa fırladım. “Bu harika.”

Babam tedirginlikle “Evet. Yani biz kesinlikle öyle olduğunu düşünüyoruz,” dedi.

Ortamanın küçüklüğü ve kekin kokusu karşısında bunalarak saatime baktım. “Gitmek zorundayım. Scott’lara gitmeliyim.”

Babam sendeleyerek ayağa kalktı. “Akşam yemeğine geri gelecek misin?”

Rebecca bir babama bir bana bakarak “Boş odayı hazırlayayım,” dedi.

“Hayır, hayır,” diye geveledim. “Sanırım Ben’le takılacağım sadece.”

Babam “İzin ver de daha sonra içeri girebilesin diye sana anahtar vereyim,” dedi.

“Gerek yok,” dedim. “Scott’larda kalırım.”

Babam ve Rebecca beni izlerken çantamı alıp yüzüme yapışmış gibi duran bir gülümsemeyle onlardan geriye çekildim. “İyi geceler ve söylediğim gibi, tebrikler. Yarın Ben’in futbol şeyinde görüşürüz.”

Cumartesi, 25 Ağustos

14.59

Arabayla eski evimden kısa mesafeyi kat ederken kalbim sakinleşmeyi reddetti. Sarhoş gibi hissediyordum; her hücrem gergindi. Beynim öylesine hızlı çalışıyordu ki aslında hiçbir şey hakkında düşünmüyordum.

Sertçe eski sokağıma dönerek, şu an Scott'ın evi olan yerden birkaç metre ötede kenara çekip beklenmedik bir hıçkırığa boğulurken nefes almaya çalıştım. Elimi ağzıma kapatıp dikiz aynasında kendime bakarak duygu yoğunluğunu atlatmaya çalıştım. Bunun çocukça ve saçma olduğunu biliyordum. Annem yıllardır ölüydü ve babamın mutlu olmaya hakkı vardı. Ben artık burada bile yaşamıyordum. Sorunum neydi benim? Bu iç diyalogu kafamdan geçirip bu evliliğin neden güzel bir şey olduğuna dair bütün nedenleri saydım ama ellerim titremeyi bırakmadı ve gözyaşlarına boğulmaya aşırı derecede yakındım.

Arkamda Scott'ın arabası sokağa döndü. Nedense onların dışarıda olacakları ihtimalini göz önünde bile bulundurmamıştım. Arabayı araç yoluna park ettikten sonra Ben'i arka koltuktan almak üzere arabadan indi. Ben elinde bir futbol topuyla kısa bacaklarını havada tekmeleyerek kendini yere indirene kadar Scott'ı güldürdü. Öndeki çimlerin üstünde koştuktan sonra arkasına dönüp Scott'a bağırarak bir şey söyledi.

Scott da bağıarak bir şey söyledi. Sonra telefonunun ekranını kaydırarak açıp başparmağını gezdirerek tekrar kapattı. Düzgün bir adam gibi görünüyordu. İyi bir adam gibi... Benim ona yaptığım her şeyden sonra bile hâlâ nazik bir yanı, arkadaş canlısı bir havası vardı. Saçları tatlı bir şekilde dağınıktı. Ortalama bir boydaydı. Ortalama bir vücut yapısı ve görünümü vardı. Benden çok daha iyi bir insandı.

Eğilip Ben'e topu kendisine atmasını işaret etti.

Arabadan inip Scott topu yakalamak için ileri doğru koşarken gözlerimi kısarak güneşe baktım. Arabanın kapısını çarparak kapattığımda ikisi de arkasına döndü. Scott'ın gözleri gözlerimle buluştu ve kafasını benim seviyeme çıkardı.

"Gem," dedi ve yıllar süren yakınlığımız o tanıdık seste toplandı.

Ben "Anne!" diyerek çimlerin üstünden koşarak kollarıma atladı. Ben ona sarılırken Scott'ın gözleri kısıldı ve şefkatten mi yoksa sinir olduğu için mi olduğunu anlayamadım. Asla gerçek anlamda anlayamazdım zaten.

Scott yanıma geldi ve erkek kardeşlere özgü belirgin bir tavırla tek kolunu bana doladı. Hissiz bir tavırla "Sürpriz oldu bu," dedi.

Ben tekrar tekrar "Anne, anne, anne," diyordu. "Geleceğini bilmiyorduk."

Ona "Ben bile geleceğimi pek bilmiyordum," dedim.

Scott "Ne işin var burada?" diye sordu.

Ben'i tekrar yere koydum ve onun küçük kafasını ellerimin arasında tuttum. Ona öylesine yoğun bir arzu duyuyordum ki o andan sonra ne yapacağımı bilemedim.

"Bu taraflarda yaşayan biriyle konuşmak zorundaydım. O yüzden de gelip ziyaret edeyim diye düşündüm. Görünüşe göre de birinin yarın öğleden sonra özel bir futbol gösterisi varmış."

"Ödüllere gelecek misin anneciğim?"

Gülümseyip burnunun ucunu öptüm. "Evet canım, senin için de uygunsu."

“Evet, kesinlikle,” dedi ve içimde oluşan düğümler yavaş yavaş çözülmeye başladı. Aşağı inmek için kıpırdandı. “Sana topa nasıl vurduğumu göstereyim anne,” deyip koşarak çimlerin üstünden gitti.

Scott’la ben de yan yana durup küçük oğlumuzu izledik.

“Pazartesi günü Melbourne’e geri mi döneceksin?”

“Evet.”

“Ben yarın burada olmana çok sevinecek. Biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Böyle denk gelmesi şans oldu.”

“Ama bana geldiğini söylemeliydin. Birdenbire öyle çıkıp gelemezsin Gem.”

“Özür dilerim.”

Ben, yarattığı oyunda bir gol attı ve daire çizerek koşarken bağırdı.

Scott “Gidip babanı görecekt misin?” diye sordu.

“Daha yeni oradan geliyorum,” dedim. Endişe yine içimde düğüm oldu. “Bana Rebecca’yla nişanlandıklarını ve onun yanına taşındığını söyledi.”

Scott kafasını eğerek “Ah,” dedi.

İncinerek “Biliyordun zaten,” dedim.

Scott süklüm püklüm olarak “Yüzüğünü fark ettim,” dedi.

Öfkeyle, “Tam bir dedektifsiniz değil mi?” dedim.

Scott bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü ama sonra aksine karar verdi. Gözleri hâlâ Ben’in üzerindeyken “Aslında işle ilgili tamamlamam gereken bazı şeyler var. O yüzden neden sen Ben’le takılmıyorsun? Sonra da meşgul değilsen hep birlikte akşam yemeğine çıkabiliriz. Olur mu? Zaten bara gidecektik biz de.”

Onun bunu bu kadar kolaylaştırmasına rahatlatarak “Kulağa harika geliyor,” dedim.

“Peki, güzel.” Scott, Ben’e “Baksana evlat! Annen seninle biraz futbol oynayacak. Benim yapmam gereken bazı işler var,” diyene kadar orada ne yapacağımızı bilemeyerek durduk.

Ben memnuniyetle kafa salladı. “Anne, sen posta kutusunun yanında dur. Ben de sana ne kadar uzağa atabileceğimi göstereyim,” dedi.

Diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırarak kafamı yukarı aşağı salladım ve bir kez olsun ne yapacağımın söylenmiş olmasına memnun olarak duracağım yere koştum.

Cumartesi, 25 Ağustos

18.12

Scott üstüne bir kazak geçirirken duştan hâlâ ıslak saçlarla “Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Zar atan Ben’in saçlarını karıştırarak “Evet. Oyunumuzu başka bir zaman bitirmemiz gerekebilir,” dedim ve ayakkabılarımı giydim.

Oyun tahtasını dikkatlice Ben’in odasındaki masaya taşıdıktan sonra dışarı çıktık.

Onun arabasına doğru yürüdüğümde Scott “Kiralık arabayı sürmeyecek misin?” diye sordu.

Kafam karışmış bir halde ona bakarak “Hayır, neden süreyim ki?” dedim.

“Restoran babanların evine daha yakın. O yüzden tekrar buraya gelip sonra bütün o yolu tekrar gitmenin bir anlamı yok.”

Alçak sesle “Bu akşam burada kalabileceğimi düşündüm,” dedim.

“Gemma burada kalamazsın,” deyip arka kapıyı açtı ve Ben’i araba koltuğuna yerleştirdi.

Aptal bir ifadeyle “Öyle mi? Neden kalamam?” dedim.

Scott kararlılıkla arabanın tepesinden “Sadece iyi bir fikir değil bu,” dedi.

Sokağa baktım. Sheri Faber'in verandasının incecik bir hat şeklinde ipli ışıkları yandı. Sheri her zaman bir gösteriş budalasıydı; ilgiye açtı.

Scott'a "Görüşüğün biri mi var?" diye sordum.

Baktığım yere baktı. Sonra da iğrenir gibi bir ifadeyle tekrar bana döndü. "Gemma, sana yemin ederim ki Sheri Faber'la görüşmüyorum. Asla görüşmedim, asla görüşmeyeceğim." Kafasını iki yana salladı. "Tanrım, inanılmazsın."

"Yani o zaman neden sizinle kalamam?"

İç geçirdi. Çok büyük sorumlulukları olan birine özgü derin ve bitkin bir iç geçirişti bu. "Çünkü Gemma, kalamazsın işte. Tamam mı?"

"Neden?"

"Çünkü Ben'in kafasını karıştırmak istemiyorum. Çünkü gerçekten de birisiyle görüşüyorum ve o işe taş koymak istemiyorum. Bütün bu nedenlerden dolayı Gem."

"Birisiyle mi görüşüyorsun?" diye tekrar ettim.

Scott "Evet Gemma, görüşüyorum. Onu tanıımıyorsun," derken bir çocukmuşum gibi yavaşça konuştu.

"Ama az önce Ben'in kafasını karıştırmak istemediğini söyledin. O nedenle birisiyle görüşüyorsan bunun nasıl mümkün olduğunu bana açıklar mısın?"

Scott "Seninle orada görüşürüz," deyip arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapattı.

Bronte's Bar and Grill, Smithson'ın batı ucundaki ortalama bir restorandı. Kiralık aracım dengesiz yollar boyunca sarsılarak ilerledi. Bu kasabayı avcumun içi gibi biliyordum ama hava kararırken ufak değişiklikler gözüme çarptı. Birisi bir resme fırça darbeleri eklemiş gibi. Çocukluğum hızla gözümün önünden gelip geçti. Çok hızlı gidiyordum ve bir anlığına ayağımı yere koyup gözlerimi kapatarak her şeyi tamamen bırakırsam ne olacağını merak ettim. Evrenin bana ne olacağına

karar vermesine izin verirsem... Öyle yapmak yerine direksiyonu sıkıca kavradım ve loş aydınlatmalı araba parkına girene kadar bu çılgnılığı nefes alıp vererek atlattım.

Masamıza geçirildikten ve bize içecek servis edildikten sonra Ben "Bir köpek alacağız," dedi. Onun temiz, topraksı kokusunu içime çekmeyi bırakamıyordum. Yuva gibi kokuyordu, anılar gibi. Yemek siparişı verirken masanın altından onun kk elini tuttum. Elini tutmaya devam edebileyim diye yemeğin gelmesinin biraz uzun sürmesini umdum.

Scott "Bir köpek almayı *düşüneceğiz*," diye açıklık getirdi.

Ben'e gülümseyerek "Hımm, heyecan verici," dedim.

Scott birasını yudumlarken farklı görünüyor mu, bu yeni kadını seviyor mu czmeye çalışarak onu izledim.

"Ne?" dedi ve kafamı iki yana salladım.

Ben kafasını bir ona bir bana çevirip duruyordu. Elleriyle su bardağını kavramıştı.

Scott yavaşa konuşarak "Pazartesi günü biraz geç saate kadar gitmeyeceksen belki Ben sabah için okula gitmeyip evde kalabilir," dedi. Normalde böyle konuşmazdı. "Gitmeden önce onu tekrar okula bırakmayı başarabilir misin?"

Gıcık oldum. Kulağa öylesine kmser gibi geldi ki alaycı bir şekilde "Bunu başarabilir miyim bilmiyorum," dedim.

Scott birasından byk bir yudum aldıktan sonra gözlerini üzerime dikti. Yaramazlık eden bir ev hayvanımışım gibi "Gemma," diye uyardı.

Neşeli bir garson kız "Bir içecek daha alır mısınız?" diye sordu. Gözleri Scott'a sonra da yzksz parmaklarımıza kaydı.

Bir kadeh daha şarap almayı çok istesem de kaba bir tavırla "Hayır," dedim.

Scott ona gülümseyip neredeyse bitmiş birasını göstererek "Evet lütfen," dedi.

Ben kibar bir şekilde "Ben de bir gazoz alabilir miyim?" diye sordu.

İkimiz de aynı anda "Elbette," dedik.

Scott "İçki istemediğine emin misin Gem?" diye sordu.

“Hayır, teşekkürler,” diye cevap verdim. “Bugünlerde pek içmiyorum.”

Bana tek kaşını kaldırarak baktı.

Garson kız, kalemini ve not defterini tekrar önlüğünün cebine soktu. “Bir Sprite ve bir bira hemen geliyor!” dediğinde sesi bir çan gibi çınladı.

Scott samimi bir şekilde “Eee? Sterling Wade davası epey ilginç olmalı,” dedi ama işimle ilgili her şeyden nefret ettiğini biliyordum. Onun için ölüm, özellikle de şüpheli türden olanı her zaman özetle benim aklımın başından gitmesi, bedenimin de onu takip etmesi anlamına geliyordu. Bir bilmeceyi çözme-ye dair içgüdüsel ihtiyacımı asla anlamamıştı. Zamanla davalarımın kokusunu üzerimden alabildiğine yemin edebilirdim âdeta. Kapıdan içeri girdiğimde, sanki kötülük peşimden eve gelmiş gibi burnunu kırıştırırdı. Ama sanırım Scott’ın bile ünlülere karşı tam bağışıklığı yoktu.

“Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Medyanın buna verdiği yer çılginca,” dedim.

“Evet, seni birkaç kez haberlerde gördük. Annem bununla ilgili bir e-posta gönderdi. Uzun zaman sonra ondan ilk kez haber alışımı bu.” Scott’ın annesiyle babası İngiltere’de yaşıyorlardı ve pek münzevi insanlardı. Onun iri, evcimen annesini çiçekli gündelik elbisesine bürünmüş bir halde, hevesle *The Street*’in bölümlerini izlerken hayal edebiliyordum.

Scott “Güpegündüz bir yabancı tarafından öylece saldırıya mı uğradı gerçekten?” diyerek devam etti.

“Aşağı yukarı öyle. Çok fazla bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun ama yüzeyin altında bir sürü tuhaf şey var. Çok sinir bozucu.”

“Ama davanın baş sorumlusu sensin değil mi? İyi bir şey bu.”

“Öyleyim. Yani Fleet’le ben öyleyiz. Ayrıca tabii ki amirim Isaacs de her şeyi denetliyor. Henüz bize güvendiğini sanmıyorum,” diye ekledim.

“Fleet de mi bir dedektif?”

“Evet.”

Yumuşak bir tavırla “İyi biri mi?” diye sordu.

“Tuhaf biri,” dedim.

Aşağı yukarı kafa salladıktan sonra Ben’e gülümsedi ve bir peçete alıp onun ağzının kenarlarını sildi. Scott’ın eski iş partnerim Felix’le olan ilişkimle ilgili düşünüp düşünmediğini merak ettim. Scott’la ben o konudan gerçek anlamda hiç konuşmamıştık ama bir şeyler döndüğünden şüphelendiğini düşünüyordum. Felix’le ilgili bir yığın anıyı gözlerimi kırptırarak savuşturdum. Şu an nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama hâlâ karısı ve kızlarıyla Sydney’de olduğunu farz ediyordum.

Ben düşüncelerimi bölerek “Bizim evde mi kalacaksın anne?” diye sordu. İçeceğinden bir yudum alıp önüne düşen perçemlerini gözlerinden geriye doğru itti.

Scott hafifçe “Hadi ama dostum, sana annenin deden ve Rebecca’larda kalacağını söyledim ya zaten. Rebecca’ya arkadaşlık etmesi gerekiyor,” dedi.

Tam yemeğimiz gelirken gözlerimi devirdim.

“O kadar kötü biri değil Gem. Her şeyin çok çabuk geliştiğini biliyorum ama baban gerçekten mutlu gibi görünüyor. Belli ki Rebecca da ona değer veriyor. Hayatında öyle birine sahip olması baban için iyi bir şey.”

Az pişmiş bifteğime bakarak kasvetli bir havayla “Yani kesinlikle eve imzasını atmış. Her yerde lanet bitkiler ve çiçekler var,” dedim.

Ben ağzına patates kızartması sokarken “Ben Rebecca’yı seviyorum,” diye fikrini söyledi.

Ben de etin başka bir köşesini yerken gözlerimi tabağıma dikerek diplomatik bir tavırla “Tabii ki iyi bir kadın,” dedim. Hepimiz sessizce çiğnedik. Sonra Scott kahkahalara boğuldu. Ben de kahkaha atmaya başladı ve sonunda ben de güldüm.

Yemekten sonra hepimiz sıcak çikolata sipariş ettik ve Ben gerçekten açılarak, okul arkadaşlarından ve küçük bir rolünün olduğu tiyatro oyunundan bahsetti. Scott, şirketinin geliştir-

mekte olduğu yeni yan yana perakende dükkanlar projesini anlattı. Stresin alnını bölen keskin çizgileri daha da derinleşiyordu. Parayla ilgili endişe duyduğunu anlayabiliyordum.

Dışarıdaki durgun ılık hava, yoğun ve yumuşaktı. Gökyüzü yıldızlarla göz kırpyordu.

Ben güçlü, küçük kollarıyla bana sarılarak “Güle güle anne,” dedi.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. “Güle güle canım. Yarın görüşürüz. Tamam mı?”

Araba koltuğuna binerken bana hafifçe el salladı.

Ben’i yerleştirip kapıyı kapatarak arabaya yaslandıktan sonra Scott’a “Peki durum ne kadar ciddi? Şu kadınla?” diye sordum.

“Tanrım Gemma, inanılmazsın. Gerçekten öylesin,” deyip kötü kötü güldü ve ellerini ceplerine soktu.

“Sadece ilgileniyorum. Hadi ama söyle bana,” dedim. Olduğum yerde kıpırdanmaya başladım. Uzuvarım kaşınıyor gibiydi. “Onu bizim eve çağırdın mı? Beni biliyor mu?”

“Seninle ilgili neyi biliyor mu Gem?”

“Bilmiyorum. Sanırım her şeyi. Söyle bana. Onu Ben oradayken becerdin mi?”

“Gerçekten Gemma, çizgiyi aşıyorsun. Baban ve Rebecca yüzünden moralinin bozuk olduğunu biliyorum ama seninle kavga etmeyeceğim.” Yüz ifadesi rahatladı ve birdenbire sinirliden ziyade endişeli göründü. “Bak. Ben haftada bir kez babanda kalıyor. Bazen onu o zaman görüyorum. Ben de onunla birkaç kez görüştü. Bazen akşam yemeğe çıkıyoruz. Benim davranış tarzım kesinlikle senin endişe duymanı gerektirecek bir şey değil. İyi biri o. Ben de iyi. Mutlu küçük bir çocuk.”

“Çok hoş. Demek az önce bizim yaptığımız gibi samimi küçük akşam yemekleri yiyorsunuz. Sonra da oğlum babamın evindeyken sen de bir kızı becererek aklını başından alıyorsun. Gerçekten harika.”

Bir çift restorandan çıktı ve bize meraklı bir bakış attıktan sonra acele acele arabalarına gittiler. Gölgede kalan arka koltukta beyaz bir ışık huzmesinde Ben’in yüzünü gördüm.

“Oğlumuz seninle yaşıyor,” diyerek devam ettim. “Kime maruz kaldığını bilmeye hakkım var.”

“Peki. O zaman sen Melbourne’de kendini neye maruz bırakıyorsun?” Ben gözlerimi gökyüzüne çevirince “Hayır, hayır. Hadi söyle bana,” dedi. “Ne tür rol modellerle takılıyorsun?” Elini komik bir tavırla alınaya vurdu. “Ah, doğru. Önemli değil. Sen istediğin her şeyi yapabilirsin.”

Bir an cevabının ne olacağından korkarak “Ben’in seninle burada yaşamasını istiyorsun, değil mi?” diye sordum.

Scott iç geçirdi ve onun bunu ben gitmeden önce çok sık yaptığını hatırladım. “Tabii ki onu burada yanımda istiyorum. Onu kesinlikle seninle birlikte şehirde istemiyorum. Ama yine de kolay değil Gem. Sen bile bunu anlamalısın değil mi?”

Ben’in Melbourne ziyaretini düşünerek dalgınlıkla aşağı yukarı kafa salladım. Ona bakmanın, onunla ilgili *endişe duymanın* sonu gelmez sorumluluğu bunaltıcıydı. Benim Melbourne’daki günlerim hâlâ ona sınımsız bağlıydı ama her an sıkıntı yaşamıyordum. Kaygı ve tedirginliğime rağmen özgürdüm esasen.

“Sanırım sadece onun beni unutmamasını istemiyorum.” Bu sözcükleri fısıldayarak söyledim çünkü onları sesli söylemek dehşet vericiydi.

Scott gözlerini ovuşturdu. “Ah Gemma. Sana *taşıyor*. Göremiyor musun bunu? Muhtemelen en çok endişelendiğim konu da bu.”

“Sen de bana tapardın,” diye belirttim.

Scott “Doğru,” diye onayladı. “Ama akıllandım. Öte yandan şu küçük çocuk seni asla atlatamayacak.”

Ben’e baktım. Uykuya dalmak üzereyken kafası yana doğru eğilmişti. “Orasını bilmiyorum,” dedim.

Scott “Ama ben biliyorum,” deyip şoför tarafının kapısını açtı. “Yarın futbol gösterisinden önce gelebilirsin. Aksi takdirde orada görüşürüz.”

“Peki.” Restorana yeni geliyor olmamızı diledim. Böylece içeri girip yeni baştan akşam yemeği yiyebilirdik.

Kapı kapandı ve Scott arabayı otoparktan döndürerek çıkarken el salladı. İki kırmızı göz karanlıkta sallandıktan sonra hiçliğe karışarak gözden kayboldu.

Tamamen hareketsiz bir şekilde durup hafif rüzgârın etrafını sarmasına izin verdim. Sonra arkama döndüm ve kendimi bir anlığına yönümü şaşırmış halde buldum çünkü kiralık bir arabam olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Arabanın yanında durarak sigaralarımı çıkardım ve bir tanesini yaktım. Etrafta kimse yoktu ve zamk ağaçlarının yaprakları lambaların aydınlıklarını avuçluyor, yeri ışığın dalgalandığı bir okyanusa dönüştürüyordu. Sigaramı derin nefesler çekerek, hızlı hızlı içtim. Günden bazı sahneler kafamda tekrar canlanıyordu. Sigaranın üstüne basarak arabanın kumandasına dokunup kapıları açtım. İçerideki hava boş ve yapaydı. Smithson gibi bir yerde yenilik kokusu rahatsız ediciydi.

Arabayla kasabaya geri dönüp Main Caddesi'ne yöneldim. Arabayı park ederek farları söndürdüm ve bara baktım. Müzik bangır bangır çalıyordu, silüetler pencerelerden gülüp konuşurken ve bir şeyler içerken görünüyorlardı. Kendimi içeri girip bir içki isterken hayal ettim; gülerken, flört ederken, zamanda kaybolup yarınla ilgili endişelenmezken...

Telefonumu çıkardım.

"Gemma!"

Sesimi sakın tutmaya çalışarak "Selam Candy," dedim. "Evde misin? Smithson'dayım ve kalacak bir yere ihtiyacım var."

Pazartesi, 27 Ağustos

14.14

Taksi yolda yavaş yavaş ilerlerken Melbourne'un gökyüzü çizgisi görüldü. Aniden durduğumuzda gözlerimi yola çevirdim.

Taksici "Pislik herif!" diye bağırdı. Bana "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Başka korna sesleri de gürültüye katılarak radyodaki sesler şarkısına karıştı.

Yerimde kıpırdandım. Eve giderken yol boyu bacaklarım kramplarla kıvranmıştı. Ayak bileklerim kaşınıyordu, ensemden. Sıra sıra arabaların ötesini görebilmek için boynumu uzattım.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Şoför omuz silkerek "Bu şehirde kimse nasıl araba kullanı-lacağına bilmiyor artık," dedi.

Yine milim milim ilerledik. E-postalarım göz atmaya geri döndüm. Birkaç dakika sonra radyo sunucusu, nişanlısının trajik ölümüyle nasıl başa çıkabildiğini öğrenmek için Lizzie Short'la röportaj yapmak üzere olduğunu açıkladı.

Babamdan gelen bir mesaja nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışırken şoföre "Sesini açabilir misiniz lütfen?" diye sordum. Babam nişan haberine olan tepkim yüzünden belli ki kendini kaybetmişti ve bir yanım onun mutluluğuna gölge düşürmekten dolayı vicdan azabı duysa da varlığımın diğer her

yanı bu fıkirden öylesine nefret ediyordu ki bu konuda bir türlü mantıklı olamıyordum.

Reklam arası sona erdi ve radyo sunucusu Sterling'in vahşi ölümünü yeniden hatırlatarak ciddiyetle Lizzie'yi sundu. Sesi arabayı sardı ve onun solgun yüzüyle ıslıl ıslıl uzun saçlarını gözümde canlandırdım. Sesi daha yaş almış ve bitkin gibi geliyordu. Her soru ve onun cevabı arasında bir anlık sessizlik vardı.

Sunucu ciddiyetle "Bütün ülke seninle birlikte yas tutuyor Lizzie. Anlat bize. Nasıl idare ediyorsun?" dedi.

Lizzie "Teşekkürler. Aslında idare edebiliyor muyum emin değilim. Sadece her saati, bazen de her dakikayı atlatmaya çalışıyorum. Çok, çok zor," dedi.

Sunucu "Tahmin bile edemiyorum. Tam bir şok olmuş olmalı, değil mi?" dedi.

"Öyleydi. Hâlâ her sabah ne olduğunu neredeyse hatırlamamaya uyanıyorum. Onun gittiğini yeni baştan fark etmek çok korkunç." Lizzie boğuk bir ses çıkardı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Biz Collins Caddesi'ne dönerken sunucu "Sorun değil. Ağlayan gerekiyorsa ağla," dedi.

Lizzie derin bir nefes aldı. "Birini kaybetmenin korkunç olduğunu biliyorum ama bu kadar ani olduğunda ayrı bir yıkıcı," dedi.

"Kesinlikle. Ayrıca bu durumu akıl almıyor bir türlü. Bu, kesinlikle tanıdığım herkesi etkiledi ve ben senin trajediye yabancı olmadığını biliyorum. Küçük bir yaşta anneni de kaybettin. Öyle değil mi?"

"Evet. Babam ben beş yaşındayken çekip gitti. O nedenle yalnızca ben, annem ve küçük erkek kardeşim vardık. Çok paramız yoktu ama çok yakındık. Çok mutlu bir çocukluktu. Sonra ben on dört yaşındayken annem bir ev yangınında öldü. Kit'le birlikte ben on sekiz yaşına gelene kadar teyzemizin yanında yaşadık. Sonra da birlikte Melbourne'e taşındık. Çok zordu gerçekten ama bu, bizi daha da yakınlaştırdı."

Şoföre polis merkezinin otopark girişini işaret ederek “Hemen şurada lütfen,” dedim.

Kenara çekip taksimetreyi kapatarak “Şu Sterling meselesi gerçekten korkunç değil mi? Güpegündüz öyle öldürülmek,” dedi.

Ona yol parasını uzatarak “Karanlıkta öldürülmek de pek eğlenceli değil,” diye cevap verdim.

Fleet, ben içeri girdiğimde, sözcükleri bir oyun programı sunucusu gibi sündürerek “Ooo geri döndüü,” dedi. “Söyleyin bize Dedektif Woodstock, ufak kasaba ziyaretiniz nasıldı?”

Alçak sesle “Çok hoştu, teşekkürler,” deyip çantamı masama bırakarak bilgisayarımı açtım. “Bir sürü temiz hava aldım.”

Fleet “Burada olmanın sorun olmadığından emin misin?” derken sesini alçalttı.

Gözlerinde gerçek bir endişe ifadesi gördüm. “Her şey yolunda. Teşekkürler.”

Bana uzun uzun baktı. “Peki o zaman. Hımm, işe geri dönüyoruz sanıyorum.”

“Evet,” dedim. Sonra da “Az önce radyoda Lizzie Short’u dinliyordum,” diye ekledim.

Fleet “Öyle mi? Peki yas tutan dulumuz kendisini nasıl anlattı?” dedi.

“Pek anlatmadı. Bence çoğunlukla radyo sunucusunun onun trajik hayatına yaltaklık etmesi için bir fırsattı.”

Fleet bir müsli barı ısırarak “Kesinlikle travma kültürünün zirvesine ulaştık. Warhol gurur duyardı,” dedi.

Gözlerimi ovuşturarak “Biliyorum,” dedim. Saatin daha üç buçuk olduğuna inanamıyordum. “Peki her şeyde ne aşamadayız?”

Fleet sandalyesinde kıpırdandı. Bir yandan bir yana doğru gerinirken ceketinin derisi gıcırdadı. Üzerine sinmiş hafif sigara kokusu köhne barları ve yüksek sesli müziği hatırlatıyordu.

“Blog meselesini sızdırana bulduk,” dedi.

“Bulduk mu? Kimmiş?”

“Hipster ev arkadaşının kendisine inanmasını isteyen Kate Joosten adında zavallı bir kıdemsiz polis memuru,” diye cevap verdi. “Ahmak kız olay inceleme odasında çıktının bir fotoğrafını çekip ev arkadaşı herife göstermiş. O da fotoğrafı kendine mesaj atmış ve gerisi de resmen dünün haberleri işte. Aptal.”

Dikkat çekmeyen koyu renk saçlı kızı gözümde canlandırıp ne kadar kötü hissediyor olacağını düşünerek “En azından kötü niyetli değilmiş,” dedim.

Fleet omuz silkti. “Sadece tam bir salaklık.”

“Yani bunun çözülmesi iyi oldu sanırım,” dedim. “Başka bir şey var mı?”

“Evet. Brodie kayıp.”

Dalgınlıkla “Nereye gitmiş?” diye sordum.

Fleet gülerek “Kayıp ifadesinin ne demek olduğunu anlamıyor musun? Hiçbir fikrimiz yok,” dedi.

“Lizzie onun nerede olduğunu bilmiyor mu?”

Fleet “Hayır,” deyip esnedi. “Cuma günü ettiğimiz o küçük sohbetten sonra eve geldiğinden beri onu görmemiş. Telefonu kapalı ve banka hesaplarına dokunmadı.”

“Peki gerçekten oraya gittiniz mi? Belki de Lizzie’ye kendisini gizlemesini söylemiştir.”

Fleet bu konuda düşünüyor gibiydi. “Evet. Bununla ilgile-neceğim,” dedi.

Ofis ışıklarının beyaz cızırtısı gözlerimi rahatsız ediyordu. Telefonda konuşan Fleet’e baktım. Sonra da gözlerimi yakındaki yiyecek-içecek odasında harareti bir konuşmaya dalmış Nan ve Calvin’e yönelttim. Kimdi bu insanlar? Ben burada ne yapıyordum?

Bu sabah Ben’le birlikte eski patronum Jonesy’yle kahve içmeye gittik. Polis merkezine gitmek istemedim. O nedenle en sevdiğim kafelerden biri olan Reggie’s’te buluştuk.

Jonesy, Melbourne’daki polislik hayatının iyi ve kötü yanlarıyla ilgili beni sorguya çektikten sonra Smithson’ın en son

davalarının hevesli bir özetini yapmaya koyuldu. Ben yanımda bana yapışırken ve bir tükenmez kalemle elime daireler çizerken, Jonesy'nin o tanıdık çene çalışını dinlemek, evde olmama rağmen tuhaf bir şekilde yoğun bir ev özlemi duymama neden oldu.

Ayrılırken gözlerine bakmak zorunda kalayım diye kafasını eğerek bana "İyi misin sen Woodstock?" diye sordu.

Fleet de şimdi beni düşünce zincirimden kopararak "İyi misin sen Woodstock?" diye soruyordu.

"Ne?" Gözlerimin arkasında zonklamalarına neden olan bir basınç vardı. Ben, futbol gösterisinde olmama bayılmıştı ama dün bütün öğleden sonra devasa bir spot ışığının altındaymışım gibi hissetmişim. Hâlâ ardı arkası kesilmeyen soruların, dikkatli bakışların, babamla Rebecca'nın, Scott'ın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Ayrıca hâlâ Josh'ı geri aramamıştım. O yüzden o da öpüp veda edebileceğim bir ilişki daha demekti muhtemelen.

Fleet "Eve gitmek bazen tuhaf oluyor demek. Öyle mi?" dedi.

Şaşkın bir ifadeyle ona baktım. Omuz silkerek "İdare eder," dedim.

"Eminim memleketin olan kasaba küçük, güzel bir yerdir. Ama bu beynini allak bullak etmediği anlamına da gelmiyor."

Birkaç dakika klavyesinde yazdı. Not defterine bir şey kuraladı.

Tedirginlikle "Sen sık sık eve dönüyor musun?" dedim.

Sakin bir tavırla "Pek sayılmaz," dedi.

"Özlüyor musun orayı?" diye devam ettim.

Alaycı bir şekilde kıkırdadı ama gözlerinde içten bir ifade vardı. "Bunu bir sırtüstü koltuğa uzanma seansına çevirmeyelim hadi. Gel bakalım yarı zamanlı arkadaşım," deyip ayağa fırladı. Bir tükenmez kalem sigara gibi parmaklarının arasına tuttu ve ucunu masanın kenarına dokundurdu. "Yapacak işlerimiz var."

Biz tam öğleden sonra toplantısına gitmek üzereyken, Ravi Franks yanımıza gelerek bize telefonunu uzattı.

“Şuna bir bakın. Ava James, Wade düzenlenen saldırıyla ilgili daha yeni bir röportaj vermiş ama aynı zamanda Cartwright’la olan sorunlardan da bahsediyor,” dedi.

Ava’nın Ravi’nin telefonundaki oynat tuşunun altındaki suratına baktım. “Tacizden bahsediyor mu?”

“Açıkça değil. Onun küstahlığına ve kendini beğenmişliğine değiniyor. Sanırım ‘uygunsuz’ ve ‘yırtıcı’ kelimelerini kullanıyor.”

Koridorda durup röportajı izledik ve insanların yabancılarla hayatlarının bu kadar büyük bir kısmını paylaşmaya yönelik arzusu karşısında hayrete düştüm.

Ava, Cartwright’ı açık açık yermiyordu ama mesaj yine de açıktı. Karşı koyuyordu. Ayrıca Sterling’le ilişkisini de çok samimi göstermek konusunda çok iyi bir iş başarıyordu ve bunun, cenazeye çağrılmadığı için Lizzie’ye bir darbe niteliğinde mi olduğunu merak ettim.

Fleet’le olay inceleme odasına girip toplantıyı başlattık. Ekibe istediğimden daha agresif bir tavırla “Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordum.

Ava’nın medyada görünmesine sinir olmuştum. Söylediği hiçbir şey bizim için belli bir sorun yaratmasa da bu davanın kendi başına hareket etmesinin başka bir örneği gibi geldi. Herkes gibi bizim de hikâyenin bazı kısımlarının açığa çıkışını izliyor olmamız sinirimi bozuyordu.

Ekip üyeleri rapor verirlerken, bu dava bana baştaki kişinin bağırarak bizi çıkmaz sokaklara gönderdiği, birbirimize takılıp başladığımız yere düşmemize neden olduğu kocaman ve her yana yayılmış bir sıcak-soğuk oyununu hatırlattı.

Ravi tedirginlikle “Bir şey bulmuş olabiliriz. Film yapımı, güvenlik planlaması, kontratlar, güvenlik görevlilerinin kont-

rolleri falan gibi detayların üzerinden geçiyorduk. Bu süreçte, film bütçesi ve maaşlara da erişimimize izin verildi ve görünüşe göre Katya March bu tarz bir film için geçerli olan miktarın neredeyse iki katı kadar ödeme alıyormuş.”

“Bu onun pazarlık yapmış olacağı bir miktar mı?” diye sordum.

“Emin değiliz. Ama sektörden birkaç kişiyle konuştuk ve bu, kesinlikle göze çarpan bir sayı.”

“Tamam,” dedim. “Güzel. Kontrol edeceğiz.”

Chloe “Üzerine gidilecek birkaç başka görgü şahidi ifadesi de var. Genç bir kadın, Walter Miller öldürüldükten hemen sonra Carlton’dan geçerek evine yürürken kapüşonlu bir adamın kendisine çarparak onu neredeyse düşürdüğünü iddia ediyor,” dedi.

Paul Wade’in olaya dahil oluşuyla ilgili şüphelerimi gruba aktardım. “Ama yine de onu temize çıkarmamız gerek.” Bütün görüntülerle ilgilenen polis memurlarına “İncelenecek başka güvenlik kamerası görüntüleri var mı?” diye sordum. “İdeal olarak da saldırı anında görüntüsünün kaydedilmiş olmasını istiyorum.”

Bir tanesi “Bazı dükkânlardan hâlâ kasetler teslim ediliyor,” diye doğruladı. “Ama bütün belediye meclisi kayıtları geldi ve onu sadece tek bir dosyada bulabiliyoruz.”

“Bakmaya devam edin,” dedim.

Herkes odadan çıkarken Brodie’yi aradım ama telefonu hâlâ kapalıydı. Telefonumu tekrar cebime tıktım.

Fleet bana sorgular gibi bir ifadeyle baktı.

Saçımı boynumdan geriye çekerek “Brodie’den hâlâ cevap yok,” diye cevap verdim.

“Bence kayıp şahsımıza resmiyet kazandırmanın zamanı geldi,” dedi.

Salı, 28 Ağustos,

10.35

Katya, sorgu odasında karşımıza otururken temkinli bir ifadeyle bize baktı. Bugün lacivert sahte kürklü bir paltonun altına kıpkırmızı bir bluz giymişti. Saçları tepesinde toplanmıştı.

Biz onu şişirilmiş ücretiyle ilgili sorguya çektikten sonra “Riley’yle bir anlaşmamız var,” diye açıkladı.

Fleet “Yani size şimdi ve sonsuza dek yüklü bir deste para öderse cinsel taciz suçlamasından vazgeçeceğiniz türden bir anlaşma mı?” diye sordu.

Katya dudaklarını büzerek “Onun gibi bir şey,” dedi.

“Üç yıl önce Cartwright size cinsel tacizde bulundu mu?” diye sordum.

“Size söylediğim gibi,” derken parmaklarını masanın üstünde açtı. “O iyi bir adam ama bazen bir pislik gibi davranıyordu. O zamanlar onu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum.”

Fleet şüpheli bir tavırla “Ama artık biliyor musunuz?” diye sordu.

“Artık bu dünyanın nasıl işlediğini biliyorum. Ona patronun kim olduğunu göstermek istedim. Bilirsiniz işte. Feministçe davranmak, resmi bir şikâyetle bulunmak, kendim için dimdik durmak. Ama öyle yapmanın işime ne kadar taş koyduğunu çabucak fark ettim. Kimse o meseleyi duymak istemi-

yordu. Sorun bendim, Riley değil. Başka bir iş almak imkânsız olurdu.” Omuz silkerek bize karşı çenesini kaldırdı. “Bana susmam için biraz para teklif etti ve ben de daha da iyi bir anlaşma pazarlığı yapmaya karar verdim.”

“Peki nasıl oluyor o?” diye sordum.

“Basit. Yaptığı şeyle ilgili ağzımı kapalı tutuyorum ve onun diğer birkaç *zaafını* görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Karşılığında da onun yaptığı her filmde aşırı yüklü miktarda bir maaşa baş yapımcı olmam garanti ediliyor.” Kollarını kavuşturdu. “Onu idare etmek için yaptığım fazladan şeylere bakarsak, inanın bana son derece adil bir miktar.”

Sakin, özgüvenli havası ortama yayılıyordu ve onun inancı karşısında bir parça etkilenmeden edemedim.

“Ama bir türlü ders almıyor gerçekten, değil mi?”

Katya iç geçirdi. “Can çıkar, huy çıkmaz sözü geldi aklıma. En azından bu yolla hak ettiğim kariyeri elde ediyorum. İyi bir yapımcıyım ben.”

“Onun başka kadınlara saldırıp saldırmadığını biliyor musunuz?”

Katya’nın gözlerinde başkaldıran bir ifade vardı. “Bilemem.”

Fleet “Ama tahmin edebilirdiniz,” dedi.

“Yani öyle olurdu sanırım, evet.”

“Mesela Ava James,” dedim.

Katya gözlerini kısıp sorudan kaçınarak “Eminim Bayan James son derece iyi bir durumdadır,” dedi.

“Cartwright’la ilgili bildiğiniz ve bizimle paylaşmadığınız herhangi başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Hayır.”

“Emin misiniz? Bir konuda sessiz kaldığınız için size gelecek başka yüklü bir ödeme yok mu?”

“Söyledim size. Riley’nin Sterling’in başına gelenle hiçbir alakası olmadığına eminim. Sapık olabilir ama katil değil.”

Fleet “Belki de gözü döndü. Wade onunla ilgili kötü şeyler biliyordu ve belli ki sessiz kalması için rüşvet almak ilgisini çekmedi,” diye fikir yürüttü.

Katya eğlenmiş gibi duruyordu. “Sterling, Cartwright’ı tehdit etmedi. O, öyle biri değildi. Ufak yüzleşmesi daha ziyade eski moda ve doğru şeyi yapma girişimiydi. Cartwright sinirlenmişti ama dürüst olmak gerekirse Ava’nın yardım için Sterling’e koşmasına daha çok kızmıştı bence.”

“Cartwright’la çalışmaya devam edecek misiniz?” diye sordum.

“Bedel yeterli olursa elbette. Ama dürüst olmak gerekirse bir süre başka bir proje alabilecek mi emin değilim. Rehabilitasyon merkezine yattı. Bunu biliyor muydunuz?”

Fleet alaycı bir tavırla “Hayır. Grup mesajından dışlanmış olmalıyız,” dedi.

Katya “Bu kez gerçekten altüst oldu. Onu dün gördüm. O nedenle şimdi ne olacak kim bilir?” dedi.

“Pek endişeli görünmüyorsunuz,” dedim.

Özgüvenli bir tavırla “İtibarı yerle bir olan ben değilim,” dedi ama gözlerinde gerçek korku gördüm.

Katya gittikten sonra tekrar olay inceleme odasına yürürken “En azından Cartwright’ın nerede olduğunu biliyoruz. Brodie’nin aksine,” dedim.

Daha önce Brodie’nin Adelaide’deki kırık İngilizceli, yaşlı Yunan bir çift olan annesi ve babasıyla konuştuk. Bize oğullarını Noel’den beri görmediklerini ve bir aydan uzun süredir de ondan haber almadıklarını söylemişlerdi. Babasının biraz kaderine boyun eğmiş bir hükümle oğlunun ortadan kaybolma huyu olduğunu bize söylerkenki koyu aksanı küçük toplantı odasını doldurmuştu.

Brodie cenaze gününde Wade’in Facebook sayfasına bir veda mesajı yazmıştı. O mesaj, o gün Wade’in sosyal platformlarındaki 450,000’den fazla veda mesajından kısa ve tatlı, yapay ve tutku dolu gibi değişik üzüntü dışavurumlarından biriydi. Brodie, Instagram hesabına da “Her şey için teşekkürler. Sen

artık dünyanın, gökyüzünün ve denizin bir parçasısın,” mesajıyla dalgalı bir okyanus fotoğrafı yüklemişti.

Bir arkadaşı, o günün ilerleyen saatlerinde onun paylaşımına yorum yaparak ona iyi olup olmadığını sormuştu. O yorumu yirmi üç kişi beğenmiş ve son birkaç gün içinde de üç kişi daha cevap verip onun için endişelendiklerini belirterek yardım etmeyi teklif etmişlerdi. Ama Brodie hiç cevap vermemişti.

Sırta kadem basmış gibiydi. Adına kayıtlı bir arabası yoktu ve banka hesaplarına bir haftadan uzun bir süredir dokunulmamıştı ama hesap bakiyesinin otuz dolardan daha az olduğuna bakılırsa bunun pek anlamı yoktu. Kredi kartlarının limitleri dolmuştu. Telefonu da kapalı kalmaya devam ediyordu.

Fleet’e “Hadi gidip gerçekten Lizzie’lerde olup olmadığından emin olalım. Belki de o da Wade ailesi gibidir ve bir süreliğine kendini dış dünyaya kapatmak istiyordur sadece. Lizzie’ye de kendisini idare etmesini söylemiştir,” dedim.

Şehrin içinden geçtik ve yol çalışmaları yüzünden sürmesi gerektiğinin iki katı daha uzun sürdü.

“Yemin ederim ki buradaki trafik gittikçe daha beter oluyor,” diye şikâyet ettim. Ama Fleet gözlerini kişisel telefonuna dikmişti.

Dairede, bizi dışarı çıkmak üzere süslenip püslenmiş bir Lizzie karşıladı.

Bize “Bu öğleden sonra bir televizyon röportajım var. Bu yılın ilerleyen zamanlarında *The Street*’e katılacağım. O nedenle bu, benim reklam yükümlülüklerimin bir kısmı,” deyip derin bir nefes aldı ve daha dik durdu. “Meşgul olmanın faydası oluyor. Kafamı dağıtıyor. Şey konusunda...” Elini sallayarak boş apartmanını işaret etti.

Lizzie, Sterling’in cenazesinden beri Brodie’ye görmediğini doğruladı.

Ayrıca onun odasına çabucak bir göz atmayı istedik. “Elbette,” dedi.

Tıpkı geçen sefer görüldüğü gibi görünüyordu.

Salona geri döndüğümüzde “Nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok ve keşke bana nereye gittiğini söyleseydi. Epey endişelenmeye başlıyorum. Onun çok fazla arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Belki eve, annesiyle babasını görmeye gitmiş olabilir mi? Sanırım Adelaide’li o.”

Onun arkasındaki pencereden dışarıya bakarak, koca ağaçta küçük tomurcuklar çıktığını fark ettim.

“O zaman eğer eve gelirse ya da ondan haber alırsan, bize hemen bildirmen gerekiyor. Tamam mı?”

“Tabii ki,” diye mırıldandı.

O mutfağa girerken gözlerinin altında makyajın gizleyemediği karartıları fark ettim.

“Kendine bakıyor musun?” diye sordum.

“Sadece her günü atlarmaya çalışıyorum,” dedi. “Cenaze korkunçtu. Bittiğine çok sevinyorum.” Saçlarını düzeltti. “Söylediğim gibi, olan biten bir sürü şey var. Medya dur durak bilmiyor ve bir sürü röportaj verdim. Ama iyi bir şey bu. Devam etmemi sağlıyor.” Brodie’nin odasına doğru baktı. “Kit çoğu gece burada kalıyor çünkü kendi başıma uyumaya korkuyorum. Brodie iyi mi sizce?”

“Eminim iyidir,” dedim ona. “Muhtemelen biraz ara vermeye ihtiyacı vardır sadece.”

Fleet’le ben merkeze giderken yol boyunca konuşmadık. Camdan dışarı bakıp durduğunu fark ettim ve ne düşündüğünü merak ettim.

Birkaç saat sonra keskin dana eti kokusuna rağmen tavuk aromalı yazan hazır çorbadan bir kupa içerken Brodie’nin son birkaç yıldaki parça parça düzensiz gelirini gözden geçirdim.

Fleet’e “Yetişkin olmak konusunda pek başarılı değil, değil mi?” diye yorum yaptım.

Fleet “Bazılarımız bunu kolay başaramıyoruz,” diye cevap verip ayaklarını bir masanın köşesine kaldırdı ve sandalyesinde

geriye yaslanarak kollarını kafasının üstüne koyup gömleğinin dikilişindeki ufak söküğün görünmesine neden oldu.

“Wade, Brodie’nin evde kira ödemededen kalmasına izin vermiş olmalı. Kayıt dışı para almıyorsa kiranın üçte birine maddi durumunun yetmesine imkân yok,” dedim.

Fleet “Görünüşe göre Brodie ona başka şekillerde ödeme yapıyormuş,” diye fikir yürüttü.

Heteroseksüel erkeklerin iki erkeğin cinsel aktivitesi üzerine yorum yapmaya neden hep bu kadar takıntılı olduklarını merak ederek gözlerimi devirdim.

“Belki de erkek arkadaşıyla cennette birlikte olmak istedi ve dramatik bir şekilde bir tepeden aşağı atladı,” diye fikir yürüterek Brodie’ye dair çok sayıdaki korkularımdan birini dile getirmiş oldu. “Ya da inanılmaz derecede suçlu ve bir daha asla görünmemek üzere vahşi doğada kayboldu,” diyerek devam etti.

Gözlerim yanmaya başladı. Göz kırpma bile canımı yakıyordu. Fleet’e “Sanırım bir yürüyüşe çıkmam gerek,” deyip yaklaşımlarımı mınıcıklayarak kendi kendimi uyandırmaya çalıştım. “Uyumak üzereyim.”

“Evet, ben de bittim,” dedi.

Brodie’nin mali dökümünün son birkaç satırına göz gezdirdim. İki sözcük, sayfadaki diğerlerinin arasından birdenbire gözüme çarpınca “Baksana. Şu Riley Cartwright’ın şirketi değil mi?” deyip Blood Productions ismini parmağımla gösterdim. Şirket Brodie Kent’e yaklaşık iki yıl önce neredeyse altı bin dolar ödeme yapmış. İzini sürmeyi başardığımız seyrek ödemelerden oluşan acınacak haldeki listedeki en büyük rakamlardan biriydi.

Fleet masada benim tarafıma geldi ve yanımda eğilip kâğıda baktı. Nefesini yüzümün yanında hissettim. Sesinde bir heyecan filiziyle “Evet. Bence yüzde yüz haklısın Bayan Kırmızı,” dedi.

Salı, 28 Ağustos

14.59

Şehrin kenarındaki küçük özel hastanede Cartwright'ın odasının yerini bulduk. Tekli bir koltukta oturmuş ayak masajı yaptırıyordu. Biz içeri girince kafasını kaldırdı ama varlığımızı neredeyse hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Kıpırdayan eller çılgın danslarına devam etti. Onun önüne eğilmiş toplu minyon hemşire de benzer bir şekilde, buharı tüten suyun içinde ayaklarını ve ayak bileklerini ritmik bir şekilde ovarken sadece çok az ritim kaçıırıyordu.

“Bay Cartwright...” diyerek konuşmaya başladım.

“Oturun. Oturun,” diyerek eliyle bizi içeri davet etti.

Sandalyeye çökerken “Nasıl hissediyorsunuz?” diye sordum. Fleet duvara yaslanıp bir topuğunu hafifçe basamağa vurdu. Cartwright'ın gözü, Fleet'in ayağının temas ettiği noktaya sıçradı. Fleet her ses çıkardığında, o da gözlerini kırıştırdı.

Güldü ama sesinde hiçbir his belirtisi yoktu. “Pek iyi değilim,” dedi.

Fleet “Sizinle konuşmamız gerek. Şimdi uygun bir zaman mı?” diye sordu.

Hemşirenin elleri suyun içinde çalışmaya devam ederken ufak bir su sıçrama sesi geldi. Cartwright ona şefkatli bir ifadeyle bakarak “Olur. Neden olmasın?” dedi.

Göz ucuyla hemşireye bakarak “Yalnız,” dedim.

Cartwright yüzünü ekşitti ve ayaklarını sudan çıkardı. Hemşire anında yanındaki havluyu alıp onları ovarak kurulamaya başladı.

Cartwright onu açıkça göndererek “Tamam, tamam. Teşekkürler. Bu kadar yeter. Teşekkürler,” dedi.

Kadın kafasını eğip leğeni kaldırarak paytak paytak yürüyecek odadan çıktı. Küçük kasları şişmişti.

Fleet alaycı bir tavırla “Güzel yer,” diye yorum yapıp kendini çift kişilik yatağa bıraktı.

Cartwright sakince “Fena değil,” dedi.

Pat diye “Brodie Kent’i tanıyor musunuz?” diye sordum.

Cartwright gözlerini kırpmadı ama gözbebeklerinde boncuk gibi bir ışık noktası titredi. “Tanıyor muyum? Emin değilim. Bir sürü insanı tanıyorum ben.”

“Brodie Kent,” diye tekrar ettim. “Genç bir oyuncu ve dansçı. İki yıl kadar önce filmlerinizi birinde rol almış. Onunla Yeni Zelanda’da beş haftalık bir çekime katılmışsınız. Bir çağrışım yaptı mı?” derken sesim ters çıkmıştı ve bu insanlardan ne kadar bıktığımı fark ettim.

Cartwright kafasını arkaya, sandalyeye doğru eğdi ve bir yandan diğer yana yuvarlayarak boynunu esnetti. Sonunda “Olabilir. Koyu renk saçlı mı?” dedi.

Fleet “Kopkoyu. Aynı zamanda Sterling Wade’in de ev arkadaşıydı,” dedi.

Cartwright şimdi daha tetikte durarak doğruldu. Temkinli bir tavırla “Bunu bilmiyordum. Ben sadece Sterling ve Lizzie birlikte yaşıyor sanıyordum,” dedi.

İğneli bir tavırla “Yani o zaman onu tanıyorsunuz,” dedim.

“Belli belirsiz. O rol için başımın etini yedi, neredeyse beni çıldırttı. Sonunda onu role seçtim ama pek iyi değildi.”

“Onu o zamandan beri gördünüz mü?”

“Bu yılın başlarında ufak bir kokteyle gittim. Kokteyli oyuncu ajanslarından birisi düzenliyordu ve o da oradaydı. Ama onun dışında sanmıyorum,” deyip uzun bacaklarını bük-tü ve sandalyede bağdaş kurarak oturdu.

Fleet “Kokteylde onunla konuştunuz mu?” diye sordu.

“Hayır. Onu tanıdığımda, ondan uzak durdum. Tam bir baş belası ve onun beni bir rol için daha bunaltmasını istemedim.”

“Onu o zamandan beri görmediğinizden emin misiniz?” diye ısrar ettim.

Cartwright kafasını iki yana sallayarak “Sanmıyorum,” dedi.

“Sterling’in cenazesinde de vardı,” dedim.

“Fark etmedim. O gün pek kendimde değildim.” Etrafını işaret etti. “Buraya düşürdüm kendimi.”

Fleet hiç sempati göstermeden “Peki ve onunla o zamandan beri hiç iletişim kurmadınız, değil mi?” dedi.

“İmkân yok. Ya kendimden geçecek kadar kafam iyiydi ya da buradaydım. Neredeyse hiç kimseyle iletişimim olmadı.”

Fleet “Ne oldu? Cenaze sizin kendinizi kaybetmenize mi neden oldu?” diye sordu.

Cartwright “Onun gibi bir şey,” diye geveledi.

Fleet “Peki yani bu yılın başlarından beri Brodie Kent’le hiçbir iletişiminiz olmadı. Doğru mu?” dedi.

“Doğru. Dürüst olmak gerekirse o hiç üzerine düşündüğüm biri değil. Sinir bozucu olmak dışında tamamen sıradan. Onun Wade’in arkadaş çevresinin bir parçası olması bana tuhaf geliyor.”

Ters bir tavırla “Yani telefon kayıtlarınızı ve e-postalarınızı incelersek ikiniz arasında hiçbir iletişim olmayacak mı?” diye sordum.

Bana sakın bir ifadeyle baktı. “Bir şey çıkarsa çok şaşırırdım,” dedi.

Fleet “Ne kadar süre burada olacaksınız?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Muhtemelen uzun bir süre. Psikiyatristimin ‘büyük bir çöküş’ olarak adlandırdığı bir şey geçirdim.”

“Psikiyatristiniz büyük bir çöküş geçirmenin taciz suçlamalarıyla karşı karşıya olan birinin işine geleceğini de söylüyor mu?” diye sordum.

Cartwright doğruca gözlerimin içine baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Fleet “Bak dostum, tabii ki Wade’e saldıran kişinin sen olmadığını biliyoruz. Sadece sen izlerken pis işlerini yaptıracağın bir ortağın olmadığından emin olmaya çalışıyoruz,” dedi.

Cartwright inanamaz bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. “Siz gerçekten benim bu işte bir parmağım olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu durum beni mahvetti. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Sterling’in yere düşerkenki surat ifadesini tekrar tekrar görüp duruyorum. Berbat bir haldeyim.”

Fleet “Belki de bir filmi taşımanın baskısı size göre değil,” diye fikir yürüttü. “Belki de yüklü miktarda nakit ödeme-alma fikri size daha cazip geliyor. Bu mekânda biri ayağınızı ovarken oturabilirsiniz. Belki de parayı tetikçi arkadaşınıza aktarabilirsiniz.”

Cartwright sandalyede dik durmayı başaramayarak “İmkânsız. Sterling benim arkadaşımdı ve Katya bana söyleyene kadar sigorta parasına dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu yapan aklını kaçırmış bir manyak sadece.” Tehditkâr bir tavırla öne doğru eğilerek parmağını bana doğrulttu. “İnanın bana, böyle bir yerde olunca insanların ne kadar çıldırmış olduklarını çok iyi görüyorsunuz. Sterling’e takıntılı birinin, işi fazla ileriye götürmüş olabileceğini görmek o kadar da zor değil.”

Fleet’le ben tek kelime etmeden ayağa kalktık.

Cartwright “Her neyse,” diye geveledi. Sonra da “Şu Brodie denen çocuğun gerçekten bu işle bir alakası olduğunu mu düşünüyorsunuz? O her zaman bana biraz zavallı gibi görünmüştü.”

Fleet kapıya doğru giderken ellerini ceplerine soktu. Parmakları çoktan sigara paketinin üstünde olmalıydı. “Brodie zavallı olabilir ama aynı zamanda şu an kayıp. O nedenle ziyarete gelirse bize haber verirsin. Olur mu?”

Çarşamba, 29 Ağustos

12.03

Telefonumun titreşimi beni uykudan uyandırdı.

Chloe nefes nefese “Ava James, saldırıya uğramış,” dedi.

Debelenerek doğrulup “Durumu iyi mi?” diye sordum.

Chloe “Öyle olduğunu sanıyoruz. Az önce hastaneye kaldırılmış. Şoktaymış ve ufak tefek sıyrıkları varmış.”

Eşofman takımımı kot pantolon ve bir ceketle değiştirip yüzümü sıcak, ıslak pamuklu bir kumaşla sildikten sonra daireneden Southbank’e olan kısa mesafeyi yürüdüm.

Yarra Nehri, beyaz ay ışığıyla karışmış bir kurşun ve kalay alaşımı yatağı gibi görünüyordu. Suyun diğer tarafına baktım ve eve yürüyen ya da paralarını çarçur etmek için barlara veya kumarhanelere giden insanların silüetlerini gördüm. Fleet yanımda sabit bir şekilde sigara içiyordu. Gözleri çizgi halindeydi. Olay yeri inceleme ekipleri bölgenin etrafını bantla çevirmişlerdi. Onlar her bir santimetrekareyi detaylı bir şekilde incelerken iki kocaman spot ışığı beton yola doğrultulmuştu. Meraklı ve seçmece bir kalabalık oluşmaya başlamıştı.

Kalın ceketime rağmen havanın buz gibi soğukunu hissedebiliyordum ve bulanık suların derecesini sadece hayal edebiliyordum. Ava’nın hızlı düşünen kurtarıcısı, sırt çantasında tesa-düfen bir atlama ipi taşıyan ufak tefek ve cılız bir güzel sanatlar

öğrencisiyle konuştuk. Ne yazık ki hiçbir şey görmemiş, sadece çığlıkların ardından bir su sıçrama sesi duyduktan sonra aceleyle koşup çaresiz Ava'yı yaklaşık bir metre kadar aşağıdaki buz gibi suda çırpınırken bulmuş.

Fleet'le konuşmak için ağzımı açtım ama soğuk hava sesi mi kesti. Yutkunup tekrar denedim. "Bu gittikçe daha da karmaşık bir hal alıyor değil mi?"

"Tam da duruma uyacak şekilde öyle," diye cevap verdi.

"Ben bunun gelişigüzel bir saldırı olduğuna inanmıyorum."

"Evet." Sıkıttığı yumruklarına hava üfleyip ısınmak için ayaklarını yere vurdu. "Öyle olsaydı adam onu soyardı ya da ellerdi falan."

"Evet." Bu, benim de aklıma takılıyordu. "Çocuklar kontrol ediyorlar ama görünüşe göre bu yol boyunca güvenlik kamerası yokmuş. En azından muhtemelen kaldırımdan kimin gelip gittiğini görebiliriz. Tabii bir şekilde duvara tırmanmadıysa."

Fleet, tam da benim aklımdan geçtiği gibi "Bunu uydurmuş olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Ağzımdan biraz hava bulutu üfleyip olduğum yerde ayaklarımı kaldırıp indirerek kanımın hareketine devam etmesini sağlamaya çalıştım. "Tanrım, bilmiyorum. Bayağı uç bir şey gibi görünüyor ama sanırım mümkün." Kafamı kaldırıp beyaz ışıktan oluşan damarlı bir küre şeklindeki aya baktım. Bu akşam neredeyse güneş kadar parlaktı. "Belki de röportajından sonra medyada çıkan haberlerine üzüldü ve dikkatlerin iyi bir şekilde tekrar üzerinde olmasını istedi," diye fikir yürüttüm. "Basın onu Lizzie'yle karşılaştırdı, değil mi? Zavallı, yas tutan dul Lizzie'yle. Belki de birazcık sempati bekliyordu."

Fleet suya bakarak "Olabilir," dedi.

Teknisyenlerden birinin suyun içindeki taş duvarın kenarına fenerle ışık tutup kafasını iki yana sallayışını izledik.

"Ya da belki de bu dava benim zihnimle oyun oynuyor ve Agatha Christie hikâyelerinin gerçekleştiğini düşünmeme neden oluyor," dedim.

Fleet sigarasını öylece yere atıp ayağını bükerek onun son ateşini de söndürdü. “Bu insanların hepsi zırdeli. Bay Wade’le bizzat tanışacak kadar şanslı olmadığımızı biliyorum ama o, aralarından en normaliymiş gibi görünmeye başlıyor.”

“Biliyorum. Gerçek ölçerim de bir öyle bir böyle gösteriyor.”

Fleet bilmiş bir ifadeyle gülümsedi ama hafifçe omzumu sıvazladı. “Gerçek ölçer demek. Büyükşehirde bizde onlardan yok şampiyon. Biz sadece herkesin yalan söylediğini farz ediyoruz. İstatiksel olarak böylesi daha muhtemel.”

Ona gülümsedim ve ben Smithson’dan döndüğümünden beri daha iyi bir rutin yakaladığımızı hissettim. Onun onayını ne kadar çok istediğimi fark ettim ve bu yüzden de kendimden nefret ettim.

Yolun biraz yukarısına doğru yürüdük. Birkaç teknisyene kafamla selam vererek loş ışığın altında, polis şeridinin arkasında biriken yüzleri inceledim. Bütün bu insanlar kimdi? Hepsi ne yapıyorlardı? Hangi sırları saklıyorlardı? Biraz fazla uzun baktım ve yüzleri birbirine karışmaya, zihnim erimiş suratlardan tuhaf bir kolaj yaratmaya başladı.

“Hımm, peki,” deyip gözlerimi tekrar odaklayıp o görüntüyü geçiştirdim. “Kesin bildiğim tek şey, Brodie Kent’i bulmamızın gittikçe daha da önem kazanıyor olması.”

Ava James, hastane yatağında sıçrayarak doğruldu. Gözleri sanki içine şeytan girmiş gibi kocaman açıldı. Mavi gözleri içeri girer girmez bizi takip etti ama Ava hiçbir şey söylemedi. Saçları artık kırmızı değil, kopkoyu bir kahverengiydi. Çok daha kısa kesilmiş, yüzünden geriye taranmıştı ve hâlâ nemliydi ama nehre düşüp ıslandığı için değil, sıcak bir duş yüzünden öyle olduğunu farz ettim. Sağ şakağı sıyrılmıştı ve köprücük kemiğinde hafif bir morluk vardı. Gözlerini kırpmadı.

Fleet nazikçe “Bayan James?” dedi ve ben bile onun boş bakışlarından ürktüğünü anlayabildim. “Size bazı sorular sormak istiyoruz? Olur mu?”

“Olur,” diye fısıldadı.

“Başınıza gelene çok üzüldük,” diyerek söze başladım.

Kafasını yukarı aşağı salladı. Yüzü âdeta bir maske gibi ifadesizdi.

Fleet “Bütün bunlar olmadan önce bu akşamın ilk saatlerinde ne yaptınız?” diye sordu.

Ava sakın ve hissiz bir sesle yavaşça konuştu. “Bir şeyler içmek için bazı arkadaşlarımla buluştum. Bir tanesi şehrin diğer ucunda bir otelde kalıyor. Oraya yürüdüm. Biraz temiz hava almak istedim. Olan biten her şeyden beri çok yürüyorum...”

Hâlâ burada olduğumuzun farkında mı, merak ettim. Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Peki,” dedim. “Arkadaşınızın otelinin adı ne?”

“The Spence.”

“Başka bir yere gittiniz mi?” diye sordum.

“Hayır. Arkadaşlarım dışarı çıkmak istediler ama benim canım istemedi. Onlarla bir *tapas* bara kadar iki yüz elli metre kadar yürüdüm, sonra da yürümeye devam ettim. Sterling’in uğradığı saldırıdan beri kalabalığa karışmakta gerçekten zorluk çekiyorum.” Yorganı elleriyle çekti.

Fleet “Saat kaçtı?” diye devam etti.

“Sanırım akşam 10’u biraz geçiyordu.”

“Bar nehre yakın mıydı?”

“Hayır.” Hâlâ boş gözlerle öylece bana bakıyordu. “Restoran, Spencer’la Bourke’ün köşesine yakındı. Sonra nehre yürüdüm. Otel odama geri dönmek istemedim.” Dudaklarından neşesiz bir kahkaha döküldü. “Kalabalığa karışamıyorum, yalnız kalamıyorum. Tam bir akıl hastasına dönüşüyorum.”

Fleet, onun hikâyesine devam etmesini sağlamaya çalışarak “Tam zamanlı güvenliğiniz olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Var zaten,” deyip gözlerini ilk kez aşağı indirerek manik parmaklarını izledi. “Onlara akşam arkadaşımın otelinde kalacağımı söyledim.” Kafasını kaldırıp kendine özgü başkaldırıcı tavrıyla baktı.

“Şu an kulağa epey aptalca geliyor ama bazen bir araya ihtiyacım oluyor. Akşamları yürümeyi seviyorum. İnsanlar beni tanımıyorlar genelde. Siz anlamazsınız muhtemelen.”

Fleet “Herkesin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır,” dedi.

“Evet,” dediğinde donuk bakışları geri döndü. “Her neyse, bir saat kadar yürüdüm belki de. Kulağımda kulaklıklarım vardı, müzik dinliyordum. Zamana dikkat etmeden sadece yürüyordum.”

Ava’ya baktım ve böylesine güzel bir kadının bu denli yolunu şaşırması ve yalnız olabilmesinin ne kadar imkânsız göründüğünü düşündüm. Bacakları hastane çarşafına sarınmış, dalgalanmış ve nemli saçlarıyla hayallerdeki bir denizkızına benziyordu.

“Nehre neden gittiniz?” diye sordum.

Kıpırdıyor gibi görünmüyordu ama bir tutam saç omzundan aşağı döküldü. Onu alıp oynamaya başladı. Sonunda aynı ürkütücü ses tonuyla “Bilmiyorum. Otelime nehir kenarından yürüyerek geri dönmeye karar verdim. Bu geçtiğimiz hafta, çoğu sabah erkenden o yol boyunca yürüdüm,” dedi.

Fleet “Korumanızla birlikte mi?” diye sordu.

Ava kafa sallayarak onayladı. “Evet. Bu akşam ilk kez yalnız gittim.”

“Hâlâ sizi ziyaret ettiğimiz otelde mi kalıyorsunuz?” diye sordu.

“Evet.”

Fleet “Nehir boyunca yürümek biraz güzergâhınızın dışındadır,” diye yorum yaptı.

“Herhangi bir yere gitmek için acele etmiyordum. Eve gidip saatlerce yatakta yatarak uyumaya çalışacaktım sadece.”

“Peki,” diye araya girdim. “Nehre indiniz ve yol boyunca yürüdünüz. Flinders’la Swanston’ın köşesindeki istasyondan mı çıkmayı planlıyordunuz?”

Tekrar aşağı yukarı kafa salladı. “Evet. Sonra da Flinders Caddesi boyunca ilerleyip Spring’deki otele çıkacaktım.” Delici

bakışları içime işledi âdeta. Birdenbire “Siz de buralarda yaşıyor olmalısınız. Bazı sabahlar erkenden yürürken gördüm sizi.”

Fleet’in bana attığı meraklı bakışı göz ardı ederek “Bize daha sonra ne olduğunu söyle Ava. Ne hatırlıyorsun?”

Elleri yorganın üstünde sallandı. “Gerçekten bilmiyorum. Sadece yürüyordum. Telefonumda bir şeye bakmak için durdum. Sonra o kadar çabuk oldu ki. Boynuma eller dolanarak beni tuttu. Boğar gibi. Karşı bile koymadım. Öylece öleceğimi düşündüm sadece.” Sesi birazcık alçaldı. “Tıpkı Sterling gibi.”

Fleet “Bu akşamdan önce takip edildiğini hissettin mi hiç?” diye sordu.

“Sanmıyorum. Ayrıca öyle şeylere karşı bayağı bir uyanığım. Özellikle de son zamanlarda.”

“Saldırganını gördün mü hiç? Belirgin herhangi bir şey hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Ben sadece adamın beni bıçaklamasını beklerken korkudan titriyordum. Bir anlığına da bıçakladı sandım.”

Fleet topukları üstünde sallanarak “Erkek olduğundan emin misin?” diye sordu.

“Bayağı eminim,” derken sesine bir telaş belirtisi yansıdı. “Çok güçlüydü.”

Gözlerinde yaşlar belirerek dökülecek gibi oldu.

“Beni tuttuktan sonra kulağımda nefes sesi duydum. Sonra boğazımı bıraktı.” Ürkmüş bir hayvan gibi bize bakıyordu. “Yere düştüm. Bacaklarım boşaldı. Hareket edemedim ama öylesine rahatlamıştım ki. Bittiğini sandım. Ayağa kalktım. Bana tecavüz etmeye çalışırsa diye koşmak istedim. Sonra da koltuk altlarımdaki baskıyı hissettim.” Gözlerini sımsıkı kapattı. Mükemmel elleri telaş içinde birbirini büküyordu. Tırnakları güzel, incimsi bir mordu. “Beni bir kez daha tuttu. Sonra da uçuyordum. Hiçbir şey göremedim. Nehre düşene kadar gerçekten ne olduğunu bilemedim.” Hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken dudakları büzüldü. “Çok soğuktu. Çığlık atmaya çalıştım ama suyun zehirli olabileceğini düşündüm. O yüzden de paniğe kapıldım. Koyu renkli kıyafetleri olan bir adam yürüyerek yoldan

geçiyordu ve yüzü gizliydi. Çığlık atmama rağmen durmadı ama onun bana saldıran kişi olup olmadığından emin değilim. Hiç düşünecek halde değildim. Çok soğuktu.”

Ürperdi ve bacaklarını bükerek kendine çekip tortop bir halde öne doğru eğildi. Damarlarının hâlâ buz dolu olduğunu anlayabildim.

Ağlamaya başladı. Derin hıçkırıklar bedenini sarstı. “Sadece eve gitmek istiyorum ben.”

Çarşamba, 29 Ağustos

09.49

Olay inceleme odası yanık kızarmış ekmek gibi kokuyordu. Fleet de ben de berbat görünüyorduk; bir gecede on yaş yaşlanmış gibi. Boğazını temizledi ve grip başlangıcında olduğu gibi hırıltılı bir ses çıktı.

Biz hastaneden çıktıktan sonra taksiye binip eve gittim ve uyumaya çalıştım. Sanırım sonunda saat dört civarlarında uykuya daldım ve yediden hemen önce alarmımla uyandım. Bitkin gözlerimin ağırlığı bütün yüzüme baskı yapıyordu ve kafamdaki ritmik zonklama bir patlamaya geri sayıyormuş gibiydi.

Parmaklarımı aralayıp onları birer birer yukarı aşağı oynattım. Fleet'e "Bu adam ne kanıtlamaya çalışıyor?" diye sordum.

Öksürüp sonra da hapsirarak iç geçirdi. "Biliyorsam ne olayım." Esneyerek kafasını hafif bir daire şeklinde döndürdü. "Bağlantılı gibi görüldüğünü söylediğimizi biliyorum ama bu belki de sadece sıradan bir gece sapığı."

Arka duvardaki tahtaya bakarak "Ama bağlantılı olmak zorunda değil mi?" dedim. Güzel yüzler de bana bakıyorlardı.

Fleet "Birisi onu takip etmiş *olabilir*. Belki de barda biriyle göz göze geldi ve gece yürüyüşüne çıktığında o kişi onu takip etti. Belki de onu soyacak ya da ona tecavüz edecekti ama son anda korktu ve bunun yerine onu itti," dedi.

Dedikleri üzerine düşünerek aşağı yukarı kafa salladım. Haklıydı. Ava gece o kadar tanınır olmazdı ve ortamından uzaktı. Saçları yünlü bir berenin altına gizlenmişti ve büyük beden bir palto giymişti. Ama barda kesinlikle içki içen birilerinin gözüne çarpmış olmalıydı. Belki de birisi onu takip etti ve eninde sonunda da onun yalnız olduğunu fark etti.

Aptal kız diye düşündükten sonra kendime kızdım.

“Peşinde korumasının olmadığı tek akşamda saldırıya uğraması biraz tuhaf,” dedim.

“Evet. Biliyorum. Gizlice takip edilmiş olmalı. Ama bizi boşuna uğraştırıyor olması ihtimalini de göz ardı edemeyiz.”

“Bardan güvenlik kamerası görüntüsünü almalıyız. Birisi onu izliyor mu ya da onunla aynı zamanda oradan ayrılmış mı bakmalıyız.”

Fleet gözlerini ovuşturarak “Evet. Birini bununla ilgili görevlendireceğim,” dedi.

Bir dakika kadar sonra “Wade öldürüleli bugün iki hafta oldu,” dedim. “Belki de bunu yapan her kimse Ava’nın burada kalmasını istemiyordu. Belki de Ava, Sterling’in başına gelenle ilgili bir şey biliyor ve bu da bir uyarıydı.”

Fleet “Defol git demenin amma abartılı bir yolu,” diye yorum yaptı.

“İşe yaradı ama. Dün onu duydun. Hastaneden taburcu edilir edilmez ilk uçağa binip buradan gidecek.”

“Yani Lizzie’nin ondan nefret ettiğini biliyoruz ama ona fiziksel olarak saldırması biraz uzak bir ihtimal. Belki de arkadaşımız Brodie tam bir kanun kaçağı oldu ve gölgelerin arasında saklanıp insanlara saldırmak için sadece gecenin köründe ortaya çıkıyor. Olabilir mi?”

“Ava’nın buradan gitmesini istemek için en çok nedeni olan kişi muhtemelen Cartwright ama tabii ki bunu yapan o değil. Rehabilitasyon merkezine yattığından beri dışarı çıkmamış.”

Fleet “Doğru ama söyleyip durduğumuz gibi, Cartwright’ın bu pislikte bir parmağı varsa da fiziksel olarak dahil olmuyor. Birisiyle birlikte çalışıyor,” dedi.

“Evet,” dedim. Brodie’yle Cartwright arasında bir bağlantı keşfetme girişimimiz duvara tosladığı için hüsrana uğramıştık. Aralarında hiçbir bağlantı bulamıyorduk. “Belki de Ava, en başından Wade’e yapılan saldırıya dahildi ama bunu yapan her kimse onun artık susmasını ve Amerika’ya geri dönmesini istiyor.”

“Eğer bu doğruysa, suçlu aynı kişi demektir. Bunun muhtemel olduğunu düşünüyor muyuz gerçekten? Yani onun bir ergen korku filminde olduğu gibi Wade’e yakın insanları bir bir avladığını?”

“Sen onun Brodie olabileceğini düşünüyor musun sahiden?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Onun geceleri sokaklara inip yapacak saçma sapan şeyler bulduğunu hayal etmek çok da uzak bir ihtimal olmaz. Ayrıca bir de Walter Miller var. Brodie hâlâ uzaktan da olsa iki kurbana da bağlayabildiğimiz tek kişi.”

Kalın çorabımın altından ayak bileğimi kaşıdım. Bacaklarımın derisi sertti ve çıkan tüyler elime battı. “Evet, yıllar önce bir evsiz barınağında gönüllü çalışmış. Bu pek de sağlam bir ipucu değil.”

Fleet “Evet,” diye kabul etti. “Değil. Ama başka bir şey yok elimizde.” Yere ayağıyla vurarak beni sıçrattı. Saate bakarak “Bu dava tam bir saçmalık,” dedi. Parmaklarını şakaklarına bastırıp masada öne doğru eğildi ve sanırım ilk kez önümde bu derece savunmasızdı.

Bir süre sonra “İyi misin sen?” diye sordum.

Sorumu duymazdan gelerek saatine baktı. “Ekiptekiler yakında burada olurlar. Böylece Ava’yla ilgili iyi haberi onlara verebiliriz. Ağızlarının suyunu akıtıp sonra da bu akşam en yakınları ve sevdikleriyle üzerine sohbet edebilecekleri başka bir ünlü daha.” Dudağını tiksintiyle büktü. “Bir kahveye daha ihtiyacım var benim,” dedikten sonra esneyerek ayağa kalktı. “Sen de ister misin?”

“Olur, teşekkürler,” dedim.

Geçip giderken bana gülümsedi. O kapıyı açınca gerçek dünyanın uğultusu içeri aktı.

Çarşamba, 29 Ağustos

23.02

Uykuların en derinine hapsolmuş; rüyamda el ve ayak parmakları, görmeyen gözlerin yakın çekimlerini görüyordum. Zihnim eski davaların kenarlarında geziniyordu. Dehşete düşmüş çocuklar, ölmüş çocuklar, Ben'in uyuyan suratı... Öylesine huzurluydu ki. Fazla mı huzurluydu? Ben aslında hiç de uyumuyor diye paniğe kapılmaya başladım. Ona yaklaştım. Ay ışığının çizgileri mükemmel yüzüne vuruyordu. Öylesine hareketsizdi ki... Düşünemiyordum. Gördüğüme inanmak istemedim. Daha şimdiden ağlayarak ona yaklaştım. Ben hareket etmiyordu ve tekrar tekrar adını söylüyordum ama yine de hareket etmiyordu. Yüzüne dokundum. Elim soğuk tene temas etti ve Ben ortadan kayboldu. Minik oğlumu bulmaya çabalararak boş çarşafı avuçlayıp çarşafı, yorganı çekerek yere attım. Çığlıklarım odada yankılanıyordu. Ben yoktu.

Bacaklarım irkilip beni sarsarak uyandırdı. Gecenin içinde bir araba alarmı ötüyordu.

Terli ve kaygılı bir halde, bedenim uyanıklığa alışırken yatarak tavana baktım.

Bu akşam Josh'la bir şeyler içmek için buluşmuş, rahatsız edici derecede yüksek taburelerde yan yana oturmuştuk. Ona haftamı anlattım ve babamla Rebecca'nın evliliğinden bahsederek kendimi şaşırttım. Annemin ölümünden bile bahsettim.

Yarım kalan romantik akşamımızdan beri bana karşı soğuk davranır diye düşünmeme rağmen, hiç olmadığı kadar ilgiliydi ve karmaşık duygularımı anlıyor gibiydi. Doğrudan bağlantılı olmadığım birine içimi dökmek iyi gelmişti. Ben konuşurken ellerimle oynadı ve kibirli iş arkadaşlarıyla ilgili hikâyelerle beni güldürdü. Ona bakarken, birdenbire yoğun bir ilgi duydum. Her zaman yaptığımı yaptım ve Wade davası bittiğinde daha fazla çaba sarf edeceğime, buna gerçek bir fırsat vereceğime dair kendi kendime söz verdim. Josh gibi erkekler düzenli olarak karşınıza çıkmazlardı ve benim ona karşı bu kadar umursamaz olmaya bir son vermem gerekiyordu.

Eve yürürken Ben aradı ve ona Scott'ın kız arkadaşını sormamak için kendimi zor tuttum. Okuldan bahsettik ve gökyüzünün bir fotoğrafını çekip ona gönderdim. Telefonu kapattıktan sonra eve gidip yatağa kıvrılarak birkaç saatlik huzursuz ve bölünüp duran bir uykuya daldım.

Saate bakınca, gece yarısı bile olmadığını fark ettim. Gece-nin çeşitli iniltilerini ve homurtularını bir süre daha dinledikten sonra kalkıp mutfağa gittim. Rahatsız ve huysuz bir ruh haliyle fırsatım varken başarısız olan uyuma girişimlerime sinir oldum. Su sıcak akana kadar musluğu açtım. Sonra pencere-mde durarak onu yudumladım.

Bardağım kısa sürede bitti. Alkol fikrini zihnimde evirip çevirdim ama biraz daha uyumam gerektiğini biliyordum. Dairemin içinde yürüdüm. Parmaklarımı duvarlarda gezdirerek tekrar yatağa yatıp gözlerim kapattım ve bir sonraki günün önümde belirmesini diledim.

Uykuya dalmış olmalıydım çünkü birdenbire gözlerim açıldı. Nasıl olduysa bir şekilde yastığımın altına girmiş olan iş telefonum beni uykunun arasından çekip çıkardı. Ekranı "Nick Fleet" ismi kaplamıştı ve cevap verirken bir korku hissine kapıldım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Woodstock? Sen misin?" Gürültülü bir yerdeydi. Arkadan tiz bağırış çağırışlar ve kahkaha sesleri duydum. "Gemma?" Sanki bir merdiven boşluğuna geçmiş gibi akustik değişti.

“Efendim? Ne oldu?”

“Gelip benimle buluşmanı istiyorum.”

“Şimdi mi?” Bir an için bütün bunları rüyamda görüp görmediğimi merak ettim. Dönerek yataktan kalkarken “Neredesin?” diye sordum.

“Kumarhanede,” diye cevap verdi. “Hemen gel. Bir gelişme oldu.”

Taksiciye on dolarlık bir banknot verdim ve aceleyle kumarhanenin içine uzanan kısa mesafeyi aştım. İri cüsseli adamların kollarını sıkıca tutan, ince askılı elbiseler giymiş uzun boylu, göz kamaştırıcı kadınların; birbirlerine vurup mıncıklayan, neşeli çılgınlık atıp kıkırdayan gruplar halinde sarhoş gençlerin arasından geçerken Fleet’i aradım. Kolaylıkla bir Ralph Lauren reklamından çıkmış olabilecek gibi görünen bir aile, yönlerini şaşırmış ifadelerle birlikte durmuşlar, pahalı görünen bir valizin sapını tutuyorlardı. Genç bir kadın içeride gözlerini kapatmış bir halde tek başına dans ediyordu. Gözlerini kırpmayan güvenlik görevlileri de bunların hiçbirini görmüyor gibilerdi. Sadece gözlerine kalınca göz kalemi sürülmüş bir grup kıza kimlik sormak için canlandılar.

Dairemden çıkmadan önce gri bir kazakla bir kot pantolon giymiş, ikisini de bol lacivert bir paltoyla kapatmıştım. Bir an güvenlik görevlisinin bana kimlik soracağını düşündüm ama eliyle oyun alanına geçmemi işaret etti. Plastik bip sesleri bana bir bilgisayarın içinde ilerliyormuşum gibi hissettirdi. Baktığım her yerde insanlar ışıklı ekranlara yapışıp kalmışlardı ve daha fazla paraya veda etmek için robot gibi hareketlerle kollarını kaldırıyorlardı. Fleet cevap vermiyordu. Kısmen onu görmeyi bekleyerek makinelerin olduğu alanlara göz gezdirdim.

Telefonum çaldı ve sıçradım. Sadece yarım buradaydı. Diğer yarım hâlâ yataкта uyuyordu.

Fleet “Geldin mi?” diye sordu.

“Evet. Buradayım. Bir yerde. Ama neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Ben Solar Bar’dayım, ana masaların yanında,” deyip kapattı.

Tekrar güvenlik görevlilerine doğru yürürken dişlerini gıcırdatarak “Harika,” diye geveledim.

Parlak ceketli kısa boylu bir adam pis pis sırtarak “Merhaba güzelim,” deyip geçerken belimden tuttu.

“Defol git,” dedim ve ellerini havaya kaldırarak güldü.

“Sadece arkadaşlık etmeye çalışıyorum.”

Bu alışverişi sıfır tepkiyle seyreden güvenlik görevlilerinden birine “Solar Bar nerede?” diye sordum.

Gözlerini yavaşça kırttı ve boş bakışlarını bana doğrultup sonra da işaret etmek için elini kaldırdı. “Şu taraftan aşağı, solda. Avizeleri takip et.”

Kısa süre sonra Fleet’i bir masada, önünde yarısı içilmiş bir martiniyle telefonuna dokunurken buldum.

“İşte buradayım,” diyerek karşısına oturdum.

“Gemma Woodstock,” dedi. “Vay be! Gerçekten buradasın.”

İçim ezilerek “Sarhoşsun,” dedim. Utancım arttı; onun hemen ardından da sinirim geldi. “Ne oldu?”

“Biliyor musun? Seni neden aradığımı gerçekten bilmiyorum bile.” İçkisinin geri kalanını kafasına dikip kürdandaki zeytini emerek ağzına aldı. Sonra da dişlerini kurcalamak için kürdanı kullandı. “Sanırım yanımda olmana alıştım.”

“Eğer bu senin sohbet etmek isteme tarzınsa ben gidiyorum,” dedim. Öfkem çabucak derin bir üzüntüye dönüştü ve tek istediğim yatakta olmaktı. “Yarın konuşabiliriz.”

Ayağa kalktım. Bileğimden tuttu. “Hey! Hadi ama Gemma. Gitme lütfen.”

“Bırak beni Nick,” dedim. Adı ağzımda tuhaf bir his bıraktı.

Elini çekerek “Özür dilerim,” diye geveledi. Bardağı itti ve kafasını ellerinin arasına alıp inledi.

Aşağı, kafasının tepesine, herhangi bir yönde anlaşılamayan dağınık dolaşık saçlarına baktım. Tepede birkaç tane beyaz saç gözüme çarptı.

Birdenbire öne doğru eğildi ve kafasını dizlerinin arasına aldı.

“İyi misin?” diye sordum.

Kahkahası tokat gibiydi. “İyi miyim?” diye tekrar ederek yine kaba kaba güldü.

“Peki, tamam,” deyip arkamı dönerek tekrar girişe doğru yürüdüm.

“Gemma!” Sandalyeyi sertçe geriye doğru ittiğinde yere sürtündü. Güvenlik görevlilerinden biri bizi izliyordu ve bakışıyla bana iyi miyim diye soruyordu. Aşağı yukarı kafa salladım. Bununla başa çıkabilirdim.

Fleet’e sinirli sinirli “İnanamıyorum sana,” diye çıkıştım. “Sarhoşsun diye beni gece yarısı buraya sürükledin. Yoksa bütün paranı mı kaybettin? Birinin seni eve götürmesine mi ihtiyacın var?”

Ortadan kaybolmaya çalışıyormuşçasına gözlerini kapattı. “Öyle değildi,” diye geveledi.

“Yarın görüşürüz,” deyip tekrar arkama döndüm.

“Gemma, özür dilerim. Lütfen kal da benimle bir kadeh iç.”

Durakladım. Bunu yaptığım için de kendimden nefret ettim. Sesinde bir hüznün vardı ve pişmanlık. Sinirli gitmek istemiyordum, ortaklığımız çok önemliydi ama o çağırıyordu burada olmaktan nefret ediyordum.

“Lütfen Gemma. Ben... İyi değilim. Başka kimi arayacağımı bilemedim.”

Yumuşadığımı hissettim. Bir yanıma bana ulaştığına memnundu. “Bir kadeh,” diye kabul ettim.

“Burada değil,” deyip kolumdan tutarak beni kumarhanenin diğer tarafına doğru götürdü.

On dakika sonra kumarhaneye bağlı küçük bir şarap barında gözlerden uzaktaydık. İçki menüsüne bakarken tavandaki bir havalandırma yüzüme sıcak hava üflüyordu. Sipariş verdik ve içeceklerimiz neredeyse anında geldi.

Votka sodamdan yudumlayıp alay eder gibi “Eee? Buraya sık sık gelir misin?” dedim. Daha şimdiden iki kez yatağa girip

çıkacağı için bedenim alkolün tadı karşısında şaşırdı. Ama artık yorgun değildim. Gergindim.

Fleet birdenbire “Kumarbaz değilim ben,” dedi.

“Öyle olsan da beni ilgilendirmez,” dedim. İçki, içimi ısıtarak mideme doğru ilerliyordu.

“Değilim,” deyip ağzına biraz daha bira aldı. Yüzü hafif pembeleşmişti ve dudakları kıpkırmızıydı. Gözleri alkolün etkisiyle buğuluydu. “Bu, benim sahip olmadığım tek kötü huy.”

“Peki,” deyip içkimden biraz daha içtim ve sonunda ketum Nick Fleet’le ilgili daha fazla bilgi edinecek miyim, merak ettim.

Gece canlıları etrafımızı sarmıştı: Yalnızlar, çift olmayı deneyenler, sıkılmış görünen bar çalışanları. Geçen hafta sonundaki barmeni düşündüm ve onun hikâye yelpazesine eklendim mi, arkadaşlarına bara yalnız başına gelip sonra evine giden, aklını başından alacak şekilde onu becerip şafak sökerken ortadan kaybolan kızdan bahsetti mi merak ettim.

Fleet hissizce güldü. “Bu akşam ne yaptım biliyor musun?” Bana bakıyordu. Gözleri odaklanamıyordu. “Biriyle çıktım. Kadın beni haftalardır sıkıştırıyordu. Ben de tamam, güzel, peki, hadi dışarı çıkalım. Neden olmasın? Zaten bu berbat davada herhangi bir yere varamıyoruz. Biraz kafa dağıtsam da olur diye düşündüm.” Yakasını çekti. Bileklerinin içlerini alnına bastırdı.

Neden bu kadar sinirli olduğundan emin olamayarak onu izledim. Bedeninin içinden dalga dalga taştan enerjiyi, kaynayan kanını hissedebiliyordum.

“İşte bahsettiğim buluşmaya gittim. Akşam yemeği yedik. Bir şeyler içtik. Her şey iyi gidiyordu. Güzeldi. Sonra bir yere gidip bir kokteyl içelim dedim. Kadın da ı-ıh dedi. Benden kötü bir elektrik aldı herhalde. O yüzden akşam yemeği için bana teşekkür edip sonra gitmek zorunda olduğunu söyledi.”

Yavaşça “Hımm, buluşman kötü geçtiği için üzgünüm ama başka bir tane bulmakta sorun yaşamayacağından eminim. Yani daha iyisini,” dedim.

Yorumumu elini sallayarak geçiştirdi. “Onun bana bakışını bir görmeliydin. Sanki bir sorunum varmış gibi. Bana agresif göründüğümü söyledi.” Dudaklarını sinirli bir ifadeyle büzdü. “Karılarını dövenleri ve serserileri bulup yakalayan kişi ben olsam da bu kadının benim agresif olduğumu düşünmesi rezalet bir durum.”

Temkinli bir tavırla “Gerçekten de biraz sinirlenmiş gibi görünüyorsun. İkimiz de çok fazla baskı altındayız. Belki de bu akşam biriyle çıkmak iyi bir fikir değildi,” dedim.

“Müfettiş Gemma, ilişki dedektifi.” Kendini bırakarak arkasına yaslandı ve kakhkaha attı. “Hımm neyse, kendi kaybeder.” İçkisini yudumladı. “Sen biriyle görüşüyor musun?”

Fleet’e Josh’tan bahsetmek istemeyerek “Pek sayılmaz,” dedim.

Fleet hayalperest bir ses tonuyla “Endişelenme, orada bir yerlerde o,” dedi.

“Her neyse.” Bu sohbeti kendimden uzaklaştırmak istiyordum. “Bütün bunlar ne zaman oldu? O zamandan beri etrafta dolanıp kendine mi acıyorsun?”

Birasının sonunu kafasına dikti ve garson kıza eliyle bir tane daha getirmesini işaret etti. Bu akşam hiç uyuyabilecek miyim diye merak ederek saate baktım.

“Bayağı sarhoş oldum. Kumar masalarına gittim. Kumar oynamıyorum derken ciddiydim ama izlemek hoşuma gidiyor. Adamlar ne yaptıklarını biliyorlar. Bilirsin işte, etkileyici.”

Birası geldi ve garson bana kaşlarını kaldırdı ama elimdeki içkiden memnun olduğumu işaret ettim.

“Her neyse sonra Jacoby’yi gördüm ve olay ilgi çekici bir hal aldı,” dedi.

İçkimi bıraktım. “Frank Jacoby’yi mi gördün?”

“Evet. Tuhaftı. Yanıma oturdu ve masalarda oynamaya başladı. Her zamanki arkadaşlarıyla birlikteydi.”

Fleet’in sarhoş agresifliğini ve bunun onun başına, hepimizin başına açabileceği belayı gözümde canlandırarak “Lütfen bana onunla konuşmadığını söyle,” dedim.

“Hayır. Endişelenme. Gevşeyebilirsin. Onları izledim sadece. Akıllı küçük bir dedektif gibi.”

Rahatlayarak “Peki,” dedim. Fleet’e bakarken, bundan sonra ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı ve bunun kendisinden nefret ettiğinden mi yoksa öfkeden mi ya da her ikisinden de mi olduğunu çözemedim.

“Jacoby arkadaş grubuyla birlikteydi. Gerçek bir kurt sürüsü havaları vardı. Fısıldaşarak bol bol sohbet ettiler. Şüphesiz ki bazı şaibeli anlaşmalar dönüyor. Eskortlar falan ayarlanacak,” derken Fleet’in ses tonu kısmen televizyon muhabiri, kısmen de alaycı bir komedyen gibiydi. Birasından kocaman bir yudum daha aldı ve ağzını sertçe sildi. “Her neyse, yanındaki adamlardan birini bir yerden tanıdım. Sanırım geçen yıl bir cinayetle ilgili onu sorguya almıştık. Bir hukuk şirketinin tuvaletinde bir adam kendini asmıştı ve bu herif de ortak falan gibi bir halttı.” Fleet parmağını burnunun yan tarafına dokundurdu. “Bu adamlar var ya, her zaman burunlarına kadar pisliğe batmış haldeler. Kendilerine engel olamıyorlar.”

Bu konuda bir konuşmaya girmeyi istemeyerek “Yani eğer bir intiharsa, bu özellikle şüpheli bir durum değil,” dedim.

“Olabilir. Olabilir. Ama biliyor musun? Ölen adamın karısı, adamın kötü muamele gördüğünü, hiç ilgisi olmayan bir ton şeyle suçlandığını düşünüyordu. O nedenle bilmiyorum.” Paketini şallayarak bir sigara çıkarıp onu parmaklarının arasında gezdirmeye başladı. “Jacoby ve arkadaşları, dokunulmaz olduklarını düşünüyorlar. Bu da beni aşırı sinirlendiriyor.”

“Peki neden beni aradın?” diye sordum. “Jacoby hakkında konuşmak için mi? Yoksa berbat buluşmandan bahsetmek için mi?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Sadece içimden geldi sanırım.”

İç geçirdim. “Kalksak iyi olur.”

“En iyisini sen bilirsin patron,” deyip uyduruk bir asker selamı vererek birasının geri kalanını kafasına dikti.

Hesabı hallettim ve bardan çıktık.

Merakım baskın çıkınca “Jacoby neredeydi?” diye sordum.

Fleet “Masalarda. Hemen şuradan geçince,” dedi.

Fleet'i makinelerden oluşan labirentten geçirerek "Onu görmek istiyorum," dedim.

Masalara giderken Fleet ayakları üzerinde dengesizdi. Gerçekten de Jacoby ve arkadaşlarını birbirlerinin sırtına vurup inanılmaz derecede ukala görünürken gördüm. Ayrıca belli ki oradan ayrılmak üzereydiler. Paltolarını giyiyor, krupiyeyle el sıkışıyorlardı. Onların ana girişe doğru ilerlemelerini bekledikten sonra Fleet'i çekeştirerek onların peşinden götürdüm. Jacoby'nin yanındaki adamlardan biri yüksek sesle telefonda konuşuyor, kendilerini nereden alacaklarını tarif ediyordu.

Kumarhaneden çıkarken, son bir sıcak hava dalgasına boğulduk. Sonra da gecenin içine itildik. Fleet sendeleyip öne doğru eğilerek beton bir kolona doğru savruldu. Kusacakmış gibi görünerek eğildi. Ben de onun yanına eğilerek kulağına konuştum. "İyi misin?"

Gözlerini sımsıkı kapattı ve yere doğru öksürdü.

Göz ucuyla tekrar Jacoby ve arkadaşlarına baktım. Akşamki zaferlerinden birini yüksek sesle anlatmakla meşgullerdi.

Kafamı tekrar eğerek Fleet'e "Hadi gel. Taksiye binmene yardım edeyim," diye fısıldadım.

Onu kaldırıp taksi kuyruğuna götürürken inledi. İlk taksinin arka kapısını açtım ve binmesini sağlamaya çalıştım.

Taksici, Fleet'e memnuniyetsizlikle bakarak "Sen gelmiyor-san onu almam," dedi.

"Nerede yaşadığını bilmiyorum."

Taksici "Benim sorunum değil hayatım, biniyor musun?" diye sordu.

Fleet uyumak üzereyken ağırlığı şimdi sol tarafıma binmişti.

Gümüş rengi şık bir Audi, kumarhanenin araç yoluna girdi ve taksinin yanına paralel olarak park etti. Jacoby'nin ekibi ufak bir sevinç gösterisinde bulunarak o arabaya doğru yöneldi.

Jacoby arabanın ön kapısını açtı ve kendimi birdenbire doğruca Josh Evans'ın, *benim* Josh'ımın suratına bakarken buldum. Kafasında bir bere vardı ve gözleri araç yolundan normal yola kayarken Jacoby ve sarhoş arkadaşları arabaya doluştular.

Kafam Fleet'in arkasında gizli kalsın diye öne doğru eğildim ama ben çaktırmadan bir kez daha bakamadan önce Jacoby kapıyı çekip kapattı ve hepsi filmli camların ardında gözden kayboldular.

Perşembe, 30 Ağustos

02.33

Taşındığımdan beri Ben, babam ve Rebecca dışında, kimse daireme girmemişti. Fleet’le ben gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkarken hayatımın bu kısmına girmesine izin verdiğim için boğucu bir panik hissine kapıldım. Kumarhaneden ayrıldıktan sonra takside, Josh’ı görmenin etkisini üzerimden atmaya çalışırken Fleet’in önce omzunu, sonra suratını dürterek ona adresini sordum. Cüzdanını bulmaya çalışarak elimi ceplerine bile soktum. Birkaç dakika süren bu rahatsız edici keşif macerasının ve taksi şoförünün gıcık olmuş bakışının ardından, ona gönülsüzce kendi adresimi verdim.

Dairemin kapısına ulaştığımızda Fleet’in kafası yuvarlanarak benimkine yaslandı. Gür saçları yüzümün yanını kaşındırdı.

Saçlarıma doğru “Özür dilerim. Berbat bir haldeyim,” diye mırıldandı.

Onu duymazdan gelerek daha şimdiden sabah bizi bekleyecek rahatsız durumdan korkmaya başladım. Ben Wade davasıyla, Josh’ın 4WD’deki soluk suratı ve kendimi içinde bulduğum tuhaf bebek bakıcılığı rolü arasında gidip gelirken bitkin zihnim ayak uydurmaya çalışıyordu.

Ağır kapıyı omzumla ittim. Sonra Fleet’in koltuğa gitmesine yardım ederken tuhaf bir tür dans eder gibi olduk. Onu elimden geldiğince nazikçe bıraktığımda, uyanıp tekrar konuşmaya başlamamasını umarak yedek bir yorgan almak için odama koştum. Geri döndüğümde kafasını koltuğun bir min-

derine iyice yaslamıştı ve düzenli nefes alıp veriyordu. Ayak-babılarını çıkarıp üstünü yorganla örttüm. Sonra da ona bir bardak su getirip sehpanın üstüne koydum. Hareket etmedi.

Ben'in kitaplık rafındaki fotoğrafını alıp onu bir dolaba sakladım. Küçük bir girinti halindeki odasının perdesini çektim. Sonra yatak odama gittim. Kollarım Fleet'e destek olmaktan ağırıyordu. Çabucak soyundum. Tüylerim öylesine diken diken oldu ki sanki bacaklarıma ve kollarıma iğneler battı. İç çamaşırlarımla yorganın altına girip kafam yastığa değerken iç rahatlığından neredeyse ağlayacaktım. Telefonumu alarak Isaacs'e geç saate kadar çalıştığımızı ve Wade davasıyla ilgili bir ipucunu araştırmaya devam edeceğimizi söylemek için bir mesaj attım. Bu, bize biraz daha zaman kazandırmalıydı. Fleet uyandığında ne halde olacaktı acaba?

Josh'ın yüzü gözümün önüne geldi ama hırsıyla onu bir kenara ittim. Bununla nasıl başa çıkacağımı yarın çözecektim.

Dakikalar sonra ya da belki de saatler sonra, yatak kıpırdadı ve sıçrayarak tekrar gerçek zamana döndüm. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve bir an yatakta yanıma sokulan Ben olmalı diye düşündüm. Hevesli bir şekilde tekrar rüyaya daldım.

Büyük bir el kalçamı kavradı ve donup kaldım.

El, uyluğumda daireler çiziyordu ve parmaklar iç çamaşırının kumaşının altına giriyordu. Kulağıma bir inilti geldi.

Fleet.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak "Hayır," diye fısıldadım.

Bütün bedenimde bir sızı vardı; özellikle de kapanmış gibi gelen boğazımda. Fleet'in eli bacağımı daha sıkıca kavradı; sonra sert ve talepkâr bir şekilde belime, kalçamın hemen üstüne çıktı. Onun alkol esintili ve erkeksi kokusunu alabiliyordum. Sadece bir anlığına bunun olmasına izin vermeyi gözden geçirdim. Teni tenimde sıcaktı. Arzusu, havaya yoğun bir şekilde hâkimdi. Bana süründü. Bedenim onun yakınlığına tepki olarak uyandı ama bunun tehlikeden mi yoksa arzudan mı kaynaklandığını anlayamadım. Ona doğru dönüp bana dokunmasına izin vermeyi düşündüm. İçime girmesine izin ver-

meyi de. Bu neredeyse onu geri çevirmekten daha kolay olurdu. Ama istediğim bu değildi.

Birdenbire bu anı yaşamaktansa herhangi başka bir yerde olmaya yönelik dürtüm çok baskındı. Onun gitmesini isteyerek cenin pozisyonu aldım.

“Seni istiyorum Gemma,” derken sesi kalın, insandan çok hayvan gibiydi ve ardımdaki karanlıktan gelip önümdeki karanlıkta asılı kaldı. Onun bana yapabileceklerinden korktum.

Tekrar, bu kez daha yüksek sesle, sözcükleri çenemi geren sızidan geçirip ağzımdan çıkmaya zorlayarak “Hayır,” dedim. Şimdi ağlamayacaktım. İmkânsızdı.

Hâlâ beni kavrayarak “Hadi ama,” deyip parmaklarını içime sokmaya çalışıyordu.

“Dokunma bana,” dedim ve bu neredeyse bir çığlıktı.

Uzunca bir süre sonra elini gevşetti ve ağırlığını diğer tarafa bırakırken yatak, altımda kıpırdadı.

Hırıltılı bir şekilde nefes alıp vererek yerinden çıkacak kadar hızlı atan kalbimi rahatlatmaya çalıştım. Doğruca ileri bakıp bir şekilde kendimi kapatabilmeyi diledim. Onun bunu yaptığına, bununla uğraşmak zorunda oluşuma inanmıyordum. Az önce olan şeyi silmek üzere söylenecek bir şey bulmaya çalışarak ona bakmak için sessizce döndüm. Sadece profilinin beyaz hattını seçebiliyordum. Yumruğunu alnının ortasına bastırmıştı. Gözleri açık mı kapalı mı anlayamıyordum ama bedeninden yayılan zehirli havayı hâlâ hissedebiliyordum. Bütün bu gecenin bitip hafızalarımızdan silinmesini isteyerek tekrar duvara döndüm. Sonra imkânsız bir şekilde, hızla atan kalbime ve düşüncelerimin çılgın girdabına rağmen uykuya daldım.

Perşembe, 30 Ağustos

07.58

Odam sessizdi. Yeni bir günün belli belirsiz sesleri uzaktan geliyordu. Kötü bir rüyanın kırıntıları, boğulup ölecek tenimin irkilmesine neden oldu. Yatak odamdan çıktığımda Fleet'in gittiğini gördüm. Bir asır önce üstüne örttüğüm yorgan düzgünce katlanmış halde koltuğun kolundaydı. Suyla çalkalanmış bir su bardağı da lavabonun yanındaki kurutma rafında baş aşağı duruyordu. Sadece birkaç saat önce yatak odamda meydana gelen sahneyi yeniden hatırlamak kendimi berbat hissetmeme neden oldu. Onu evime getirmek şöyle dursun, onunla buluşmaya asla gitmemeliydim.

Duşa girip neredeyse kaynar suyun sırtımdaki yakıcı hissinin tadını çıkardım. Ağlamak isteyerek ama ağlayamadığımı görerek onun dokunduğu bütün yerleri keseledim. Kafamı kaldırıp suyun yüzümden akıp ağzıma girmesine izin verdim. Şu an bir okyanusun içine yürüyüp beni savurup götürmesine izin verebilseydim, bunu yapardım.

Musluğu kapatıp önümdeki kaçınılmaz etkileşimler yüzünden âdeta felç olmuş bir halde orada öylece durdum. Josh'la konuşmak ve ne haltlar döndüğünü çözmek zorundaydım. Jacoby ve arkadaşlarını gecenin bir yarısı kumarhaneden neden alıyordu ki? Bunun dolandırıcılık davalarıyla bir alakası mı vardı? Josh'ın sinir bozucu derecedeki güvenilirliği, dünyamda

oluşturduğu sıkıcı ama sapasağlam kaya birdenbire apaçık bir deliğe dönüşmüştü. O gerçekte kimdi ki?

Bir de Fleet vardı. Onu görme fikrine katlanamıyordum.

Kendimi hazırlanma rutinlerine zorladım. Pişmanlık ve öfke kafamda kuduz köpekler gibi birbirlerini kovalıyorlardı. Bir gömlek giyip üstüne de bir kazak geçirdim. Islak saçlarımı taradım ve alçak bir atkuyruğu yaptım. Büyük bir bardak su içtim. İçimden hırıltılı bir hıçkırık koptu ve onu tekrar itme çabasıyla ellerimi yumruk yaptım. Aynada kendimi gördüm ve Fleet'in ne gördüğünü merak ettim. En verimli çağını geçmiş yalnız bir kadın mı? Kolay lokma mı? Bir arkadaş mı? Kazanılmış bir zafer mi? Bir kurban mı? Hiçbir şey mi? Ben'in görüntüsü Fleet'in düşüncelerinin üstünde belirdi ve hıçkırıklar yine güçlendi. Şu an dağılamazdım.

Gözyaşlarımı silip burnumu iyice çekerek derin bir nefes aldım. Sonra kapının çerçevesine sert bir yumruk attıktan sonra elim zonklayarak kapıdan çıktım.

Isaacs yanımdan geçerken rahat bir tavırla "Fleet hasta olduğu için işe gelmeyeceğini bildirdi. Bir tür gastro virüs ya da gıda zehirlenmesiymiş. Umarım sen de aynısına yakalanmazsın Woodstock. Bir dakikan olduğunda davayla ilgili güncel bilgi almak isterim. Seni dün gece bu kadar meşgul eden neydi öğrenmeyi çok istiyorum" dedi.

Nan olumsuz bir havayla "Muhtemelen uzak kaldığı daha iyi oldu. Bütün hafta berbat görünüyordu. İkiniz de öyle görünüyorsunuz," dedi.

Dava toplantısına sadece dakikalar varken, Nan'e hafifçe gülümseyip hızla engelli tuvaletlerine koşarak kapıyı arkamdan kapatıp klozete abartılı bir şekilde öğürdüm. Kıpkırmızı suratımla ve can havliyle nefes alıp verirken kendime aynada baktım ve koku karşısında rengim attı. Fırsatım olsa Fleet'i çıplak ellerimle boğardım. Beni bundan sonra hangi cüretle

ekebilirdi? Kendimi onunla başa çıkacak bir hale gelmeye, kaçınılmaz ilk etkileşimi gerçekleştirecek olmaya hazırlamıştım. Kendimi buna tekrar yani baştan hazırlama fikri imkânsız geliyordu. İhaneti bütün bedenimi etkilemeye devam etti. Yüzüm su çarparak, kızarıklığın solmasını bekledikten sonra tenimi bir kâğıt havlunun kenarıyla kuruladım ve olay inceleme odasına doğru gittim.

Ekipten iki kişiyi dün gece bildiren vahşi bir tecavüz vakasına, üç kişiyi Balaclava'daki bir dükkân sahibinin şüpheli ölümüne ve iki kişiyi daha bir arabayla vur-kaç olayına kaybetmiştik. Ama geriye kalan on sekiz yüz, ben tahtanın önünde volta atarken hâlâ iki hafta önceki kadar kararlı bir ifadeyle ve benim hissettiğimden çok daha az yorgun bir havayla bana bakıyorlardı.

Toplantıyı başlattım ve sakinleşmeye başladığımı hissettim. Not defterimi sıkıca tutarak kâğıtları bir o elime, bir bu elime alıp sıra sıra notlara göz gezdirdim. Tanıdık bu dans önümüzde sergileniyordu. Brodie hâlâ kayıptı. Paul Wade'in kardeşinin saldırı anında tam olarak nerede olduğunu ya da Miller öldürüldüğünde Melbourne'de olup olmadığını hâlâ bilmiyorduk. Cartwright ve Brodie arasında herhangi bir iletişim varmış gibi durmuyordu ve ikisinin de Ava'ya yapılan saldırıyla bir alakası olup olmadığına dair hiçbir fikrimiz yoktu. Tek gerçek gelişme, itirafçımız Simon Carmichael'ın sözde kendisine sevdiği birisi tarafından öldürüldüğünü söyleyen Wade'in hayaletiyle konuştuğunu iddia ederek medyaya gittiğiydi.

Ekip üyeleri gelişmeleri aktarırken olay inceleme tahtasındaki maskeli zombinin büyütülmüş fotoğrafına baktım. Sterling Wade'in katiline bakıyor olduğumu ama cevaplara hâlâ daha yakın olmadığımızı bilmem sinir bozucu olmaktan da öteydi.

Bazı yönlerden, bütün bunları Fleet olmadan yapmak daha kolaydı. Onun o havalı yargılayıcı tarzı olmadan, söylediğim üzerine düşünmüyor; sadece söylüyordum. Dönen beynime rağmen, yenilenmiş bir amaç hissine kapıldım. "Geçen akşam

Ava James'in olduğu restorandan alınacak görüntü konusunda ne aşamadayız? Onun bugün halledilmesini istiyorum.”

Bu direkt tavrım karşısında kaşlar kalktı ve birdenbire savunmaya geçtiğimi hissettim. Geçirdiğim gecenin ardından başka nasıl davranmam gerekiyordu ki?

Ekip odayı boşaltmaya başlarken Chloe bana yaklaşıarak “Dedektif Fleet bugün nerede?” diye sordu.

“Ah, affedersin. Bir şey söylemeliydim. İyi değil. Eminim yarın tekrar işinin başında olacaktır. Sana yardım edebileceğim bir konu mu var?” dedim.

“Hayır. Hayır,” deyip kafasını eğip gitmeye yeltendi ama sonra fikrini değiştirdi. “Böyle bir davanın bir kadın tarafından yönetilmesinin gerçekten ilham verici olduğunu söylemek istiyordum bir süredir. Çok fazla şey öğrenmişim gibi hissediyorum.” Bir elini dalgınlıkla hamile karnında gezdirdi.

Yüzüm ısınarak “Öyle mi? Şey... Teşekkür ederim ama bu Dedektif Fleet’le eşit bir ortaklık,” dedim.

“Biliyorum ama yine de siz ne demek istediğimi anladınız.”

Kafa sallayarak onayladım. Bana hafifçe el sallayıp gitti. Ben de onun gidişini izleyerek tam olarak ne demek istediğini merak ettim.

Masama geri döndükten sonra hastaneyi aradım ve Ava’nın bugün öğleden sonra taburcu olacağına dair bilgi aldım. Doktor bana “Sabah ilk iş ABD’ye gideceğini söylüyor. Çok üzgün,” dedi.

Telefonu bırakıp Wade saldırıya uğradığı sırada, onun karşısında rol alan nitelikli figüranların ifadelerini detaylı bir şekilde kapsayan sorgu metinlerinin sayfalarını karıştırdım.

Vahşi canavarlar gibi ona doğru koşuyorduk.

Kendimi tamamen o ana kaptırmıştım.

İnanılmaz bir kafa yapısıydı.

Sonra paniğe kapıldım.

Bir şeyler yanlıştı.

Ne olduğunun farkında değildim.

Kimin bunu yapabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Hayır, çekim sırasında hiçbir şey dağandışı gelmedi.

Başka herhangi bir şey gelmiyor aklıma.

Bir an her şey harikaydı.

Gerçek yıldızlarla bir Hollywood filminde rol alacaktım.

Sonra her şey değişti.

Onu, orada, öylece yatarken görmek öylesine korkunçtu ki.

Bir figüran “Kesinlikle her şeyin tamamen iyi olup da tek bir anda tam bir kâbusa dönüşebilmesi gerçekten çok tuhaf,” diye yorum yapmıştı.

Saat 15.00 civarlarında, içim âdeta taşlaşmış bir halde Josh’a telefon ettim.

Mutlu bir şekilde “Selam Gemma,” diye cevap verdi. Dün akşamdan önce onun bu tatlı coşkusu hafif tatlı bulurdum, şimdiyse içim fena oldu.

Gözlerimi kapatarak “Bu akşam meşgul müsün?” diye sordum. Onu gerçekten görmek istemiyordum. Hatta eğer onu gezegenden silebilsem silerdim ama bunu yapmam gerekiyordu. Bir kez olsun bir şeyi doğru düzgün tamamlama fikri karşısında kendimi tuhaf bir şekilde güçlü hissettim.

Bir anlık sessizlik oldu. Josh muhtemelen ses tonumdan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. “Çok yorgun olsam da pek sayılmaz. Dün çalışmak zorunda kaldım. Ama sohbet etmek istersen ayak uydurabilirim. Sen nasılsın? Dava konusunda her şey yolunda gidiyor mu?”

“İyi gidiyor,” diye cevap verdim. “Bir şeyler içebiliriz diye düşünüyordum.”

“Olur,” dedi. “Harika!” Sesine bariz bir şekilde bana bulaşmasını umduğu bir heves katıyordu. “Saat yedi gibi işim biter.”

Kararlı bir sesle “Güzel. Bir süre önce gittiğimiz barda, hani kumarhanenin yakınındaki yervaryaya, orada buluşalım,” dedim.

Yine bir sessizlik oldu. “Olur Gemma, kulağa iyi geliyor,” derken tedirginliği sesine yansıdı ve gerçekten orada olacak mı diye merak ettim.

“Görüşürüz,” deyip kapattım.

Perşembe, 30 Ağustos

19.03

İş telefonumu kontrol ettim, sonra da kişisel telefonumu. Babamdan bir mesaj vardı ama Fleet'ten hâlâ bir şey yoktu. Hislerim huysuz bir kedi gibi dönüp duruyor, bir türlü sakinleşemiyorlardı. Yaptığını hatırlıyor muydu ki acaba? Şu an bana nasıl yaklaşacağına dair endişelendiği için uyanık mı? Bunun her şeyi mahvettiği hissini bir türlü üzerimden atamıyordum ve bu da beni mahvediyordu.

Bar bayağı sıcaktı ama ceketimi çıkarmadım. Bu buluşmanın rahat olunacak hiçbir yanı yoktu. Cin ve toniğimi yudumladım. Yumuşak tonda konuşmalar süzülerek kafamdan geçiyordu, Wade davasının katmanlarının yaptığı gibi. Josh içeri girerken pencerenin yanındaki bir masadan kahkahalar koptu. Beni öpmek için öne doğru eğildiğinde bir soğuk hava esintisi tenimi okşadı. Sonra atkısını çıkarıp bol paltosunu sandalyesinin arkasına astı.

Her zamanki gibi hevesli bir tonda "Affedersin. Biraz geç kaldım. Tanrım! Amma yoğun bir gündü," dedi. Ellerini ovuşturdu. "Ne güzel. Üst üste iki akşam," deyip menüye göz attı. "Günün nasıldı? Herhangi ilginç bir dava gelişmesi var mı?"

Onun bir içki siparişi vermesini bekledikten sonra "Dün akşam neden kumarhanedeydin Josh?" dedim.

Ağzı açıldı ve gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. "Hı?"

Sakince “Dün akşam neden kumarhanedeydin?” diye tekrar ettim.

“Kumarhanede değildim,” dedi. Şarabı geldi ve bir yudum alarak etrafa bakınıp sonra da bana rahat bir ifadeyle gülümsedi. “Neden ki? Arkadaşlarından biri falan beni orada gördüğünü mü düşünüyor?”

Karşılığında ona gülümsemeyerek “Bu sabaha karşı gümüş rengi bir Audi’yle Frank Jacoby ve arkadaşlarını almak için oradaydın,” diye cevap verdim. “Neden?”

Bariz bir şekilde seçeneklerini kafasından geçirerek yerinde kıpırdandı. Anlamam için yalvarırcasına gözlerimin içine baktı.

“Ben sadece onlara bir iyilik yapıyordum,” diye geveledi.

“Ne haltlar dönüyor Josh?”

Rengi soldu ve yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Bak. Frank bir aile dostu. Amcamın arkadaşı. Amcam bazen onlar için bir şey yapmamı istiyor benden.” Gerginlikle güldü ve şarabından bir yudum aldı ama sonra hafif püskürttü.

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordum.

“Onun eşi amcamın kuzeni.”

Sonunda onun evindeki fotoğraftaki kadının ismini yerine oturtunca “Ivy Strachan mı?” diye sordum.

“Evet.” Josh şimdi sandalyesinde âdeta küçülmüştü. Omuzları düştü ve kafasını öne doğru eğdi.

“Amcan dün akşam orada mıydı?” diye sordum.

Kafa sallayarak onayladı.

“Seni hukuk firmasında işe Jacoby soktu değil mi?” dedim.

Josh yavaşça kafa sallayarak onayladı. Beni bir sıcak bastı. Koltuk altlarım, göğsüm ve boynum ısındı. Nabzım uçacak gibiydi ve bedenimde tuhaf turlar atıyordu. İkimiz de sırada neyin olduğunu biliyorduk.

Nasıl mümkünse daha öncekinden de yorgun hissederek “O gece sen de Jacoby’nin dairesindeydin,” dedim. “Jacoby’nin Ginny Frost’la balkonda tartıştığını gördün. Kayıp görgü şahidi sensin.”

Josh sessiz bir doğrulama niteliğinde doğrucu gözlerimin içine baktıktan sonra öne doğru eğilip elimi tuttu. “Özür dilerim,” dedi sadece. “Bunların hiçbirinin olmasını istemedim.”

Saatler sonra midem hamburger ve patates kızartmasıyla dolu bir halde hâlâ bardaydım. Gün bitiş çizgisine doğru ilerliyordu ama beynim sakinleşip durulmaktan çok uzaktı. Josh'ın beni kandırmasına duyduğum öfke, donuk bir hissizliğe dönüştü. Adliyenin kafesinde ilk tanıştığımız anı kafamda tekrar tekrar canlandırıp onun hayatımın çok büyük bir kısmını tüketen bir davanın anahtarını elinde tuttuğunu bir şekilde hissetmediğim için aptaldan da öte hissettim.

Josh, gerginlikle ellerini büküp durmalarının arasında bana bütün hikâyeyi anlattı. Titiz soruşturmamızdan normalde olduğu gibi zekice planlamayla değil de daha ziyade şansla kaçmayı başarmıştı. Amcası, birkaç günlüğüne Jacoby'nin daireesinde kalmasını ayarlamış; kendi evi boyanıyormuş ve sınavlar için yoğun bir çalışma temposuna girmiş. Sömenin gerisine düşmüş ve derslerden kalma tehlikesinde olduğunu biliyormuş. O nedenle de çok sıkı çalışmak üzere kendini kapatarak gözden kaybolmuş, Jacoby'nin temmuzda yılbaşı kutlamasından önceki üç gün boyunca da evden ayrılmamış. Bu sebeple de işleminden geçirilen ve analiz edilen giriş kapısına ait güvenlik kamerası görüntülerinden tamamen kaçmış.

Jacoby, kış partisini ayarlarken Josh'ın orada olacağını tamamen unutmuş. O ve en yakın arkadaşları hazırlıkları yaptırmak için akşam saat 6'da gelerek orada bitkin düşmüş ve kafeinden serseme dönmüş Josh'ı bulmuş. Josh gitmeye yeltenmiş ama amcası o kadar çok çalıştıktan sonra biraz ara vermeyi hak ettiği konusunda ısrar ederek onu kalmaya ikna etmiş. Josh, üç gün çok yoğun ders çalışması ve neredeyse hiç uyumamasının ardından amcası ve Jacoby'nin diğer arkadaşlarıyla birlikte akşam birkaç kadeh içmiş. Sonra da konukların çoğu gelmeden önce çaktırmadan gözden kaybolmuş. Bir uyku ilacı alıp dairenin en uzak ucundaki, misafir odasında yatağa yatmış.

Saatler sonra uyandığında, pencerenin yanındaki koltukta bir kadının uyuduğunu görmüş. Jacoby de balkonda baş-

ka bir kadınla tartışıyormuş. Tartışmaları kızışmış ve Jacoby çok öfkeli konuşuyormuş. Josh, birkaç dakika sonra yavaşça ilerleyerek pencerenin yanına gitmiş. Orada kadın ağlarken Jacoby'nin onu agresif bir tavırla duvara yasladığını görmüş. Bu, Sasha Cryer'in koltukta bulunduğu yerde uyandığı zaman civarlarındaymış ve Josh çabucak yatağa geri dönmüş. Birkaç saniye sonra Ginny'nin çığlık attığını duyduğunda en kötü ihtimalden korkmuş ama buna rağmen Jacoby'yle yüzleşmenin bir seçenek olmadığına karar vermiş. Koltuktaki kadının hiçbir şey hatırlamayacak kadar sarhoş olmasını umarak ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıp tekrar uyumuş gibi yapmış. Sonunda Sasha odadan ayrılmış.

Saat gece 3'ten hemen önce amcası onu bularak oradan ayrılmak zorunda olduklarını, korkunç bir kaza olduğunu ve Josh'ı daireden çıkarmaları gerektiğini söylemiş. Amcası yatağın nevresimlerini çıkarıp yeniden yaparken Josh üstünü giymiş. Jacoby, Josh'ın amcası ve bir erkek arkadaşı daha Josh'a eşlik ederek güvenlik kameralarından kaçmak için yangın merdiveninden aşağı inmişler. Onu arabayla ertesi gün geç saatlere kadar garajında saklandığı amcasının evine götürmüşler.

Jacoby ona ağzını kapalı tutmasını yoksa kariyerine veda edeceğini söylemiş.

Josh, beni adliyede tanıştığımız günün sabahında haberlerde gösterilen basın toplantısından tanıdığı için başından beri kim olduğumu biliyormuş. Benimle arkadaş olabilirse davanın nasıl ilerlediğini öğrenebileceğini ve tekrar Jacoby'nin gözüne girebileceğini düşünmüş. Numaramı alıp biraz araştırma yapmış ve benim şehre yeni geldiğimi öğrenmiş. Yeni bir arkadaşla açık olacağımı düşünmüş. Amcası da bu fikri teşvik etmiş.

"Ama sorun şu ki senden gerçekten hoşlanıyorum Gemma. Böyle olmasını beklememiştim ama hoşlanıyorum. Sen benim normalde takıldığım insanlardan öyle farklısın ki. Her şeyi berbat ettim. En başında polise gitmeliydim," dedi.

Elini iterek ona yarın sabah saat dokuza kadar polise gitmezse ve onlara temmuz ayındaki o gece ne gördüğünü anlat-

mazsa o zaman onu kendim teslim edeceğimi söyledim. Tekrar tekrar özür dileyerek öyle yapacağını söyledi. Başlangıçta benden bahsetmeyeceği konusunda anlaştık ama onunla olan bağlantımın çok çabuk ortaya çıkacağını biliyordum.

Ayağa kalkarak atkımı boynuma doladım. Eve doğru yürürken her adımım başımın zonklamasıyla uyumluydu. Josh tarafından kullanılmış, Fleet tarafından kullanılmış ve aptaldan da öte hissettim.

Bourke Caddesi'ne doğru çıkarken bir tramvay tıngırdayarak geçti. Mağaza vitrinlerindeki kocaman tabelalar bana âdetâ bağıyor, tasarruf ve indirim vaat ediyorlardı. Bir mücevher dükkânı eski değerli taşları yeni bir aşk için yeniden yaratmanın reklamını yapıyordu ki bu da bana babam ve Rebecca'nın nişanını hatırlattı. Dişlerimi sıktım ve Swanston Caddesi'nden geçerken başımı öne eğik tuttum. Buz gibi rüzgârlar yerden yukarı doğru esiyordu. Sigaralarımı çıkarıp bir tanesini yakmaya çalışarak ateşi rüzgârdan korumak için kafamı bir ara sokağa doğru eğdim. Çakmağı birkaç kez çaktım ama yakmayı başaramadım. Sırtımı ana caddeye dönerek rüzgârdan kaçmaya çalıştım.

Arkamda bir ses duydum ama bundan daha fazlasını düşünmeden, öylesine sert bir hamleyle tuğla duvara çarpıldım ki bir an deprem oluyor sandım. Yüzümdeki batma hissi darbenin bir saniye kadar sonrasında geldi. Onun ardından da beynimi esir almışa benzeyen hafif bir sızı duydum. Düşünmeye, ne olduğunu algılamaya çalıştım ama sadece sonsuz bir kulak çınlaması vardı.

İrice bir el kafamın arkasındaki kavrayışını ayarladı ve bir bedeninin ağırlığı beni bir duvara bastırdı. Eller bedenimde yukarı aşağı doğru gezindi. Kapana kısılmıştım. Ağlayamayacak kadar şoke olarak yavaşça nefes verdim.

“Lütfen,” diye fısıldadım.

El, kafamı hafifçe bırakırken nefretle fısıldayarak “Seni aptal sürtüğ,” deyip sonra kafamı tekrar duvara vurdu.

Bacaklarım boşaldı ve sigaralarım etrafa saçılıp geri çekilen ayak sesleri kulaklarımda çınlarken yere düştüm.

Cuma, 31 Ağustos

07.16

Canlı bir bip sesi beni uyandırdı ve gözlerimi aydınlık beyaz bir duvara açtım. Acı, kafama yerleşmişti ama dün geceki dayanılmaz zonklama, almaya teşvik edildiğim bir avuç hapla zorla uysallaştırılmıştı.

Yatağın ucundaki açık mavi perde kıpırdadı ve gülümseyen bir hemşirenin yüzü belirdi. “Ah güzel, uyanmışsın. Kafan nasıl?” Sesi tanıdık ve gece boyunca adımları söyleyip gözümüne ışık tutarak beni çeşitli aralıklarla uyandırdığını hatırladım.

Kurumuş ağzımda biraz tükürük belirmesine çabalayarak yutkundum. “İdare eder.”

Neşeli bir tavırla “Seni zavallı şey,” dedi.

Her şey birden aklıma geldi: Fleet’in beni avuçlarken alkol kokan nefesi, Josh’ın itirafı; kafam duvara vurulmadan önce ensemdeki kavrayış.

Hemşireye “Saat kaç?” diye sordum.

“Yediyi çeyrek geçiyor,” dedi.

Dikkatlice doğruldum. Beyaz noktalar gözümün önünde âdeta bir kar fırtınası yarattı ama acıda pek bir fark yaratmıyor gibiydi.

Esnememi bastırıp ağırlığımı yatağın diğer tarafına kaydırarak “Gitmek zorundayım,” dedim.

Hemşirenin kaşları çatıldı ve dudağını ısırdı. “Gerçekten birkaç saat daha kalmak zorundasın. Kötü düşen ya da kafalarını çarpan insanları müşahede altında tutmak isteriz.”

Ayağa kalkarak onu “İdare ederim ben,” diye temin ettim. “Yani bir yakınınız var mı? Size bakabilecek biri?”

Ona azıcık gülümseyerek “Evet,” dedim.

Beni kontrol ettikten sonra başka biriyle ilgilenmek üzere alelacele gitti. Üstümü giyip tedirginlikle kafamın yan tarafına bastırdım. Perdeyi geriye çekerek açtım ve içinde bulunduğum hastane bölümünden geçtim. İmza atarak taburcu oldum ve bir taksiye atladım.

Daireme girince, onu aynen dün sabah bıraktığım gibi bulduğuma şaşırdım. Fleet’e verdiğim yorgan hâlâ katlanmış bir halde koltuğun ucunda duruyordu. Frodo yemeğin ağzına geleceğini düşünerek aptalca ağzını açıyordu. Kendimi banyo aynasında inceleyip suratımın kenarını gölgeleyerek yayılan morluğu inceledim. Neyse ki zararın çoğu kafamın kenarındaydı ve saçımla gizleniyordu ama saç çizgimden kulağımın hemen üstüne doğru derin bir kesik uzanıyordu. Ayrıca moraran bir gözün de ilk gri halkaları belirliyordu. O bölgeyi ılık duşla nazıkçe yıkadım. Sonra da mavimsi ve daha koyu morlukları makyajla elimden geldiğince kapattım.

Ne olduğunu düşünmek için kendime müsaade ettim. Rastgele bir saldırı mıydı bu? Yoksa bir tür uyarı mıydı? Ava’ya saldırı ile aynı kişi miydi? Bunların herhangi biri bağlantılı mıydı? Dikkatlice saçlarımı tarayıp aynada yüzüme bakarak belki de bunun Jacoby’yle bir alakası olabilir diye düşündüm. Yeni baştan aptal gibi hissederek yutkundum. O ses tanıdık değildi. Josh olabileceğine ciddi ciddi ihtimal vermek istemiyordum.

Josh... Kandırılışımı düşünürken küçük düşmemin acısı tekrar yüzeye çıktı. Acaba çoktan polis merkezinde midir diye merak ettim. Gerçekten teslim olacak mıydı? Ültimatolum açıktı ve bu dolambaçlı hikâyeyi bitirmeyi çok istediği için onunla yüzleştiğime neredeyse rahatlamış gibi görünüyordu. Bir yanım onun yanlış zamanda, yanlış yerde yakalandığına inanıyordu. Beni ne derece kandırdığını, amcasıyla Jacoby’nin onun üzerinde ne kadar etkisi olduğunu bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Josh'ın itirafı olmadan, Jacoby'nin Ginny Frost'u balkondan ittiğine dair çok az kanıt olduğuydu. Belki de dün akşam amcasıyla konuşmuştu; belki de beni nasıl idare edeceklerine dair bir plan yapmışlardı.

Paniğimin arasında, iş telefonumun mesaj sesi öttü. Fleet, dava toplantısına geliyor muyum diye soruyordu. Bu, bana aynı iki gün önce göndereceği türden bir mesajdı. Kendisi en belirgin çizgileri aşmadan önce.

Nefes alıp verişim hızlandı ve bir sinir krizi geçiriyor olabileceğimi düşündüm. Ama banyo dolabını tutarken, korkum zirve yaptı ve sonra çabucak azaldı.

Josh'ın ne yapacağını bilmemek, bir şeylere nasıl yaklaşıcağıma karar vermemi zorlaştırıyordu. Isaacs'e ilişkimizi itiraf etmeli ve aptal gibi görünme riskini göze almalı mıydım? Yoksa bilmiyormuş gibi mi yapmalıydım? Josh ortaya çıkmazsa, yasal işlem başlatma sürecini benim yönetmem, dalgalı bir hareketi tetiklemem, muhtemelen de kendimi rezil olmuş bir halde doğruca Smithston'a postalamam gerekecekti.

O da Fleet konusunda ne yapacağımı düşünmek için kendime pay bırakmadan önceydi.

Parmaklarım titreyerek, yolda olduğumu bildiren bir mesaj attım. Saçlarımı kuruttum ama dün geceki saldırının kanıtını gizlemeye yardımcı olması için açık bıraktım. Paltomu giyip dişlerimi gıcırdatarak ve kafamın arkasında hâlâ hissettiğim elle öleceğimi sandığımda bedenimi ele geçiren korkuyu yutkunarak geçirmeye çalışarak kapıdan dışarı çıktım.

Fleet bana panik dolu bir ifadeyle bakarak "Tanrım! Ne oldu sana Woodstock?" dedi ve bunu bana kendisinin yapmış olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Ters bir tavırla "Düştüm," dedim.

Bedenim onun varlığına sanki elektrik saçıyormuş gibi tepki vererek kontrolden çıktı. Ağzımdaki bütün ıslaklık gitti. Yatak odamdaki dakikalardan anlar kafamda canlandı.

Başka bir şey daha söylemek üzereydi ki arkamızdan coşku dolu naralar koptu. Nan'le Calvin, Isaacs'ın ofisine çağrıldılar. Josh diye düşündüm. Isaacs bana sakın bir ifadeyle baktı ve kapısı kapanırken kariyerimin gözlerimin önünden geçtiğini gördüm.

Fleet "Neyle ilgili merak ediyor musun?" deyip ayağa kalkarak gerindi. "Tanrım! Bugün dünden milyon kat daha iyi hissediyorum." Bana sersem bir ifadeyle gülümsedi. "Hafta içi âlemleri için fazla yaşlanmaya başladım." Dava odamıza doğru adım attı. "Geliyor musun?"

Not defterimi alıp onun bu lakaytlığına anlam vermekte zorlanarak birkaç adım arkasından giderken uzuvlarım kurşun gibiydi. Yaptığını hatırlıyor muydu? Ayrıca aklımı kaçırmışım gibi bunun bir önemi var mı, diye düşündüm.

Omzundan geriye doğru "Canlan biraz," dedi ve kafasının arkasına bakarak onu duvara vurmaya hayal ettim.

Kimse şiş yüzümle ilgili yorum yapmadı ama çok sayıda bakış, morlukları sandığım kadar iyi kapatmadığımı belli ediyordu.

Hissettiğimden çok daha büyük bir hevesle "Evet. Dün Dedektif Fleet olmadığı için hadi hemen onu bilgilendirelim. Ravi, lütfen bize dava gelişmelerini özetle. Sonra da olay sırasında bulunulan başka yerler ve görüntülerle ilgili güncel bilgileri istiyorum."

Ravi konuşurken ona kulaklarımı kapattım. Halının koyu renkli dalgalarına bakarken gözlerim bulandı. Yeni bir bilgi notu olmadığını daha şimdiden anlayabiliyordum; Nan ve Calvin'e muhtemelen hediye edilmek üzere olan çok büyük gelişmenin aksine.

Fleet, Chloe'nin sözünü kesti ve Brodie'den hâlâ bir eser olmamasına belli ki sinirlenerek ekibe bağırıp sorular yağdırdı. Brodie'nin sevgisini ve kontrolsüz ıstırabını rahatça dile getirmesi karşısındaki rahatsızlığını hatırlayarak Fleet'in ondan en başında nefret ettiğini fark ettim.

Herkes ayağa kalkmadan önce, Fleet önümüzdeki gün için talimatlar verdi. Olay inceleme tahtasına yürüyüp ölmüş iki adama baktım ve yoğun bir suçluluk hissi içime yumruk gibi oturdu. Görmediğimiz bir şey vardı. Yüzüm ısınarak kırık kafamdaki zonklamayı yeniden canlandırırken orada öylece durup Wade ve Miller'ın yere düşerek kendi kanlarından göllerin içine yığılışlarını düşündüm. Dün akşam ben de kolaylıkla aynı şeyi yaşamış olabilirdim. Bir insanı öldürmek çok kısa bir zaman alıyordu.

Chloe, Wade ambulansa bindirilirken bakan kalabalığı gösteren bir güvenlik kamerası karesini iğnelemek için uzanırken kolumun yanına değince sıçradım.

“Özür dilerim,” dedi.

“Özür dileme. Bir an dalmışım.”

Fotoğrafa baktım. Katledilmiş savaş kahramanı Wade'in en önde olduğu eski bir savaş sahnesi gibiydi.

Gözlerim büyümüş karnına kayarken Chloe'ye “Nasılsın?” diye sordum.

Sorulmasına belli ki memnun olarak yanaklarını şişirdi. “Çok kötü değilim. Normalde yaptığım gibi bir yerden bir yere kolaylıkla gitmek biraz zorlaşıyor ama iyiyim. Elimden geldiği sürece çalışmak istiyorum.”

Tahtaya başka bir fotoğraf daha ilaştırdı ve evlilik yüzükleri yüzümün önünden geçti. Rebecca'nın geçen hafta nişan yüzüğüne sevgiyle bakışını ve Lizzie kendi yüzüğüne baktığındaki özlem dolu üzüntüyü hatırladım. Yüzümün yan tarafındaki hafif sancıların arasından düşünce filizleri birleşti.

Chloe'ye “Güzel yüzükler,” dedim.

“Ah, teşekkür ederim. Evet güzeller,” dedi.

Dün gece önünden geçtiğim mücevher dükkânını hatırladım. Bütün değerli taşlar pencereden diğer tarafa doğru çevrilmiş, sadece reklam yerinde kalmıştı.

“Chloe, benim için bir şey yapmanı istiyorum,” dedim.

“Elbette,” diyerek saçlarını yüzünden geriye doğru alıp bana gözlerini kısarak baktı. “Haddimi aşırıyorsam affedersin

ama bugün iyi olduğuna emin misin sen? Yaralandığını fark ettim,” derken gözleri endişe doluydu ve onun bu kadar rahat bir şekilde şefkat gösterebilmesine hayret ettim.

Geriye çekilip geçiştirerek “Ben iyiyim. Senin sekiz yıl kadar önce aşağıda, sahilde bir kadının öldüğü bir ev yangınıyla ilgili eski bir davaya bakmanı istiyorum,” dedim.

Josh’ın itirafı yüzünden endişeden perişan olarak 2. kattaki otoparka giden merdivenlerden çıkıp sokağa bakan küçük platformdaki sıra sıra dizili arabaların arasından geçtim. Hem rüzgârdan hem de meraklı gözlerden uzakta bir sigara yakarak sırtımı duvara yasladım. Brodie’nin soluk, yalvaran yüzü bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Bütün içgüdülerim bana onun tehlikede olduğunu söylüyordu.

Fleet yüksek bir sesle “Seni burada bulmak ne güzel,” dedi.

Sigaramı düşürdüm. Nedense bu beni ağlamanın eşiğine getirdi.

“İş yerinde içiyorsan durum kötü demektir,” dedi.

Hiçbir şey söylemedim ama ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için köşeye yaklaştım.

Bir sigara yakıp yüzüme bakarak “İyi olduğuna emin misin sen?” diye sordu.

“İyiyim.”

“Bir an olsun bile düştüğüne inanmıyorum,” derken gözlerinde samimi bir bakış vardı ama sesinden endişe akıyordu.

İçimde bir şey kopup beni dehşete düşürerek yüzüm buruştu ve gözyaşlarıma hâkim olamadım.

“Woodstock, ne oldu?” Yanıma gelip elimi ne yapacağını bilemez bir şekilde omzuma koydu.

Aniden yana çekilerek “Dokunma bana,” dedim.

Ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. Etrafında küller uçuşuyordu. “Tamam. Tamam.”

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Rüzgâr, bundan sonra ne olacağını beklercesine beton kolonların etrafından ıslık çalıyordu.

Fleet “En azından bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin? Yoksa gitmemi mi istiyorsun sadece?” diye sordu.

Her şeyin açığa çıkmak üzere olduğunu bildiğim için daha fazla içimde tutamayarak “Kayıp Jacoby görgü şahidinin kim olduğunu biliyorum,” dedim.

Fleet’in kaşları komik bir şekilde kalktı. “Öyle mi?”

Yanan sigaranın ucuna baktım. “Görüşüğüm adam. Sanırım bugün ortaya çıkacak. Sanırım şu an burada.”

Fleet bir an bunun üzerine düşünüyormuş gibi göründü. “Biliyor muydun?”

Gözlerine baktım. Sonra kendimi hatırlayıp hatırlayabildiğimden çok daha aptal hissederek hemen gözlerimi kaçırdım. “Hayır, düne kadar bilmiyordum.” Gözyaşlarımla sonunu sil-dim. “Ama iyi görünmeyecek bu. Bütün telefon kayıtlarında olacağım.”

Fleet “Seninle ilgili bir şey söyleyecek mi? Ona kazara bilgi verdin mi?” diye sordu.

“Sanmıyorum. Bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğini söyledim ama tabii ki bununla ilgilenmem gerekecek.” Boğuk bir ses çıkardım. “Tam bir aptal gibi hissediyorum.”

Fleet hâlâ her şeyi hazmetmeye çalışarak aşağı yukarı kafa salladı. Birdenbire dudakları hırlar gibi büküldü. “Bu herif sana zarar mı verdi?” Kafamı işaret etti. “Verdiyse onu öldürürüm.”

Fleet’in bedenime sürtünüşünü, yanağımdaki sıcak alkol kokan nefesini, parmaklarını popoma bastırışını gözümde canlandırdım. Dün geceki elin kafamın arkasını kavrayışını, sonra da duvara çarpmanın şokunu hissettim.

Hepsine gitmelerini söylemek istiyordum sadece. Kafamı iki yana sallayıp Fleet’in yanından geçerek gök yarılrken “Eve gitmem gerek,” dedim.

Eşyalarımı masamdan alıp fırtınanın içine çıktığımda etrafta kimse yoktu. Yağmur sert ve uzun damlalar halinde yağıyor, giderleri doldurarak eski çöplere hayat veriyordu. Çabucak ıslandım ama en içimde hiçbir şey hissetmiyordum. Bitkin-dim. Uyumaya ihtiyacım vardı.

Evde ıslak saçlarımı bir havluyla sardım ve suyla birlikte birkaç tane ağrı kesici yutup yatağa kıvrılarak kendimden geçmemin sakinleştirici uğultusuna kucak açtım.

Saat 15.30'dan biraz sonra yattığımla tamamen aynı pozisyonunda uyandım. Kafam zonkluyordu ama uzun zamandır hissetmediğim kadar çok dinlenmiş hissediyordum. Dışarıda döne döne yağın yağmurlar şehrin tepesinde asılı duruyordu.

Biraz daha su içtim ve pencerenin kenarına oturarak bana ne olacağını merak ettim. Josh'la ilgili soruşturma, gayet de işimi kaybetmemeye ya da en azından adımın üstüne büyükçe kara bir leke sürülmesine neden olabilirdi. Belki de Fleet'e söylediğim doğrudu. Belki de gerçekten eve, Smithson'a geri dönmeli ve buradaki hayatı oldurabilirmişim gibi yapmayı bırakmalıydım.

Gökyüzünde şimşek çaktı. Hemen ardından da ürpertici bir gök gürültüsü oldu. İş telefonum, havanın çılgınlığıyla tetiklenmiş gibi çaldı.

Emniyetten bir numara olduğunu görerek "Dedektif Woodstock," diye cevap verdim.

"Benim, Chloe."

"Evet?" Arayan Isaacs olmadığı için içim rahatladı ama Chloe'nin sesindeki gerginliği de fark ettim.

"Eski yangın ölümüne baktım. Ne umuyordun bilmiyorum ama kesinlikle sonuca bağlanmış bir dava değilmiş."

Josh'ın mükemmel yüzünden başka herhangi bir şey düşünmek isteyerek "Bana her şeyi anlat," dedim.

"Şey... Kundaklama asla ihtimaller arasından çıkarılmış ama soruşturma sonuçsuz kalmış. Bildiğiniz üzere Lizzie

Short'un annesi ölmüş. Yatak odasından çıkamamış. Ama oğlu Kit, ufak tefek hasarlarla dışarı çıkmayı başarmış."

"Lizzie neredeymiş?"

"Bir arkadaşında kalıyormuş."

"Kundaklamayı neden ihtimaller dışına çıkaramamışlar?"

"Yanıcı maddeler kullanılmış mı belli değilmiş. Açık garaj, evin yan tarafında Jenny Short'un yatak odasının yakınındaymış ve polisler orada hiçbir kimyasal izine rastlamamışlar. Ev de epey köhneymiş. O nedenle bir şeyin tutuşup yangının yayılması ya da birinin gizlice açık garaja girip yangını başlatmış olması mümkün. Jenny'nin o sırada polisin de tanıdığı bir erkek arkadaşı varmış. Taciz geçmişi söz konusuymuş ve onun olay anında başka yerde olduğu asla doğrulanmamış."

Gözlerim hâlâ koyu gri bulutlardayken bu ihtimali kafamda değerlendirdim.

"O sırada polis erkek arkadaşın yangını başlatan kişi olduğundan şüphelenmiş mi?" diye sordum.

"Öyle görünüyor ama görünüşe göre onu tutuklayamamışlar. Ayrıca bir hafta önce başka bir yangın daha çıkmış. Short ailesinin evine birkaç sokak ötedeki eski bir kulübe, aile şehir dışındayken yakılmış ve şartlar benzermiş. Bu da polisin o civarlarda bir kundakçı olup olmadığını merak etmesine neden olmuş."

Kit Short'un hastanede ablasının düşük omuzlarını korumacı bir tavırla tutuşunu hatırladım. O gün Lizzie'nin dairesine gittiğimizde yapılmamış, iki tarafında da yatılmış yatağı da.

Birdenbire "Chloe," dedim. "Lizzie'nin ödemelerinde o nişan yüzüğü için olabilecek herhangi bir şey bulmadınız kesinlikle değil mi?"

"İki yıl gerisine kadar hayır. Onun bütün hesaplarını kontrol ettik. Yüzük kesinlikle Wade'lerden de gelmemiş. Wade'in annesiyle babasına sorduk. Beauford'lardan da gelmemiş. Onu ödemek için nakit kullanmış olmalı. Tabii çalıntı değilse." Son dediğinden sonra hafifçe güldü.

"Ya da bir hediyeydi," dedim.

Chloe ne dediğimi çözmeye çalışarak “Bir hediye,” diye tekrar etti.

“Yüzüğün fotoğrafı var sizde, değil mi?”

“Evet. Lizzie yardımcı olduğuna memnundu ama onun Sterling’in cinayetiyle ne gibi bir ilgisi olduğunu da belli ki anlamadı.

“İlgisi olduğundan emin değilim,” dedim. “Ya da Lizzie’nin yanlış bir şey yaptığından ama Jenny Short’la ilgili bulabileceğiniz her şeyi, özellikle de ellerinin görünür olduğu fotoğrafları araştırıp bulmanızı istiyorum.”

Yağmur başladığı gibi aniden durdu. Duş alıp dairemden dışarı çıkmak için sabırsızlanarak giyindim. Hava buz gibiydi ve nemliydi. Hafta içinden hafta sonuna geçiş yapan takım elbiseli insanlar, gökyüzüne endişeli bakışlar atıyorlardı. Evsizler ana caddelere kayarak sokak müzisyenlerine katıldıkları büyük dükkân tentelerinin altına sığınıyorlardı. Sık sık gittiğim otelin lobisine ulaşınca bir içki sipariş ettim ve tekli bir koltuğun huzur verici yumuşaklığına yaslandım.

Dünden sahneler zihnimden gelip geçerek kafamın tuğla duvara çarpmasıyla sonlandı. Ama şarap mideme inerken hatırladıklarımı bir kenara iterek gittikçe daha somutlaşan düşüncelerime odaklandım.

Kit Short’un hastaneye geldiğinde doğruca havaalanından geldiğini söylediğini hatırlıyordum ama bunun doğrulandığını hatırlayamadım. Bu bizim yararımıza mıydı? Kit’i her gördüğümde ablasına dokunduğunu fark ettim. Yakınlıkları kötüye mi işaretli yoksa ben mi buna çok fazla anlam yüklüyordum? Trajik ergenlikleri sayesinde sımsıkı bağlandıklarını hissederek Lizzie’yi takıntı haline mi getirmişti?

Sterling evlenme teklifi planlarından Kit’e bahsetmiş miydi diye merak ettim. Belki de Kit, soruyu sorması için annesinin nişan yüzüğünü Sterling’e vermişti. Kit daha sonrasında

ablasının keşfedemediğini, yani Sterling'in Brodie'yle ilişkisi olduğunu mu keşfetmişti? Sterling'i o mu öldürmüştü?

Brodie'ye bir şey mi yapmıştı?

Şarabımı bitirip bir tane daha istedim. Şakaklarımdaki zonklama beni devam etmeye teşvik etti. Not defterimi çıkarıp zamanlamayı yazdım.

Nişan yüzüğü bütün bu meseleyi tetikleyen şey miydi? Ama Walter Miller saldırısı bu duruma nasıl dahil olacaktı ki? Belki de Sterling'in bir şekilde onunla bağlantısı vardı. O ve Kit işbirliği içinde olabilir miydi? Lizzie, Miller'ın saldırıya uğradığı akşam Sterling'le birlikte evde olduğunu söylüyordu ama ya yalan söylüyor ve erkek arkadaşıyla erkek kardeşini idare ediyorduydu? Ya da belki de Sterling'le Brodie bir işe karışmışlardı ve Lizzie onları koruyordu. Bu zamana kadar bu olaya tamamen yanlış bakmış olabilirdik. Sterling, Miller'a saldırmış olabilirdi. Birisi de onu bu yüzden öldürmüş olabilir miydi?

Kalemi not defterimin sayfasına bastırarak isimler ve tarihler listesine baktım. Cinayetler her zaman çıkar sağlamakla ilgili olurdu. Sterling'in ölümünden kim fayda sağlardı? Her şey ortadaydı. Bunu biliyordum. Sadece parçaların birbirine nasıl oturduğunu pek göremiyordum.

"Bu koltuk dolu mu?"

Kafamı kaldırıncı kestane rengi saçları ve mavi gözlerinin kenarlarında tatlı bir dizi kıvrımların olduğu bir adamı gördüm.

"İıı, hayır," dedim.

"Meşgul görünüyorsunuz. Endişelenmeyin. Benim de yapacak işlerim var. Sadece bütün gece odama tıklıp kalmak istemedim," dedi.

Gözlerimi not defterimde tutarak nazikçe aşağı yukarı kafa salladım.

Birkaç dakika sonra "Yalnız seyahat etmenin kötü yanı da bu," diye ekledi. "Gençken kulağa çok harika geliyor ama bazen insan çok yalnız olabiliyor." İçkisinden bir yudum alıp gülümseyerek bana baktı.

Ben de gülümsemesine karşılık verdim.

Dizüstü bilgisayarını çıkarıp sonraki on beş dakikayı alnını kırıştırıp yazı yazarak geçirdi.

Ben de tekrar rahatlayarak düşüncelerime dönüp bilmece-
nin parçalarını bir bir denedim.

Yabancı “Bütün akşam çalışmak zorunda mısınız?” diye sordu.

“Öyle de denebilir,” dedim.

Telefonum çaldı. Isaacs arıyordu.

Yabancıya özür diler gibi bir bakış attım. Sesim çatlayarak
“Efendim?” dedim.

“Woodstock, Fleet bugün rahatsızlanarak eve gittiğini söy-
lüyor. Öyle mi?”

“Evet efendim.”

Katı bir sesle “Yarın burada olmanı istiyorum,” diyerek de-
vam etti. “Saat 11’de buluşalım. Konuşmamız gereken birkaç
mesele var. Kendini buna hazır hissedersin diye düşünüyorum.”

O, telefonu kapatırken “Evet efendim,” dedim.

Buraya kadarmış diye düşündüm. Buz gibi bir korku hissi
ayaklarımdan yukarı doğru çıkarak bedenimi sardı.

Adam “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Ne?” diye cevap verdim. Onun orada olduğunu unutmuş-
tum.

“İçecek bir şeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz.”
Dizüstü bilgisayarını sehpanın üstüne koyup niyetini açıkça
belli ederek öne doğru eğildi. “Size bir içki ısmarlamama izin
verin. Belki işe bir süreliğine ara verebiliriz.”

Kızgın bir tonda “İçecek bir şey istemiyorum,” deyip not
defterimi alarak ayağa kalktım.

Adam geriye çekilerek pis bir şekilde dudak bükerek “Of be
kadın,” dedi. “Sadece sana içecek bir şey almak istedim. Soğuk
nevaleye dönüşmene gerek yok.”

Ben yürüyerek uzaklaşırken “Aptal sürtük,” diye mırıldandı.

Cumartesi, 1 Eylül

10.32

İnternet haberleri, Jacoby davasında kaydedilen gelişmeyle çalkalanıyordu. Önceki gün emniyetten çıkarken kafasını eğmiş haldeki Josh'ın yüzü ekranları dolduruyordu. Jacoby'nin Toorak'taki malikânesinin dışında basını kovarken görüntüleri de tekrar tekrar gösteriliyordu. Yıkıp tertemiz olmuş şehir, Ginny'nin ölümü müstehcen olaylara karşılık daha kayda değer görülmesiyle yaklaşmakta olan bu skandalı kucak açarak karşılıyordu.

Başka bir haber Lizzie'nin *The Street*'teki yeni rolünü ayrıntılarıyla aktarıyordu. Başlıkta "Hayatının En Zorlayıcı Rolü" yazıyordu. Bir de onun Wade'in cenazesinde, tabut yanından geçirilirken ağladığı bir fotoğrafa yer verilmişti.

Masama oturarak doğruca bilgisayar ekranının karanlığındaki yansımama baktım. Tuhaf bir şekilde sakin hissediyordum.

Benim aksime Nan, aç bir örümcek gibi ilk fırsatta Jacoby'nin üstüne atlayıp onu çiğ çiğ yemek istiyordu. Isaacs'in ofisinin dışındaki halıda gözleri parlayarak bir o yana bir bu yana giderken telefonu kulağına yapıştıktı âdeta. Calvin de telefonda ve soluk benzine rağmen benzer bir iç ısıltı yayarak masasında oturuyordu. Bir davayı çözmeye yaklaştığınızda ve yapbozun son parçasını elinizde tuttuğunuzda sahip olduğunuz özel bir ısıltıydı bu.

Fleet görünürlerde yoktu ve buna minnettardım.

Zaman ağır ağır ilerliyordu. Isaacs'le yüzleşmemin olup bitmesini istiyordum sadece.

Chloe koridoru dönerek ortaya çıktı ve elleri karnında, aceleyle bana doğru geldi. "Zamanın var mı?"

Isaacs'in ofisinin kapalı kapısına bakarak "Sadece birkaç dakika," dedim.

Olay inceleme odasına gittik ve Chloe kapıyı arkamızdan kapattı. Heyecanla "Bence aynı yüzük," dedi. "Jenny Short'un ellerinin görüldüğü üç tane fotoğrafını buldum. Bak," deyip onları önümüze serdi.

Jenny seksenlere özgü coşkulu bir saç modeli olan, hoş görünümlü bir kadındı. Fotoğraflarda, kollarını iki bebeğe dola-mıştı ve onların Lizzie ve erkek kardeşi olduğunu anladım. İki fotoğraf da onun deniz kenarı temalı sanat eserleriyle ilgili bir gazete haberinden alındığı için karıncalı görünüyordu. Yüzü-günü görmek güçtü.

"Bu, onun hâlâ Lizzie'nin babasıyla evli olduğu, adam aileyi terk etmeden önceki zamandan," diye açıkladı. "Bir de şuna bak. Üçüncü fotoğrafı gösterdi. O fotoğraf renkliydi. Jenny bir topluluk sahnesinde bir tür ödül alıyordu. Sterling'in Lizzie Short'a verdiği nişan yüzüğü de net bir şekilde görünüyordu.

Ciğerlerimin derininden bir nefes verdim ve Chloe'nin gözlerine baktım.

Ona "Bu meseleyi Dedektif Fleet'e götür," dedim.

Kafası karışmış gibi görünüyordu. "Ona sen söylemek istemiyor musun?"

Tereddüt ettikten sonra "Ben şu an başka bir şeyle meşgulüm. Bugün ona sen yardım et. Kit Short'un Wade saldırısı sırasında nerede olduğunu kontrol edebilir misin bir bak. O, bize bir iş gezisi için uçağa binmek üzere olduğunu söylemişti ama bu hiç doğrulandı mı bilmiyorum. Bileti olduğuna ya da hava-alanında olduğuna dair herhangi bir delil var mı öğren," dedim.

"Peki," deyip kafa sallayarak dik durdu. "O işi bana bırak."

İçten bir gülümsemeyle “Teşekkürler Chloe. Yardımına minnettarım,” dedim.

Olay inceleme odasında yalnız başımayken, Kit’in olay anında bulunduğu yere hiç bakmadığım için sinir oldum ama şimdi bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Birkaç derin nefes alıp ölen adamların fotoğraflarına dönerek Isaacs’in ofisine doğru gittim.

Ben kapıyı çaldıktan sonra “Gir!” diye bağırdı.

Oturdum ve ellerimi düzgün bir şekilde bacaklarımın üstüne yerleştirdim.

“Hımm Woodstock, bu pek de ideal bir durum değil.”

“Biliyorum,” dedim.

“Hevesle inisiyatif almanı takdir ediyorum ama bunun izlenmesi gereken en doğru yol olmadığını bildiğine eminim.”

Gözlerimi onun yüzüne dikerek anlamaya çalıştım. “Evet efendim,” dedim.

Masanın etrafından dolanıp bu tarafa geldi ve arkasını masaya yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Fleet durumu açıkladı, senin endişeden deliye döndüğünü söyledi. Şimdi bu konuya eğilmenin birkaç yolu var ki onların üzerinde hâlâ çalışıyoruz. Ama net konuşmak istiyorum. Senin bu yasadışı kahramanlık çabalarıyla ilgili içim pek rahat değil. Jacoby görgü şahidiyle ilgili şüphelerini ve sahip olduğun bilgileri Nan ve Calvin’le paylaşmalıydın. Davayı onlar yönetiyorlardı. Ayrıca kendini tehlikeye atmışsın ki bundan da memnun değilim.”

Nefes almaya çalışarak aşağı yukarı kafa salladım. Fleet nasıl olduysa bu durumu, başından beri Josh’ın kim olduğunu biliyormuşum ve kimliğimi gizleyerek onu itiraf etmeye ikna etmeyi kendime vazife edinmişim gibi göstermişti.

Isaacs “Bu elbette bu konudaki son sözüm olmayacak ama bildiğin üzere bu davadaki fiziksel deliller son derece az olduğu için Josh Evans’ın ifadesi çok önemli. Metoda rağmen bu iyi bir sonuç Woodstock.”

Sersemlemiş gibi hissederek “Teşekkürler efendim,” dedim.

“Şimdilik sana dikkatleri üzerine çekmekten kaçınıp Wade’e odaklanmanı öneririm. Kent denen şu kayıp çocuğu

bul. Ayrıca kendine dikkat et. İhtiyacın olduğunda sana yardım edebilecek bir sürü insan var burada. Sınırlarını bilmek konusunda daha iyi olman gerek.” Bana imalı imalı baktı. “Bu üzerine düşünmen gereken bir şey sadece.”

Onun ofisinden çıkarak, etrafımdaki herkesten kopuk ama öfkeye de öyle boğulmuş gibi hissettim ki bir an kusacağım sandım.

Fleet hangi cüretle her şeyi böyle karıştırırdı ki?

Bir saatten uzun bir süre masamda oturup ekrana bakmaktan başka pek bir şey yapmadım. Huzursuzlanarak birden ayağa kalkıp sonra şimdi ne yapacağımı bilemeyerek durakladım. Bugün bir dava toplantısı yoktu. Fleet’in kupalar ve yarısı içilmiş su şişeleriyle dolu masasına baktım. Klavyesinin üstünde katlanmış bir gazete duruyordu. Bir fotoğrafın kenarı görünüyordu. Durduğum açıdan fotoğraftaki sarı kafanın Sterling’e mi yoksa Josh’a mı ait olduğunu anlayamadım.

Bir kahve yapmak için yiyecek içecek odasına gittim. Su ısıtıcısı kaynarken son haberlere göz gezdirdim. Bir başlık “Ava James Kâbus Film Çekiminden Sonra Eve Dönüyor” diye bağıırıyordu âdeta. Haberin adresine tıklayınca, birçok iri cüsseli adamın, Ava yüzünü koyu renkli güneş gözlükleri kaplamış bir halde LAX’ten ayrılırken gazetecileri kenarda tutmaya çalıştıklarını gösteren bir video çıktı. Avustralya’daki zamanıyla ilgili soru sorulduğunda “Tam bir kâbus,” diye cevap veriyordu. Haberde gazeteci, James’in Wade’in ölümünden sonra filmin yönetmeniyle arasının bozulduğunu ve onu tacizle suçladığını, şimdi de o suçlamadan vazgeçme kararı aldığını da belirtiyordu. Ava’nın “Büyük bir yanlış anlaşılımdı. Ben sadece hayatıma devam etmek istiyorum,” sözlerine de yer verilmişti.

Kahvemın şekerini karıştırırken gözlerimin önünde sallanan bütün parça parça bilgilerle oynaması için beynime bir fırsat vererek düşündüm.

Kupayı yıkayıp sonra Kit Short’la ilgili bulabileceğim her şeyi bulmak için masama geri döndüm. Ehliyet fotoğrafını inceledim. Kesinlikle Lizzie’ye benziyordu ama onun parlak saçları olmadan Kit sıradandı, unutulabilirdi.

Amaçsızca dolanarak tekrar olay inceleme odasına girip acil destek hattına gelen günde ondan daha aza düşmüş olan en son telefonları kontrol ettim. Kayıt defterine göz gezdirerek zombi oyuncuların birinin dün akşam saldırıdan tutuklandığını gördüm. Brodie'nin telefon ve banka kayıtları hâlâ el değmemiş bir şekilde duruyordu.

Ava'ya yapılan saldırı canımı sıkıyordu. Ona neden olan neydi? Wade'in ölümüyle bağlantılı mıydı?

Kafamın yanına dokunup ara sokakta vücudumdan aşağı inen elleri hatırlayarak morluğun üzerinde elimi gezdirdim. Daha beter olabileceğini bilerek ürperdim. O olayın Wade'le bir ilgisi var mıydı? Yoksa yanlış zamanda yanlış bir yerde miydim? Bunu sır olarak saklamanın neden bu kadar önemli göründüğünden emin değildim. Belki de zaten kendimi yeterince kurban gibi hissediyordum.

Ben tam masama dönüp oturunca telefonum çaldı.

Arayanın Chloe olduğunu görünce "Woodstock," diyerek telefonu açtım.

Fleet "Selam," diye cevap verdi.

Durakladım. Kasılarak "Merhaba," dedim. "Chloe'yle birlikte misin?"

Neşeli bir şekilde "Tabii ki de öyleyim. O şu an araba kullanıyor. Senden daha iyi bir şoför. En azından şu ana kadar. Yüzük teorin hoşuma gitti. Mantıklı," dedi.

Cevap vermedim.

"Yani..."

Isaacs'e söylediği şey için ona teşekkür etmeyi reddederek "Yani ne?" diye cevap verdim.

Huzursuzlanarak boğazını temizledi. "Şey... Ufak havaalanı ipucuna dayanarak Kit Short'un seyahat planlarına baktık. Kesinlikle Sydney'ye bir dönüş bileti almış ve bilete internetten check-in yapmış ama o gün orada olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Peki ya taksi fişi? Uber alışveriş kaydı? Ya da SkyBus falan?"

Fleet “Onları hâlâ bekliyoruz. Ama çalıştığı güvenlik firmasındaki bilişim teknolojilerinde çok önemli biri olan patronuna ulaştık. Kit’in o hafta yıllık izin istemediğini ve Sydney’ye niye gideceğine dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Yani işle ilgili bir şey değilmiş. Kit o günkü gece vardiyasını saat sabah sekizde bitirmiş.”

Nabzım hızlı atmaya başladı. Fleet’e “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Emin değilim. Sadece bütün bunları sana aktarmak istedim,” diye cevap verdi ve bunu söyleyiş tarzı, zamanda geriye dönebilmemizi öyle çok dilememe neden oldu ki... “Kâğıt üzerinde adamımız o olabilir. Özellikle de Sterling’in ablasını aldatarak başkasıyla yattığını öğrendiyse. Sorun şu ki Miller’ın öldürüldüğü ve Bayan Ava’nın Yarra Nehri’ne itildiği geceler çalışıyormuş.”

“Fark edilmeden iş yerinden ayrılmış olabilir mi? O vardiyada kaç kişi çalışıyor?” diye sordum.

Fleet ofladı. “Muhtemelen. Bir bakmamız gerek,” dedi.

“Ya da belki de olaylar bağlantılı değildi. O, Miller’da kullanılmış bıçağı öylece bulmuş olabilir ve Ava’ya yapılan saldırı da ilk başta düşündüğümüz gibi gelişigüzel.”

Fleet “Bilmiyorum,” dedi ve parmaklarını saçlarına daldırdığını anlayabildim. “Hem zaten öğrenecekmişiz gibi durmuyor. Kit evde değil.”

“Onun evinde misiniz?”

“Evet. Dışarıda, ön tarafta bir bisiklet var ama cevap yok. Bugün işte de değil ama ofisine uğrayıp patronuyla doğru dürüst konuşabiliriz diye düşünüyorum.”

“Lizzie’ye ulaşmayı denediniz mi?” diye sordum. “Belki onunladır. Lizzie onun son zamanlarda sık sık onda kaldığından bahsetmişti.”

“Lizzie telefonuna cevap vermiyor ama bundan sonra ona uğrayacağız. Sanırım onu emniyete getirmenin zamanı geldi. Yeteri kadar delil var elimizde.”

“İyi fikir,” derken kendimi kaçınılmaz vedanın eğretiliğine hazırladım.

“Gemma?” dedi.

“Ne var?” diye çıktım.

Nefes aldığımı duydum. Onu bacaklarını açmış, ne söyleyeceğini bulmaya çalışarak yolcu koltuğunda otururken kafamda canlandırdım. “Sadece bugün daha sonra oralarda olacak mısın diye merak ettim.”

“Muhtemelen.”

“Tamam. O zaman belki biraz konuşabilir miyiz?”

“Buralarda olacağım,” diye tekrar ettim. “Şimdi gitmem gerek.”

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Artık onunla her etkileşim kurduğumda hissettiğim dayanılmaz rahatsızlığı üzerimden atmaya çalışarak Ava’nın Cartwright’la ilgili verdiği ilk ifadeye baktım. Saldırıya uğradığı gün verdiği televizyon röportajını da Google’da aradım ve iki kez baştan sona izledim. Çok özgüvenli ve kendinden emin görünüyordu. Hastanede konuştuğumuz kadın müsveddesiyle alakası yoktu.

Ayağa kalkıp video odasına gittim. Kapıyı itip açarak “Edo?” dedim.

“Evet, patron hanım,” diye cevap verdi.

“Geçen gece Ava James saldırıya uğradığında Yarra etrafındaki bütün güvenlik kamerası görüntülerini aldınız mı?”

Sözcükleri Amerikan aksanıyla sündürerek “Tabii ki aldık,” dedi. “Görüntünün üzerinden çoktan geçtik. Herhangi bir herif onu takip ediyormuş gibi görünmüyor. Sadece kapüşonlu bir adam var. Size onun görüntüsünün dondurulmuş halinin bir fotoğrafını gönderdim. Ayrıca Ava’nın gittiği yol boyunca birkaç kez görünen bir kız ve bir çift var.”

Ona “Kadının yüzünü görebiliyor musun?” diye sordum.

“Pek sayılmaz. Kafasına bir eşarp dolamış. Dini falan bir şey değil. Sadece o gece kıcı donuyordu bence.”

“Hepsini bana gönder lütfen,” dedim.

“Dileğiniz benim için bir emirdir,” deyip parmaklarını şaklattıktan sonra aynı parmaklar etkileyici bir hızla klavyenin üstünde âdeta uçtular.

Cumartesi, 1 Eylül

15.37

Saatler süren görüntüler ve iki kahve sonra, bayağı bir emindim. Ava'yı nehre Katya March itmişti. Ava'nın arkadaşlarıyla bulunduğu restoranın verdiği görüntü kaydında Katya ve bir arkadaşını barda kokteyl içerken fark ettim. Katya büyük bir kolonun arkasında gözlerden uzaktı ama Ava'nın orada olduğunu biliyordu. Ondan tarafa bakıp duruyordu. Katya, Ava'dan uzun zaman önce oradan ayrıldı. Onun kalçalarını sertçe savuruşu, Ava arkadaşlarıyla birlikte saat 22.15 civarlarında restorandan çıkarken karşıdaki bir kapının eşiğinden izleyen gölgede kalan bir silüette de fark edilebiliyordu. Aynı silüet, kaydın yirmi dakika kadar sonra kaydedilmiş başka bir kısmında da Ava'nın beş yüz metre kadar arkasından yürürken belirliyordu. Kadının yüzü Edo'nun bahsettiği eşarpla gizliydi ama ben onun Katya olduğundan neredeyse emindim.

Kapandığım küçük toplantı odasından çıkarak Chloe ve Fleet geri dönmüşler mi bakmak için olay inceleme odasına gittim ama ikisini de hiçbir yerde bulamadım.

Bugün Katya'yla uğraşmaya yetecek kadar enerjim olmadığını bilerek, iki üniformalı polis memuruna yarın sabah ilk iş onun emniyete getirilmesini ayarlamalarını söyledim.

Kendimi amaçsız hissederek, Miller'ın olay inceleme odasına gittim.

Kapının girişinde durarak “Selam Ralph,” dedim.

Kafasıyla selam vererek “Woodstock,” dedi. Ben odada etrafa bakınırken beni izledi. Bana “Burada her şeyi toparlamayı bitirdik sayılır,” dedi. “Yarın itibarıyla Miller yüzde yüz sizin olacak. Isaacs; Billy ve beni yeni bir davaya yardım etmekle görevlendirdi.” Kalın parmakları pantolonunun beliyle uğraşarak onu birkaç santimetre daha yukarı çekti. “Tı yani, kötülük asla uyumuyor sanırım.”

Kafamla işaret ederek “Yeni dava ne?” diye sordum.

“Son birkaç gecedir şehirde birkaç kadın saldırıya uğradı ve daha yeni bir herifi tutukladık. Şu ana kadar üç tane saldırı bildirilmiş. Bir kadın dün gece çok kötü hırpalanmış. Durumu kritik.”

Yutkundum. “Tecavüz mü?”

Ciddi bir ifadeyle “Neyse ki değil,” dedi. “Adamımız sadece kadınların ödünü patlatmak istiyor,” deyip bir yudum kola aldı. “Dürüst olmak gerekirse bir kızım olsa onun geceleri şehirde dolanmasına izin vermezdim.”

Ona durumun öyle olmaması gerektiğini açıklamak üzereydim ki üzerime yoğun bir bitkinlik çöktü. Açıklama yerine “Yani umarım onu hapse tıkmaya yetecek kadar delil vardır elinizde,” dedim.

Titreyerek ekip arabalarından birine binip Spring Caddesi’nin başına ulaşana kadar nereye gittiğimi net bilmeyerek trafikte yavaşça ilerledim. Arabayı boş bir yere park ederek, Chloe’yi sonra da istemeyerek Fleet’i ararken sinyali açık bıraktım. İkisi de cevap vermedi. Sinir olarak Chloe’yi tekrar aradım ve Katya’nın ne yaptığını düşündüğümü açıkladığım ve ondan Fleet’in Kit’le ilgili yeni bilgi için beni aramasını söylemesini istediğim bir mesaj bıraktım. Güneş gözlüklerimi takıp arabadan indim ve kısa bir mesafe yürüyerek parktaki bir banka oturdum. Yoğun sokağın yukarısına ve aşağısına doğru bakarak, çarşamba gecesi saldırının sonrasında boş olduğu zamanı hatırladım. Sterling’in geride bıraktığı kan gölü yeri lekeliyordu.

Katya'nın çarpık bir şekilde Cartwright'ı savunma düşüncesiyle Ava'ya saldırdığını farz ettim. Bir şekilde, yıllar boyunca ona tuhaf bir şekilde bağlanmıştı. Tacizini atlatıp ötesine geçerek onun kendi yararına olmasını sağlamaktan çok gurur duyuyor gibiydi. Şüphesiz ki Cartwright'ın taciz ettiği başka kadınlar da vardı ama Ava işlerin düzenini tehlikeye atan tek kişiydi. Katya geçen gün yalan söylemişti. Cartwright'la bu kadar içli dışlı olması onun da itibarının tehlikede olduğu anlamına geliyordu ve bu belirsizliğin onun kendini kaybetmesine neden olduğundan şüpheleniyordum. Üzülerek onun stratejisinin işe yaradığını, Ava'nın bir kaplumbağa gibi kabuğuna çekildiğini kabul ettim.

Bir bisiklet kornası bir uyarı gibi öterek hırslı yayaları tekrar kaldırıma çekilmeye mecbur etti. Birkaç dakikayı gelip geçen insanları, taksileri, arabaları, tramvayları izleyerek geçirdim.

Katya'nın Sterling'e yapılan saldırıyla hiçbir alakası olmadığına ikna olmuşum. O aşamada, onun bakış açısından Sterling'i öldürmek ya da onu tehdit etmek hiç mantıklı olmazdı. Ava henüz Cartwright'ı resmi olarak suçlamamıştı. Wade onunla yüzleşse de çarşamba günü geldiğinde mesele esasında çözülmüş olmuştu.

Telefonumu kontrol ettim. Hâlâ ne Chloe'den ne de Flet'ten bir şey vardı.

Eve gitmeyi düşündüm. İşimin güvende olduğunu bilerek en azından biraz uyuyabilmeliydim ama yalnız kalma fikri inanılmaz derecede itici geldi. Josh'ı bir daha asla görmeyecek olmamın ne kadar muhtemel olduğunu düşündüm. Onunla kaç kez buluştuğumuzu saydım ve muhtemelen yirmiden az olduğunu fark ettim. Yine de hayatımın bir parçası olmuştu. Ona karşı geliştirmeye başladığım güven hissine rağmen, o giderse boşluğunu doldurmakta zorlanmayacağıma dair de bir hisse kapıldım. Benim için onunla ilişkimiz gerçek bir bağdan daha ziyade belirli bir hayat ihtimaliyle ilgiliydi.

Flinders ve Spring'in köşesine inen yolun biraz daha aşağısına doğru yürüdüm. Gökyüzünden kocaman damlalar dökül-

meye başladı. Yere düştüklerinde boyutları neredeyse komikti. Tam da şimşek gökyüzünü parçalarken arabaya bindim.

Havadan korunaklı bir şekilde pencerelerdeki buğuyu gidermek için buğ u çözücüyü çalıştırdım. Tekrar trafiğ e karış aarak Spring Caddesi'nin yukarısından Nicholson'a çıkıp müzeyi geçtim. Trafik burada o kadar yoğun değ ildi ve sıcak kozamda ilerlerken düşünmeye çalıştım. Tuhaf bir şekilde güneş bulutların arasında çıkıp parlayarak belirdi.

Kit Short'un annesini öldüren o ev yangını nı çıkardığı na ve Wade'in ölümüyle ilgisi olduğ una ikna olmuştum ama Lizzie bunları biliyor muydu emin değ ildim. Annesinin yüzüğ ünü nasıl tanımamıştı ki? Jenny Short, kocası gittikten sonra onu takmayı bıraktıysa bu mümkündü sanırım. Lizzie o zamanlar sadece beş yaş larındaydı. Ben annemin bir nişan yüzüğü olduğ unu bile hatırlamıyordum. Üstelik onu en son parmağ ında gördüğ ümde beş yaş ından çok daha büyüktüm.

Lizzie'nin dairesinden çok uzakta olmadığ ımı düşünüp Brunswick Caddesi'ne çıkmak için bazı ara sokaklardan geçtim. Lizzie'nin telefonunu aramayı denedim ama cevap yoktu. Yağ mür dinmişti. İnsanlar şimdi kaldırımları dolduruyorlardı. şarap öncesi lattelerini yudumlamak için acele acele ilerlerken gözleri çeşitli şekillerde gözlük camlarının ardında gizliydi ve elleri kolları alşveriğ torbalarıyla yüklüydü. Mağaza vitrinlerindeki mankenler çoktan yazın en iyileriyle kısacık elbiseler ve retro şortlarla donatılmış lardı. Lizzie'nin apartmanına yaklaştım. Park yeri için sokakları tarayıp sinyal vererek kenara çektim.

Onu tekrar aramak üzereydim ki yeraltı otoparkından siyah bir 4WD çıktı ve geç ip gitti. Kit Short'un o ilk gece hastaneye getirdiğ i aynı arabaydı. Araba giderken filml i arka camımdan baktım. Pek düşünmeden, sokağ a çıktım ve 4WD'nin peşine düştüm.

İş telefonumda Fleet'ten bir mesaj belirdi ve kırmızı ışıkta durduğ umda göz ucuyla aşağ ı baktım:

Hiçbir yerde Kit'ten hâlâ bir iz yok. Bugünlük bu kadar çalış tık. Yarın görüşürüz.

Onunla konuşmak zorunda kalmadığım için rahatlayarak, 4WD'nin peşinden gitmeye devam ederken o ve Chloe'nin Lizzie'yle konuşup konuşmadıklarını merak ettim. Kit nereye gidiyordu? Lizzie yanında mıydı? Yoksa tek başına evde miydi? Telefonumu konsola koydum ve Lizzie'nin numarasını aradım. Telefon tekrar çaldı ama açılmadı.

Yoğun trafikte, bir an arabanın izini kaybettim ama bir banliyö sokağına doğru sağa dönerken onu tekrar görmeyi başardım. Kimliğinden Kit'in Coburg'de yaşadığını belli belirsiz hatırlıyordum ve eve gidiyor olmalı diye düşündüm. Köşede durdum. Hava hızla kararıyordu ve arabanın yarım sokak kadar yukarıda bir garaj yoluna dönüşünü izledim. Hafif aydınlık havada mütevazı görünümlü ahşap dış cephele eve bakarken, uzun bir atkuyruğunun sallanışını gördüğüme şaşırdığım sırada Lizzie içeride gözden kayboldu.

Tam Fleet'i arayıp ona buraya geri gelmesini söylemek üzereydim ki 4WD'nin önünde sivil bir polis arabasının park edilmiş olduğunu gördüm. İçim bulandı. Fleet ve Chloe hâlâ buradalar mıydı? Değillerdi, değil mi? Fleet'le saatler önce konuşmuştum. Mesajını tekrar okuyup onu aramayı denedim ama doğruca telesekretere düştü.

El frenini çekip arabadan indim ve eve doğru gittim.

Yandaki evden gümbür gümbür müzik sesi geliyordu ve havaya akşam yemeği kokuları yayılıyordu. Garaj girişinin sonundaki duvarın üstünden baktım ama ev sessizdi. Hiçbir kıpırtı yoktu.

4WD'nin yanından geçip boş ekip arabasına ulaştım. Chloe'nin olduğunu bildiğim bir ceket arka koltuktaydı.

Evin ön tarafındaki perdeler çekiliydi. Evle garaj arasında uzanarak arka bahçeye açılan yan bir yol fark ettim. Gözlerim dış kapıda Isaacs'i ararken içeriden yüksek sesler geldiğini duydum. Ona Kit Short'un evine destek göndermesini söylediğim bir sesli mesaj bıraktım.

Bağırışmalar devam etti. Bir kadın ve erkek sesi geliyordu. Çömelip yolun daha da ilerisine gittim.

Kafamdan bin tane senaryo geçerken kalbim küt küt attı. Kit'in ne yapabilecek kapasitede olduğunu ya da Lizzie'ye zarar verip vermeyeceğini bilmiyordum ama belli ki bana Fleet'in telefonundan gelen mesajı o atmıştı. Chloe ve Fleet neredeydiler? Onlar da mı buradaydılar? Yoksa arabalarını bir nedenden dolayı mı buraya bırakmışlardı?

Pencerelerin altından gizlice ilerleyerek küçük bir verandanın köşesini döndüm. Hiçbir bitki ya da ağaç yoktu. Sadece köhne bir kulübe ve birkaç metrekarelik alanda yer yer kurumuş çimler vardı.

Karanlık çökmeye başlamıştı. Bir rock şarkısının son notaları duvarın üstünden süzölüp geldi.

Tiz bir ses, cam yüzünden boğuk bir şekilde "Seni aptal. Bu kötü Kit. Gerçekten çok kötü," dedi.

Tuhaf bir hayvan sesi akşamın içinde kıvrılarak ilerledi.

Kit'in olduğunu düşündüğüm bir ses "Kapat çeneni," dedi ve sert bir *şak* sesi geldi.

Tekrar ayakta duracak şekilde doğrularak içeriyi görebilmek için öne doğru eğildim. Chloe bir mutfak sandalyesinde oturuyordu. Kolları arkasına çekilmişti ve büyümüş karnı gömleğini geriyordu. Yüzü yer yer kızarmıştı ve gözyaşlarıyla lekeliydi. Ağzına ve kafasına kalın bant sarılmıştı.

Onun bir metre kadar ötesinde de Lizzie ve Kit Short, aynı mavi gözlerinden kıvılcımlar saçarak hararetili bir karşılaşma yaşıyorlardı.

Fleet görünürlerde yoktu.

Lizzie "Şimdi ne halt edeceğiz?" diye çıkıştı.

Kit'in gözleri cevap arıyormuş gibi etrafta gezindi.

Lizzie öfkeli bir ses çıkardı ve yeri tekmeledi.

Kit "Özür dilerim," diye mızımlandı. "Senin hakkında konuşuyorlardı. Yüzüğün annemin olduğunu bildiklerini, gelip seni alacaklarını, seni emniyete götüreceklerini söylediklerini duydum. Paniğe kapıldım."

Lizzie "Ben halledebilirdim. Kahretsin. Benimle kalmaya devam etmen gerektiğini biliyordum. Tek başınayken sana gü-

venemem. O bıçağı düşürmen zaten yeterince kötüydü ama bu bir felaket. Bunu düzeltmen gerek Kit,” dedi.

Kit’in gözlerinde çılgın bir ifade vardı. “Onları burada bırakıp bir yangın çıkarabiliriz,” dedi.

Lizzie “Kahretsin, aptalsın sen,” diye kızdı. “Bu nasıl görünürdü sence?”

“Ya arka taraftaki park? Onları dereye götürebiliriz. Oraya kimse gitmez.”

Lizzie kafa sallayarak onayladı; belli ki zihninin çarkları döniyordu. “Yani burada kalamayız. Hadi gidelim. Arabalarıyla sonra ilgilenmek zorunda kalacağız.”

Telefonu cebimden çıkarırken parmaklarım neredeyse çalışmadı. Isaacs’ten cevapsız bir arama vardı. Pencereden diğer tarafa dönüp ona mesaj atmaya başladım ki cam bir sürgülü kapı açıldı.

Telefonu tekrar cebime tıktım ve yere yatarak cenin pozisyonu aldım.

Evdeki bütün ışıklar söndü ve Fleet sendeleyerek verandaya çıktı. Peşinden de telaşlı bir ifadeyle onun kafasına silah tutan Kit çıktı. Fleet’in elleri iple bağlıydı ve sağ kaşının üstünde kırmızı bir iz vardı. Ağzına ve kafasına kalınca bir bant sarılmıştı.

Sonra Chloe belirdi. Yüzünün kenarında bir bıçak parladı.

Lizzie “Hadi gel. Bunu olması gerektiğinden daha da zorlaştırmayalım,” dedi.

Bu tuhaf dörtlü çimlerin üzerinden ürkütücü bir karanlığın içine açılan arka kapıya doğru ilerledi. Yan çit boyunca koşarak tam da onların arkasından kapanırken arka kapıya ulaştım. Bir dakika kadar bekledikten sonra kapıyı dikkatlice iterek açtım. Kapı gıcırdamadı ve tuttuğum nefesi verdim. Onları önümde zar zor seçebiliyordum. Gölge gibi görünen silüetler çoktan hafif aşağı meyilli bir tepenin yarısına inmişlerdi. Bir ağaçtan diğerine koşarak, arkamdan gelen hafif zil sesini hayal etmediğimi umdum.

Cumartesi, 1 Eylül

18.24

Rüzgâr ağaçların dallarını çılgin bir dansla etrafa savuruyordu. Hava buz gibiydi. Kış güneşinin bütün sıcaklık belirtileri gökyüzüne geri çekilmişti ve yükselen ay tarafından kovalanarak uzaklaştırılıyordu. Keseli sıçanlar tepedeki ahşap koridorlarından koşuşturuyor, kesik kesik ve gür ciyaklamaları tiz sesler halinde gecenin içine dağılıyordu. Çimlere yapışarak tepenin dibine doğru ilerlerlerken sessizce gruba doğru gittim. Silahımı kavrayıp telefonumun cebimde tekrar tekrar titreyişini hissederek onu önümde tuttum. Üniformalı polislerin yakında açık kapıyı görüp peşimizden buraya inmeyi bileceklerini düşünerek kendimi rahatlattım. Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum işte.

Hâlâ anlamaya çalışarak *Lizzie mi?* diye düşündüm. Onun hastanedeki koltuktaki halini hatırlıyordum. Dalga dalga yayılan ıstırapı odayı sarmıştı ve Sterling'in ölüm haberi karşısında gözle görülür bir şekilde yıkılmıştı. O rahatlama mıydı? Canice planı işe yaramış olduğu için duyulan bir rahatlama mı? Ama Sterling'in ölmesini neden istemişti ki? Onun varlığına erişmesi garanti değildi. Hollywood'a özgü bir yaşam tarzı şansını da kaybetmişti. Sterling'in Brodie'yle olan ilişkisiyle ilgili olmalıydı bu ya da belki de Ava'yla ilgili dedikodulara inanmış olabilir miydi? Başka hiçbir şey mantıklı değildi.

Önümde, tepenin dibinde, dört siluet durdu. Ben de durakladım ve biraz ileride hafif bir aydınlık gördüm. Birisi yerde önüne doğru bir telefon ışığı tutuyordu. Bedenler çalılara ve eğreltiotlarına sertçe çarparken hışırtı sesleri çıktı. Sönük ay ışığında, yere yakın iki soluk yüz gördüm. Ağızlarını kapatan parlak bandın hemen üstündeki gözleri kocaman açılmıştı.

Kit ve Lizzie tartışırken konuşmadan bölük pörçük kısımlar bana kadar geldi.

Herhangi bir dala basmaktan kaçınmaya çalışarak çaktırmadan yaklaştım.

Lizzie “Onları vurman gerek,” dedi.

Kit “Evet, biliyorum, biliyorum,” deyip olduğu yerde tuhaf bir daire çizerek döndü. Silahı gökyüzüne doğrultulmuş bir halde kafasının yanına yaslı duruyordu.

Lizzie “Su şu an derin. Kıyafetlerini taşlarla falan doldurursak yıllar boyu onları kimse bulamayacaktır. Belki de asla. Telefonlarını alıp izleri sürülemesin diye başka bir yere götürürüz.”

Kit “Evet, evet,” diye söylendi.

Lizzie “Eee? Ne bekliyorsun?” diye kızarak elinde bıçakla döndü.

Kit “Sadece... O hamile,” dedi.

Lizzie’nin gözleri Chloe’ye kaydı, sonra tekrar Kit’e döndü. “Evet ama bu onun her şeyi mahvedebileceği gerçeğini değiştirmiyor. Bu senin hatan Kit, benim değil. Sen aklını kaçırmadan önce her şey yolundaydı. Şimdi herkes beni istiyor. Bana bir sürü rol ve röportajlar teklif ediyor. Sonunda gerçek oluyor.”

“Biliyorum. Özür dilerim,” derken Kit’in dudağı titredi ve silahın düz tarafını yine kafasına bastırdı. Görünüşe göre kendi kendine “Aptal,” diye fısıldadı.

Fleet sırtını bir ağacın gövdesine yaslamıştı. Chloe de birkaç metre solda, büyükçe bir kayaya yaslanmıştı. Yüzü rahatsız edici derecede beyazdı. Kit gözlerini yere dikerek Chloe’ye doğru adım attı.

Suyun şırıltısını duyuyordum. Gökyüzünde bir uçağın tepeden uçuşunu kesik kesik gördüm. Lizzie benden sadece

birkaç metre uzaktaydı. Uzun atkuyruğu ay ışığında parladı. “Acele et Kit,” diye tısladı. “Daha arabalarından kurtulmamız gerek.”

Kit kolunu kaldırarak Chloe’yi hedef aldı. Kendini hazırlarcasına derin bir nefes alıyor gibiydi.

Ben geleceğinden emin olduğum desteği daha fazla bekleyemeyerek gölgelerin arasından fırladım. Silahımın ucunu Lizzie’nin kafasına dayayarak “Yapma bunu Kit,” dedim.

Kolunu indirmedi ama gözlerini ablasına kaydırdı. “Hayır, hayır,” diye mızırdandı. “Ona dokunma.”

Lizzie konuşmadı ama bana bakmak için gözlerini hareket ettirdi. Gözlerinde ıstırapla karıştırdığım bir boşluk gördüm.

Birkaç metre ötedeki morluklar içinde dehşete düşmüş Chloe’ye baktım. Fleet’in gözlerine baktım ve orada rahatlatma hissinin içine sızdığı kontrolsüz bir korku ifadesi gördüm.

“Brodie nerede?” diye sordum.

Kit kolunu kıpırdatmadı. Silahını hâlâ Chloe’ye doğrultuyordu ama artık ablasına bakıyordu. “Brodie mi?”

Lizzie “Brodie’nin nerede olduğunu bilmiyoruz,” diye çıkıştı.

Silahla saçını, kulağının hemen yukarısını dürttüm. “Yalan söylüyorsun.”

Bana bakıp gülümsedi. “Bize inanıp inanmaman umurunda değil.”

Kit’in arka bahçesindeki kulübeyi hatta önümüzdeki dereyi gözden geçirdim. Cesetten kolaylıkla kurtulmuş olabirlerdi.

“Neden Lizzie?” diye sordum.

Ofladı. “Ne neden?”

“Neden Sterling’e saldırdın? Bütün bunlar neden?” dedim.

Alçak sesle “Çünkü bu, hiçbir zaman benimle ilgili değildi,” dedi.

“Hiçbir zaman seninle ilgili değildi,” diye tekrar ettim.

“Evet!”

“Anlamıyorum,” dedim.

Ürkütücü derecede sakın bir sesle “Beni terk edecekti. Yurtdışına taşınıp bana bir pislilikmişim gibi davranacaktı,” dedi.

“Ben ikinizin de yurt dışına gideceğinizi sanıyordum. Öyle değil miydi?”

“Öyle demişti,” diye bağırdı. “Her zaman birlikte gitmemiz gerekiyordu. Sonra *The Street*’teki rolü aldığım için kalmam gerektiğini söyledi.”

Kafa salladım. Gözlerim hâlâ sırayla Fleet, Chloe ve Lizzie’ye bakan Kit’in üzerindeydi. “Eminim sadece seni desteklemeye çalışıyordu.”

Lizzie “Hayır,” diye fısıldadı. “Bana o rolü ayarladı çünkü benden uzaklaşmaya çalışıyordu. Benim iyi bir dizi oyuncusu olacağımı düşündüğünü, bunun benim büyük çıkışım olduğunu söyledi. Hollywood’a taşınmak için beni terk ettiğinde bunun ne kadar küçük düşürücü olacağını biliyor musun?”

“O sana hiç evlenme teklif etmedi değil mi Lizzie? Planladığı o romantik akşam yemeği, sana yurtdışı rollerinden bahsetmek içindi.”

Sesi havayı âdeta bir bıçak gibi keserek “Çok sabırlı davranırdım. Benim sıramdı,” dedi. Kafasını silahıma doğru döndürürken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ama sonra bütün ilgiyi üzerime çekmenin bir yolunu buldum. Saldırıdan beri herkesin nasıl da benimle konuşmak istediğini gördün mü? Ben yas tutan bir dulum. Sterling Wade’in kız arkadaşıyken olduğumdan çok daha ünlü olacağım.” Hafifçe gülümsedi. “Bana bir sürü rol teklif edildi. Böyle olacağımı biliyordum. Herkes trajedileri çok sever.”

Silahımla onun kafasını tekrar diğer tarafa doğru ittim. “Peki ya Walter Miller, Kit? Onu da mı sen öldürdün?”

Lizzie afallamış bir ifadeyle “Walter Miller mı?” dedi.

“Evsiz adamı kastediyor,” derken Kit’in suratı pembeleşmiş ve yer yer kızarmıştı. Ağırlığını bir ayağından diğer ayağına verdi. “Gece vardiyalarından eve yürürken göürdüm onu. Her zaman yalnızdı. Tünelde yatıyordu.”

Lizzie hissizce “İşe yarayacağından emin olmak zorundaydık. Kit’in bunu yapacağından emin değildim. Sterling ilk olamazdı. Öylesi çok riskliydi,” dedi.

İnanamayarak ve dehşete düşerek “Yani pratik olsun diye bir adamı mı öldürdün?” diye sordum. Tammy Miller’a babasına kullanılıp atılabilir bir dekor parçası muamelesi yapıldığını söylediğimi kafamda canlandırdım.

Kit kekeleyerek “Her şey kesin olmak zorundaydı,” dedi. Baştan ayağa titremeye başladı.

“Aynı yangında olduğu gibi, değil mi?” diye tahmin yürüttüm. “Annenizi öldüren yangını da sen çıkardın değil mi?”

Yerinde kıpırdanarak ablasına çaresiz bakışlar atmaya başladı. Emin olamayarak “Hayır,” dedi.

Lizzie sinirinden sesini yükselterek “Kit’le yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı. Annemiz zavallıydı. Babam bizi onun yüzünden terk etti. O, neredeyse her şeyi mahvetti,” dedi.

Kit “Lizzie’nin oyuncu olmasını istemiyordu,” diye ekledi.

Lizzie hışımla “Hiçbir seçmeye katılmama izin vermiyordu. Beni kısıkanıyordu,” dedi.

Söylenecek hiçbir şey olmadığını fark ederek “Lizzie,” dedim. “Böyle olması gerekmiyordu.”

Lizzie dişlerini sıkarak yumuşak bir tonda “Sterling beni terk edecekti. Buna izin veremezdim,” dedi.

“O gün sete nasıl girdin Kit?” diye sordum.

Lizzie gözlerini devirip onun adına cevap verdi. “Çok basit. Ben bir hafta önce kendiminkini kaybettiğimi söylediğimde yedek bir giriş kartı aldım.”

“Elini kolunu sallayarak içeri girdin,” dedim ve kafamda canlandırdım; Kit’in maskesinin arkasından bakışını, kimse-nin katilin aralarında olduğuna dair hiçbir fikri olmayışını, Sterling’in kendini o ana kaptırışını, sonra da tahmin edilemez bir acıyla kıvranışını, kimsenin yardım etmeyişi-ni, Lizzie’nin perişan suratını, saldıran elleri, Kit sessizce ve yavaşça kalabalığın arasına karışırken sokağa akan kanı.

Lizzie'ye baktım ve bir canavar gördüm.

Tepenin başındaki karanlıktan bir ses geldi ve beyaz ışık noktaları ağaçların arasında deli gibi dönüp durdular. Kit irkil-di ve kolunu tekrar sabit tuttu.

Chloe ağlayacak gibi oldu ve keskin bir nefes aldı.

"Kit," dedim. "Bırak silahı. Bittiğini biliyorsun. Sana yardım edebilirim. Durumu daha da kötüleştirme."

Lizzie "Şimdi Kit!" diye haykırp yere çökerek saldırgan bir şekilde Fleet'e doğru yuvarlandı.

Ben de Fleet'le aynı anda harekete geçtim. Fleet bedenini sarsarak havaya doğru sıçradı ve ayaklarının üstüne basarak sert bir şekilde Kit'e çarparak ona kafa attı.

Karanlığın içinden bir *kırılma* sesi, ardından da yüksek sesli bir silah patlaması geldi.

Ben de Lizzie'ye çarparak onu kocaman bir ağacın gövdesi-ne itip sonra yere yapıştım. Ağzım toprakla doldu. Debelenerek Chloe'ye doğru gittim ve arkamızda ne tür bir tehlike varsa ona karşı bedenimi onun şişmiş karnına siper ettim.

Telaş içinde "Chloe!" dedim.

Chloe'nin gözleri panik doluydu. İnledi. Yapış yapış ve ıslak kan, beyaz tişörtünün tek tarafından aşağı doğru yayılıyordu.

Kit düştüğü yerden korkunç bir ses çıkardı.

Lizzie, Fleet'e doğru atılıp sonra tekrar geri çekilirken ay ışığı-nda gümüşsü bir ısıltı görüldü. Bu öyle çabucak olmuştu ki ilk başta ne olduğunu anlamadım. Lizzie vahşi bir yaratık gibi nefes alarak başka büyük bir ağaca doğru geri çekildi. Bıçağı önünde tuttuktan sonra arkasına dönüp gecenin içinde gözden kaybol-du.

Kırmızı çizgi Fleet'in suratını ikiye bölmüş gibi görünüyordu. Sersemlemiş bir halde gözlerini sımsıkı kapatarak yana yu-varlandı. Boynundan toprağa kanlar akıyordu.

Tepeden yukarıya "Buradayız!" diye bağırdım. "Yardım edin. Lütfen!"

Kit hareket etmiyordu. Fleet öksürdü ve tükürükler saçtı.

Tekrar Chloe'ye dönerek kendimi nefes almaya zorladım. Otomatik olarak "Geçti," dedim. "İyi olacaksın."

Ceketimi çıkararak telaş içinde kanın nereden geldiğini çözmeye çalıştım. Kumaşı omzuna doğru çektim. Rengi daha da soldu ve kollarını banda doğru gererek füzuli yere tekmeler attı.

“Şşş... Şşş... Kıpırdama,” diye onu sakinleştirmeye çalışırken gözlerim yaşlarla doldu.

Karnına bir elimi koyarak onun sadece benim yüzümden burada olduğunu düşündüm. Yanıyordu âdeta. Elimin altında bir kıpırtı hissettim. Dönüp duran fener ışıkları etrafımızdaki karanlığı aydınlattı ve ben Chloe’ye sarılarak ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek haklı olayım diye dua ettim.

Pazartesi, 17 Eylül

10.55

Fleet’le ben Federasyon Meydanı’nın kum rengi merdivenlerinde güneşin altında oturmuş karton bardaktaki kahvelerimizi yudumlarken turistlerin konuşma sesleri, elektronik cihazların biplemelerine karışıyordu.

Yarası bir sıra ince, bej rengi bandajla sarılıydı. Alnının ortasında başlayıp yüzünden aşağı çaprazlama inerek burnundan geçip çenesinde bitiyordu. Ona bakmadan edemiyordum. Sol eliyle bir sigara çıkarıp yaktı ve yüzünü ekşiterek derin bir nefes çekti. Büyük siyah güneş gözlüğü gözlerini gizliyordu. Dalgın dalgın sigarasının külünü silkeleyerek olduğu yerde kıpırdandı ve kendi kendine söylendi.

Aramızda elektrik yüklü, söylenmemiş şeylerle dolu bir hava vardı ama dairemdeki o geceden sonra saçılan zehirli enerji etkisini yitirmiş, yerini daha hissiz bir şey almıştı.

Sonunda karşıdaki Flinders Caddesi İstasyonu’na doğru bakarak “Eee? İyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Ben iyiyim. Sadece bana şu engel oluyor,” deyip askıdaki sargılı kolumu kaldırarak hafifçe yüzümü ekşittim.

Kendimi Lizzie’nin üstüne attığımda dirseğim burkulmuştu ama sonrasında Chloe hastaneye kaldırılana kadar ne kadar acıdığını fark etmemiştim.

“Ya sen?” diye sordum. “Sen iyi misin?”

Geçştirerek “İyiym,” dedi. Gözleri gelip geçen arabalar-daydı.

Neredeyse gün ortası olmuştu ve trafik bir türlü durmuyor, insanları öğle yemeklerine ve toplantılara götürüyor, yavaşça taksi sıralarının ve gürültülü sokak sanatçılarının ötesine taşıyordu.

Artık daimi sese çok alışkındım. Sessizliğe geri dönebileceğimden emin değildim.

Ben, babam ve Rebecca üç gün önce Smithson’a geri dönmüşlerdi. Short kardeşlerle karşılaşmamızın olduğu gün gelmişlerdi.

Babam morarmış suratımı ve kolumu inceleyip dudaklarını alnıma bastırarak “Bana bunu yapmaya bir son vermelisin kızım,” demişti.

Ben de sesinde birazcık bir gurur belirtisiyle bana “Bütün gazetelerde sen varsın,” demişti.

Rebecca da heyecanla “Gerçekten de varsın,” diyerek onaylamıştı. Dopdolu bez bir çantayı işaret edip “Her birinden birer tane aldım,” demişti.

Rebecca’nın tavsiyesiyle, geldiklerinin ertesi günü ikimiz birlikte bir kahve içtik. Nadiren geldiğini anlayabildiğim bir güç toplayarak beni oturtup bir güzel fırça çekmişti. Bana babamı ne kadar sevdiğini, kendisine karşı davranışımın çocukça ve adaletsiz olduğunu, babamın hatırına iyi geçinmemizi istediğini söylemişti. Son derece utanarak kabul etmiş ve özür dilemiştim.

Onun da ötesinde, bu ziyaretleri geçen seferkinden farklıydı. Yaralarımın epey yüzeysel olduğuna emin olduklarında, şehri gezme fırsatına kucak açarak onun gizli cevherini keşfettiler. Eylül geldiğinde, Melbourne kış paltosunu çıkarmak için çok hevesli olurdu. Cılız dallarda tomurcuklar açardı. Verimli kahverengi topraktan tohumlar patlamıştı. Güneş ışığı şehrin ara sokaklarına dalıp çıkıyor, insanların aklını dışarı çıkmaya çeliyordu.

Ben de kozamdan çıktım. Yeniden doğdum ya da en azından uyandırıldım. Zihnim uzun zaman olmadığı kadar beraktı.

Yakındaki bir aile hevesle dondurma sipariş etti ve en küçük erkek çocuğunun külâhını dik tutmakta zorlanışını izlerken gülümsedim.

Fleet aileye asık suratla bakarak “Tanrım, hava o kadar da sıcak değil,” dedi.

“Ah, neşelen biraz. Mutlular onlar,” diye kızdım ona.

Homurdandı ve tekrar sigarasından çekti. “Tanrıya şükür ki Chloe iyi olacak.”

“Evet.”

“Sence işe geri dönecek mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Henüz söylemek için çok erken.”

Kafa salladı. “Isaacs bana hiçbir şey söylemiyor. Benim tam bir izin yapmamı istediğini söylüyor ama sonra bebeği sorduşumda iyi olduğunu söylüyor.”

“Ben hiç kimseden doğrudan bir cevap alamıyorum. Ama bu durumda beklendiği oranda iyi bence.”

Sonunda doktorlar Chloe’nin bebeğinin travmaya uğramış bedeninin içinde kalmaktansa erken doğmasının daha güvenli olacağına karar verdiler. Kurşun köprücük kemiğinin hemen üstündeki ete saplanmıştı ve karnına da birkaç tane sert darbe almıştı. Yirmi sekiz haftayı sadece birazcık geçse, bebeği sezaryenle doğmuştu: Olive adında küçük bir kız.

Chloe’yi hastanede ziyaret ederek, o gün onu kendi yerime gönderdiğim için tekrar tekrar özür diledim. Kabul etmedi. “Kimse Kit’in o şekilde cinnet geçireceğini bilemezdi,” diyerek beni temin etti.

Görünüşe göre Kit Short o öğleden sonra gerçekten de paniğe kapılmış. Fleet ve Chloe karşısına çıkar çıkmaz, onun ne yaptığını bildiklerini anlamış. Neredeyse on yıl önce annesinin erkek arkadaşından çaldığı ruhsatsız silahını alıp evin yan tarafında saklanmak için çaktırmadan arka kapıdan dışarı çıkmış. Fleet’in telefonda benimle konuşmasını dinlemiş, onun

Kit'in bu işteki rolüyle ilgili şüphelerini detaylandırmasını, sonra da Lizzie'yi sorgulamak için ablasının evine gideceklerini söylediklerini duymuş. Lizzie'ye yönelik bu bariz tehdit onu harekete geçirmiş ve hiç çaktırmadan evin yanından fırlayıp çıkarak Chloe'nin kafasına silah dayamış. İkisini de mutfığa götürüp orada onları bağlayarak ağlamakla telaş içinde ablasını aramak arasında gelip giderken odada dolanıp durmuş.

Fleet "Darmadağın bir haldeydi," dedi. "Lizzie ona ne yapacağını söylemeden beş yaşındaki bir çocuk gibiydi; ama silahlı ve tehlikeli beş yaşındaki bir çocuk."

Alçak sesle "Onun sizi öldüreceğini düşündün mü?" diye sordum.

Fleet bir sigara daha yaktı ve cevap vermeden önce onu robot gibi içti. Sonunda elini yarasının ucunda gezdirerek "Durum pek iyi gibi görünmüyordu," diye cevap verdi. "Chloe ve bebek için endişelendim." Sigarasını taşın kıvrımına bastırarak söndürdü. Arkasındaki basamağa yaslanmak için kıpırdanarak "Lizzie'yi gördün mü?" diye sordu.

"Evet, onu gördüm," diye doğruladım.

Lizzie dere yanında, iki kilometre kadar ötede, sabahın erken saatlerinde bulunmuştu. Karanlıkta oturuyordu. Ben birkaç saat sonra onun emniyette sorguya çekilişini gözlemlemiştim. O anda konuşmayı reddetmiş ve o zamandan beri de neredeyse tek kelime etmemişti.

"O kafası allak bullak bir kadın," dedim.

Gazeteler Lizzie'nin ünlü olma takıntısı şeklinde ortaya çıkan bir kişilik bozukluğundan mustarip olduğunu yazmışlardı. Onun avukat ekibi de kesinlikle bu teoriyi benimsiyorlardı ve çok sayıda ünlü psikoloğu devreye sokmuşlardı. Görünüşe göre Lizzie'nin görülme, ne pahasına olursa olsun başarılı olma arzusu, medyayla olan sağlıklı ilişki ve kendi ünlülük durumunda da rol oynamıştı.

Fleet "İkisi de öyleler. Kit'in ablasına olan bağımlılığı bambaşka bir şeydi," dedi.

"Eminim avukatları güçlü bir savunma öne sürmek için onların akıl sağlığı problemlerini kullanacaklardır."

“Saçmalık,” diye söylendi.

“Yani hayatımda şahit olduğum en gerçek kurunun yanında yanan yaş örneği olan Walter Miller’la ilgili sık sık düşününce, ikisinin de bariz bir şekilde yardıma ihtiyaçları olduğunu söylerim ben. Hapse ya da bir kliniğe düşseler de bu, aşırı uzun bir süreliğine olacak.”

“Brodie’den herhangi bir haber var mı?”

“Dün Calvin’le konuştum. Görünüşe göre Brodie bu hafta başında annesiyle babasını aramış. Onlara Brisbane’deki bir banliyö olan New Farm’da kaldığını söylemiş.”

“Yani öylece kaçıp gitmiş mi?”

Omuz silktim. “Babasının yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Kit ve Lizzie, ona ne olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığını söylemeye devam ediyorlar. Bence Kit, Sterling ve Brodie’yi öğrendi ama ablasına söyleyemeyecek kadar korktu mu diye merak ediyorum. Belki de onun adına utandı.”

Fleet bunun üzerine düşünüyormuş gibi göründü. “Sanırım olan biten her şeyin ardından Brodie’nin neden ortadan kaybolmak isteyeceğini kısmen anlayabiliyorum,” dedi.

Brodie’yi doğada, ıstırapının arasında kendini iyileştirmeye çalışırken hayal ettim. Bulunduğu yerde Karadine’de ve Smithson’da olduğu gibi açık alanlar olduğunu düşündüm. Şu an etrafımızdaki bütün insanları, yüzlerce suratı, kesintisiz hareketliliği izliyordum ve Brodie’nin neden kaçıp yeni bir hayatın içinde gözden kaybolmayı, olan bitenin ardından biraz sessizliğe kavuşmayı istediğini anlayabiliyordum. İronik bir şekilde, onun kaçtığı gürültülü yer benim sonunda biraz huzur bulabildiğim yerdi.

Fleet “İnternette Lizzie’ye olan aşklarını ilan eden birkaç kaçık gözüme çarptı. Bazı gerçek hayranları var gibi duruyor. Kendi erkek kardeşi de onlara dahil,” dedi.

“Belki de sonunda istediği hayranlık ve şöhrete kavuşacaktır. Bir yayınevinin, duruşmasından sonra ona bir kitap anlaşması teklif edeceğini duydum.”

Fleet kafasını iki yana sallayarak “Yuh!” dedi. “İnsanın içini sıkın şu ki muhtemelen o kitap çok satar.”

Kafa sallayıp alay edercesine gülümsedim. “Peki Ava James’in şu her şeyi anlatacağı büyük röportajını duydun mu?” diye sordum.

“Hayır.”

“Görünüşe göre Amerikan televizyonunda Sterling’in cinayeti ve Cartwright’ın taciziyle ilgili iki kısımdan oluşan bir röportaj verecekmış.”

“Katya’nın kendisine saldırmasıyla ilgili kısmı da içerecek miymiş?”

Onun bundan bahsetmesi karşısında çok belirgin bir rahatsızlık duyarak “Şey... Orası biraz karmaşık bir hal alıyor,” dedim. “Isaacs bana Katya’nın şimdi Cartwright ve Ava’nın, Ava filme ilk imza attığında, karşılıklı rızaya dayanan bir ilişkileri olduğunu iddia ettiğini söyledi. Ama Cartwright onun önünde bir makyaj sanatçısına asılınca, Ava ona bir ders verilmesi gerektiğine karar vermiş. Katya, onun Cartwright olayını abarttığını ve Sterling’i kendisinin savunmasına koşması için manipüle ettiğini iddia ediyor,” dedim.

Fleet oradan geçen birine bakmaya devam ederek “Ama bu doğru olsaydı Ava neden Wade öldükten sonra bu meseleyi açığa çıkarsın ki?” dedi.

“Katya onun bir çıkış yolu istediğini düşünüyor. Filme ne olacağından emin değildi ama ne olursa olsun filmi bitirmek için kontrat imzalamıştı. Cartwright onu taciz ettiyse tabii ki onun yanında çalışması beklenemezdi.”

Fleet cevap vermedi ve ne düşündüğünü merak ettim. Zihnim yataktaki halimize, onun beni kavrayan ellerine gitti.

“Katya sorgu sırasında, o akşam Ava’nın peşinden nehre gittiğini itiraf etti ama sadece onunla konuşmak istediğine yemin ediyor. Onu şikâyetinden vazgeçmeye ikna etmeye çalıştığını ama Ava’nın hiçbir şeyi kabul etmediğini ve tartıştıklarını, Ava’nın nehre düştüğünü söylüyor.”

Fleet şaşırarak “Ama Ava bize neden kendisine Katya’nın saldırdığını söylemedi ki?” diye sordu.

“Bence Katya o gece epey bir tehditkârdı,” diye cevap verdim. “İlk başta Ava’nın Cartwright’tan hoşlandığı ve flört

etmenin hoşuna gittiği iddialarını destekleyecek insanları hazırda tuttuğunu iddia etmiş. Bence Ava, Cartwright’a karşı suçlamasının gittikçe daha güçsüzleştiğini hissetti ve Katya ona saldırdıktan sonra içine kapanıp bütün bu meseleyi unutarak Avustralya’yı terk etmenin daha kolay olacağına karar verdi.”

Fleet kafasını tekrar iki yana sallayarak “İnanılmaz,” dedi.

Birkaç dakika sessizce oturduk. Kolumu hareket ettirdim çünkü yine ağrıyordu.

“Sence ne zaman işe geri döneceksin?” diye sordum.

“Seninle aynı. Gelecek hafta. Sadece bir süreliğine sahada çalışmayacağım. Çocukları korkutmak istemiyorum,” deyip güldü ama bir elini tekrar bandajına götürdü ve yüzünden bir an hislerinin belli olup kayboluşuna şahit oldum. “Seni geçen gün gördüm,” dedi birden.

Ona döndüm “Ne demek istiyorsun?”

“Hastaneden çıktığım gün kahve içiyordum. Birkaç kez gittiğimiz kafede. Sen ailenle birlikteydin.”

Yutkundum ve ne söyleyeceğimden emin olamayarak dizlere baktım. Kalbim olmamam gereken bir yerde yakalanmışım gibi küt küt atıyordu.

Fleet dikkatle bana bakıyordu. “Oğlun sana benziyor. Senin olduğunu hemen anladım.”

“Evet, adı Ben,” dedim basitçe. Ben’e karşı hislerim basit olmaktan çok çok uzak olsa da. Ya da belki de bütün hislerin en basitleriydiler.

Fleet “Seninle birlikte yaşamıyor değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” derken sesim bir fısıltı gibi çıktı.

“Neden?”

“Emin değilim.”

Fleet bunu kabul etmiş gibi duruyordu. Biraz daha oturduk. İçim kasılıyordu.

Ona “Artık birlikte çalışmamalıyız. Geri döndüğümde Isaac’le bunu konuşacağım,” dedim.

Üç tane martı ayağımızın dibinde atışıyordu ve Fleet onları kovmak için havaya tekme attı.

Sonunda hâlâ önüne bakarak “Mantıklı,” dedi.

“Ben bunların hiçbirini istemedim. Biliyorsun değil mi? Sana çok kızgıyım,” dedim. Sözcüklerim alelacele çıktı ve tam olarak doğru değillerdi ama hiç yoktan daha iyiydiler.

Fleet martılara doğru tekrar tekme atarak “Anlıyorum Gemma. Yapman gerekeni yapmak zorundasın,” dedi.

Ellerim sımsıkı yumruk olmuşlardı. Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Ağlamaya başlamadan önce buradan gitmeliydim. Bana asla istediğimi vermeyeceği beliydi. O sözcükleri söylemiyordu ya da söylemeyecekti.

Kasılarak “Gitmek zorundayım,” deyip ayağa kalktım.

“Güle güle,” deyip tekrar karşıdaki tren istasyonuna baktı.

Geniş merdivenleri çıkararak ondan uzaklaştım ve yüzüm düştü. Adımı duyduğumu sandım ve istemeyerek arkama döndüm ama Fleet kıpırdamamıştı. Hâlâ kambur bir halde duruyordu. Saçları dağınık bir kuyruk halinde uzamaya başlamıştı ve tepesine doğru yeni bir duman bulutu yükseliyordu.

Pazartesi, 24 Eylül

07.22

Elimi kaşlarımın üstünde tutarak, Hazine Bahçeleri'nin ortasındaki gürültü karmaşasına doğru ilerlerken güneşte gözlerimi kısıtım. Kalabalığın kenarında kalmaya özen gösterip buram buram polen kokan ağır havayı soluyarak zümrüt yeşili çimler boyunca ilerledim. Duraklayıp açıkta kalan bir ağaç kökünün üstüne çıktım ve manzarayı inceledim. Burada daha şimdiden üç yüzden fazla kişi olmalıydı: Kahve yudumlayan şık iş insanları, dudaklarının yanlarından sigara sarkan incelikli dövmeleri olan erkekler ve kadınlar, bebek arabalarında yoğurt paketleri emen çocuklarıyla genç aileler, el ele tutuşup beklenti içinde etrafa bakan yaşlı çiftler.

Bir sürü yüzün arasında, en önde, bir dizi tabelanın yakınında Macy'yi gördüm. Kırışık açık mavi bir ceket giymişti ve kolunu kabarık atkuyruğu olan genç bir kıza dolamıştı. Birisi bir konuşma yapmak üzereymiş gibi cam bir şişeye vururken, bir adam bana bir broşür uzattı: Genç bir Walter Miller bana gülümsüyordu. Fotoğraf bir restoranda ya da barda çekilmiş gibiydi. Saç kesimi tam seksenlere özgüydü ve bir takım elbise giymiş, renkli bir kravat takmıştı.

Tammy Miller kalabalığın önüne doğru ilerlediğinde konuşma sesleri kesildi. Seyircilerin arasındaki birine heyecanlı bir ifadeyle gülümserken kıvırcık sarı saçlarını yüzünden ge-

riye doğru itti. Derin bir nefes alırken omuzları kalkıp indi. Herkesi selamladı ve geldiğimiz için bize teşekkür etti. Sonra babasının hayat hikâyesini anlattı. Bu anma konuşmasından sonra kendi çocukluk anılarını anlatıp bize küçük bir kızken Walter'ın onun kahramanı olduğunu söyledi. Sonra Walter'ın iki evsiz arkadaşı onun nezaketinden, düzgün bir insan olduğundan bahsetti. Kafamı eğip onun fotoğrafına tekrar baktım ve gözlerim doldu.

Sonunda herkesin onun *Brigadoon*'dan en sevdiği şarkıyı söylemesi istendi. İnsanlar şarkı söylerlerken gözyaşlarının arasından birbirlerine gülümsediler.

Törenin ardından, insan öbeklerinin arasından ilerleyerek bir park bankına oturdum. Macy'yle göz göze geldim ve ona bana katılmasını işaret ettim. O yaklaşırken "Günaydın," dedim.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Geldin."

"Elbette."

Havanın ısınması onun normalden daha konuşkan olmasını sağlıyordu. Bana bu sabah burada, on yıl önce iletişiminin koptuğu eski bir arkadaşını gördüğünden bahsetti ve perakende satıcılardan birinin Tammy Miller'le iletişime geçip bütün eski kıyafet stokunun bu törende giyilmesi ve tabii ki kendilerine kalması için evsizlere bağışlamak istediğini söylediğini anlattı.

Macy'nin ceketinin kolunun kenarına dokunarak "Yakışmış sana," dedim.

Gururlu bir ifadeyle kendine bakarak ellerini kumaşta gezdirdi. "Teşekkürler, çok hoşuma gitti," dedi. Dudaklarını büzerek kendini kontrol etti. "Şu havalı psikoloğunla her şey nasıl gidiyor?"

"Güzel," diye itiraf ettim. "Aslında ona gitmeyi sorun etmiyorum."

Macy onayladığını gösteren hafif bir ses çıkardı. Bana gülümsedi ve elimi sıktı.

Sonra yanına Lara gelince onlara veda edip işe kadar birkaç yüz metreyi yürüdüm. Klasik müzik dinliyordum. Bu, bana

psikoloğumun önerdiği bir şeydi. Tempoya göre adım atıyor, yeni bir haftaya dalan bir sürü insanın arasından rahatça ilerliyordum.

İş yerine vardığımda, okuldaki ilk günü olan yeni bir çocuk gibi hissettim. Ana ofise girdim ve çekinerek masama doğru gittim. Bu sabah dış görünüşüme son derece özen göstermiş, sağlam kolumla yeni kesilmiş saçlarımı kurutmuş ve birazcık da makyaj yapmıştım. Daha fazla çaba sarf edip kendime bakmaya çalışıyordum.

Isaacs'in kapısı kapalıydı ama ofisinin ışığı yanıyordu. Klimanın uğultusu ve birinin bir şey yazışının düzenli tempolu sesi, duyabildiğim tek seslerdi. Masamın üstüne plastik bir sürahi içinde bir demet çiçek konulmuştu. Solan birkaç kahverengi yaprak, klavyemin üstüne düşmüştü. Dosya tepsimde hiç de hoş görünmeyen bir deste evrak vardı.

Nan bana bakmak için masasından dışarı doğru eğildi. Kısaca "Hoş geldin o zaman," dedikten sonra tekrar ekranına döndü.

Gülümsememi kendime saklayarak "Teşekkürler Nan," dedim.

Calvin dopdolu bir kupayı dikkatlice tutarak mutfaktan çıktı. Sıcakkanlılıkla "Gemma, seni görmek ne güzel. Çok hoş görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler Calvin."

Isaacs ofisinin kapısında belirerek "Woodstock," dedi.

Ayağa kalkarak "Merhaba efendim," dedim.

"Tekrar hoş geldin. Lütfen bir dakikalığına buraya gel."

Açıklanamaz derecede heyecanlı bir şekilde onun ofisine girdim. Kit Short'un evinin arkasındaki karşılaşmanın ardından Isaacs'le üç kez konuşmuştum. Silah patladıktan hemen sonra hastanede, Chloe ameliyattayken aramızda geçen yoğun konuşmada, vicdan azabı ve endişeden aklımı kaçırmak üze-reydim. Ertesi gün beni arayıp ekibin psikoloğuyla bir tedavi planına başlayacağımı söyleyerek biraz izin almam konusunda ısrar etti. Geçen pazartesi sabah erkenden tekrar konuştuk.

Bana davayla ilgili güncel bilgileri verdi ve bugün işe döneceğim konusunda anlaştık. Bütün bu süreç boyunca katı ve profesyonel davranmıştı ve ben şu an ortalık durulduğunda nerede durduğumdan pek emin değildim.

Onun karşısındaki sandalyenin ucuna oturdum.

Nazikçe “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İyi, teşekkürler. Geri döndüğüm için memnunum. Kolum çok daha iyi ve birkaç hafta sonra spor salonuna gitmeye hazır hale gelirim.”

“Sadece durumuna bak. Acelesi yok,” derken bir tükenmez kalemle oynuyordu. Kalemı bırakıp sonra tekrar aldı. “Psikologla görüşüyor musun?”

Güçlü bir sesle “Görüşüyorum,” dedim. “İyi bir fikirdi. Muhtemelen zamanı gelmişti de geçiyordu bile,” deyip durakladım ve boğazımı temizledim. “Sanırım kış bana burada özellikle zor geldi. Ayrıca ailemden uzak olmak zordu. Ama şimdi üzerinde çalışabileceğim bazı stratejilerim var.”

Isaacs aşağı yukarı kafa salladı. Sonra da gülümseyerek beni şaşırttı. “Hımm, bunu duymak güzel.” Yüz ifadesi normale döndü ve kollarını kavuşturdu. “Bunun üzerinden çoktan geçtiğimizi biliyorum ama Chloe’nin başına gelen senin hatan değildi.”

“Teşekkürler efendim. Ben onun iyi olduğuna memnunum sadece.”

“Evet. Tanrıya şükür ki öyle.” Elleriyle bir piramit yaptı. “Şimdi, bu haftaya gelecek olursak, sana Fleet’in gelmeyeceğinin bilgisini vermek istedim. Muhtemelen gelecek hafta da gelmeyecek. O nedenle de Wade davasıyla ilgili en son gelişmelerden haberdar olup her şeyi bir sonuca bağlamak için Nan ve Calvin’le çalışabileceğini düşünüyordum ben.”

Bu haber karşısında iç rahatlığı ve hüsrana karışımı tuhaf bir his duydum. Bir yanımda Fleet’in varlığıyla ilgilenmek, o halde ne şekilde ilerleyeceğimi ve onu nasıl idare edeceğimi görmek istiyordum.

“Ama Fleet bana geri gelmesi için sakınca olmadığını söyledi,” diye cevap verdim.

“Bunun onun yaralarıyla hiçbir ilgisi yok. Birkaç günlüğüne eve geri dönmek istedi. Kızı bazı sorunlar yaşıyor. Anoreksi ve bu kez de madde kullanımı sanıyorum.”

Sersem sersem Isaacs’e baktım. Zihnim “kızı” kelimesini algılamaya çalışıyordu.

“Fleet onun liseyi bitirmesini istiyor ama kızı okulu bırakmakla tehdit ediyor. O yüzden de gidip onunla biraz zaman geçirmesi gerektiğine karar verdi. İntihar tehlikesi var diye çok endişeleniyor. Anladığım kadarıyla eski karısının da şu an bazı kişisel sorunları var ve o nedenle kızına bakamıyor. Şüphesiz bunların çoğunu biliyordundur sen zaten.”

Kafamı öne eğip sessizce aşağı yukarı salladım.

Isaacs belli ki cevap vermemi bekliyordu.

Kenarda tuttuğum gerginliğim birdenbire bedenime dolup taşarken “Efendim, aslında sizinle konuşmak istediğim bir konu var,” dedim.

Beklentiyle “Evet?” dedi.

Kısaca ona her şeyi anlatmayı, sözcükleri ve onların beraberinde gelen her şeyi söylemeyi hayal ettim ama henüz hazır değildim.

“Bundan sonra Fleet’le birlikte baş sorumlu olarak çalışmamız iyi bir fikir değil,” dedim.

Isaacs gözlerimin içine baktı.

“Tarzlarımız çok farklı,” diye ekledim. “Birlikte çalışmamız da bizim için ya da davalarımız için sağlıklı değil.”

Isaacs “Hımm... Bu, benim açımdan bir sorun teşkil etmiyor ve kolaylıkla ayarlayabileceğimiz bir şey,” dedi. Parmak uçlarını birleştirdi. Onlara şöyle bir baktıktan sonra tekrar bana baktı. “Bilmem gereken herhangi özel bir şey var mı Woodstock?”

Kan, damarlarımda âdeta kaynayarak akıyordu. “Henüz emin değilim.”

“Ama olabilir mi?”

“Evet, olabilir.”

Dudaklarını ıslattı ve ellerini beline koyarak aşağı yukarı kafa salladı. “Eğer bana herhangi bir şey söylemen gerekir-

se her zaman buradayım Gemma. Senin haberdar olmamın önemli olduğunu düşündüğün her ne varsa duymak her zaman ilgimi çeker. Umarım benimle konuşabileceğini hissedersin.”

“Teşekkürler efendim. Bu benim için çok değerli. Sanırım sadece biraz zamana ihtiyacım var.”

Sakince “Sorun değil,” dedi ve bir şekilde karman çorman düşüncelerimi okuyabiliyor mu merak ettim. “Zorlu birkaç ay geçirdin Woodstock ve sadece işten bahsetmiyorum. Sana tavsiyem kendine iyi bakman ve konsantrasyonunu koruman. Dikkat çekmemeye çalış ve düzgün bir rutine gir. Nan ve Calvin’den bir şeyler öğren. Onlar başarılı polisler.”

“Evet, öyle yapacağım. Teşekkürler efendim.” Ayağa kalkıp geri geri kapıya doğru gittim.

“Kapım sana her zaman açık Woodstock, kapalı olduğunda bile,” diye cevap verdi.

Kafamı tuhaf bir küçük kız tavrıyla salladım ve âdeta havalara uçarak masama gittim. Zihnim dönüp duruyordu ve adrenalin dağılıp giderken uzuvlarım hamur gibi hissetti.

Nick Fleet’in bir kızı mı vardı? *Genç* bir kızı? Onun telefondaki hallerini, parmaklarının ekranda deli gibi hareket edişini, ruh halinin sık sık değişmesini ve arabada bana yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu söylemeyi reddedişini hatırladım. Sonra birden tekrar yatağımdaydım; onun eli bacağımdaydı ve o tanıdık utanç hissi geri geldi. Kendi yarısı herkesin gözünden uzakta saklı olan bölünmüş dünyanın ironisi de gözüm-den kaçmıyordu ama yine de Fleet’in ketumluğuna kırılmadan edemedim. Onun bana yaptığının arkasında durmayı başarmayışını, özür dileyemeyişini düşündüm.

Boş masasına baktım ve tekrar başa dönmenin ne kadar güzel olacağını düşündüm. Ama ben yapılan bir şeyin geri alınmayacağını çoğu insandan daha iyi biliyordum. Birbirimiz için neydisek Fleet onu mahvetmişti. Bir yanım bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Onu kızıyla hayal etmeye çalıştım. Kızı ona mı benziyordu? Fleet’in Ben’in oğlum olduğunu anladığını söyleyişini hatırladım. Yüzlerimizin haritalarının ne olursa olsun, Ben benden

ne kadar uzakta olursa olsun bizi bağladığını düşününce bir parça gurur duydum.

Tekrar kendi masama dönüp evrak destesine baktım. Fleet'i aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Isaacs'le o konuşma birinci adımdı dedim kendi kendime. Onunla Fleet'in yaptığı şey konusunda konuşacağım ama daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söylediğimde dürüsttüm. Geçen hafta psikoloğa Fleet'ten ve o akşam şehir merkezindeki o rastgele saldırıdan bahsetmiştim, başıma gelenlerle ilgili konuşmaya devam etmek isteyeceğimi biliyordum.

Telefonum bir mesaj geldiğini haber verdi. Ben, Scott'ın telefonunu kullanıyordu. Buraya geldiğinde ona burçları öğretmiştim ve bana Smithson'ın yerel haber sitesinden günlük burç yorumumu göndermeye başlamıştı. Candy, astroloji köşesini büyükannesinin ve Google'ın yardımıyla idare eden genç erkek stajyeri tanıdığı için bu durumun çok komik olduğunu düşünüyordu.

Yeni başlangıçlar görünüyor ama kendi özüne sadık kaldığından emin ol.

Gözlerimi devirdim ve telefonu bıraktım.

Nan ve Calvin'in konuştuklarını gördüm. Birbirlerine karşı her zamanki tuhafıkları yine barizdi. Tek başımaymış gibi hissediyordum ama yalnız değildim. Kararlı hissediyordum.

Pencerelerden bulutları iterek arasından çıkan güneş ve bir sihir numarası gibi ortadan kaybolan sabah buğusunun hafif kıvrımı görünüyordu. Ofis dolmaya başladı. Sesler birleşiyor ve iç rahatlatıcı bir uğultu yaratıyordu. Telefonlar çalıyor, kâğıtlar zımbalanıyor ve işler bitiriliyordu. Geri döndüğüme gerçekten memnundum. Gelecek konusunda hâlâ çekingendim ama aynı zamanda onu dört gözle de bekliyordum.

Dün gece Rebecca beni aradı ve Noel için plan yapmak istedi. Ailenin annesi rolünü resmen üstlenmişe benziyordu. Tedirginlikle "Eve geleceksin değil mi Gemma?" diye sordu. "Ned buna çok sevinirdi. Biliyorum. Ben de çok sevinirdi tabii ki."

“Evet,” diye temin ettim onu. “Belki sadece birkaç günlüğüne ama eve geleceğim.” Bunu söylerken Noel’i Smithsonian’da geçirmekle ilgili duyduğum korkunun büyük oranda dağıldığını fark ettim. Rebecca, Ben ve babamla, evini satmakla ilgili konuşmaya devam etti ve ona karşı beklenmedik bir sevecenlik duydum. O benim annem değildi, arkadaşım bile değildi ama babamı mutlu ediyordu ve bu da minnettar olabileceğim bir şeydi. Uzak duvara monte edilmiş televizyonlardan birinde, haber sunucusunun arkasında Lizzie ve Sterling’in bir fotoğrafı belirdi. Ekran farklı diziler ve filmlerden görüntüleri, sonra da Kit ve Lizzie’nin eski fotoğraflarını göstermeye başladı. Lizzie’nin duruşması çok da uzak olmayan bir gelecekteydi. Ondan sonra da Kit’inki geliyordu. Benim kanıt sunmam gerekecekti. Frank Jacoby davası da ocak ayına planlanmıştı.

Hepimiz gereken süreçten geçiyor, rutin şeyleri yapıyor ve adaletin tecelli etmesini tüm kalbimizle diliyorduk.

Altı ay önce talep ettiğim bir DNA raporunu okuyordum ki arkamda bir hareketlilik sezdim. İki koyu renk takım elbiseli adam Isaacs’in ofisine girdiler. İkisinde de yeni bir ölüme şahit olmanın getirdiği kasvetli bir ifade vardı. Isaacs’in kapısı kapandı.

Nan ve Calvin’e baktım. Nan gür bir kaşını bana kaldırdı.

Beş dakika geçmeden, kapı açıldı ve Isaacs dışarı çıktı.

Bize alçak ve boğuk bir sesle “Buraya gelin lütfen,” dedi.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına aldım ve kanım damarlarımdan hızla akarken omuzlarımı geriye atıp başımı dik tutarak bundan sonra olacak şey her neyse ona hazır bir halde Nan ve Calvin’in peşine düştüm.

Teşekkürler

Bir kitap yazmak, sürekli başka bir dünyaya derinlemesine dalmamı gerektiriyor. Bu da uzun zaman dilimleri boyunca gerçek dünyadan yok olduğum anlamına geliyor. O nedenle de özellikle yoğun düzeltme dönemlerinde gündelik hayatımı rahatça sürdürmemi sağlayan herkese teşekkür etmek istiyorum. Bu insanlar Tom, annem ve babam Susan’la Kevin, kız kardeşim Jane, Mr Smith’teki iş ailem ve arkadaşlarım diyecek kadar şanslı olduğum bir sürü harika insandan oluşuyor.

Annelerinin “bir kitap yaparak” geçirdiği sıkı saatlerde sabırlı davrandıkları için güzel ve gittikçe daha ilginç bir hal alan oğullarım Oxford ve Linus’un hakkını vermek istiyorum. Özellikle Oxford, karakterlere isim vermek söz konusu olduğunda faydalı oldu ve okuyucu yorumlarını, özellikle de olumsuz olanları analiz ederken gösterdiği savunmacı tutkusu eğlendiriciliğini hiç kaybetmiyor. Onların bir şeylere bütün olarak bakmaya yardım etmeye yönelik eşsiz becerileri paha biçilemez.

Ayrıca *Karanlık Göl*’de olduğu gibi bu kitap da bir ekip çalışması ve başlangıçtaki fikir ve kelime salatasını bir kitaba çevirmeme yardımcı oldukları için teşekkür edeceğim bir sürü insan var.

Australian Literary Management’tan Lyn Tranter’a: Beni her zaman zorladığın ve düşünceli eleştirilerin için teşekkürler. Bakış açını, yüksek beklentilerini ve Gemma karakterine olan bağlılığını takdir ediyorum. Sarah Minns ve Kirsten Tranter’a

da metni gözden geçirdikleri ve kitabın son haline dahil olan muhteşem katkıları için teşekkür ediyorum.

Allen & Unwin'deki muhteşem ekibe: Desteğiniz, rehberliğiniz ve profesyonelliğiniz için teşekkürler. Özellikle de kitabı sağ salım baskıya ve başarılı bir şekilde raflara göndermeme yardım eden Tom Gilliatt, Louise Cornegé, Tami Rex, Christa Munns ve Sarah Baker'dan bahsetmek istiyorum. Ayrıca yayıncım inanılmaz Jane Palfreyman'a var gücümle bağırarak teşekkür etmek istiyorum: Yörüngene girdiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum çok şanslı hissediyorum.

Editör ve olağanüstü son okumacı Kate Goldsworthy'e: Beynine hayranım ve titiz eleştirilerini, merakını, komik notlarını ve karakterlerime olan sevgini takdir ediyorum. Seninle çalışmak çok büyük bir zevkti.

Bir cinayet büro polisinin dünyasına dair teknik ve işin iç yüzüne dair bilgi sunan bütün herkese teşekkür ediyorum. Karmaşık sorularıma sabırla cevap veren bütün sağlık çalışanlarına da teşekkürler. Bütün hatalar benim ve hepsinden tamamen kendim sorumluyum.

Gecenin İçinde, büyük oranda Melbourne'de geçiyor ve memleketimi Gemma'nın gözlerinden canlandırma fırsatı bulmaktan büyük keyif aldım.

Son olarak da *Karanlık Göl*'ü okuyan herkese teşekkür ediyorum. Kitaplar basıldıkları andan itibaren gerçekten de kendi hayatlarına sahip oluyorlar ve okuyuculardan yorum almak bu zorlu çalışmanın tek kişilik kısmını inanılmaz derecede harcanan zamana değer kılıyor.

Yazar Hakkında

Sarah Bailey

Sarah Bailey, Avustralya'nın Melbourne şehrinde iki oğlu ve kedisiyle birlikte yaşıyor. İlk romanı *Karanlık Gölü* yazmadan önce reklam sektöründe çalışıyordu. Bu dönemde hayatı yazmak ve iş olmak üzere ikiye bölünmüş durumdaydı. Şimdilerde 2019 yılında yayınlanması planlanan üçüncü kitabı üzerinde çalışıyor.

Çevirmen Hakkında

Pınar Polat

İlkokul ve lise eğitimini Ankara'da tamamlamıştır. Daha sonra 2010 yılında Bilkent Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık Bölümünden mezun olmuştur. O zamandan beri çeşitli konularda ve türlerde İngilizce, Fransızca, Türkçeden çeviriler yapmaktadır. Özellikle Türkiye'deki birçok yayınevi için çok sayıda kitabı İngilizce ve Fransızcadan dilimize kazandırmıştır ve kazandırmaya devam etmektedir. İyi derecede İngilizce ve Fransızca'nın yanı sıra orta derecede Korece bilmektedir. Ankara'da ikamet etmektedir.

